C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Smith_Wilbur-Rise_kamenneho_sokola.pdb

PDB Name: Smith Wilbur-Rise kamenneho sok
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.5.2007
Modification Date: 5.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wilbur Smith
Říše kamenného sokola
Alpress, 1999

První díl tetralogie osudů rodu Ballantyne začíná ve 1860 v Africe nad obratníkem Kozoroha, otrokářské lodě brázdí naplno Atlantský oceán a kolem mysu Dobré naděje proplouvá Indickým oceánem na sever až k ostrovu Zanzibar. Zde nakládají nešťastné oběti, ulovené Araby či vybrané vlastním kmenem, za tučné zisky. Otroky přepravují do Ameriky, zatímco Angličané se už snaží prosazovat lidskost a podobné obchodníky chytají. Hlavní proud lapených ubožáků postupuje k moři z nitra země, z neznámých černošských království, rozložených na území, jímž protéká čtvrtá největší řeka řeka Zambezi. Tam se rozkládá bájná říše náčelníka jménem Monomatapa. A tam také doktorka Robyn Ballantyneová začíná svou dobrodružnou pouť do nitra horké Afriky. Spolu s bratrem hledá otce, který v těchto končinách založil misii - není však známo, kde přesně a v jakých podmínkách pracuje. Sourozenci postupují proti karavanám ,s otroky, mířícím k pobřeží Indického oceánu. Cestu plnou dobrodružství zahaluje navíc tajemství věštby kmenové kouzelnice; ta tvrdí, že v zemi mír nebude, pokud sokolnenalezne klidu jde o sošku sokola z mastku, kterou kdysi dávno opracovali původní obyvatelé této krajiny. Sedící sokol je údajně nejstarším dokladem umění pradávných obyvatel kolem Zambezi a dnes se objevil jako státní symbol i na vlajce Zimbabwe.

Tuhle knihu opět věnuji své manželce Danielle Antoinette

AFRICKÁ PEVNINA se hrbila na obzoru jako lev připravený k útoku. Žlutohnědá, dozlatova opékaná ranní září slunce a současně ochlazovaná studeným Benguelským proudem.
Robyn Ballantyneová stála u zábradlí lodě a dívala se. Už hodinu před svítáním vyhlížela zemi, dlouho předtím, než se konečně objevila. Věděla o ní, vnímala rozsáhlou a záhadnou přítomnost tajuplné pevniny v temnotě, odhalila její teple suchý dech s příchutí koření. Rozeznala ho i v provlhlém oparu mořského proudu, v němž se velký klipr plavil.
Výkřik ženy, a ne hlídky na stěžni, přilákal kapitána Munga St. Johna na palubu. Vyřítil se ze své kabiny na zádi, přiběhla i celá posádka. Všichni zírali dopředu a bez ustání halasili. Jenom pár vteřin svíral Mungo St. John zábradlí z týkového dřeva, když sledoval přibližující se pevninu. Vzápětí začal udílet rozkazy tichým, ale ostrým tónem, který se nesl snad do každého zákoutí rozlehlé lodě.
„Připravte se na otočení proti větru!“
První lodní důstojník Tippoo rozehnal posádku k jejím povinnostem šviháním zauzleného lana a zaťatými pěstmi. Po dvou týdnech divokého vichru a nízké ponuré oblohy, kdy neviděli ani záblesk slunce, měsíce či jiného nebeského tělesa, mohli konečně určit polohu. Podle odhadu se štíhlý klipr nacházel dobrých sto námořních mil západně od Afriky, dostatečně daleko od zrádného pobřeží s nezmapovanými skalisky a divokou pouští stýkající se s oceánem.
Kapitán se už úplně probral, hustá černá hříva zcuchaných vlasů se rozevlála ve větru. Tváře měl ještě pobledlé od spánku a také rozčilením a znepokojením, což se dalo poznat pod dohněda opálenou pokožkou. Zlatěžlutýma očima, jejichž bělmo silně kontrastovalo s nádherně zabarvenou duhovkou, sledoval dění. Už zase, dokonce i ve chvíli napětí a zmatku, se Robyn nechala uchvátit prostou fyzickou přítomností muže chlapsky znepokojivou až nebezpečnou, která ji odpuzovala i přitahovala zároveň.
Bílou lněnou košili si v rychlosti zastrčil do kalhot, vpředu ji neměl ani zapnutou. Zahlédla opálenou hruď, pravděpodobně hebkou, jako by ji naolejoval, pokrytou černými kudrnatými chloupky. Začervenala se. Zřetelně si pamatovala první rozbřesk dne na počátku plavby, kdy loď překonala pětatřicátý stupeň severní šířky, a tím vstoupili do teplých modrých vod Atlantského oceánu.
Toho rána zaslechla šplíchání vody a bouchání kdesi nahoře. Opustila stůl své malé kajuty, kde si právě dělala poslední zápisky do deníku, přehodila šál přes ramena a vyšla na hlavní palubu. Bez sebemenšího podezření vstoupila do jasného bílého slunce a v šoku se zarazila.
Dva námořníci nadšeně zabírali za táhla pumpy, zatímco průzračná mořská voda syčela z trysky hadice. Nahý Mungo St. John blaženě vychutnával občerstvující spršku, tváří i rukama se přímo oddával nádhernému požitku. Chladný proud mu lepil vlasy na tvář i krk, rovnal kudrnaté chloupky na hrudi i svalnatém břichu. Ztuhla, nemohla se pohnout ani odtrhnout pohled. Chlapi u čerpadla k ní natočili hlavy a oplzle se šklebili, zatímco neustále udržovali správný tlak v hadici.

Samozřejmě že už předtím viděla nahého muže, obvykle ale ležel na pitevním stole coby hromada měkkého bílého masa visícího z kostí a s břišní dutinou otevřenou. Vnitřní orgány většinou vyhřezlé ven připomínaly krvavé zbytky na řeznickém pultu. Muže zahlédla i v hrubých pokrývkách nemocnic, sužované horečkou, potící se a páchnoucí, trhající sebou záchvaty přicházející smrti. Nikdy však neuzřela něco takového jako ted: zdravou, vitální atletickou postavu, od níž nemohla odtrhnout zrak.
Uchvátila ji úžasná symetrie i vyrovnanost těla v porovnání s dlouhýma silnýma nohama, dech sejí tajil při pohledu na široká ramena a úzký pás. Pokožka zlatavě zářila, i když na ni ještě nedopadly paprsky slunce. Vskutku nešlo o nechutné spletence sam čích orgánů, napůl skryté v buši olezlých chlupů, hnusné a odpuzující. Tady pohlížela na vibrující mužství a zároveň se jí náhle otevřel nový pohled na prvotní hřích Evy tentokrát sejí nabízel mohutný had dokonce s dvěma jablky. Zděšeně vyjekla. Kapitán cosi zaslechl a vystoupil z proudu bušící vody, vlasy si odhodil z očí. Viděl, jak blízko stojí, neschopná pohybu, s očima upřenýma právě tam. Líně se usmál, trochu sarkasticky, a vůbec se nesnažil zakrýt. Voda z něho stékala a jiskřila na těle jako diamantové štěpinky.
„Dobré ráno, doktorko Ballantyneová," zamumlal. „Že bych se stal předmětem vašich dalších vědeckých studií?"
Až teď sejí podařilo zlomit magické kouzlo, otočila se a běžela zpátky do své zatuchlé kóje. Předpokládala nával výčitek, když se vrhala na úzká prkénka palandy a vyčkávala příchod vlny hříšného pocitu a studu. Nic takového se však nedostavilo. Naopak ji mátl úplně jiný vjem: dech se jí zrychlil, plíce náhle nestačily a tváře pálily. Přitom cítila, jak jí mráz běhá po zádech a podezřelé žhnutí se přesouvá i do jiných oblastí těla. Zcela vyděšená vyskočila z lůžka, padla na kolena a prosila o odpuštění vlastní nehodnosti a skutečné porozumění základním potřebám. Podobná sebeumrtvování prováděla snad už tisíckrát od doby, co dospěla, ale málokdy takhle bezúspěšně.
Po dlouhých osmatřicet dní cesty se snažila vyhýbat těm zlatožlutým očím a lenivě sarkastickému úsměvu. Pro jistotu si brávala jídlo do kajuty, dokonce i v úděsném rovníkovém vedru, ačkoliv kbelík s výkaly, schovaný za plátnem v koutě, rozhodně k chuti lodní stravy nepřispěl. Pouze v případě horších povětrnostních podmínek, kdy byl kapitán plně zaměstnán na palubě, se odhodlala připojit ke svému bratrovi i ostatním v malé důstojnické jídelně.
Dnes však sledovala kapitána, jak bleskově obrací loď od nebezpečného pobřeží přímými povely kormidel niko vi, a zase zaznamenala ten rušivý vjem. Opět jí po zádech přeběhl mráz, proto se rychle otočila k pevnině, která se před přídí uhýbala. Ráhnoví kvílelo, stěžně naříkaly, plachty ochably vtom se opět s třeskotem připomínajícím výstřel děla naduly.
Při pohledu na Afriku ji znovu zavalily vzpomínky plné nádherných pocitů. Nedokázala odhadnout, zda je vůbec možné, aby rodný kontinent mohl tak jasně a nezvratně přivolávat své děti.
Jak uteklo těch devatenáct let od doby, kdy se jako čtyřletá držela matčiných dlouhých sukní a naposledy spatřila obrovskou horu s plochým vrcholem střežící nejjižnější konec světadílu, jak pomalu mizí v oceánu. Šlo pouze o jednu ze zřetelných vzpomínek, jež si uchovala na tuto zem. Stále si dokázala vyvolat vjem na dotek hrubého oblečení, které manželka misionáře musela nosit. Dosud si vybavovala i dušené vzlyky, jasně rozeznatelné, když se skrývala hlouběji do suknic. Dnes už chápala nedefinovatelný děs a zmatek malého děvčátka z mámina zoufalství, které tenkrát vnímala snad jen dětskou intuicí jako obrovskou změnu v rodinném životě. Možná jen vytušila, že mohutná postava, která odjakživa bývala centrem její malé existence, hrozně schází.
„Neplač, dítě," šeptala matka. „Brzo tatínka uvidíme. Nenaříkej, malá." Ovšem vlivem těchhle slov vzrostly její pochyby v hloubi duše jakoby věděla, že otce už nikdy nespatří. Ještě pevněji se přitiskla, aby si nikdo nevšiml srdcervoucího úpění.
Vždycky ji uklidňoval bratr Morris, o tři roky starší sedmiletý kluk tvářící se jako dospělý. Narodil se stejně jako ona v Africe, na březích daleké řeky v divočině s podivně exotickým názvem: Zouga. Od ní převzal své prostřední jméno Morris Zouga Ballantyne. Zougu doopravdy milovala a navíc jí připomínal Afriku.
Otočila se ke kajutám, odkud právě vycházel. Vysoký, ale ne tak jako Mungo St. John, s nímž zrovna teď rozčileně hovořil. Mával rukou směrem k pevnině v barvě lví srsti, ve tváři se mu zračilo vzrušení. Výraz obličeje umocňoval kostnatý zahnutý nos a pevná linie odhodlaných rtů zděděná po otci, jež mu dodávaly až drsné vzezření.
Znovu si přiložil dalekohled k očím a studoval profil pobřeží, pomalu a bedlivě propátrával území, než se otočil zpátky ke kapitánovi. Tiše spolu hovořili. Vskutku mezi nimi vznikl přátelský vztah, vyvolaný respektem jednoho ke druhému i vlivem podobných osobních vlastností. Popravdě řečeno kontakt se snažil vyhledávat především Zouga. Vždycky těžil z jakékoliv příležitosti a ted opět doloval z Munga St. Johna znalosti a zkušenosti díky svému neuvěřitelnému šarmu.
Od okamžiku vyplutí z Bristolu se mu podařilo vyzvědět na kapitánovi téměř všechno, co se naučil během let obchodování a plaveb podél pobřeží tohoto obřího divokého kontinentu. Získané informace si pečlivě zapisoval do deníku vázaného v teletině, a tak si vlastně každodenně uchovával načerpané vědomosti.
A navíc geniální Mungo St. John dokázal Zougu upoutat záhadami i uměním astronomie v navigaci. Každý den během poledne se oba dva scházeli na sluncem osvícené palubě s mosazným sextantem a vyčkávali, až bude možné zachytit záblesk žhavého nebeského tělesa ve vrstvách mraků. Když bylo nebe čisté, jásali a snažili se vyrovnávat houpavý pohyb lodě, aby udrželi slunce v poli čoček při zaměřování pozice vzhledem k čáře horizontu.
Jindy pro změnu přerušili monotónnost plavby a uspořádali střelecké klání: střídali se v palbě na prázdné lahve od brandy, které jim ze zádě nadhazoval někdo z posádky. K tomuto účelu používali magnificentní pár perkusních soubojových pistolí, jež Mungo St. John přinesl ze své kabiny. Uchovával je v sametem vyloženém pouzdře a obezřetně je nabíjel na stolku pro mapy.
Řvali smíchy a vzájemně si blahopřáli při každém zásahu láhve vybuchující ve vzduchu a měnící se v blýskavý vodopád střepin.
Občas pro změnu Zouga přinesl svou zbrusu novou zadovku Sharps, dar jednoho ze sponzorů výpravy honosně nazvané4rio ká expedice Ballantyneů. Alespoň tak o ní hovořil proslulý londýnský deník Standard.

Sharps patřila k úžasným, nedávno vyvinutým zbraním a dokázala na neuvěřitelnou vzdálenost osmi set metrů skolit mohutné bizony v celých tisícovkách. Lovci, kteří vybíjeli nesčetná stáda na americké prérii, právě nyní získávali s tímhle typem zbraně přezdívku Sharpshooter, což už pomalu obecně splývalo s významem ostrostřelec.
Mungo St. John připevnil sud na konec osmisetmetrového lana a hned měli terč. Samozřejmě soutěžili o šilink za každý zásah. Zouga ač perfektní střelec, nejlepší ze svého pluku, přišel o víc jak pět liber při soupeření s kapitánem.
Nejenom že Američané vyráběli nejlepší zbraně na světě vždyť John Browning už patentoval opakovači pušku, z níž Winchester vyvinul nejnebezpečnější zbraň známou člověku, ale též patřili k nejlepším ostrostřelcům. Tady vlastně vynikl propastný rozdíl mezi americkou hraničářskou tradicí využívající dlouhé pušky i výhody terénu a zkostnatělým přístupem britské pěchoty se starobylými mušketami bez drážkované hlavně navíc střelba probíhala pouze hromadně na daný rozkaz. Američan Mungo St. John držel nejenom dlouhé soubojové pistole, ale i pušku Sharps jako téměř vrozené prodloužení svého vlastního těla.
Robyn se konečně otočila a pohlédla opět k pevnině. Pocítila zklamání, když se země zase ztrácela a jakoby zapadala do chladně zelenavého oceánu.
Těšila se na Afriku se stejně tichým zoufalstvím, které se silně podobalo tomu při dávném odjezdu. Celý dosavadní život se jí zdál jako dlouhá příprava na tenhle okamžik tolik překážek musela překonat, leckdy mnohem větších než měli jiní, protože je žena. Tolika nesnázím musela čelit, až ji lákalo pokušení zbaběle se vytouženého cíle vzdát. Vytrvala, i když ostatním se její odhodlání jevilo jako paličatost a nebetyčná pýcha spojená s tvrdohlavostí a nestoudností.
Vzdělání si bohatě rozšířila díky množství rozličných svazků v strýčkově knihovně, ačkoliv se snažil neteřin zájem potlačovat. „Přehršel studia ti jenom ublíží, drahoušku. Žena není určena k tomu, aby se trápila jistými věcmi. Uděláš mnohem lépe, když budeš pomáhat mamince v kuchyni a naučíš se šít a plést."
„Ale to už umím, strýčku Williame."
Později se jeho váhavá a pohrdavá asistence pomalu měnila v úžasnou podporu, protože odhalil hloubku její inteligence i rozhodnosti.
Strýc William, matčin nejstarší bratr, si je všechny tři vzal k sobě, když se zbídačelí vrátili z hrozivě necivilizovaných dálav. Otcovo služné od Londýnské misijní společnosti tvořilo pouhých padesát liber ročně, ovšem ani William Moffat nepatřil k boháčům. Jako lékař v Kings Lynn v malé ordinaci stěží zvládal podporu vlastní rodiny.
Samozřejmě později mnohem později se přece jenom finance objevily. Dokonce hodně, téměř tři tisíce liber, jako tantiémy plynoucí z knih napsaných jejím otcem. Ale jen díky strýčkovi všichni ta hubená léta přežili.
Williamovi se dokonce podařilo získat dostatek financí, aby synovci zakoupil důstojnickou hodnost u pluku. Bohužel musel tehdy prodat milované cenné kapesní hodinky, přičemž zažil ponižující cestu do nejbližší zastavárny.
S tím, co strýc sehnal, nemohl Zouga počítat se zařazením v nějakém proslulém útvaru, dokonce ani v pravidelné armádě. Vybyla na něho pozice u jednotky honosně zvané Madráský 13. pluk domorodé pěchoty, což však byl pouhý útvar místních dobrovolníků využívaný východoindickými společnostmi.
Bezpochyby jenom William dokázal Robyn dotlačit k cíli, aby dokončila formální vzdělání na stejné výši, jakou měl on sám. Skutečně jí pomáhal v dobách velkých deziluzí, protože v roce 1854 by žádná lékařská škola v Anglii nepřijala mezi studenty ženu.
Se strýcovou podporou a dobrými kontakty se jí přece jenom podařilo prosadit v nemocnici Svatého Matouše na východním konci Londýna coby jeho „synovec".
K úspěchu jí dopomohla změna jména z dívčího Robyn na mužské Robin. S vlasy ostříhanými nakrátko a díky štíhlé i chlapecky ploché postavě si navykla nosit kalhoty veškeré spodničky a krinolíny ji vlastně stejně jenom rozčilovaly.
Vedení nemocnice odhalilo děsivou pravdu, teprve když ve věku jedenadvaceti let obdržela lékařskou kvalifikaci od Královské chirurgické fakulty. Okamžitě sestavili petici, aby jí tuto čest odejmuli, a obrovský skandál zachvátil celou Anglii. Navíc všechny fascinovala skutečnost, že jejím otcem je doktor Fuller Ballantyne, slavný africký dobyvatel, cestovatel, misionář, lékař a spisovatel. Nakonec donutili vedení nemocnice Svatého Matouše stáhnout petici, když Robyn Ballantyneová a strýc William získali vynikající podporu v malé zakulatělé osobnosti Olivera Wickse, redaktora deníku Standard.
Zkušeným žurnalistickým čichem Wicks okamžitě rozpoznal perfektní novinářskou příležitost a tvrdým článkem vyvolal mezi čtenáři smysl pro britskou tradici fairplay. Zpochybnil jakékoliv možnosti sexuálních orgií na operačním sále a jasně vyzvedl úžasné, poctivě získané výsledky mladé dívky i přes téměř nepřekonatelné překážky. Dokonce i s dosaženou kvalifikací, nyní konečně stoprocentně potvrzenou, šlo pouze o krůček k uskutečnění zpáteční cesty do Afriky, pro kterou se už dávno předtím rozhodla.
Slovutné ředitele Londýnské misijní společnosti poplašila nabídka služeb od ženy. Manželky misionářů patřily do jiné kategorie, protože dle jejich názoru podporovaly úkoly mise a zároveň ji chránily proti fyzickým svodům nezakrytých pohanů. Ovšem misionářská dáma, to je něco zcela jiného.
Navíc se přidružila další komplikace negativně působící na žádost doktorky Robyn Ballantyneové. Jejím otcem přece byl Fuller Ballantyne, který před šesti lety rezignoval na svůj post ve Společnosti, než opět zmizel v africkém vnitrozemí. V jejich očích se tím naprosto zdiskreditoval. Pochopili, že misionářův cíl se stočil k cestovatelským výzkumům a osobním zájmům od nahánění bezvěrců do náruče Ježíše Krista. Navíc znali smutný fakt: Fuller Ballantyne získal při svých tisícimílových cestách po africkém kontinentu pouze jediného konvertitu svého nosiče zbraní.
Snad se spíš cele oddal křížovému tažení proti obchodu s africkými černochy, než aby působil jako Kristův vyslanec.
Velice rychle přeměnil první misijní stanici v Kolobengu na jižním okraji nezměrné pouště Kalahari v útočiště uprchlých otroků. Malá oáza v divočině poskytovala silný pramen čisté vody, což byl výsledek velkých finančních investic celé Společnosti.
Jakmile se Fullerův věhlas roznesl, došlo k nevyhnutelnému: objevili se Búrové z malých samostatných republik

hraničících na jihu s touto oblastí. Vždyť šlo prakticky o původní majitele uprchlíků, a proto vyjížděly ozbrojené skupiny zvané komanda prosazovat spravedlnost v příhraničních zónách. Dorazily do Kolobengu hodinu před svítáním stovka snědých rychlých jezdců s dlouhými vousy, opálení africkým sluncem do odstínu barvy okolní půdy. Záblesky výstřelů předovek pronikaly tmou, hořící došky misijní stanice proměnily šero v jasný den.
Provazy spoutali znovu nabyté otroky a hned s nimi zamířili na jih. Fuller Ballantyne tu zůstal stát s rodinou shromážděnou okolo a několika kousky majetku, které se jim podařilo zachránit před ničivými plameny. Kouř z doutnajícího spáleniště zahaloval smutnou scenérii.
Fuller Ballantyne nenáviděl otroctví, čímž pro sebe získal dobrou výmluvu jak se vyhnout běžným povinnostem. Dokonce mohl vyhovět i volání divočiny, té rozlehlé prázdné země na severu.
Manželku a obé děti poslal pro jejich vlastní dobro zpátky do Anglie, kam vezli otcův vševysvětlující dopis. Ředitelům Londýnskémisijní společnosti oznamoval, že mu Bůh zcela nepokrytě zjevil svou vůli. Musí podstoupit cestu na sever, aby hlásal evangelium jako „velkomisionář“. Nemůže být připoután v malé misijní stanici, protože jeho farností je vlastně celá Afrika.
Ředitelé se zasmušili nad ztrátou misie, ovšem nápad jejich člena je děsil mnohem víc: drahé probádávání oblasti, o níž celý svět věděl, že je pouhou vyprahlou pustinou. Bez lidí a vody s výjimkou pobřeží přece vše halil rozžhavený pouštní písek táhnoucí se dobrých čtyři tisíce mil na sever ke Středozemnímu moři.
Co nejrychleji mu odpověděli, i když přesnou adresu neznali. Rozhodně se však shodli na jasném odmítnutí jakékoliv zodpovědnosti za jeho neuvážené činy a současně vyjádřili své hluboké znepokojení. Nakonec ještě uvedli výsledek hlasování: Fuller Ballantyne získá podporu pouhých padesáti liber ročně za nepravidelné aktivity. Naštěstí nemuseli zbytečně plýtvat svou energií ani emocemi, protože Fuller Ballantyne odcestoval. S hrstkou věrných sluhů, křesťanským nosičem zbraní, revolverem značky Colt, perkusní puškou, dvěma krabicemi léků, poznámkami a navigačními instrumenty Fuller Ballantyne prostě zmizel.
Objevil se až po osmi letech poblíž ústí řeky Zambezi nedaleko portugalské osady. Tím se dotkl citů místních bělochů, kteří po dvousetleté kolonizaci tohoto území nepokročili dál než sto mil proti proudu.
Nakonec se Fuller Ballantyne vrátil do Anglie a jeho kniha Misie v temné Africe vzbudila obrovskou senzaci. Vždyť tenhle muž prakticky uskutečnil transverzálu překročil napříč Afriku, od západního k východnímu pobřeží. V místech údajné pouště narazil na široké řeky a rozsáhlá jezera, chladné travnaté náhorní plošiny zvané highveld, obrovská stáda divoké zvěře i příslušníky neznámých kmenů nejvíc se ho však dotklo úděsné pustošení páchané lovci otroků na celém území, které spatřil na vlastní oči. A právě tohle odhalení vzbudilo protiotrokářské zanícení v srdcích všech spravedlivých občanů Albionu. Mezi nimi vynikl politik, filantrop a spisovatel William Wilberforce prosazující úplný zákaz otroctví v britských državách.
Londýnská misijní společnost zůstala šokována růstem nečekané slávy jejich marnotratného syna a honem se snažila o nápravu předchozího přístupu. Fuller Ballantyne už vybral vhodné plochy pro budoucí misijní stanice ve vnitrozemí. Za cenu mnoha tisíc liber se jim podařilo shromáždit skupiny oddaných mužů a žen, které vyslali na určená místa.
Britská vláda prakticky závisela na informacích o Zambezi, jež jim poskytl Fuller Ballantyne. Tenhle čtvrtý největší africký tok se měl stát širokou přístupovou cestou k dosažení bohatství ve vnitrozemí Afriky. Fuller Ballantyne zároveň obdržel titul Konzul Jejího Veličenstva čímž získal finanční zabezpečení pečlivě vypracované expedice, jež měla umožnit postup obchodu a civilizace touto tepnou do nitra temné Afriky. Fuller se vrátil do Anglie, aby napsal svou knihu, a mohl opět žít s rodinou pohromadě, ale slavného otce a manžela viděli stejně tak málo, jako když pobýval v Africe. Pokud právě nedlel v pracovně strýce Williama, kde zaznamenával příběhy ze svých cest, pobíhal v Londýně po ministerstvu zahraničí či mezi řediteli L.M.S. Jakmile získal vše potřebné k návratu do Afriky, rozjel se po celé zemi, aby přednášel na univerzitě v Oxfordu nebo kázal od pulpitu v Canterburské katedrále.
Náhle opět zmizel a sebral i matku. Robyn si dosud pamatovala píchání vousů, když ji políbil podruhé na rozloučenou. V dívčí mysli se otec i Bůh propojovali v jediné všemocné a ve všem spravedlivě jednající osobě povinností vůči nim bylo z její strany naprosto slepé, všeakceptující uctívání.
Bohužel o několik let později začala otcova hvězdná sláva upadat. Vybraná místa pro misijní stanice se projevila jako smrtelné pasti, odkud se vypotácely zpět do civilizace zbytky zanícených následovníků jejich přátelé i partneři zahynuli zachvácení horečkou či hladomorem, zabila je divá zvěř nebo ještě divočejší člověk, kterého tam přišli spasit.
Expedice Zambezi od ministerstva zahraničí pod vedením Fullera Ballantynea se zastavila a vlastně ztroskotala na hrůzných peřejích a hlubokých vodopádech soutěsky CaboraBassa, kde mohutné vody řvaly a duněly při překonávání spádu víc jak tří set metrů, čehož dosáhly na pouhých dvaceti mílích. Každý se podivoval, proč Ballantyne, jenž vyprávěl o vlastní cestě po Zambezi od pramenů až k Indickému oceánu, nevěděl o nepřekonatelných překážkách svých snů. Pak už začali zkoumat pravdivost dalších misionářových prohlášení, zatímco britské ministerstvo zahraničí, šetrné jako vždy, se zděsilo nad obrovskými finančními injek cemi téhle nepodařené výpravy a okamžitě mu odebralo konzulský titul.
Londýnská misijní společnost opět usedla a sepsala další ze svých dlouhých dopisů, jejichž adresátem byl Fuller Ballantyne. Požadovali po něm, aby v co nejbližší budoucnosti zaměřil své aktivity na obracení pohanů a šíření Božího slova.
On jim však poslal svou rezignaci, čímž celá Společnost ušetřila padesát liber ročně. Zároveň připojil i dopis pro své děti překypující radami: obzvlášť jim zdůrazňoval odvahu a víru. Přiložil i rukopis veškerých zážitků pro svého nakladatele, který mu na oplátku poslal zbytek liber jako poslední částku tantiému za jeho slavnou knihu. A potom otec jako obvykle zmizel v divočině. K tomu došlo před osmi lety a od té doby o něm nikdo neslyšel.
Nyní se objevila dcera a požadovala členství ve Společnosti téměř stejně notoricky zanícená jako otec, až přespříliš aktivní misionář.

Na pomoc Robyn opět přišel strýček William, ten drahý člověk se silnými skly v brýlích a rozcuchanou kšticí nezvládnutelných šedivých vlasů. Předstoupil s ní před radu všech ředitelů a připomněl jim zásluhy svého otce a jejího děda, Roberta Moffata. Jeden z nejúspěšnějších afrických misionářů dorazil už počátkem devatenáctého století do divočiny a měl na svém kontě desetitisíce konverzí ke křesťanství. Tenhle stařec stále pracoval v Kurumanu, a nedávno dokonce vydal slovník khoisanských jazyků. Navíc sama Robyn patřila k oddaným a spolehlivým lékařům s vynikajícím vzděláním a dobrou znalostí černošských nářečí, kterým ji naučila nyní už zemřelá matka, dcera téhož Roberta Moffata. Tenhle obdivuhodný muž byl uznáván i takovými bojovnými africkými králi jako Mzilikazi kmene Ndebele, též nazývanými Matabele. A ona, coby vnučka Roberta Moffata, bude okamžitě akceptována mnoha kmeny. Ředitelé naslouchali s kamennou tváří.
Potom se strýc William zmínil o šéfredaktorovi deníku Standard, kterému se podařilo dívku podpořit v boji s vedením nemocnice Svatého Matouše. Právě Oliver Wicks zabránil, aby téhle vzdělané ženě odejmuli řádně získanou lékařskou kvalifikaci. To by mohlo hrát roli při posuzování její žádosti u Společnosti.
Ředitelé se probrali z letargie a s velikým zájmem se zaposlouchali, občas mezi sebou něco tiše prohodili a nakonec Robyninu žádost akceptovali. Přiřadili ji však k druhé misionářské vlně působící v průmyslových slums severní Anglie. Teprve bratr Zouga pro ně našel zpátky cestu do Afriky.
Vrátil se z Indie, aby si užil dovolenou jako muž v důležité pozici: stal se majorem indické armády. Své povýšení získal v boji, vybudoval si reputaci vojáka a nadějného armádního experta už v tak mladém věku.
Přesto se Zouga cítil nespokojený stejně jako sestra. Po otci zdědili vlastnosti vlka samotáře, těžko se jim plnily příkazy nadřízených a nesnášeli sešněrování tuhou disciplínou. Navíc při dobrém startu vojenské kariéry si Zouga stačil uvědomit, kolik mocných nepřátel si svými úspěchy v Indii vytvořil. Začínal pochybovat o tom, že jeho budoucnost leží v Asii. Podobně jako Robyn stále hledal, a proto jejich setkání po tolika letech bylo mnohem vřelejší než v dětství. Zouga ji vzal na večeři do honosné restaurace Golden Boar. Náhlé vytržení z běžné denní rutiny Robyn zmátlo natolik, že akceptovala i druhou sklenku klaretu. Opravdu se rozveselila a radostí přírno překypovala.
„Bože můj, sestřičko, vypadáš nádherně uvědomuješ si to vůbec?“ ohromil ji. Dokonce bral i jméno Boží nadarmo, což ji napřed šokovalo, i když si časem zvykla. Slyšela mnohem horší klení a nadávky při práci ve slums. „Jsi až moc dobrá na to, abys marnila svůj život mezi spodinou.“
Konečně mezi sourozenci padla zed vrozené ostýchavosti, dychtivě se k bratrovi nahnula a vychrlila ze sebe veškeré pocity marnosti. Chápavě naslouchal, dokonce ji vzal za ruku, a ona se mu horlivě svěřovala se svými touhami.
„Zougo, musím zpátky do Afriky nebo umřu. Vím to zcela jistě. Jinak hořem seschnu, usoužím se.“
„Probůh, sestro, proč zrovna Afrika?“
„Protože je to mé rodiště, stalo se mi osudem a táta je tam někde!“
„Vždyť i já jsem se tam narodil,“ usmál se Zouga. „O svém osudu nevím nic, ačkoliv si rád vyrazím na safari. Co se však otce týče jistě chápeš, že hlavní osobou, o kterou se náš táta kdy staral, byl vždycky Fuller Ballantyne. A už vůbec si neumím představit, že k němu pořád v sobě živíš vztah coby poslušná dcera.“
„Ale Zougo, on je úplně jiný než ostatní muži, nemůžeš ho posuzovat podle běžných měřítek.“
„Znám dost lidí, kteří by s tebou souhlasili,“ zabrumlal suše bratr. „Třeba u L.M.S. či na ministerstvu zahraničí ale jako otec?“
„Miluju ho!“ vyhrkla vzdorovitě. „Pro mě je hned po Bohu tím nejlepším.“
„Vždyť zabil naši matku, víš to dobře.“ Rty se mu pevně sevřely v obvyklou úzkou linku. „Vzal ji k Zambezi, právě když vrcholilo období dešťů, a tím ukončil její život zimnicí zrovna tak rychle, jako kdyby jí přiložil ke spánku pistoli.“
Robyn po delší odmlce nahlas zauvažovala: „Nikdy nebyl otcem ani manželem ale coby vizionář, maják v temnotách, nositel pochodně.“
Zouga se zasmál a opět jí stiskl ruku.
„Vážně, sestřičko!“
„Přečetla jsem všechny jeho knihy i dopisy, které psal matce i nám. Proto vím, že moje místo je v Africe, s tátou.“
Zouga odtáhl ruku a začal si mnout dlouhé kotlety. „Pokaždé ve mně dokážeš vzbudit nadšení.“ Náhle změnil téma rozhovoru. „Už jsi slyšela o nálezu diamantů na řece Orange?“ Pozdvihl sklenici a pečlivě zkoumal zbytek v ní. „Velice se od sebe lišíme, ty a já, přitom jsme v jistém ohledu naprosto stejní.“ Dolil si víno a běžným konverzačním tónem pokračoval: „Mám dluhy, milá sestřičko.“
Ztuhla. Už od dětství ji učili, co tohle slovo znamená.
„Kolik?“ zeptala se potichu.
„Dvě stě liber,“ potřásl hlavou.
„Tak moc!“ vydechla. „Zougo, neprohrál jsi v sázkách?“
I tohle slovo patřilo v jejím slovníku k těm zapovězeným.
„Nesázels?“ opakovala.
„Přiznávám ano,“ rozesmál se bratr. „A díkybohu za to. Jinak by se můj dluh pohyboval kolem tisícovky.“
„Chceš mi naznačit, že jsi sázel a vyhrál?“ Děs v očích zmizel a vystřídal ho fascinující zájem.
„Ne pořád, ale dost často.“
Pozorně se na něho zadívala, možná poprvé pořádně. Bylo mu pouhých šestadvacet, přesto připomínal muže o deset let staršího. S vizáží tvrdého profesionálního vojáka, prošlého šarvátkami na hranicích s Afghánistánem, kde byl jeho pluk čtyři roky nasazen. Dobře věděla, k jak krutým střetnutím s divošskými horskými kmeny tam docházelo. Přitom právě v těchto podmínkách bratr exceloval.
„A jak jsi tedy přišel k dluhům, Zougo?“
„Mnoho mých mladších důstojníků si ponechává privátní finanční zdroje. Já jsem ale major a musím zachovávat daný

styl. Lovíme, střílíme, platíme rundy, sázíme na koně.," opět pokýval hlavou.
„Budeš schopný všechno zaplatit?"
„Mohl bych se bohatě oženit," uculil se, „nebo najít diamanty."
Upil, opřel se do židle, ani na sestru nepohlédl, a potichu začal vyprávět.
„Jednou jsem se začetl do slavného Harrisova cestopisu pamatuješ se na divoká zvířata, která se objevila nedaleko nás, když jsme žili v Kolobengu?"
Zavrtěla hlavou.
„Chápu, vždyť jsi byla ještě dítě. Ale já před sebou jasně vidím stáda springboků a pakoňů migrujících dolů do Kapská. Jednu noc jsem v záři táborového ohně zahlédl i lva. A právě Harris barvitě líčí postup loveckých výprav až k Limpopu dál se nikdo nedostal, s výjimkou našeho táty samozřejmě. Skutečně perfektní zážitek oproti střelbě na bažanty nebo tetřevy. Víš vůbec, že Harris na své knize vydělal téměř pět tisíc dolarů?"
Zouga odstrčil sklenici, napřímil se a vytáhl doutník ze stříbrného pouzdra. Zatímco se připravoval ke kuřáckému obřadu, zamračeně rozvažoval.
„Chceš vyrazit do Afriky z důvodů duchovních. Já bych se tam potřeboval dostat z mnohem prozaičtějších: krev a peníze. Proto bych chtěl připít na zdar Africké expedice Ballantyneů" Okázale pozdvihl číši.
Rozesmála se, i když pocítila rozpaky z podobného žertování. Přesto zdvihla svou téměř plnou sklenku: „Ať žije! Zougo, jak se tam ale dostaneme?"
„Co ten chlapík od novin?" nadhodil bratr.
„Oliver Wicks? Proč ten by nám měl pomáhat?"
„Určitě k tomu najdu dobrý důvod."
Robyn si vzpomněla, že už jako dítě dokázal vemlouvavě přesvědčovat a tím často vítězit.
„Věřím ti, přece tě znám."
Připili si na úspěch, a když odložili číše, cítila se mnohem šťastnější než kdykoliv jindy.
Dalších šest týdnů ho neviděla. Setkali se až v davu na londýnském nádraží, když vystupovala z vlaku. Tyčil se mezi všemi v tvrďáku, z ramen mu splýval tříčtvrteční plášť.
„Sestřičko!" radostně volal a smál se, zatímco ji zdvihal do vzduchu. „Jedeme skutečně jedeme!"
Drožka na ně čekala a kočí práskl do koní, jakmile se usadili.
„Londýnská misijní společnost není k ničemu," vyprávěl, zatímco ji objímal kolem ramen, když kočár poskakoval po dláždění. „Měl jsem je na seznamu, ale během přednesení naší žádosti je téměř sklátil záchvat mrtvice. Pochopil jsem, že budou mnohem šťastnější, když náš táta zůstane navždy v Africe snad by dali i pět stovek, aby ho tam někdo udržel."
„Tys šel až k ředitelům?" vyděsila se.
„Jen jsem předvedl několik magických triků," šklebil se bratr. „K dalším kandidátům patřilo ministerstvo zahraničí. První náměstek samotného ministra mě sice pozval na oběd, ale srdceryvně litoval, že nám nemůže poskytnout na expedici žádné finance. Obzvlášť velice živě připomínal tátovo fiasko na Zambezi, ale přesto mě vybavil doporučujícími dopisy pro vlivné papaláše. Můžeme se tedy představit guvernérovi Kapská, admirálu Kempoví v Kapském Městě a ještě několika dalším významným osobnostem."
„S dopisy se daleko nedostaneme."
„Teprve potom jsem skočil za tvým kamarádem od novin. Skutečně zajímavý mrňous. Myslí mu to. Stačilo jen naznačit, že pojedeme hledat tátu do Afriky, načež vyskočil a tleskal ručkama jako Kašpárek." Přitáhl sestru blíž k sobě. „Abych mluvil pravdu, musím dodat jedno při bezostyšném používání tvého jména jsem dosáhl zajímavého výsledku. Nechá nám všechna práva na veškeré zaznamenané příběhy i vedený deník, dokonce i na obě knihy."
„Jaké knihy?" odtáhla se Robyn a pohlédla mu do tváře. „Tvou a mou." „Já že mám psát knihu?"
„Samozřejmě. Musíš zachytit pohled ženy na celou expedici. Už jsem to za tebe podepsal."
Rozesmála se, náhle však zalapala po dechu. „Jsi šílenec, ženeš všechno moc rychle."
„Malý Wicks získal, co chtěl, za pouhých pět stovek a další v mém seznamu se objevilo Společenstvo usilující o zánik obchodu s otroky. Tam už to bylo jednoduché. Sama Královská výsost je jejich patronem a navíc četla tátovy knihy. Proto musíme nahlásit stav obchodu s otroky ve vnitrozemí Afriky severně od obratníku Kozoroha. Hned přispěli dalšími pěti sty." „Ach Zougo, jsi kouzelník."
„To není všechno Ctihodný spolek londýnských obchodníků x Afrikou posledních sto let zaměřoval své aktivity pouze na západní pobřeží. Proto jsem je přesvědčil o nutnosti pečlivého průzkumu východního břehu temného kontinentu a Ctihodný spolek mě přijal jako externího agenta s jasnými instrukcemi: propátrat situaci na trhu s palmovým olejem, kopálovou pryskyřicí, mědí a slonovinou. Současně dodali třetí částku pěti set a navíc si mě zavázali zbrusu novou zadovkou proslulé značky Sharps." „Jeden tisíc pět set liber," nadechla se Robyn a Zouga přikývl.
„Vracíme se domů opravdu stylově." „Kdy?"
„Už jsem nám rezervoval místa na americkém obchodním klipru. Vyplouváme z Bristolu za šest týdnů a přes mys Dobré naděje se dostaneme do přístavu Quelimane v Mosambiku. Písemně jsem oznámil svému pluku dvouletou pauzu, což bys měla i ty udělat u LM.S"
Události dostaly spád jako ve snu. Ředitelům LM.S. se zřejmě ulevilo, že nebudou muset financovat ani lodní lístek, ani výdaje na dopravu doktorky Ballantyneové do afrického vnitrozemí. Dokonce v jakémsi záchvatu extravagance se rozhodli nepřerušit služné a přislíbili téměř nemožné: Pokud se prokáže jako schopná, přidělí jí permanentní místo v Africe. V něco takového si ani netroufala doufat, takže se nadšeně s plnou vervou vrhla do práce jako bratrova asistentka příprav na cestu.
Čas běžel rychlým tempem, šest týdnů snad ani nestačilo k uložení všeho vybavení do trupu ladného amerického klipru z Baltimoru.

Huron se ukázal jako rychlá loď, další Zougovo skvělé rozhodnutí. A pod zkušenou navigací moudrého kapitána naprosto hladce kopírovala kolmý průmět narýsované dráhy ve směru na jih, kde se dostala do nejužšího místa rovníkového pásma tišin. Naštěstí však stále vál příhodný vítr, takže překonala devětadvacátý stupeň západní délky bez problémů a Mungo St. John ji stočil na levobok, aby překřížila trasy obchodních lodí od jihovýchodu. Klipr se dral dál na jih s létajícími rybami před přídí. Idyla skončila s objevením brazilského ostrova líha dá Trindade na horizontu. Chopil se jich severozápadní vichr a Huron se náhle ocitl v ponuré části Atlantiku s neustále zachmuřeným nebem. S nemožností zjistit souřadnice málem narazili na mělčiny nezanesené v mapách západoafrického pobřeží dobrých dvě stě mil na sever od jejich cíle, mysu Dobré naděje.
„Pane důstojníku!“ ozvalo se jasně, když se Huron ve větru pohodlně usadil a konečně začal opouštět zrádnou oblast.
„Kapitáne!“ zahřměl Tippoo od paty hlavního stěžně.
„Zapište si jméno hlídky.“
Stáhl hlavu podobnou dělové kouli mezi mohutná ramena, jako by ho někdo udeřil palicí. Pohlédl vzhůru, oči téměř zavalené převislými vrstvami kůže.
„Stačilo ještě dvacet minut a mohli jsme se producírovat na pláži,“ burácel Mungo St. John s přídechem smrtelné výhrůžky. „Srovnáme ho, ještě než skončí den, možná zahlédneme i kostrč.“
Tippoo si automaticky olízl rty a Robyn pocítila, jak se jí zhoupl žaludek. Při téhle plavbě už zažila trojí bičování a dobře věděla, co bude následovat. Obr s kůží barvy medu a oholenou hlavou, na níž se skvěly jizvy nejméně z tisíce divokých soubojů, naháněl hrůzu vskutku zvláštní míšenec: napůl Arab, napůl černoch. Ze širokých rukávů vyšívané tuniky spadající až na zem vyčnívala předloktí o síle snad jejího pasu.
Rychle se otočila k bratrovi, který se objevil na palubě.
„Mohli jsme se na pevninu dobře zaměřit, sestřičko. Jsou to naše první správné souřadnice od líha dá Trindade. Pokud vítr udrží svůj směr, dorazíme do Stolové zátoky v pěti dnech.“
„Zougo, nemohl bys kapitánovi domluvit?“ vyhrkla a bratr se zatvářil překvapeně.
„Už zase chce bičovat nějakého chudáka.“
„Však mu to patří,“ zavrčel Zouga. „Málem nás napíchl na skály.“
„Nemůžeš ho zarazit?“
„Ani ve snu bych se mu nepletl do řízení lodi a něco podobného nedovolím ani tobě.“
„Copak v sobě nemáš kouska lidskosti?“ zpražila ho a tváře se jí rozhořely. Oči svítily vzteklou zelení. „A to si říkáš křesťan?“
„Pokud ano, mluvím velice vybraně, drahá,“ dráždil ji Zouga. „A snažím se udržet úroveň, ať se konverzace stáčí kamkoliv.“
Jejich hádky se objevovaly stejně náhle jako letní bouře na afrických pláních highveldu a byly zrovna tak okázalé. Mungo St. John se nahnul, lokty opřel o zábradlí. Mezi zuby svíral viržinko. Potichu na ni zíral zlatožlutýma očima, což ji navztekalo ještě víc. To už ale slyšela svůj vlastní hlas ječet, odvrátila se od bratra a za terč si vybrala kapitána.
„Ten zmrskaný člověk minulý týden zůstane nadosmrti mrzákem,“ hodila po něm obvinění.
„Doktorko Ballantyneová, jak by se vám líbilo, kdyby vás Tippoo zavedl dolů a zamkl v kajutě?“ odfrkl Mungo St. John. „A zůstat tam, dokud se neuklidníte a nezačnete se chovat jako dáma.“
„Tohle nemůžete udělat!“ zasípěla.
„Ale ano, buďte si jistá a mnohem víc.“
„Má pravdu,“ ujišťoval ji tiše bratr. „Na téhle lodi prakticky vládne kapitán. Uklidni se, sestřičko. Vždyť obviněný námořník bude šťastný, když se z toho dostane jen s odřenou kůží.“
Robyn vzteky lapala po dechu, zavaloval ji pocit bezmoci.
„Pokud jste upejpavá a choulostivá, vaši nepřítomnost při prováděném trestu omluvíme,“ ryl do ní Mungo St. John. „Nakonec musíme vzít v úvahu, že jste přece jenom žena.“
„V celém svém životě jsem nikdy nikoho o něco podobného nežádala.“ Snažila se svou zlobu zvládnout a raději se k oběma mužům otočila zády.
Zamířila k přídi, potřebovala získat zpět pošramocenou důstojnost. Pohyb lodě však způsoboval nechutné vlnění zatracených sukní, které se jí motaly kolem nohou. Přece jenom se mohla ovládnout, ale poslední slovo bude mít ona. O odpuštění bude žádat později, teď si na něm ještě smlsne.
„Bohem zatracený kapitáne Mungo St. Johne, přijdete do pekla!“
Vítr se do ní opřel, rozhodil uzel vlasů a vmetl jí je do tváře. Po matce zdědila hedvábně temnou kštici s kaštanovým leskem, a jakmile slabé paprsky slunce konečně prorazily hradbu mraků, rozzářily sejí kolem hlavy jako svatozář. Dívala se rozdurděně vpřed, nevšímala si pekelného nádechu okolní scenérie. Studené a zelenavé vody byla zahalené oparem, který se otvíral i zavíral za lodí jako závěsy perel. Některé chomáče se však zachytily na stěžních a plachtách připomínaly skutečné vlnící se plameny.
Barva vody se měnila podle směru pohybu obrovského hejna sardinek. Vyplouvalo k hladině, aby se nasytilo mikroskopickými mořskými živočichy, zatímco mračna mořských ptáků na ně útočila seshora. Bušili do vody a nechávali za sebou jakoby bavlněné obláčky vodního spreje.
Loď vplula do ještě hustší mlhy, takže Robyn při pohledu zpět zahlédla v dálce pouze obrysy kapitána a bratra. Náhle se ocitli na otevřeném moři, pod modrou oblohu. Mraky, které je držely ve svém objetí celé týdny, zmizely, vítr přidal na síle a radostně je hnal na východ. Zároveň odsekával vršky vln, jednotlivé tahy větrného štětce připomínaly elegantní pštrosí pera.
V tom okamžiku Robyn zahlédla nějaké plavidlo. Tak překvapivě blízko, že otevřela ústa, aby vykřikla ovšem tucet dalších hlasů ji předběhl.

„Plachta!“
„Plachta na levoboku.“
Dělový člun se objevil vedle nich jako přízračné zjevení. Trup černě natřený s červenou linií pod střílnami, pět kanónů na každé straně uprostřed čněl vysoký komín.
Temná barva nevěstila nic dobrého, ani plachty nezářily bíle jako na Humnu, spíš připomínaly zapranou špinavou šeď.
Mungo St. John zaostřil teleskop a okamžitě si ho podrobně prohlížel. Kotel neměl páru, protože v ústí komína se neukázal ani obláček. Plul jen pod plachtami.
„Tippoo!“ špitnul a statný námořník stanul vedle něho s magickou rychlostí džina.
„Už j si ho někdy viděl ?“
Snědý obr zachrchlal, otočil se a odplivl si přes zábradlí na závětrné straně. „Nějakej Anglán,“ prohlásil. „Zahlíd jsem ho ve Stolový zátoce před osmi lety. Tenkrát se jmenoval Black Joke.“
„Kapská eskadra?“
Tippoo zabručel a v té chvíli se dělový člun prudce stočil a na stožáru zavlály vlajky. Bílou a jasně šarlatovou výzvu uznával celý svět, každý se snažil při tomhle signálu ukázat své barvy. Ovšem bylo třeba reagovat rychle. Pouze plavidla jednoho národa na světě se nemusela podobné výstrahy obávat. Huron byl však imunní, stačilo pouze vytáhnout Hvězdy a pruhy, které i tenhle tvrdošíjný reprezentant Královského námořnictva bude nucen respektovat.
Ale Mungo St. John bleskově zauvažoval. Šest dní před vyplutím z přístavu Baltimore, v květnu 1860, byl Abraham Lincoln nominován za kandidáta na prezidenta Spojených států amerických. Pokud ho zvolí, což se zdálo pravděpodobné, bude ustaven do funkce až v novém roce. Jedním z prvních počinů jistě zaručí Velké Británii privilegia odsouhlasená v Bruselské smlouvě, včetně práv na prohledávání amerických lodí na otevřených mořích, čemuž se dosavadní američtí prezidenti během své vlády neochvějně bránili.
Brzo, možná ještě dřív než očekával, se může Mungo St. John dostat s kliprem do velice nebezpečné situace při střetu s některým příslušníkem Kapské eskadry. Snad skutečně šlo o nebem seslanou možnost vyzkoušet schopnosti svého plavidla v porovnání s kapacitou těch druhých.
Ještě jednou zkušeným okem přezkoumal situaci: vichrem hnané linie pěny na vlnách, nakupenou pyramidu plachet nad sebou a zle vyhlížející černý trup na závětmé straně. Náhle dospěl k rychlému rozhodnutí. Ozvala se totiž rána a z příďové střílny dělového člunu se vznesl dlouhý obláček kouře netrpělivci vyžadovali okamžitou poslušnost.
Mungo St. John se usmál. „Nestydatej bastard!“ Otočil se k Tippoovi: „Vyzkoušíme ho, jak se vyzná.“ Kormidelníkovi za sebou jen naznačil směr a potom už dirigoval posádku. „Pane důstojníku, všechny plachty naplno ukážeme tomu Anglánovi s kotlem na uhlí, jak umějí budovat lodě v Baltimore.“
Dosud rozzlobená Robyn nemohla neobdivovat způsob, jakým Američané ovládali loď. Posádka se na rozkaz vyrojila, obsadila veškeré důležité body v plachtoví a nádherný klipr okamžitě ladně zareagoval na zvětšený tlak.
„Bože, pluje jako královna!“ vykřikoval Zouga celý vzrušený při pohledu na příď řezající vlny Atlantského oceánu. Stačil ještě doběhnout pro sestru, než první zelenavé proudy vody zavalily palubu.
Neustále se nadouvaly další přídavné plachty, oblohové i vnější kosatka. Silné stožáry se ohýbaly jako luky poď téměř neudržitelným tlakem tisíců čtverečních stop na rozprostřené plátno. Huron vypaďal, jako by letěl, snaď se dotýkal vrcholků každé rolující vlny a udeřil do tváře druhé, až dřevo trupu úpělo a zuby námořníků tvrdými nárazy cvakaly.
„Vrhněte log, pane důstojníku!“ zavelel Mungo St. John a po chvíli Tippoo zahřměl. „Lepší než šestnáct uzlů, šéfe!“
Kapitán se zachechtal a přešel k zábradlí na zádi.
Dělový člun za nimi odpaďával, zdálo se, že stojí, i když měl každý coul šedivých plachet ve vichru. Ovšem už se pohyboval mimo účinný dostřel svých děl.
Další obláček dýmu se objevil nad černým trupem a tentokrát už asi nešlo o pouhé varování. Mungo St. John viděl naprosto jasně, jak koule dopadla dvě délky za zádí a mizela v zelenavých vodách podél pravoboku.
„Kapitáne, ohrožujete životy své posádky i pasažérů.“ Zalapal po dechu, otočil se a zíral do tváře mladé ženy. Pozdvihl husté černé obočí ve zdvořilém údivu.
„Jde o britskou válečnou loď, pane, a my se chováme jako kriminálníci. Nyní už střílejí ostrými. Musíte přece poslechnout nebo alespoň ukázat barvy.“
„Myslím si, že sestra má pravdu, kapitáne.“ Zouga se postavil těsně k ní. „Skutečně vaše chování nechápu.“
Huron se divoce otřásl při dopadu na velkou vlnu, hnaný zvětšujícím se tlakem v plachtoví. Robyn ztratila rovnováhu a vrazila do kapitána okamžitě se však stáhla, rudá v obličeji.
„Tohle je africké pobřeží, majore Ballantyne. Nic není tím, čím se zdá. Pouze blázen může akceptovat nápady podivného ozbrojeného plavidla. Nyní mě prosím i vy, dobrotivá doktorko, omluvte, musím se věnovat svým povinnostem.“
Přešel kupředu, aby sledoval pohyb na hlavní palubě. Odhadoval náladu posádky i divoké zmítání lodě. Sejmul kroužek s klíči z opasku a hodil je Tippoovi. „Zbrojnice, pane důstojníku pár pistolí pro vás i pro druhého důstojníka. Zastřelte kohokoliv, kdo by se chtěl dotknout nasazených plachet.“ Dobře rozpoznal hrůzu zachvacující posádku. Většina z nich nikdy neviděla hnát loď tímhle stylem a pořád tu hrozila snadno předvídatelná možnost pokusu o skasání plachet nějakým zbabělcem, zděšeným domněnkou přicházející katastrofy.
V téhle chvíli se Huron nahnul na bok tak, že se palubou přehnala jednolitá stěna řvoucí zelenavé vody. Jeden z mužů na hlavním stěžni nebyl dostatečně rychlý, takže ho živel smetl. Zůstal ležet jako chumel mořských řas vyvržených na pláž.
Dva námořníci se snažili k němu dostat, bohužel další vlna je zahnala zpět. Voda zmizela a paluba zela prázdnotou.
„Pane Tippoo, podívejte se na ty oblohové plachty, nějak mi tam nesedí.“
Mungo St. John se opět otočil k zábradlí na zádi. Statečně ignoroval děsem naplněný a současně i vyčítavý pohled Robyn Ballantyneové.

Britský dělový člun v dáli se už dal těžko rozeznat, ale Mungo St. John přece jenom něco zajímavého zahlédl. Rychle sáhl po teleskopu. Spatřil nad ním temnou černou linku jakoby malovanou tuší.
„Kouř! Konečně zatopili pod kotlem," zabrumlal, když se objevil Tippoo s pistolemi zaraženými za pasem.
„Nechytí nás," spokojeně pokyvoval první důstojník kulatou holou hlavou.
„Samozřejmě že při tomhle vichru ne," souhlasil Mungo St. John. „Rád bych ji ale vyzkoušel v protivětru. Pane důstojníku, stočíme se na levobok a potom chci vidět, jak projedeme kolem dělového člunu mimo účinný dostřel."
Nepředvídatelný manévr skutečně anglického kapitána zmátl a trvalo mu několik minut, než změnil kurz k překonání kratší strany vznikajícího trojúhelníka.
Ovšem Huron se klidně přehnal kolem nich, takže dělový člun se stále snažil pokračovat ve stíhání natočením proti větru se však okamžitě ukázaly veškeré nedostatky v navržené konstrukci.
Z důvodu usazení těžkého kotle a strojovny k pohonu velkého bronzového lodního šroubu muselo dojít ke kompromisu: hlavní stožár se posunul a počet plachet zmenšil. V pěti mílích se ukázalo, že ani s veškerým plachtovím včetně mastného oblaku nad komínem nedokáže Black Joke nijak ohrozit graciézně štíhlý klipr před sebou. Rozdíl v rychlostech nebyl sice tak dramatický, ale přesto Huron vítězil.
Ačkoliv se velitel dělového člunu zoufale snažil uspět, plachty se třásly a stáčely loď do návětří.
Snad z pocitu marnosti nakonec všechna plátna stáhl, takže stožáry zůstaly holé, a veškerou sílu zaměřil na parní kotel.
Dělový člun však přesto viditelně zaostával, když lodní šroub ztratil podporu vzdutého plachtoví.
„Ďábelský vynález," mumlal Mungo St. John a zaujatě sledoval rozpoutanou bitvu. Odhadoval reakci klipru při každém nárazu větru. „Pohráváme si s nimi, pokud máme plachty vzduté."
Velitel dělového člunu se přestal pokoušet dohnat kořist jenom za pomoci páry a opět tvrdohlavě nasadil plachty.
Náhle, bez jakéhokoliv varování, se Huron ocitl v hlubokém bezvětří.
Zcela jasně viděli, jak se vichr žene po hladině oceánu. Na jedné straně vody ztemněly, zmítané větrem na druhé se vlnky pohupovaly na téměř vyblýskaném sametovém povrchu.
Když Huron překročil demarkační linii vichru ženoucího je už týden a svištícího v uších, zažívali téměř nepřirozené ticho. Pohyb uhánějící lodě připomínající mořské stvoření se změnil v obyčejné pohupování mrtvého polena.
Nad hlavami plandaly plachty bez jakéhokoliv smyslu, zcela zmateně.
V dálce černý dělový člun ožil a rychle překonával zbývající vzdálenost. Temný oblak kouře se táhl přímo vzhůru v tomhle bezvětrném koutě oceánu. Plavidlo se radovalo.
Mungo St. John přeběhl na příď a odhalil přítomnost větru o dvě či tři míle vpředu, kde se opět ukazovaly zvlněné temné vody. Oddělovala je však hladina připomínající vrstvu stojatého oleje.
Dělový člun se přibližoval pod modrým nebem, naprosto jistý svou kořistí. Střílny se otvíraly a krátké hlavně dvaatřicetiliberek se zaleskly ve slunci.
Huron se nemohl pohnout z místa a líně se pohupoval napříč dráze válečného plavidla, ať kormidelník vymyslel cokoliv.
Na palubě už mohli rozlišit jednotlivé figurky námořníků. Další z kanónů vystřelil a při dopadu koule v těsné blízkosti klipru zalil palubu gejzír vody.
Mungo St. John ještě jednou propátral horizont v naději, že se vyskytne známka přicházejícího větru. Nakonec kapituloval.
„Vytáhněte barvy, pane Tippoo!" zvolal. Když se americká vlajka zplihle vysoukala na vrchol stožáru, studoval teleskopem zmatek na palubě dělového člunu. Něco takového tam rozhodně nečekali.
Ted už dokázali rozeznat výrazy jednotlivých obličejů vyjadřující zklamání a pokoření.
„Prémie nebudou," zamumlal kapitán se smutným zadostiučiněním a stlačil teleskop.
Dělový člun najel na Huron z boku tak, aby výhružně předvedl zející ústí svých kanónů.
Nejvyšší důstojník na velitelském můstku se zdál taky nejstarší, vlasy mu ve slunci zářily bíle. Právě přešel k zábradlí a k ústům tiskl hlásnou troubu.
„Jaká loď?"
„Huron, z Baltimore a Bristolu," oznamoval Mungo St. John. „S nákladem pro mys Dobré naděje a Quelimane."
„Proč jste neodpověděl na mou první výzvu, pane?"
„Protože, pane, neuznávám vaše právo vyzývat lodě Spojených států amerických na otevřených mořích."
Oba kapitáni dobře věděli, jak kontroverzního tématu se dotkli. Angličan však váhal jen vteřinu.
„Uznáváte mé právo, pane, překontrolovat vaši národnost i domovský přístav vaší lodě?"
„Jakmile zatáhnete děla, kapitáne, můžete se tady objevit. Ale neposílejte žádného ze svých mladších důstojníků."
Mungo St. John se snažil oponenta ponížit co nejvíc, přesto nastalé jednání protahoval. Ve skrytu duše doufal i v ten nejmenší závan větru, aby těm neomalencům mohl svůj klipr opět předvést v celé kráse.
Black Joke spustil na vodu lodici a předváděl perfektní manévr. Po chvíli přirazili k boku, a zatímco kapitán šplhal po provazovém žebříku, námořníci zůstali sedět u vesel.
Důstojník Královského námořnictva vstoupil a Mungo St. John okamžitě pochopil svůj omyl v odhadu stáří velitele zmátly ho totiž doběla svítící blonďaté vlasy. Určitě ještě nepřekročil ani třicítku. Neměl kabátec, neboť dělový člun byl připravený k boji. Stál tu pouze v bílé lněné košili, kalhotách a měkkých vysokých botách. Pár pistolí za opaskem a námořnickou krátkou šavli měl v pochvě na boku.
„Kapitán Codrington z pomocného dělového člunu Jejího Veličenstva, Black Joke" představil se suše. Vlasy vybělené sluncem, stříbřité solí z moře, stažené koženou tkaničkou na zátylku. S tváří ošlehanou větrem do medově zlaté hnědi silně kontrastovala modř jeho očí.
„Kapitán St. John, majitel a velitel tohoto plavidla."

Ani jeden nepodal druhému ruku připomínali dva vlky, kteří se setkali poprvé.
„Nebudete mě zdržovat déle, než je zapotřebí, doufám. Navíc si můžete být jistý, že se má vláda o tomto incidentu dozví.“
„Mohu si prohlédnout vaše papíry, kapitáne?“ Mladý důstojník Královského námořnictva skrytou hrozbu ignoroval a následoval protivníka do kabiny. Poprvé nepatrně zaváhal, když zahlédl dvojici sourozenců nedaleko u zábradlí. Okamžitě se však zorientoval, lehce se uklonil a teprve potom věnoval pozornost kupě dokumentů připravených ke kontrole na stolku pro mapy.
Rychle probral celou hromadu, dokud se šokem z nálezu opět nenapřímil.
„Zatraceně sám Mungo St. John váš věhlas vás předchází, pane.“ Výraz Angličana vyzařoval silné vzrušení. „A jak důstojná reputace,“ v hlase mu zazněl hořký osten. „První obchodník, který kdy přepravil tři tisíce duší přes oceán za jediné, dvanáctiměsíční období skutečný zázrak, pokud si můžete dovolit tak úžasný klipr.“
„Dostáváte se do nebezpečných vod, pane,“ varoval ho Mungo St. John s lenivým úšklebkem ve tváři. „Jsem si totiž plně vědom, kam až to důstojníci ve státní službě jako vy můžou dotáhnout.“
„Kdypak se chystáte nakládat další horu lidského utrpení, kapitáne St. Johne?“ přerušil ho Angličan bryskně. „S takhle nádhernou lodí určitě poberete celé dva tisíce.“ Tvář mu bledla, vlastně se lehce třásl, i když se nutil ke klidu.
„Pokud jste dokončil své šetření.“ Američanovi úsměšek z tváře nezmizel, ale důstojník Královského námořnictva ho opět přerušil.
„Přece jenom jsme vám to západní pobřeží trochu ztížili, že? Ačkoliv se skrýváte za ten hezký kousek hedvábí,“ Angličan pohlédl na vlajku, „přesto se pokoušíte přesunout pole působnosti na východní břeh Afriky, že ano, pane? Prý se tam dá získat silný otrok za dva dolary nebo dokonce dva za desetišilinkovou mušketu.“
„Musím vás požádat, abyste odešel.“ St. John mu vzal dokumenty z rukou, a když se jejich prsty dotkly, Angličan si je otřel o kalhoty, jako by se tím kontaktem pošpinil.
„Dal bych pětiletý plat za možnost nahlédnout pod poklopy vašich útrob,“ hořce zasyčel a propaloval Američana očima.
„Kapitáne Codringtone!“ ozval se Zouga Ballantyne a vykročil vpřed. „Jsem britský poddaný a důstojník armády Jejího Veličenstva. Můžu vás ujistit, že na palubě tohoto plavidla nejsou žádní otroci,“ konstatoval ostře.
„Pokud jste Angličan, měl byste se stydět za plavbu v téhle společnosti.“ Codrington pohlédl na ženu za ním. „Totéž platí i pro vás, madam!“
„Už jste přesáhl své pravomoce, pane,“ zasmušile oznámil Zouga. „Dal jsem vám své slovo.“
Anglický kapitán pohlédl na Robyn Ballantyneovou v jejím obličeji spatřil nefalšované zoufalství. Podobné obvinění s ní opravdu otřáslo. Dcera Fullera Ballantynea, největšího zastánce svobody a zapřísáhlého odpůrce otroctví, navíc akreditovaného zmocněnce Společenstva usilující o zánik obchodu s otroky, je nalezena na palubě notoricky známého otrokáře.
Byla smrtelně bledá, zelené oči rozevřené dokořán a v nich slzy z nenadálého šoku.
„Kapitáne Codringtone,“ ozvala se přiškrceným hlasem, „můj bratr mluví pravdu i já vás můžu ujistit, že na palubě této lodi se nenacházejí žádní otroci.“
Přísný výraz Angličana se změnil. Ačkoliv doktorka nepatřila mezi krásky, přesto z ní vyzařovala jakási upřímnost a laskavost, takže sejí dalo těžko odporovat.
„Akceptuju vaše slovo, madam,“ přikývl. „Vskutku jenom šílenec by vozil černou slonovinu do Afriky, ale,“ opět mu hlas ztvrdl, „kdybych mohl nahlédnout do nitra vašeho plavidla, zřejmě bych našel dostatek důkazů k zadržení lodě ve Stolové zátoce. Možná by klipr přišel i o velení výnosem příštího zasedání admiralitního soudu.“
Codrington se bleskově otočil a pevně zíral do tváře Mungo St. Johna.
„Ach ano, zajisté je váš nákladový prostor v pořádku, ale náhradní prkna máte na palubě a nebude trvat déle než den, abyste si vybudovali ohrady pro otroky,“ téměř sípěl Angličan. „A vsadil bych se, že tamhle pod těmi poklopy,“ mávl směrem k hlavní palubě, aniž by odtrhl oči z Američanovy tváře, „se nacházejí v podpalubí třmeny, kam zachycujete řetězy a okovy.“
„Kapitáne Codringtone, vaše společnost mě už unavuje,“ tiše prohlásil Mungo St. John. „Máte šedesát vteřin na opuštění mé lodě, nebo požádám svého prvního důstojníka, aby vám pomohl.“
Tippoo vykročil dopředu, bez vlasů připomínal obří ropuchu, a zarazil se pár centimetrů za Angličanovým levým ramenem.
S viditelným úsilím se kapitán snažil zkrotit bublající vztek, když mírně naklonil hlavu směrem k Američanovi.
„Bůh ať mi zaručí další setkání s vámi, pane.“ Otočil se k Robyn a krátce zasalutoval.
„Přeju vám radostné pokračování v plavbě, madam.“
„Kapitáne Codringtone, myslím, že se mýlíte,“ skoro ho prosila. Neodpověděl, jen si ji ještě chvíli měřil úžasně pronikavýma očima patřily snad prorokovi či fanatikovi potom se otočil a zamířil k provazovému žebříku.
Tippoo si přetáhl tuniku přes hlavu a od pasu výš se začal natírat olejem. Na slunci zářil kovovým leskem jako kůže exotického plaza.
Bosé nohy pevně udržovaly rovnováhu, ačkoliv se Huron pohupoval ze strany na stranu, mohutné ruce měl spuštěné podél těla, stočený bič ležel na palubě.
Provinilec z hlídkového koše připoutaný k mřížoví připomínal mořskou hvězdici uvízlou na skalisku, když ji odliv opustil. Pokoušel se otočit hlavou dozadu, snažil se zahlédnout prvního důstojníka tvář mu zbělela děsem.
„Je vám dovolena neúčast při trestu, doktorko Ballantyneová,“ šeptl Mungo St. John.
„Svou přítomnost cítím jako povinnost, abych protrpěla tento barbarský.“
„Jak si přejete,“ uťal odpověď, přikývl a odvrátil se. „Dvacet, pane Tippoo.“

„Dvacet, kapitáne.“
Bez jakékoliv změny výrazu v obličeji si první důstojník stoupl za muže na palubě, prst mu zahákl za límeček u košile a prudkým cuknutím ji roztrhl až k pasu. Záda připomínala bílý pudink pose ty tlustými nachovými karbunkly běžné záněty způsobené slaným a vlhkým oblečením i nezdravou stravou.
Tippoo ustoupil, mávl rukou a bič se rozvinul do plné délky.
„Mužstvo!“ zvolal Mungo St. John. „Tenhle muž je obviněn z nedbalého vykonávání služebních povinností a ohrožení bezpečnosti celé lodě.“ Posluchači přešlápli bosýma nohama, nikdo ani nevzhlédl. „Trest je dvacet ran bičem.“
Odsouzenec zavřel oči, stáhl hlavu mezi ramena.
„Začněte, pane Tippoo!“ přikázal kapitán. První důstojník odborně přehlédl výstupky obratlů na páteři, zaklonil se a pohnul svalnatou paží. Bič se zlověstným svistem ožil, zaútočil jako vzteklá kobra. Tippoo vykročil kupředu, stočil se a do švihu vložil veškerou svou váhu a sílu.
Námořník vyjekl, tělo sebou zacloumalo a kůže se otevřela v tenké jasně rudé lince napříč hrudním košem. Jeden z podebraných nežitu mezi lopatkami praskl a žlutavý maz pomalu stékal po bledé kůži, aby se vsál v pase do kalhot.
„Jedna,“ začal počítat Mungo St. John a připoutaný provinilec se tiše rozvzlykal.
První důstojník rozvážně odstoupil, pečlivě potřásl bičem, rozmáchl se a znovu vykročil.
„Dva,“ zaznamenal kapitán. Robyn vnímala protestující žaludek. Reakci však potlačila a donutila se sledovat celou exekuci. Nemůže dovolit, aby on zahlédl její slabost.
Při desátém úderu tělo provinilce náhle povolilo, hlava mu padla na stranu a zaťaté pěsti se uvolnily. Každý si mohl prohlédnout malé krvavé půlměsíčky na dlani, kam se zarývaly nešťastníkovy nehty. Během dalšího bičování se u námořníka už neobjevily žádné známky života.
Při dvacátém šlehu Robyn seskočila ze schůdků na palubu a rychle nahmatávala puls, ještě než oběť odvázali.
„Bohu buď chvála,“ šeptala, když pod prsty ucítila život. „Velice opatrně!“ obrátila se na námořníky, kteří kolegu spouštěli na palubu. Ihned zaregistrovala splnění kapitánova přání: bílé kosti kříže skutečně prosvítaly rozsekaným masem zádových svalů.
Obklady měla připravené, takže jimi mohla prozatím zakrýt rozbité tělo. Mezitím pod něho dostali dubové prkno a začali s přesunem zraněného ke kajutě námořníků na přídi.
V úzkém a zaplněném ubytovacím prostoru, plném pachu po laciném tabáku, výkalech, vlhkém oblečení, nemytých mužích a hnijícího jídla, položili bezvládnou oběť na jídelní stůl. Robyn pracovala, jak nejlépe uměla pod světlem petrolejky. Sešívala roztrhané tkáně nitěmi z koňských žíní a vše pak zalila slabým roztokem kyseliny karbolové. Tuhle metodu propagoval známý anglický chirurg Joseph Lister. Nazýval ji dezinfekcí a vykazoval veliké úspěchy v boji se snětí.
Pacient se pomalu probíral z bezvědomí, kňučel bolestí. Dala mu pět kapek opia a přislíbila návštěvu druhý den, aby mu vyměnila obvazy.
Když si veškeré nástroje uložila do kufříku, jeden z posádky, malý, neštovicemi poznamenaný bocman jménem Nathaniel, ho popadl a zcela samozřejmě vyrazil za ní. Alespoň poděkovala, on však stydlivě zamumlal: „To my jsme vám zavázáni, paní doktorko.“
Trvalo dost dlouho, než si zvykli na její asistenci. Napřed pouze prořezávala bobtnající vředy či ordinovala projímadlo. Později, po tuctu úspěšných léčebných zákroků, které zahrnovaly zlomené rameno, prasklý ušní bubínek, a dokonce i vyléčení měkkého vředu na genitálu pomocí rtuťové masti, se stala miláčkem posádky. Lékařské vyšetření se náhle řadilo mezi docela běžné věci v životě na lodi.
Bocman se za ní protahoval chodbou, dával pozor na kufřík. Vtom dostala Robyn nápad. Zarazila se, otočila se k němu a položila mu ruku na rameno.
„Nathanieli,“ vyhrkla naléhavě. „Existuje možnost proniknout do nákladového prostoru bez nadzdvihnutí horních poklopů?“
Muž na ni vyjeveně zíral. Zacloumala s ním. „Je to možné?“ vyžadovala odpověď.
„Jo, madam.“
„Kudy? Jak?“
„Skrz skladiště v mezipalubí, hned pod důstojnickou jídelnou tam je průlez do předních prostor v trupu.“
„Je zamčené?“
„Jo, madam, přesně tak kapitán St. John nosí klíče na opasku.“
„Nikomu neprozraď, nač jsem se tě ptala!“ nařídila mu a spěšně vyrazila na palubu.
Pod hlavním stožárem Tippoo omýval bič v kbelíku s narůžovělou mořskou vodou. Pohlédl na ni, když chlupatými prsty mnul spletené kožené řemínky. Ušklíbl se a pokýval lesklou hlavou usazenou na býčím krku.
Pocítila přece jenom závan strachu i odporu, a tak přesunula sukně na stranu, než prošla kolem něho. U dveří své kajuty převzala od bocmana kufřík, mile poděkovala a teprve potom se mohla natáhnout na lůžko.
Zavalil ji chaos myšlenek i emocí, které se na ni dnes sesypaly jako lavina a zcela přerušily obvykle nudnou denní rutinu.
Ovšem kapitán Codrington od Královského námořnictva veškeré události zastínil, snad i zážitek z prvního pohledu na africkou pevninu. Vznesené obvinění ji totiž silně rozrušilo.
Po několika minutách odpočinku zdvihla víko své cestovní truhly, jež zabírala většinu volného prostoru v kajutě. Musela se probojovat až na dno, aby vylovila informační brožurky Společenstva usilujícího o zánik obchodu s otroky, kterými ji vyzbrojili v Londýně.
Sedla si a znovu je studovala: zahrnovaly celé dějiny boje proti otroctví až do současnosti. Během četby se v ní opět probouzel vztek a frustrace při citaci neprosaditelných mezinárodních smluv se zabudovanými umělými

nedokonalostmi. Zákony sice označovaly obchod s otroky za pirátství v oblastech na sever od rovníku, ale jižní polokoule citována nebyla. Dokonce listinu podepsaly veškeré národy s výjimkou těch nejaktivnějších v téhle činnosti: Portugalska, Brazílie a Španělska. Další velké státy třeba Francie využívaly obchod s otroky pro dohánění k zuřivosti svého tradičního nepřítele Velkou Británii. Beze studu vydíraly anglickou snahu o zrušení otroctví prázdnými sliby ohledně své případné podpory.
Potom tu hrála roli Amerika, která podepsala Bruselskou smlouvu sestavenou Británií. Souhlasila se zakázáním podobné činnosti, ale nechtela zrušit otroctví jako takové. Spojené státy sice označily násilný transport lidských bytostí do zajetí za aktivní projev pirátství, takže plavidlo mohlo být zajištěno coby námořní kořist podle výnosu admiralitního soudu, ovšem přijaly i další klauzuli lodě vybavené pro transport otroků bez tohoto ostudného nákladu na palubě nelze považovat za kořist.
I když Amerika tohle odsouhlasila, přesto odmítala válečným lodím Královského námořnictva právo na prohledání. Jedině dovolila britským důstojníkům překontrolovat vlastnictví zadrženého plavidla, a pokud údaje souhlasily, neměl nikdo nárok k prohlídce, i kdyby puch nešťastníků stoupal z útrob až k samotným nebesům čije ohlušovalo rachocení řetězů a nářek zoufalců skutečně ani tehdy nesměli Angličané zakročit.
Robyn hodila brožurku zpátky do truhly a hbitě sáhla po další publikaci.
TÉMA: Odhaduje se, že v minulém roce, 1859, bylo přepraveno od pobřeží Afriky do brazilských dolů, na kubánské plantáže a do jižních států v Americe 169 000 otroků.
TÉMA: Obchod s otroky organizovaný ománskými Araby na ostrově Zanzibar nelze ani odhadnout, dá se pouze vycházet z jejich počtu procházejícího trhem v tomhle místě. I přes Britskou smlouvu se sultánem z roku 1822 napočítal britský konzul na Zanzibaru během minulého dvanáctiměsíčního údobí téměř 200 000 dovezených otroků. Na břeh se samozřejmě nedostaly mrtvoly ani nemocní a umírající, protože zanzibarské celní zvyklosti ukládaly obchodníkům platit sultánovi za každou hlavu, která se objeví v jeho teritoriu, ať živou či mrtvou.
Z tohoto důvodu vyhazovali neduživé pasažéry u hrany podmořského korálového útesu. Právě tam se usadila kolonie obrovských žraloků lidožroutů, kteří oblast lačně křižovali ve dne v noci. Do pár minut od dopadu prvního těla na hladinu se voda kolem dhau bíle napěnila pohybem těchto mohutných obyvatel mořského světa. Britský konzul odhadoval úmrtnost při lodních transportech na pětačtyřicet procent už jenom při překonávání krátké vzdálenosti mezi pevninou a ostrovem.
Robyn odložila brožurku a počítala. „Pět milionů od počátku století," šeptala, „pět milionů duší. Není divu, že otroctví nazývají největším zločinem proti lidskosti v historii celého světa."
Otevřela další informační sborník a rychle přehlédla údaje ohledně zisků, které padaly do klína úspěšnému otrokáři. Do afrického vnitrozemí, až k velkým jezerům, proniklo pouze pár bělochů, mezi nimiž vynikal její otec jméno Fuller Ballantyne otištěné velkými písmeny ji naplňovalo hrdostí, ale též melancholií. Vypátral totiž, že dobrý otrok se dá koupit za hrstku skleně ných korálků, dva otroci za obstarožní mušketu stojící třináct šilinků v Londýně nebo lepší zbraň v ceně dvou dolarů v New Yorku.
Na pobřeží cena toho samého otroka stoupla už na deset dolarů, zatímco na trhu v Brazílii dosáhla výše pěti set dolarů. Jakmile s ním dojeli na sever od rovníku, riziko pro otrokáře rostlo, ale zároveň i cena: tisíc dolarů na Kubě, tisíc pět set v Louisianě.
Robyn opět odložila brožurku a rychle přepočítávala. Anglický kapitán tvrdil, že Huron může převážet naráz až dva tisíce otroků. Pokud je vylodí v Americe, lze získat neuvěřitelné tři miliony dolarů za tuhle částku se dá zakoupit patnáct lodí jako Huron. Jedna plavba dokáže z člověka udělat boháče až za hranice těch nejdivočejších hrabivých snů: proto otrokáři podstupují jakékoliv riziko, aby podobné bohatství získali.
Znal skutečně kapitán Codrington nějaká fakta, když vyslovil tak hrozné obvinění? Robyn sice věděla o smutných případech důstojníků Královského námořnictva horlivě sloužících pro příslib procenta z kořisti, a ne z důvodů nenávisti k otroctví a lásce k bližnímu. Proto každou zahlédnutou plachtu považovali za otrokářskou loď a snažili se aplikovat vládní nařízení v té nejširší možné interpretaci.
Začala pročítat podmínky pro zajmutí otrokářského plavidla: Když jsou na palubě mříže místo poklopů, aby se nákladové prostory mohly větrat existujeli několikanásobné rozdělení trupu na několik mezipalubních oddělení jestliže lze najít náhradní prkna pro vybudování dalších podlah když jsou k dispozici úchylné kruhy a kovová pouta na nohy či ruce existujeli více sudů na vodu než bývá obvyklé pro mužstvo a cestující prokáželi se disproporce mezi velkým množstvím jídelních misek či jsou varné kotle na rýži příliš veliké jestliže má plavidlo naloženo neobvykle velké množství rýže nebo mouky.
Dokonce i v případě nálezu domorodých rohoží sloužících k uložení otroků může být loď zajmuta a považována za kořist. Šlo vskutku o závažné důvody, které dávaly moc důstojníkům Královského námořnictva a zároveň i možnost profitovat po finanční stránce.
Patřil kapitán Codrington se svým bledým fanatickým pohledem k těm, co pouze toužili po osobním obohacení? Přistihla se, že doufá, že se v případě klipru Huron určitě zmýlil. Proč tedy ale kapitán St. John uzavřel příklopy na palubě, jakmile zahlédl britský dělový člun?
Všechny tyhle otázky ji soužily, trpěla pocitem viny. Potřebovala mít jistotu, proto si na hlavu natáhla čepec a ramena zahalila do šálu. Vyšla na palubu, kde vítr zesílil a přeměnil se v ledový vichr. Huron už opět pokračoval ve své cestě na jih, sprška od jeho přídě stříkala vysoko do přicházející noci.
Zougu našla v kajutě v košili s krátkými rukávy, pokuřujícího doutník. Právě odškrtával položky v seznamu vybavení expedice, které bude muset doplnit na mysu Dobré naděje.
Vyzval ji, aby vešla dovnitř, jakmile zaťukala. Vstal a s úsměvem ji zdravil.
„Sestřičko, jak se cítíš? Opravdu šlo o nechutné představení, kterému ses mohla vyhnout. Doufám, že tě proto

nebudou sužovat zlé sny.“
„Potrestaný člověk se zotaví,“ suše oznámila a Zouga hned změnil téma rozhovoru. Raději ji převedl k lůžku, jedinému kusu nábytku, kde mohli usednout.
„Někdy si myslím, že bychom na tuhle expedici neměli utrácet tolik peněz. Vždycky totiž existuje pokušení vzít s sebou co nejvíc různorodého vybavení. Táta zvládl transverzálu s pěti nosiči, zatímco my jich budeme potřebovat nejméně stovku a každý ponese osmdesát liber nákladu.“
„Zougo, musím s tebou mluvit. Tohle je první možnost, kterou mám.“
Přes tvář mu přeběhl stín, dobře vycítil, co jí leží na srdci. Než ji stačil uklidnit, už vyhrkla: „Je tohle otrokářské plavidlo, Zougo?“
Bratr vzal doutník do ruky a prohlížel si jeho špičku.
„Sestřičko, otrokářské lodě poznáš podle smradu na padesát mil po větru, i když pluje prázdná. Nikdo nikdy totiž nemůže dřevo zbavit zažraného puchu. Huron přece vůbec nedovoluje na něco podobného ani pomyslet.“
„Tenhle klipr je ale na své první cestě pod tímhle majitelem,“ tiše připomínala Robyn. „Codrington obvinil kapitána St. Johna z využití zisku z předešlých cest k zakoupení tak nádherné lodě. Samozřejmě zeje zatím čistá.“
„Mungo St. John je gentleman,“ poněkud znervózněle dodal bratr. „O tom jsem přesvědčený.“
„Majitelé plantáží na Kubě a v Louisianě patří mezi nejelegantnější gentlemany, které můžeš najít v okolí hlavního soudu,“ připomněla mu.
„Věřím kapitánovu čestnému slovu,“ odsekl.
„Nejsi jenom trochu nedůtklivý, Zougo?“ ptala se sladce, v očích připomínajících smaragdy však jiskřilo. „Nedotklo by se náhodou tvých plánů, kdybys zjistil, že se vezeme na palubě otrokářského plavidla?“
„Zatraceně, ženská přece dal své slovo.“ Bratr se už skutečně rozčílil. „St. John je zapojený do legálního obchodu: slonovina a palmový olej.“
„Nechal tě překontrolovat nákladové prostory?“
„Dal mi slovo.“
„Zeptáš se ho, jestli nám ukáže nitro lodě?“
Zouga váhal, zadíval se stranou a pak se rozhodl.
„Ne, to neudělám,“ ucedil přes sevřené rty. „Vždyť by to pro něho byla urážka. A celkem správně by na ni mohl zareagovat.“
„A pokud zjistíme fakta, kterých se obáváme, zdiskreditujeme důvod celé naší expedice,“ namítla.
„Jako vůdce téhle mise jsem rozhodl.
„Táta by nikdy před pravdou nezavíral oči, ani máma nebo rodina.“
„Sestřičko, pokud tě to vážně rozrušuje, přesuneme se u mysu Dobré naděje na jiné plavidlo do Quelímane. Uklidní tě to?“
Neodpověděla, jenom na něho zírala vyčítavým pohledem.
„I když najdeme nějaké důkazy,“ zoufale mával rukama, „co můžeme dělat?“
„Můžeme odpřisáhnout, co jsme objevili u Admirality v Kapském Městě.“
„Sestřičko,“ unaveně vzdychl nad její neústupností, „copak nechápeš? Pokud obviníme St. Johna, nezískáme vůbec nic. Když se zmýlíme, bude z toho jenom ostuda a navíc se sami dostaneme do velice prekérní situace. Skutečně něco takového nesmíme podceňovat, jelikož St. John se může změnit v nebezpečného protivníka.“ Přestal gestikulovat a zavrtěl hlavou. „Nechci nijak ohrozit tebe ani sebe nebo naši expedici. Tohle je mé rozhodnutí a budu trvat na tom, aby ses ho držela.“
Po dlouhé odmlce Robyn pomalu přesunula pohled na své ruce a začala si proplétat prsty.
„Dobře, Zougo.“
Úleva byla očividná. „Nadchla jsi mě, drahá.“ Sklonil se k ní a políbil ji na čelo. „Pojď, doprovodím tě k večeři.“
Chtěla odmítnout s výmluvou na únavu, ale náhle dostala nápad. Nebude jíst sama v kajutě jako dřív, takže horlivě přikývla.
„Děkuju ti, Zougo,“ usmála se a obdařila ho zářivým úsměvem, velice vzácným, zcela odzbrojujícím. „Jaké štěstí, když mě k jídlu doprovodí tak pohledný partner.“
Seděla mezi kapitánem a bratrem, a kdyby ji Zouga lépe znal, pojal by podezření. Vždyť přímo otevřeně flirtovalanahýbala se k veliteli lodi, téměř hltala každé jeho slovo a horlivě mu dolévala číši, jakmile vína jen trochu ubylo. Upřímně se smála jeho suchému humoru.
Bratr se až divil, trochu ho dokonce její přeměna poplašila. Zřejmě i Mungo St. John byl šokován a zakrýval překvapení pobaveným úsměvem. V téhle náladě Robyn Ballantynéová skutečně působila přitažlivě. Tvrdohlavý výraz ostře řezané tváře se náhle zjemnil a vlasy, perfektní pleť, oči i krásné bílé zuby blýskaly ve světle lampy. Nakonec se i kapitán rozjařil a smál se mnohem víc než jindy. Však také už vypil podstatně více alkoholu než kterýkoliv jiný večer. Po dobrém moučníku objednal láhev brandy na spláchnutí sladkostí.
Zouga se též nechal unést podivně veselou atmosférou při večeři a vehementně protestoval společně se St. Johnem, když Robyn náhle zábavu přerušila. Omluvila se všem, zeje příliš unavená a musí si jít lehnout. V pevném rozhodnutí se nenechala zviklat.
Až v kajutě, během svých tajných příprav, občas zaslechla výbuchy smíchu z jídelny. Zablokovala závorou dveře, aby ji nikdo nepřekvapil, zatímco prohrabávala dno cestovní truhlice. Vylovila pánské kalhoty, flanelovou košili, bundu ke krku a pohodlné polovysoké boty.
V tomhle oblečení se skrývala jako student medicíny v nemocnici Svatého Matouše. Svlékla se donaha a chvíli vychutnávala podivnou volnost, i když si nebyla jistá, zda to není hřích.

Pohlédla na své tělo a hodnotila: boky vypadají skvěle, břicho téměř ploché ale tam u podbřišku už začíná zakázaná zóna. Po technické stránce perfektně chápala, jak lidské tělo funguje napovrch i vnitřně. Pouze pocity a emoce vycházející z nitra ji mátly měla starosti, protože o něčem takovém se ve škole neučili. Raději rychle zdvihla ruce, aby si stáhla vlasy do uzlu a hlavu zakryla čapkou.
Oválná ňadra připomínající zralá jablka si udržovala tvar, i když pohybovala rukama. Podobnost s ovocem ji těšila, takže strávila více času, než bylo třeba, s upravováním čapky, zatímco na ně zírala. Raději popadla pánskou košili a začala se strojit. Nasoukala se do kalhot a hned ocenila lepší pocit oproti hromadě sukní. Potom se obula a utáhla si opasek.
Otevřela lékařský kufřík a vytáhla skládací skalpel. Ostří překontrolovala palcem. Tohle bude její jediná zbraň.
Byla připravená. Zatáhla kryt lampy a v nastalé temnotě zalezla na kutě. Deku si přitáhla až k bradě. Smích v dálce slábl, v duchu viděla, jak se láhev brandy vyprazdňuje. Po delší době zaslechla na chodbě bratrovy těžké kroky přešel kolem jejích dveří a potom se už rozhostilo ticho přerušované skřípěním lodního trupu společně se vzdáleným ťukáním nějakého uvolněného táhla.
Zachvátilo ji takové vzrušení ze strachu i očekávání, že by usnout nemohla ani omylem. Přesto se čas otravně vlekl když došla k lampě zkontrolovat ručičky na kapesních hodinkách, měla dojem, že se zastavily. Konečně se dočkala druhé hodiny ranní, doby, kdy se lidské tělo i duch ocitají na nejspodnější výkonnostní hranici.
Potichu vstala, vzala lampu, zatáhla kryt a potmě přešla ke dveřím kajuty. Odsunutí závory zaznělo jako výstřel z děla, ale přesto se bez problémů protáhla dveřmi a byla venku.
V jídelně čadila jediná petrolejka, jež vrhala podivné stíny na stěnu, zatímco prázdná láhev od brandy se válela po podlaze. Koulela se, opisovala výkyvy klipru. Robyn si zula boty a bosá přešla do chodby vedoucí k ubytovacím prostorám důstojníků.
Nemohla ani popadnout dech, když opatrně poodsunula kryt lampy, aby ve slabém paprsku světla našla správný cíl. Mungo St. John měl dveře zavřené.
Pomalu se k nim posunovala, až prsty nahmatala mosaznou kliku.
„Bože, prosím," šeptla neslyšně a zlehka se opřela o kov. Dveře se pootevřely, takže mohla nahlédnout dovnitř.
Ve světle spatřila ciferník vedlejšího kompasu, na němž kapitán mohl sledovat kurz lodě i ze své kabiny. Osvětlovala ho matná žlutá záře, jejíž odraz dostatečně zvýraznil obrysy předmětů uvnitř.
Lůžko zakrýval temný závěs, vlevo zahlédla uzamčené dveře zbrojnice a vedle nich řadu háků, na nichž se houpalo oblečení, které měl St. John při večeři. Přímo proti dveřím stál masivní týkový stůl s přihrádkami pro mosazné navigační přístroje. Rozeznala sextant, pravítko, odpichovátko a na stěně visel barometr s chronometrem.
Kapitán si očividně vyprázdnil kapsy, než se svlékl. Na stole mezi papíry ležel zavírací nůž, stříbrné pouzdro s viržinky a malá, zlatem vykládaná pistole užívaná profesionálními hráči vedle byl pár hracích kostek ze slonoviny. Zouga a St. John si určitě dali partičku, hned jak odešla, uvažovala. Konečně zahlédla to nejdůležitější, v co jenom doufala: svazek klíčů. Ten míval St. John vždycky navlečený na opasku, nyní ležel nadosah.
Kousek po kousku Robyn otvírala dveře a sledovala temný kout vpravo. S každým pohybem lodě se záclona posunula. Mráz jí přeběhl po zádech, když si představila, jak se ten chlap na ni chystá skočit.
Konečně se mohla mezerou protáhnout a vší silou se donutila k prvnímu kroku.
V polovině kabiny ztuhla stála těsně u zakryté kóje. Pro jistotu nakoukla škvírou v závěsu: zahlédla záblesk nahého těla, zaslechla pravidelný dech spícího muže. Získala jistotu k dalšímu kroku a přešla ke stolu.
Nemohla uhodnout, který klíč patří ke skladišti v mezipalubí. Je nutné vzít celý svazek, ovšem to se potom bude muset ještě vrátit. Otázkou je, jestli i pak najde dostatek odvahy. Celá vyplašená klíče zdvihla, ruka sejí třásla. Cinkly, zděšeně je přitiskla na prsa.
Pohlédla ke kóji závěs se nepohnul. Pomalu postupovala zpátky ke dveřím.
Teprve když za sebou zavřela, ruka prudce trhla látkou a Mungo St. John se opřel o loket. Chvíli se rozhlížel po kabině, potom seskočil z lůžka a přistoupil ke stolu.
„Klíče!" sykl polohlasně. Rychle hupnul do kalhot. Vytáhl zásuvku a zdvihl víko pouzdra z růžového dřeva. Odtud vylovil dvě soubojové pistole s dlouhými hlavněmi, strčil je za opasek a vyrazil ke dveřím.
Robyn našla správný klíč na třetí pokus, takže se jí dveře do skladiště podařilo otevřít. Ovšem jeden z pantů zaječel jako trubka polnice ženoucí kavalerii do útoku.
Zamkla za sebou a konečně sejí ulevilo teď se už za ní nikdo nedostane. Otevřela kryt lampy naplno a rozhlédla se.
Spatřila velké skříně využité jako špižírna pro důstojníky. Uzená šunka a suché salámy visely na hácích, bochníky sýrů ležely naskládané na policích. Dál zahlédla hromady konzerv, řadu lahví v držácích s uzávěry zalitými voskem, pytle mouky a rýže. Náhle si všimla dalších dvířek, zajištěných visacím zámkem větším než její obě pěsti.
I klíč k němu vypadal masivně. Odemkla a tvrdě zápasila, než se jí podařilo otevřít. Musela se sehnout, aby prošla malým vstupem.
V dálce Mungo St. John zaslechl zaskřípění a potichu doběhl ke skladišti. S pistolí připravenou k výstřelu přiložil ucho k dubovým prknům a naslouchal.
„Bože můj!" vydechl vztekle, když zjistil, zeje zamčeno. Bleskově se otočil a bos se hnal chodbou ke kajutě prvního důstojníka.
Při prvním doteku na rameni se Tippoo probral, oči svítící v šeru připomínaly divou šelmu.
„Někdo se vloupal do zásobárny," sykl St. John a temná postava vyskočila z lůžka.
„Chytíme ho," odfrkl, zatímco si v pase spínal zástěrku. „A pak jím nakrmíme ryby."
Hlavní nákladový prostor svými rozměry připomínal katedrálu. Kužel světla ani nedokázal vše odhalit. Zboží naskládané na sobě se v některých místech zdvihalo až k hlavní palubě, téměř pět metrů do výše. Hned zaznamenala perfektně uložený náklad, aby se jakýkoliv kousek mohl prakticky ihned identifikovat a vyložit, aniž by se ostatní

hromady musely přesouvat. Tohle je samozřejmě nutnost, pokud se obchoduje od přístavu k přístavu. Veškeré zboží bylo perfektně zabalené a opatřené cedulkami. Ve svitu lampy zahlédla i vybavení jejich výpravy pečlivě označené Africká expedice Ballantyneů.
Opatrně se vyšplhala po bednách až nahoru a zamířila světlo na palubní poklopy, aby zjistila, zda jsou tam mříže. Všechno však zakrývalo natažené bílé plátno. Chtěla alespoň něco nahmatat, bohužel tak vysoko nedosáhla. Navíc ji divoký pohyb klipru shodil, takže dopadla do chodbičky mezi hromady materiálu. Petrolejku zachránila, ale popálila si ruku.
Znovu začala šplhat hledala důkazy, které najít nechtela. Žádná oddělení k přepravě otroků však v trupu nenašla. Všimla si, že hlavní stěžeň prostupuje seshora a je zakotvený kdesi dole v kýlu. Ovšem na kmeni téhle norské borovice objevila přibité dřevěné klíny.
Možná na nich měla držet podlaha oddílů, jenž by se daly poměrně rychle zbudovat. Pohlédla na druhou stranu, kde spatřila jakési mělké zářezy, kam mohla zapadnout hrubá kostra přídavných podlaží. Na výšku je dělil rovný metr, což přesně odpovídalo vzdálenosti jednotlivých podlaží pro otroky dle popisu v brožurce.
Pokusila si představit, jak by to tady uvnitř vypadalo. Téměř viděla všech pět pater: napřed by se ti ubožáci museli připlazit na své místo, potom by se uložili jako sardinky těsně vedle sebe, bez možnosti si kamkoliv odskočit. Samozřejmě že výkaly těch horních by protekly až dolů. Uvažovala i o vedru, které by tu zavládlo při tak hrozném srocení, obzvlášť v tropických oblastech. Představila si, jak tisíc z nich, zachvácených mořskou nemocí, zvrací, když se plavidlo probojovává Mosambickým průlivem k nejjižnějšímu bodu africké pevniny, ke Střelkovému mysu. A k tomu by stačila epidemie cholery či neštovic, ale takovouhle katastrofu si už nedokázala představit. Přinutila se podrobně propátrat ve světle petrolejky nejzazší kouty. Někde určitě skrývají prkna, z nichž by se paluby stavěly.
Před sebou zahlédla tucet velikých sudů, kde snad mohla být voda. Nebo rum k obchodování. Po jeho prodeji lze sudy naplnit vodou pro otroky. Nemohla zkontrolovat obsah, ale zaťukala na stěnu skalpelem. Tlumený zvuk ji ujistil, že jsou plné.
Přiklekla k jednomu žoku a skalpelem rozřízla obal. Zašmátrala uvnitř a ve světle se objevily korálky navlečené na šňůrce o délce dlaně, které se nazývaly bitil. Čtyři řetízky tvořily khete. Použitý materiál měl tu nejžádanější šarlatovou barvu, kterou když příslušník primitivního afrického kmene spatřil, byl schopný prodat zajedno khete vlastní sestru, ovšem bratra až za dvě.
Robyn se plazila dál, prohledávala ostatní bedny. Objevila bavlněnou látku z proslulé americké prádelny v Salemu, označovanou v Africe jako merkani název totiž vznikl zkomoleninou slova „American“. Kostkovanou látku z Manchesteru znali pod pojmem kaniki. Dalších pět dřevěných truhlic bylo označeno zcela jednoduchým nápisem Pět kusů, z čehož usuzovala na muškety. Každopádně palné zbraně patřily k běžným obchodním artiklům a nemohly sloužit jako důkaz úmyslu nakupování otroků.
Unavená pátráním a nervy napjatými k prasknutí se opřela o balík merkani. Cosi ji bolestivě dloublo do zad. Posunula se vtom si uvědomila, že má přece jít pouze o látku. Otočila se a rozřízla další obal.
Mezi složenými vrstvami tkaniny nahmatala něco tvrdého. Na světlo vytáhla ohnutá železa, spojená řetězem. Okamžitě je poznala. V Africe je znali jako „náramky smrti“. Konečně má naprosto pozitivní a nevyvratitelný důkaz: okovy s lehkými řetězy umožňujícími chůzi stoprocentně dokazovaly souvislost s obchodem s otroky.
Robyn rozbalila celý žok, kde našla stovky podobných pout skrytých v tkanině. Dokonce i při namátkové kontrole by velice těžko kdokoliv něco podobného objevil.
Vybrala jednu soupravu okovů, aby ji ukázala bratrovi. Pak začala postupovat k zádi, ke skladišti. Cítila nutkání co nejdříve zmizet z téhle temné kaverny plné zlovolných stínů. Toužila po bezpečí své kajuty.
Už se dopracovala ke dvířkám, když zaslechla nad sebou skřípání. Zděšeně ztuhla. Zvuk se ozval znovu. Bleskově zhasla lampu a okamžitě toho litovala. Naprostá temnota ji drtila, myslela, že se udusí. Panika v ní narůstala, hrozila, zeji zachvátí.
Ozvala se rána jako výstřel z děla, hlavní poklop na palubě se otevřel. Ve čtvercovém otvoru zcela jasně viděla hvězdy na nebi, jakož i čísi temnou postavu, která lehce seskočila na nejbližší hromadu zboží. Potom se poklop zase uzavřel. Hrůza ji sevřela: Někdo je tady s ní! Chvíli se nemohla ani pohnout, a tím ztratila drahocenné vteřiny. Přece jenom se donutila vrhnout se ke dvířkám skladiště, jekot deroucí se z hrdla se jí podařilo zadusit.
Muže poznala. Tippoo! Přímo viděla odpudivého kata plížícího se temnotou jako jedovatý had, představovala si jeho růžový jazyk míhající se mezi krutými rty. Zděšení dostoupilo vrcholu. Pozbyla rovnováhu a padla mezi nějaké bedny. Udeřila se hlavou o trám, téměř omdlela. Navíc ztratila lampu. Když se konečně vyškrábala na kolena, nevěděla, kudy se dát.
Nejlepší obranou je zůstal potichu, dokud nezjistí, kde se pronásledovatel pohybuje. Ukryla se mezi dvě truhly. V uších jí duněl puls jako údery bubnu, připadala si ohlušená. Srdce měla až v krku, takže musela bojovat o každý nádech. Trvalo dlouho, než situaci zvládla a byla schopná opět reálně uvažovat.
Přemýšlela, kde leží skladiště, jediná cesta k útěku. V téhle tmě však průlez najde pouze po hmatu, pokud se dostane k boku lodě a bude postupovat podél stěny. Ovšem se šílencem v zádech. Raději se přikrčila a naslouchala.
Trup plnily rozličné zvuky, kterých si dřív ani nevšimla. Skřípění dřeva, posunování uvázaného nákladu vtom zaregistrovala pohyb čehosi živoucího těsně za sebou. Opět potlačila výkřik. Raději zdvihla ruku, aby si chránila hlavu. V téhle pozici čekala na úder, jenž se nedostavoval.
Opět se cosi pohnulo kdesi za jejím ramenem, tak tiše, až ji zamrazilo. Byl tady, nesmírně blízko hrál si s ní jako kočka s myší. Snad ji vyčenichal. Určitě vlastnil podobný zvířecí instinkt. Teď se tedy Tippoo rozhoduje ke konečnému úderu. Náhle ucítila dotek na krku. Ucukla, vyjekla a prudce udeřila okovy, které stále pevně svírala v pravé ruce.
Cosi chlupatého a rychlého vykviklo. Nepřestala se železy ohánět. Stvoření prchalo, slyšela pouze capot malých

nožiček. Teprve teď pochopila, že narazila na jednu z lodních krys o velikosti průměrného kocoura.
Robyn se otřásla, ale konečně se dostavila úleva. Neměla však dlouhého trvání.
Záblesk světla ji téměř oslepil. Něco takového absolutně neočekávala, ale okolí se znovu ponořilo do tmy. Tentokrát ji temnota ďrtila mnohem víc.
Pronásledovatel určitě zaslechl výkřik, a proto správně namířil paprsky lucerny. Pravděpodobně už zahlédl její úkryt, ovšem ona zase poznala, kudy se dát. Záblesk pomohl i jí, odhalila cestu k útěku.
Vrhla se na hromadu dalších žoků a přeplazila se přes ně. Dokázala přitom rozumně uvažovat: Tippoo určitě ví, kudy sem pronikla. Proto na ni bude číhat přesně v místě, kam míří. Je zapotřebí postupovat opatrně a čekat na chvíli, kdy se opět objeví světlo. Nesmí mu vletět do pasti.
Pořádně sevřela okovy, až teď poznala jejich výhodu coby zbraně. Určitě mnohem efektivnější než krátký skalpel v kapse. Zbraň! Poprvé v životě uvažuje o své obraně, nečeká jako kuře, až ho jestřáb uchopí. Robyn se vždycky chová kurážně slyšela matčinu poznámku, když se hrdě bránila proti uličníkům či se přidružila k bratrovým riskantním akcím. Teď musela sebrat veškerou odvahu.
S řetězem v pravé ruce potichu postupovala ke skladišti, občas se i plazila, přičemž vždy několik vteřin naslouchala. Připadalo jí to jako celá věčnost, než prsty nahmatala dřevěnou stěnu. Snad už měla k otvoru několik metrů, a právě tam na ni čekal.
Bedlivě naslouchala, opřená zády o prkna, a snažila se cokoliv pochytit. Vzduchem se neslo jen úpění lodě a bušení moře do trupu, jak Huron překonával vlny, hnaný větrem.
Pojednou ji do nosu udeřil podivný zápach, který přebil i tlející zbytky v podpalubí. Někde blízko hořela petrolejka. Skutečně tady číhá, připravený odsunout kryt a opět ji oslepit.
Pomalu vytáhla skalpel levou rukou, vysunula ostří a s okovy v pra vačce se přichystala k útoku.
Spodním obloukem vrhla lékařský nástroj vpřed, aby dopadl o něco dál a pronásledovatele zmátl. Určitě rozsvítí lampu, musí přece zjistit, o co jde.
Letící miniaturní kopí zasáhlo cosi měkkého, zvuk se ztratil v okolním hluku, ale dopad na podlahu zaslechla. V tu chvíli světlo ozářilo celý prostor.
Monstrózní silueta prvního důstojníka vyskočila z temnot, neuvěřitelně blízko. Držel petrolejku v levé ruce nad hlavou, takže se světlo odráželo od lesklé lebky. Pravou rukou se rozmáchl a těžkou holí byl připravený zloděje okamžitě zpracovat. Stál obrácený zády k ní, ale jenom zlomek vteřiny. Jakmile zjistil, že před ním nikdo není, zareagoval jako šelma: stáhl hlavu mezi ramena a začal se otáčet.
Snad jen instinktivně mávla těžkými okovy směrem ke zdroji světla a zasáhla příšeru přímo do temene. Ozval se praskot, jako když vichřice láme větev. Kůže na temeni se otevřela jako kabelka s karmínovým nitrem. Tippoo zavrávoral, nohy se mu podlomily. Cukla řetězem, rozmáchla se a svižně udeřila do stejného místa. Rudá rána se rozzářila nažloutlou kostí lebky. První důstojník se sesul na kolena. Něco podobného viděla u muslimů sklánějících se směrem k Mekce. I teď padl čelem na podlahu, ale v místě doteku se začala rozlévat krvavá kaluž.
Lampa stále hořela a v jejím světle se Tippoo těžce převalil na bok, začal chroptět. Oči obrátil v sloup, nohy sebou křečovitě škubaly.
Robyn zírala na sraženého obra naprosto šokovaná tím, co způsobila. Automaticky se v ní hlásila povinnost ošetřovat zraněné příkaz však neměl dlouhého trvání. Oči monstra se vrátily do běžné polohy, zorničky začaly zaostřovat. Nažloutlé tělo se pohnulo, trhání končetin ustalo. Tippoo dokonce zdvihl hlavu a udiveně se rozhlížel kolem sebe.
Neuvěřitelné: paralyzovaný jedinec zůstal omráčen pouze na pár vteřin a najednou je opět při vědomí. A mnohem nebezpečnější než předtím, vědecky uvažovala. Bleskové se vzpamatovala, rozběhla se k záchraně. Když raněného míjela, kruté prsty ji chyti ly za kotník. Téměř ztratila rovnováhu. Stačila se však kopnutím osvobodit a vrhla se do dvířek.
Obluda už lezla po čtyřech za ní, postřehla ve světle petrolejky, zatímco celá zdivočelá zavírala průlez. Rychle uzavřela závoru, když se ozval první náraz.
Zmatenými prsty se snažila zajistit vchod jako předtím řetězem a zámkem. Až když otočila klíčem, sesula se na podlahu a rozvzlykala se prožitým děsem, dokud se nedostavila úleva. Teprve teď pocítila příval nové energie.
Pomalu se zdvihla, hlava sejí točila závratí nad oslavou vítězství, jaké dosud nepřežila. Věděla, že jde o obyčejnou reakci těla, které uniklo z velkého nebezpečí nakonec bude svého činu litovat, ale teď jásala.
Ve svazku klíčů opět našla ten správný ke dveřím do skladiště. Odemkla, potichu otevřela a zůstala stát. Vjem náhlého nebezpečí ji obklopil.
Ve zlomku vteřiny zaregistrovala stažený knot lampy v jídelně náhle jí kdosi sevřel zápěstí a trhl s ní, až padla na podlahu. Paži jí zkroutil dozadu.
„Ani se nehni, hajzle, nebo ti zlámu vaz!“ zasyčel Mungo St. John.
Ruku s řetězem měla pod tělem. Mezitím jí kapitán vrazil koleno do zad, až málem vyjekla bolestí.
„Tippoo tě rychle vyhnal,“ mumlal spokojeně St. John. „Ted si tě prohlídnu, než se objevíš na palubě u trestného mřížoví.“
Stáhl jí čapku z hlavy. Zaslechla povzdech překvapení, když se uvolněné vlasy zaleskly ve světle lampy. Okamžitě povolil tlak v zádech a přetočil ji, aby se jí mohl podívat do tváře.
Nebránila se, ale jakmile měla ruku volnou, švihla mu řetězem do tváře. Jen taktak oběma rukama úder zachytil. Kluzká jako úhoř se ze sevření osvobodila a vyrazila k hlavním dveřím.
Samozřejmě byl rychlý, dokonce rychlejší než ona. Ocelovými prsty stačil zachytit flanelovou košili, která tah nevydržela a praskla. Otočila se k němu a opět udeřila tentokrát však něco podobného očekával, protože se mu podařilo znehybnit jí zápěstí.

Začala ho kopat do nohou, ovšem zamotala se a strhla ho na prkna paluby. Náhle si uvědomila, zeji posedl amok. Syčela a prskala jako kočka, chtěla mu vyškrábat oči, na krku mu vyryla krva ve rýhy. Zbytky košile kamsi zmizely a kapitánovy drsné chlupy na hrudi náhle dřely citlivé hroty ňader. I v tomhle pološílenství vnímala, že ten chlap má na sobě jenom kalhoty. Vdechla mužský odér právě v okamžiku, kdy seji snažil uklidnit.
Nadzdvihla se s otevřenými ústy, snažila se zakousnout do té pyšné pohledné tváře on však zachytil pramen jejích vlasů a zkroutil ho. Bolest jí proletěla celým tělem, aby explodovala kdesi v útrobách jako teplá jemná křeč, která ji zbavila dechu. Zalapala po vzduchu.
V sevření se cítila bezmocná, síla a rozhorlení mizelo, nastupovala malátnost. Pohlédla mu do obličeje: měla dojem, že se jí to jen zdá. Vyceněné zuby bíle svítily, žlutavý jas očí nezaostřený snad zakrytý šílenstvím, které se rovnalo jejímu. Naposledy se mu pokusila vytrhnout. Chtěla mu zasadit pádnou ránu kolenem do rozkroku, ale snadno úder zachytil sevřenými stehny. Náhle zbystřil, spatřil totiž odhalené poprsí.
„Bože můj!“ zachrčel. Viděla, jak mu žíly na krku naběhly. Jeho pohled se rozhořel, nemohla se ani pohnout. Pustil jí vlasy a rukou pomalu přejížděl po hebkém těle, dlaní začal vychutnávat pevná ňadra.
Dotek zmizel, i když paměť si uchovala krásný zážitek podobný pohlazení motýlích křídel. Náhle se jejího těla opět dotkly horké prsty, snažily .se z ní stáhnout kalhoty. Zavřela oči a odmítala uvažovat, co bude dál. Věděla jedno uprchnout nemůže. Zaúpěla. Tak se přece přísluší mučedníkovi.
Ten zvuk se dotkl čehosi v jeho nitru, zamžený žlutavý pohled se zaostřil, výraz šelmy znejistěl a vyděšený kapitán náhle pohlédl na bílé tělo pod sebou. Okamžitě sevření uvolnil a vstal.
„Zakryjte se!“ zasípal. Zavalila ji studená lavina nepochopitelné ztráty, za níž bleskově následoval nápor hanby a pocitu viny.
Dostala se na kolena, cáry košile tiskla k sobě třásla se, ale ne zimou.
„Neměla jste se vzpírat,“ namítl nejistě, přičemž se snažil potlačit rozechvění.
„Nenávidím vás,“ vrhla mu do tváře a náhle si byla jistá, že mluví pravdu. Skutečně ho nenáviděla za to, co v ní probudil, i za hrozné pocity, které sejí teď zmocnily.
„Měl jsem vás zabít,“ mumlal, ale nepodíval se na ni. „Tippoo to měl udělat.“
Při téhle hrozbě strach necítila. Jenom si lépe upravila oblečení.
„Jděte!“ téměř zařval. „Zpátky do své kajuty.“
Pomalu zamířila ke dveřím, na chvíli se zastavila a potom vyšla l do chodby.
„Doktorko Ballantyneová!“ zarazil ji. Otočila se. Stál ve dveřích do skladiště, klíče v jedné ruce, okovy v druhé.
„Doporučuju vám, abyste o objevech dnešní noci před bratrem pomlčela.“ Hlas už měl pod kontrolou, chladný a smrtelně vážný. „V jeho případě by mě podobné skrupule nezadržely. Do Kapského Města dorazíme za čtyři dny,“ pokračoval. „Potom si můžete dělat, co chcete. Do té doby se mě nesnažte provokovat. Projednou toho bylo dost.“
Němě na něho zírala, cítila se slabá a bezmocná.
„Dobrou noc, doktorko Ballantyneová.“
Nestačila ani pořádně uschovat kalhoty s roztrhanou košilí na dně truhlice a prohlédnout a ošetřit si utržená zranění, když se ozvalo zabušení.
„Kdo je?“ zvolala bez dechu, stále vyděšená z nočního dobrodružství.
„Sestřičko, to jsem já,“ zaslechla bratra. „Někdo rozrazil Tippoovi hlavu. Krev je po celé palubě můžeš přijít?“
Měla dojem, že ve tmě září pýchou nad nečekaným úspěchem. Marně se snažila potlačit nadšení.
„Už jdu.“
V jídelně zastihla tři muže: Zougu, druhého důstojníka a zraněného. Mungo St. John se nedostavil. První důstojník seděl na stoličce pod lampou, nahý až na bederní rouško. Krk i ramena měl zakrvácené, kolega mu přidržoval na hlavě kus hadru.
Když Robyn látku nadzdvihla, rána začala krvácet. „Brandy!“ nařídila a opláchla si v něm ruce i nástroje jako pečlivá stoupenkyně dezinfekčních metod doktora Listera. Teprve potom ponořila lékařské kleště do rány a postupně začala zatahovat hlavní cévky. Musela odolávat bezbožné touze po pomstě, jež byla v naprostém rozporu s hippokratovskou přísahou. Tippoo se však nepohnul ani nezměnil výraz při bolestivém zákroku.
„Musím rány vyčistit,“ vyhrkla a rychleji, než by ji svědomí mohlo zarazit, použila tvrdý alkohol.
První důstojník nijak nereagoval, spíš připomínal sošku ďábla z hindského templu. Jako by nic necítil.
Nakonec kůži sešila hedvábnou nití, konce nechávala volně viset, aby mohla stehy správně dotáhnout. Na hladkém skalpu tak s každým uzlíkem vznikl malý růžek.
„Stehy vytáhnu, až se cévy umrtví,“ prohlásila. „Asi tak za týden.“ Nemínila zbytečně plýtvat zásobami opia, i když tušila, že pacient má obrovské bolesti. Nepovolila však, pořád se poddávala záchvatu nekřesťanské pomstychtivosti.
Tippoo zdvihl hlavu. „Jste dobrá, doktorko,“ zabručel. Potvrdila si tak další předpoklad, který jí vydrží až do konce života: Čím krutější lékařský zásah a radikálnější chirurgický zákrok, čím horší pachuť léku, tím je pravý Afričan víc nadšen.
„Vím, co říkám,“ chmurně pokýval první důstojník hlavou. „Jste zatracené dobrá doktorka!“ A otevřel mohutnou tlapu, kde v dlani svíral skalpel. Aniž cokoliv dodal, vstal, podal jí ho a jako duch zmizel z jídelny. Zírala za ním s otevřenou pusou.
Huron se hnal dál na jih, prorážel typicky dlouhé vysoké vlny Jižního Atlantiku. Bezohledně je rozřezával, bohatá pěna vodní tříště se přelévala přes zábradlí až na palubu.
Objevili se už i mořští ptáci coby doprovod. Doktorku nejvíce zaujali terejové s nažloutlým peřím na hlavě a černě orámovanýma modrýma očima přilétali od východu, akrobaticky padali do vln a potápěli se pro jakékoliv odpadky, které voda smetla z lodě. Ukázali se též tuleni, zdvihali hlavy nad hladinu, mrskali knírkem a jakoby udivenýma očima

pozorovali pádící klipr.
V brilantně modré vodě spatřili dlouhé, hadovitě klikaté mořské řasy, servané divokým mořem ze skalnatého pobřeží. Všechno tohle předznamenávalo blízkost pevniny, skrývající se těsně za východním horizontem. Každý den Robyn trávila několik hodin u zábradlí na levoboku, toužila opět zahlédnout africký kontinent. Vdechovala suché a kořeněné aroma trávy i rostlin ve větru, sledovala odvátý prach v úžasně červených a zářivě zlatých oblacích při západu slunce. Bohužel se musela s touhle nádherou rozloučit, jelikož se měl na velitelském můstku v závěrečné etapě, při vplutí do Stolové zátoky, objevit sám kapitán Mungo St. John.
Jakmile vyšel z kabiny, Robyn se okamžitě hnala dolů do své kajuty a zamkla se. Dokonce i Zouga si všiml, že sestru něco trápí. Mnohokrát seji pokoušel vylákat ven, pokaždé ho však odbyla dokonce ani neotevřela dveře.
„Zougo, jsem v pořádku, chci být pouze sama."
Později se k ní připojil, když osaměle bděla u lodního zábradlí tvářila se však chladně a mlčela. Raději tedy odešel.
Bála se promluvit. Tušila, že by mu během konverzace prozradila, co objevila, a tím ho dostala do smrtelného nebezpečí. Znala dobře bratrovu prudkou povahu i nezdolnou kuráž. Nemohla tedy podceňovat kapitánovo varování. Mungo St. John byl snad opravdu schopný Zougu zabít, aby sám sebe ochránil. Zvládl by to, mnohokrát viděla, jak vládne pistolí ale také mohl poslat svého nohsleda Tippooa, aby během noci daný problém jednoduše vyřídil. Musela bratra chránit až do Kapského Města, pokud sama neudělá první krok.
Odplata je má, říká Pán našla zajímavou pasáž v Písmu svatém a pečlivě ji studovala. Potom se modlila o radu, které se jí nedostalo, takže skončila ještě zmatenější, než začala.
Prosila vkleče vedle lůžka, až jí rozbolela kolena. Pomalu si však uvědomovala svou povinnost.
Tři tisíce duší prodali do otroctví za jediný rok z toho kapitána obvinil příslušník Královského námořnictva. Kolik tisíc předtím, kolik tisíc v dalších letech Huron ještě přepraví, pokud nikdo nezabrání plenění východního pobřeží Afriky? Vždyť je to její země, její lidé! Přece přísahala, že je bude chránit, pomáhat jim a vést je do náruče Spasitele.
I otec nazýval otroctví „otevřeným vředem na svědomí civilizovaného světa, který musí být vykořeněn všemi možnými dostupnými prostředky". Byla jeho dcera, takže slib musela plnit před očima samotného Boha.
Tenhle člověk, monstrum, snad ztělesňoval koncentrované zlo a děsivou krutost tohohle hnusného podnikání.
„Prosím, ukaž mi cestu, ach Pane," modlila se polohlasně, ale zavalil ji jen pocit viny a hanby. Styděla se: kapitánovy oči přece spočinuly na jejím polonahém těle, navíc ji osahával a hladil. Dokonce se chtěl svlékat, i z toho na ni padalo ponížení. Zděšeně se snažila ty představy zapudit, i když stále všechno viděla jasně, až moc detailně. „Pomoz mi být silná," modlila se rychle.
Hanba a pocit viny vyplývaly převážně z nepochopitelného faktu, že cizí doteky ani nahé mužské tělo v ní žádnou nechuť nevyvolaly, naopak pociťovala probuzení hříšné rozkoše. Vždyť ji sváděl k nevěstí. Poprvé za třiadvacet let života se dostala do přítomnosti hříšného svádění a neměla sílu, aby odolala. Za to ho nenáviděla.
„Ukaž mi cestu, ach Pane," pokračovala dál. Později celá rozlámaná vstala a posadila se na kraj lůžka. Do klína si položila omšelé Písmo svaté vázané v kůži, pak opět zašeptala.
„Prosím, poraď své věrné služebnici." Zavřela oči a nechala velkou knihu, aby se otevřela. Poslepu najela ukazováčkem do textu. Pohlédla na dané místo a nesmírně ji překvapil výsledek tohoto malého rituálu. Obvykle odpověď nepřicházela tak jednoznačně, teď však zírala na pětatřicátou kapitolu a devatenáctý verš Čtvrté knihy Mojžíšovy.
Vraha usmrtí krevní mstitel: Jakmile ho dopadne, usmrtí ho.
Robyn si nedělala žádné iluze o nesnadné službě, kterou jí pověřil sám Bůh. Chápala, že dané role se mohou obratem přeměnit a z ní coby mstitele se může lehce stát oběť.
Vždyť tenhle chlap byl mnohem nebezpečnější a vychytralejší, navíc čas pracoval proti ní. Přesné odečítání polohy slunce, které Zouga prováděl v poledne, umístilo klipr do vzdálenosti sto padesáti mil od Stolové zátoky. Vítr vál zcela nespoutané, proto se už druhý den ráno na obzoru objevila obří hora s plochým vrcholem. Neměla tedy čas na nějaké složité plánování. Cokoliv udělá, musí provést rychle.
V truhlici s sebou vezla půl tuctu lahviček k lékařským účelům, jejichž obsah by mohl posloužit ale ne, jed patřil k těm nejnechutnějším příčinám smrti. Viděla na vlastní oči, jak pacient umí ral na otravu strychninem v nemocnici Svatého Matouše. Stále se nemohla zbavit vzpomínky na prohnutou páteř toho chudáka, když se zádové svaly stáhly a proměnily ho v napnutý luk.
Musí přijít na jiný způsob třeba ten velký revolver používaný u námořnictva, který měl Zouga v kajutě. Kdysi ji učil, jak se nabíjí a střílí. Nebo ta nová zadovka Sharps. Obě zbraně však patří bratrovi rozhodně by nechtela, aby se při velké slavnosti zhoupl na šibenici hned pod pevností v Kapském Městě. Čím méně komplikovaný a přímý plán promyslí, tím je větší šance na úspěch, opakovala si. Jenom jak to provést?
Náhle někdo zdvořile zaťukal.
„Kdo je to?"
„Jackson, doktorko," ozval se jeden z kapitánových stevardů. „Večeře se podává v jídelně."
Ani si neuvědomila, že už je tak pozdě.
„Dnes večer nebudu jíst."
„Potřebujete sílu, madam," přesvědčoval ji Jackson přes zavřené dveře.
„Člověče, jste snad doktor?" zlobně ho odbyla a vzápětí slyšela vzdalující se šouravé kroky.
Nejedla od snídaně, ale hlad neměla. Žaludek se zcvrkl prožívaným napětím. Raději si na chvíli lehla, znovu promýšlela každý detail. Pak vstala, aby vybrala jedny ze svých nejstarších šatů z těžké vlny. Když je zničí, žádná škoda, a navíc jí temná barva umožní se skrýt.
Vyklouzla z kajuty, zamířila potichu na hlavní palubu. Kromě kormidelníka tam nikoho nezahlédla. Přešla k horním oknům do jídelny a mrkla dovnitř.

Mungo St. John seděl v čele stolu a odkrajoval plátky z kouřícího nasoleného hovězího před sebou. Zrovna se opět chechtal nějakému Zougovu vyprávění. Rychlý pohled stačil. Pokud nebude někdo kapitána potřebovat či nedojde ke změně v plachtoví, Mungo St. John se minimálně půl hodiny odtamtud nehne.
Robyn rychle seběhla dolů, minula svou kajutu a dostala se ke kapitánově kabině. Zkusila dveře. Zcela snadno se otevřely, takže vstoupila a zavřela za sebou.
Trvalo jí pouze pár minut, než našla v zásuvce týkového stolu etuji se soubojovými pistolemi. Zdvihla víko a vytáhla jednu z těch překrásných zbraní. Hlaveň z damascenské ocele zdobila zlatá intarzie loveckých scén s koňmi, psy a lovci. Posadila se na okraj lůžka, stiskla pistoli mezi koleny a odměřila ze stříbrného růžku střelný prach. Tohle ovládala, vždyť bratr ji všechno naučil. Udusala nálož, pak vybrala z přihrádky nádhernou olověnou kulku, zabalila ji do naolejovaného kusu sametu, aby dobře těsnila, a napěchovala do nitra hlavně.
Potom zbraň obrátila muškou k podlaze a připravila si jednu perkusní kapsli k závěru, natáhla kohoutek, až zaslechla cvaknutí. Stejně postupovala i s druhou. Poté pistole položila na okraj stolu, aby je mohla okamžitě použít.
Nakonec se postavila doprostřed kabiny, pozdvihla sukně až k pasu a uvolnila tkaničku od kalhotek. Nechala je spadnout, chladný vzduch zastudil na intimních místech, snad jí naskočila i husí kůže. Spustila suknice, zdvihla bavlněné spodní prádlo a začala ho trhat na kousky. Cáry rozhazovala kolem. Obětovala i šněrovačku, na níž háčky povolily a zůstaly viset na plandajících zbytcích.
Dokonané dílo překontrolovala ve vyblýskaném kovovém zrcadle. Zelené oči se třpytily, tvářejí hořely.
Poprvé v životě ji napadlo, že vlastně nevypadá tak špatně žádná krása, opravila se. Jen hrdá, divoká a silná mstitelka, jak má být. Skutečně se radovala z pomyšlení, zeji kapitán takhle uvidí těsně předtím, než zemře. Zdvihla ruku a přearanžovala jeden hustý pramen vlasů, který se uvolnil ze stužky.
Opět se posadila, uchopila nabité pistole do obou rukou a zkusmo namířila na kliku u dveří. Pak šije uložila do klína. Vyčkávala.
Hodinky nechala v kajutě, takže nemohla odhadnout, jak dlouho čeká. Hlasy i smích z důstojnické jídelny tlumily dřevěné stěny a zavřené dveře. Pokaždé, když prkno zasténalo či cosi na lodi zaskřípalo, popadla pistole a namířila na vchod.
Náhle zaslechla kroky, které by si nespletla se žádným jiným mužem na palubě. Připomínaly jí leoparda v kleci, kráčejícího podél mříží rychle, lehce a v plné pohotovosti. Šel po horní palubě, ovšem zdál se být velice blízko. Pohlédla vzhůru a snažila se odhadnout, kdy zamíří do své kabiny.
Věděla dobře, co dělá, sledovala ho přece už několik nocí. Napřed tiše prohodí slovo s kormidelníkem, překontroluje podle tabulek kurz a nakonec přezkouší systém určování rychlosti. Potom si zapálí jedno z těch tenkých viržinek a začne se procházet, s rukama za zády. Několikrát rychle zrakem přejede plachty, mrkne na hvězdy a podle mraků odhadne možnou změnu povětrnostních podmínek. Pak do sebe nasaje vůni moře a nakonec zase vykročí.
Vtom ozvěny chůze zmlkly a Robyn ztuhla. Chvíle pravdy se blíží. Nyní odhazuje viržinko přes zábradlí do moře a v temnotě ho sleduje, dokud žhavý bod nenarazí na hladinu.
Pořád ještě zbýval čas ke změně plánu, cítila, jak sejí zmocňuje slabost. Napůl se zvedla. Kdyby vyběhla, dostane se do své kajuty okamžité, ovšem nohy by ji nejspíš neudržely. Do rozhodování zazněly kroky, ale v jiné tónině: sestupoval dolů. Už bylo pozdě.
Vyděšeně zalapala po dechu, dosedla na lůžko a zdvihla obě pistole. Ruce se jí třásly. Vší silou se snažila uklidnit.
Dveře se rozletěly, Mungo St. John vstoupil dovnitř. Zárazů se při pohledu na temnou postavu a dvě zlověstně zející ústí.
„Jsou nabité, kohoutek natažený," pronesla chraplavě. „Rozhodně nebudu váhat."
„To vidím." Vzpřímil se, temné vlasy na hlavě se téměř dotkly stropu.
„Zavřete dveře!" poručila a on do nich jenom kopl nohou. Ruce si založil na prsou, ve tváři se mu objevil pobavený úsměv. Kvůli tomu zapomněla připravený proslov, téměř začala koktat, což ji rozčílilo ještě víc.
„Jste otrokář," vyhrkla. Kapitán jen naklonil hlavu na stranu, nepřestával se usmívat. „A já vás musím zastavit!"
„Jakpak toho docílíte?" zeptal se a projevil zdvořilý zájem.
„Zabiju vás."
„Tím by se problém vyřešil," přiznal, pořád se však usmíval a bílé zuby mu v šeru zářily. „Bohužel, pravděpodobně vás za vraždu pověsí, pokud vás moje posádka předtím neroztrhá na kousky."
„Napadl jste mě," suše konstatovala. Významně se podívala na cáry rozházené po podlaze, pažbou jedné pistole se dotkla živůtku.
„Znásilnění, božínku!" Rozchechtal se, zatímco doktorka cítila, jak rudne.
„Tady není nic k smíchu, kapitáne St. Johne. Vždyť jste prodal tisíce lidských duší do toho nejohavnějšího poddanství."
Pomalu vykročil směrem k ní. Robyn vstala, hlas se jí zachvěl panikou.
„Nehýbejte se! Varuju vás."
Udělal ještě jeden krok. Natáhla obě ruce s pistolemi k němu.
„Budu střílet!"
Úsměv se mu z tváře nevytratil a zlatožluté oči na ni ostražitě pohlížely, když opět líně postoupil o krok.
„Máte ty nejkrásnější zelené oči, jaké jsem kdy viděl," pronesl a pistole se začaly viditelně chvět.
„Podívejte se," pronesl s klidem. „Radši je dejte mně."
Zachytil jednou rukou obě zlatem vykládané hlavně a stočil ústí ke stropu. Druhou jemně odtahoval její prsty jeden po druhém od spouště a pažby.
„Kvůli tomu jste sem přece nepřišla," prohodil, zatímco jí paže samy sklouzly k boku. Kapitán pomalu povolil oba

kohoutky a zbraně uložil zpátky do sametového hnízda v etuji.
Z tváře mu zmizel výsměch, hlas zněl téměř něžně, když k ní přistoupil.
„Jsem rád, že jste tady.“
Pokusila se odvrátit tvář, prsty jí však uchopil bradu a pozdvihl. Jeho rty se k ní pomalu blížily zahlédla, jak se otvírají, a teplý vlhký dotek ji šokoval.
Vnímala slanou chuť okořeněnou kouřem z viržinka. Snažila se udržet ústa sevřená, ale tlak z jeho strany ji donutil, aby podlehla. Ucítila pronikající jazyk. Prsty ji stále hladil po tváři, odhrnoval vlasy ze skrání a lehce přejel i zavřená víčka pozdvihla tvář při jeho dotyku.
Dokonce i když pomalu rozepínal zbylé háčky na živůtku a stahoval ho z ramen, nebyla schopná ani pomyslet na obranu. Kolena jí zrosolovatěla, takže se o něho musela opřít, aby neupadla.
Najednou odtrhl ústa a roztoužené rty pocítily chlad. Otevřela oči. Nevěřila tomu, co vidí: Skláněl se k její hrudi, zatímco ona pohlížela na husté černé kudrny zakrývající mužnou šíji. Věděla, že to musí zastavit hned teď, než dojde k něčemu, čemu mohla těžko uvěřit.
Ačkoliv se pokusila protestovat, z krku se jí vydralo pouhé zasípění. Snažila se ho odsunout, ale prsty se jen lačně zapletly do nádherných vlasů jako drápy kočky do sametového polštáře. Neodstrčila ho, naopak mu stlačila hlavu níž a jemně se prohnula, aby mu ňadry vyšla vstříc.
Vůbec nebyla připravená na pocit, který se dostavil, když začal sát bradavky. Vždyť z ní vyrve duši těmi nateklými, bolavými, citlivými hroty. Snažila se nevykřiknout vzpomněla si, co se minule stalo a jak tím to kouzlo nádherné chvíle zcela zlomila. Přesto to nevydržela.
Vzlykla a nohy sejí podlomily. Stále ho objímala, když pomalu padala na lůžko. Kapitán jen přiklekl a ústy se dotýkal jejího těla. Opět se prohnula, dala mu šanci stáhnout suknice a odhodit je.
Náhle vyskočil. Téměř vyjekla, aby nikam nechodil ale on se jenom vrátil ke dveřím a zamkl. Když se opět blížil, oblečení mu téměř samo odpadávalo z těla jako ranní opar z horských hřebenů. Opřela se o loket a srdnatě na něho zírala. Nikdy nic tak nádherného neviděla, pomyslela si.
Ďábel je taky krásný, ozval se varovný hlásek kdesi v nitru ovšem z takové dálky, že ho mohla ignorovat. Kromě toho už bylo pozdě, příliš pozdě na jakékoliv varování. Pomalu si na ni lehal.
Očekávala bolest, ale prudký a hluboký průnik s ní doslova otřásl. Trhla hlavou a oči sejí zalily slzami. Ani v nastalé agónii ji nenapadlo, aby ho odstrčila. Naopak ho objala oběma rukama kolem krku. Zdálo se, že trpí s ní při tom jediném rychlém hlubokém zásahu nehýbal se a vyčkával, až bolest přejde. Tělo měl napnuté stejně jako ona. Cítila napružené svaly, hrozily přetržením, zatímco ji lehce kolébal.
Náhle mohla opět dýchat, k čemuž dospěla dlouhým vzlykem. Bolest se začala okamžitě měnit, získala jinou, nepopsatelnou formu. Ten pocit se rodil jako teplá jiskra kdesi hluboko uvnitř a vlna volně postupovala společně s pomalým, smyslným pohybem kyčlí. Zdálo se jí, že se odpoutává od země a stoupá v plamenech vzhůru. Přes pevně sevřená víčka snad i tu rudou barvu viděla. Existovala pouze jediná realita tvrdé tělo, které se nad ní houpalo a vlnilo. Horkost ji plnila, už to déle nemohla vydržet. V poslední chvíli, když předpokládala, že umře, v ní cosi vybuchlo.
Vnímala pád jako snášející se uschlý list dolů, dolů, kamsi do tvrdého úzkého lůžka v šeré kabině štíhlého klipru na vichrem rozhoupaném oceánu.
Když se jí podařilo otevřít oči, zahlédla kapitánovu tvář velice blízko. Zamyšleně na ni zíral.
Pokusila se usmát, ačkoliv výsledek nebyl příliš přesvědčivý.
„Prosím, nedívejte se na mě takhle.“ Hlas zněl stále chraptivě.
„Mám dojem, že jsem vás předtím nikdy neviděl,“ šeptal a přejížděl jí prstem po rtech. „Jste tak jiná.“
„Než kdo?“
„Než ostatní ženy.“ Odpověď zapříčinila bodnutí žárlivosti u srdce.
Snažil se odtáhnout, ona ho však sevřela náhlou panikou, aby ho neztratila.
„Máme jenom tuhle jedinou noc,“ podotkla, na což Mungo St. John nereagoval. Pouze nadzdvihl obočí a čekal na pokračování.
„Nepochybujte o tom,“ pokračovala. Opět se mu ve tváři objevil pohrdavý úsměšek, což ji rozladilo.
„Ne, mýlil jsem se. Jste jako ostatní ženy,“ zašklebil se. „Musíte mluvit, pořád musíte něco povídat.“
Nechala ho, aby se stáhl, jako trest za vyřčená slova. Ovšem zůstala po něm hrůzná prázdnota, čehož okamžitě litovala. Začala ho kvůli tomu opět nenávidět.
„Nevěříte v Boha,“ obvinila ho.
„Není zvláštní,“ zareagoval, „že většina z nejhorších zločinů v dějinách se páchala s božím jménem na rtech?“
Poznámka ji na chvíli ochromila. Posadila se.
„Jste otrokář.“
„Nechci se s vámi přít, však víte.“ Tohle v žádném případě nemohla akceptovat.
„Kupujete a prodáváte lidské bytosti.“
„Co tím chcete dokázat?“ uchechtl se, což ji rozčílilo ještě víc.
„Říkám vám, že mezi námi zeje propast, již nelze překlenout.“
„Před chvílí se nám to ale podařilo, a jak přesvědčivě,“ odporoval a ji zalila jasná červeň od krku až k ňadrům.
„Přísahala jsem, že obětuju vlastní život za zničení nákazy, kterou vy šíříte,“ zvolala ohnivě a naklonila se k němu.
„Ženská, moc mluvíš,“ pronesl pomalu a zakryl jí ústa svými rty. Přidržel jí bradu, protože sebou cloumala snažila se ho za každou cenu pořád obviňovat. Postupně její odpor polevil, takže ji lehce zvrátil na záda a mohl pokračovat.
Když se ráno probudila, kapitán byl pryč. Přetočila se k opuštěnému podhlavníku a opřela si do něho tvář. Nasávala do sebe vůni jeho vlasů i kůže, ačkoliv teplo mužského těla zmizelo a povlečení jen ochlazovalo tváře.

Celé plavidlo zachvátilo vzrušení. Slyšela hlasy z hlavní paluby, když probíhala prázdnou chodbou do své kajuty. Děsila se setkání s kýmkoliv, obzvlášť s bratrem. Na co by se vymluvila proč takhle časně ráno běhá po lodi v roztrhaném pomačkaném oblečení?
Úprk se jí skutečně podařil v poslední minutě. Jen za sebou zabouchla dveře a zastrčila závoru, už na ně Zouga z druhé strany bušil.
„Sestřičko, vstávej! Oblékej se. Země je v dohledu. Pojď se podívat!“
Rychle si tělo osvěžila hadrem namočeným do smaltovaného džbánu plného studené mořské vody. Pokožka se jí zdála příliš citlivá, v intimních oblastech zduřelá, a dokonce si všimla i krvavé šmouhy na látce.
„Stopa hanby,“ sykla rádoby vztekle, ale k svému zděšení vnímala dobrou náladu, a dokonce i rostoucí chuť na snídani.
Lehce vyběhla, téměř se vznášela. Vyšla na hlavní palubu, kde si vítr začal rozmarně pohrávat s jejími suknicemi. První starost si dělala o kapitána. Stál u zábradlí jen v košili, takže okamžitě pocítila bouři rozporuplných emocí a myšlenek. Tenhle chlap, tak štíhlý, temný a nebojácný, by měl být držen za mřížemi jako smrtelné nebezpečí celému lidstvu.
Právě přestal pozorovat obzor teleskopem, otočil se, a když ji spatřil, lehce se uklonil. Pohnula asi o centimetr hlavou, velice chladně a důstojně. To už se k ní ale hnal Zouga, rozesmátý a rozjásaný. Chytil ji za ruku a odváděl k zábradlí. Hora se tyčila přímo z vln zelenavého Atlantiku jako mohutná šedivá pevnost vytesaná z jednolitého kamene, rozedraná hlubokými trhlinami a roklinami, v nižších polohách pokrytá temnou zelení porostu. Takhle obrovskou šiji nepamatovala, vždyť zakrývala téměř celý východní horizont a dotýkala se snad samotného nebe. Vrcholek zahalovala tlustá bělostná pokrývka mraků. Pohybovala se bez ustání přes skalní okraj vrcholové plošiny a připomínala vařící se mléko překypující přes okraj nádoby. Ovšem mrak při svém sestupu v jisté výši mizel, přímo zázračné se měnil v nicotu a ponechával úpatí hory jasně viditelné. Byl vidět každý detail skal, dokonce i drobné siluety bílých domků připomínaly peříčka mořských racků kroužících ve vzduchu kolem klipru.
„Dnes večeříme v Kapském Městě,“ vykřikoval nadšeně Zouga a při zmínce o jídle se Robyn začaly sbíhat sliny. Stevard Jackson rozprostřel nepromokavou plachtovinu, a tak si v jejím závětří dovolili snídani na slunci. Skutečně oslavovali: Mungo St. John objednal šampaňské, takže mohli připíjet úspěšné plavbě i spatření vytouženého cíle. Pronesený přípitek kapitán zakončil: „Vichr přichází právě tudy, protahuje se úžlabinou vedle hory.“ Ukázal vpřed na rozvlněnou hladinu při vjezdu do zátoky. „Mnoho lodí tu přišlo o stožáry zrádným úderem. Proto musíme za chvíli zredukovat plachty.“ Dal signál stevardovi, aby uklidil zbytky jeho snídaně, s úklonou se omluvil a přešel na velitelský můstek.
Robyn sledovala, jak zmizely horní plachty, zatímco bouřková kosatka připravila Huron na podezřelý vzdušný proud při vplutí do Stolové zátoky. Robben Island zůstal bezpečně daleko od jejich levoboku, když se klipr stočil podle nového kurzu. Robyn vešla na velitelský můstek.
„Musím s vámi mluvit,“ zašeptala a St. John ji opět obdařil nadzdviženým obočím.
„Nemohla jste si vybrat lepší čas.,“ mávl rukama kolem sebe, když poukazoval na vítr, mořský proud a nebezpečné pobřeží nedaleko přídě.
„Tohle je totiž poslední možnost,“ vydechla prudce. „Společně s bratrem vaši loď opustíme, jakmile zakotvíte ve Stolové zátoce.“
Úsměšek mu pomalu zmizel z tváře.
„Pokud jste pevně rozhodnutá, už si nemáme co říct.“
„Chci, abyste věděl, proč.“
„Já to vím,“ ujistil ji, „ale pochybuju o vás.“
Propalovala ho pohledem, zatímco on se otočil a chrlil nezbytné příkazy kormidelníkovi a mužům u hlavního stěžně.
„Pane Tippoo, blíží se k nám další podmořský útes, takže dávejte pozor!“
Přikročil k ní, i když zvrátil hlavu a zíral do plachtoví nad nimi.
„Už jste někdy viděla bavlníkovou plantáž o šestnácti tisících akrech s pukajícími tobolkami čekajícími na sklizeň?“ tiše nadhodil. „Umíte si vůbec představit žoky s bavlnou přepravované po řece na člunech k prádelnám?“
Neodpověděla, proto pokračoval. „Znám obojí, doktorko Ballantyneová, a nikdo se neodváží mi říct do očí, že moji dělníci žijou jako dobytek.“
„Pěstujete bavlnu?“
„Ano, a po téhle plavbě získám ještě plantáž cukrové třtiny na Kubě polovina nákladu zaplatí pozemek, druhá polovina práci.“
„Jste horší, než jsem si myslela,“ smutně konstatovala. „Domnívala jsem se, že jste upadl do osidel ďábla. Teď však mám jistotu že jste ďábel sám!“
„Pokuď byste skutečně měla zájem pohlédnout na celý problém zblízka,“ konečně se na ni St. John podíval, „musíte sestoupit až k samému jádru lidské mizérie. Spatříte krutost, o které se americkému otrokáři ani nesní. Teprve pak pochopíte, jak domorodci trpí válkami, hrůznými epidemiemi i útoky divých šelem jsou to jatka a vaše víra ve spravedlnost nebes tak s určitostí získá trhlinu. Z tohoto pohledu jsou ohrady pro otroky a jejich ubytování na lodi prakticky rájem.“
„Vy se odvažujete tvrdit, že lovení a spoutání do okovů těchhle chudáků je vlastně laskavost?“ vyděsila se Robyn nad tou nebetyčnou drzostí.
„Navštívila jste už někdy plantáže v Louisianě, doktorko?“ Odpověděl si sám: „Samozřejmě ne, nic podobného neznáte. Zvu vás tam. Přijeďte do Bannerfieldu a buďte mým hostem aspoň na jeden den. Pak můžete porovnat úroveň života mých otroků s barbarskými divochy, které uvidíte v Africe, či s těmi ztracenými dušemi obývajícími vaše slums a

továrny na tom nádherně zeleném malém britském ostrově.“
Vybavila si ta zoufalá lidská stvoření, s nimiž pracovala v misijní nemocnici. Mlčela. Kapitánovou tváří opět přeletěl výsměch. „Uvažujte o problému otroctví v celistvosti: Vždyť já je provádím temnotou ve snaze dostat je na cestu k Bohu, k civilizaci a moje metody jsou mnohem efektivnější než vaše.“
„Jste nenapravitelný, pane.“
„Kdepak, madam. Jsem námořní kapitán a plantážník. Také obchodník a majitel otroků proto jsem ochoten obětovat vlastní život, abych ochránil své právo tímhle vším být.“
„Jaké právo vám dovoluje tohle vůbec vyslovit?“
„Právo kočky nad myší, silného nad slabým, doktorko Ballantyneová. Tak zní přirozený zákon existence.“
„Potom můžu jenom opakovat, co jsem už naznačila: Kapitáne St. Johne, opustím vaši loď při první příležitosti!“
„Je mi líto vašeho rozhodnutí.“ Tvrdý výraz zlatožlutých očí zněžněl. „Přál bych si opak.“
„Zasvětila jsem svůj život boji s takovými lidmi, jako jste vy.“
„Jaká škoda u tak nádherné ženy,“ smutně pokýval hlavou. „Ovšem vaše poslání může zapříčinit naše opětovné setkání alespoň v to budu doufat.“
„Ještě poslední slovo, kapitáne St. Johne: Nikdy si neodpustím tuhle noc!“
„A já, doktorko Ballantyneová, na tuhle noc nikdy nezapomenu.“
Zouga Ballantyne zastavil koně stranou od cesty, právě když překonal sedlo mezi Stolovou horou a Signál Hill, jedním z jejích satelitních výběžků.
Seskočil, aby si zvíře mohlo odpočinout po namáhavém výstupu do příkrého stoupání od města. Otěže hodil hotentotskému Štolbovi, který ho doprovázel na druhém koni. Zouga se lehce potil, v očích mu stále zůstával malátný výraz po noční pitce, kdy do sebe lili hutně sladké víno, jedno z nejdrahocennějších archivních moků na světě. Constantia sice chutnala výtečně, ale dokázala přivodit stejný bolehlav jako laciná kořalka v barech na nábřeží.
Už pět dní uplynulo od doby, kdy se vylodili a přátelství obyvatel Kapské kolonie je téměř zahltilo. Jenom první noc přespali v zájezdním hostinci na Buitengracht Street. Potom se Zouga obrátil na jednoho z prominentních obchodníků Kapské kolonie, pana Cartwrighta. Předložil mu doporučující dopisy od ředitelů Ctihodného spolku londýnských obchodníků s Afrikou. A slovutný Cartwright je okamžitě přemístil do návštěvnického bungalovu usazeného v zeleni jeho rozlehlé rezidence na svazích hory, těsně nad zahradami starodávné Východoindické společnosti.
Každý večer se u obchodníka konaly veselé dýchánky spojené s tancem. Pokud by Robyn a Zouga netrvali na svém, měli by podobnými kratochvílemi vyplněné i dny všichni jim nabízeli možnost pikniků, projížďky na plachetnici, rybářskou výpravu, jízdu na koních lesem a dlouhotrvající obědy na trávníku pod rozložitými dubovými korunami, které jim živě připomínaly Anglii.
Zouga se úspěšně vyhýbal podobným lákadlům, raději se snažil dokončit přípravy k expedici. Napřed musel dohlédnout na vyložení veškerého vybavení z Humnu což samo o sobě představovalo neuvěřitelné vynaložení energie při zdvihání beden z nákladového prostoru a překládání do menších člunů, které teprve potom vše dopravily příbojem na pláž zálivu Roggebaai.
Musel zorganizovat i pronájem dočasného skladu pro celý náklad. A v tom mu opět pomohl pan Cartwright. Zouga se ale neustále v duchu durdil nad sestřinou nerozumnou tvrdohlavostí, která vlastně zapříčinila veškerou zbytečnou námahu.
„Zatraceně, sestřičko, vždyť i táta cestoval ve společnosti arabských lovců otroků, když nebylo vyhnutí. Pokud kapitán St. John je skutečně otrokář, naskýtá se nám šance odkoukat od něj všechno, co budeme potřebovat: nejenom metody, ale i zdroje dodávek. Nikdo nám přece nedá lepší informace, pokud chceme vysílat pravdivé zprávy Společenstvu.“
Bohužel žádnými argumenty ji nepřesvědčil. Naopak Robyn vyhrožovala sepsáním zprávy ředitelům do Londýna i upřímným vyznáním šéfredaktorovi místních novin Cape Times. Teprve pak bratr ustoupil, snažil se však zachovat dekorum.
A právě teď se smutně díval na Huron, zakotvený dost daleko d pláže, pohybující se kolem kotevního řetězu pod náporem sil něho jihovýchodního větru. Klipr by snad vyrazil na moře i s holými stěžni.
Zouga odhadoval, že St. John vypluje během pár dní, zatímco oni musí vyčkávat na další loď“ mířící k arabskému či portugalskému pobřeží.
Už dávno předložil veškeré doporučující dopisy z ministerstva zahraničí admirálovi Kapské eskadry od Královského námořnictva. Dostalo se mu sice ujištění o pomoci, ale přesto trávil denně mnoho ranních hodin u dopravních agentur i majitelů lodí v naději, že expedice bude pokračovat co nejdřív.
„Zatracená hloupá holka,“ mumlal nahlas a hořce přemýšlel nad sestřinými vrtochy. „Její paličatost nás bude stát ztracené týdny, možná i měsíce.“
Hnal je přece čas, to nejdůležitější ze všeho. Měli by zmizet z horečkou zachváceného pobřeží před příchodem monzunových dešťů, protože riziko malárie se pak rovnalo sebevraždě.
Náhle se ozval výstřel kanónu z vrcholku kopce nad ním. Vzhlédl a zaregistroval obláček kouře mizící ve větru od pozorovací stanice na Signál Hill.
Dělovou ranou se dával obyvatelům rozrůstajícího se města signál: Do vStolové zátoky vplula loď! Zouga si zaclonil oči a zahlédl blížící se plavidlo. I když nepatřil k námořníkům, bleskově odhadl ošklivou siluetu s jediným kouřícím komínem na dělový člun Královského námořnictva, předtím tak vztekle zavěšený na Huron. Vždyť k tomu došlo přede dvěma týdny, vyděsil se, dny letí až zoufale rychle. Black Joke pod plnou parou se přibližoval, temná stuha černého kouře se nesla po větru. Dělový člun minul Huron asi o půl míle, což opět mohlo vyvolat výbuch nepřátelství mezi oběma kapitány, rozvažoval Zouga. Téměř okamžitě pocítil zklamání, protože ve skrytu duše doufal v příjezd nějaké

obchodní lodě, která by jim v téhle situaci pomohla. Rychle se otočil, vzal otěže z rukou Hotentota a lehce vyskočil do sedla.
„Kudy?“ zeptal se štolby a malý nažloutlý mladík, oblečený v honosné livreji služebnictva pana Cartwrighta, ukázal na odbočku vlevo, překonávající dračí hřbet mysu Dobré naděje k pobřeží oceánu na druhé straně poloostrova.
Po dalších dvou hodinách jízdy konečně spatřili budovu s doškovou střechou, ukrytou v jedné z úžlabin na úpatí hory, hned za hájkem tropických dřevin. Stráně za ní byly porostlé hustými keři proteí v plném květu, nad nimiž se vznášeli na nektaru hodující okřídlenci s dlouhými zobáčky. Potůček stranou razantně dopadal na skalisko, až obláček vodní tříště stoupal k nebi jako dým. Vodopád se snášel ze skalního převisu a vytvářel krásné zelené jezírko, na němž se plavila celá flotila kačen.
Zdálo se, že dům se spíš rozpadá zdi volaly po novém bílém nátěru a došky potřebovaly sčesat a zastřihnout. Pod stromy se válelo starobylé farmářské zařízení: těžkému nákladnímu vozu scházelo kolo, dřevo už rozežrali červotoči rezavá kovářská výheň sloužila hnědé slepici k sezení na vejcích. Plesnivé sedlo a nějaké provazy visely rozhozené ve větvích.
Jakmile Zouga seskočil, objevilo se půl tuctu krvelačných psů snažících se mu zakousnout do nohou. Švihl je bičíkem a navíc i nakopl, takže se vrčení změnilo v jekot a vytí.
„Koho to sem čerti nesou a co chcete?“ ozval se hlas právě ve chvíli, kdy Zouga musel opětovně přetáhnout chlupatého vlkodlaka, který tu stál s naježeným hřbetem, vyceněnými tesáky a vražedným chrčením v hrdle. Trefil ho bičíkem přesně do čumáku.
Teprve potom pohlédl na muže stojícího na verandě. Dloubán měl v ruce dvouhlavňovou brokovnici, oba kohoutky natažené. Hlavou se téměř dotýkal střechy, hubený však byl jako eukalyptový strom. Veškeré maso mu snad spálilo na kost deset tisíc tropických sluncí.
„Mám tu čest mluvit s panem Thomasem Harknessem?“ zavolal Zouga.
„Otázky tady kladu já!“ zahřměl vyzáblý čahoun. Vousy bílé jako bouřkové mraky ve sluneční den na highveldu mu visely až k přezce na opasku. Stejně stříbřité vlasy spadaly přes límec kožené vesty.
Tvář i ruce měly barvu tabáku, pokožka byla plná hrbolků a pih, protože vražedné africké slunce zničilo horní vrstvu kůže. Zorničky v očích zářily černí připomínající kapky čerstvého asfaltu a doplňovalo je kouřově žluté bělmo, zbarvené malarickými horečkami a morovými epidemiemi Afriky.
„Jakpak se jmenuješ, chlapče?“ Hlas zněl sytě, hluboce. Bez vousů by se dalo jeho stáří odhadnout na padesát let, ale Zouga s jistotou věděl, že má před sebou třiasedmdesátiletého starce.
Všiml si i nesourodosti ramen a ruky, která svírala podezřelý úhel v lokti. I v tomhle si byl jistý: lev se lovci prokousal ramenem až k paži, než Harkness stačil vydolovat lovecký nůž z opasku a vrazit ho šelmě přímo do srdce. Došlo k tomu před čtyřiceti lety a právě tohle poranění se stalo pro Harknesse charakteristické.
„Ballantyne, pane.“ Zouga musel také zvýšit hlas, potřeboval přehlušit zuřivý štěkot. „Morris Zouga Ballantyne.“
Starý muž hvízdl, zvláštní dvojitý trylek utišil psy, takže smečka se mu shromáždila u nohou. Stále držel brokovnici v pohotovosti a v obličeji měl zachmuřený výraz.
„Štěně Fullera Ballantynea, že?“
„Přesně tak, pane.“
„Bože můj, kterýkoliv ze synů Fullera Ballantynea je dostatečně vhodným terčem pro mé broky. Nemrskej prdelí, až půjdeš zpátky ke koni, chlapče lehce se nechám zlákat k dobrému výstřelu.“
„Vážil jsem dlouhou cestu, abych se s vámi setkal, pane Harknessi.“ Zouga nasadil perfektně nastudovaný upřímný vítězný úsměv. „Patřím k jedněm z vašich největších obdivovatelů. Přečetl jsem všechno, co o vás kdy kdo napsal, a navíc i to, co jste vytvořil vy sám.“
„Těžko,“ zavrčel Harkness, „většinu toho spálili. Bylo to pro ně silný kafe.“ Nepřátelský výraz v očích se však změnil, stařec náhle zamrkal a pohodil hlavou.
„Bezpochyby jses zrovna tak nezvedenej a arogantní jako tvůj tatík mluvit však umíš podstatně lip.“ Opět si prohlédl mladíka od hlavy k patě.
„Pastor,“ nadhodil„ jako tatík?“
„Ne, pane, voják.“
„Pluk?“
„Madráský třináctý.“
„Hodnost?“
„Major.“
Harkness se viditelně s každou odpovědí uklidňoval, dokud se opět nezahleděl návštěvníkovi do očí.
„Abstinent? Jako tatík?“
„Zavrhněte podobnou myšlenku!“ vehementně ho ujišťoval Zouga. Harkness se poprvé usmál, zároveň spustil níž hlaveň brokovnice. Promnul si vousy a konečně se rozhodl.
„Pojď.“ Pohodil hlavou a vkročil dovnitř. V jediné rozlehlé místnosti s vysokým stropem ze suchých rákosových stvolů nebylo tak velké teplo jako venku, o šero se zasloužila úzká okna. Podlaha byla z broskvových pecek zalitých zatvrdlým bahnem smíchaným s kravinci, zdi měly sílu téměř metr.
Zouga se na prahu zarazil a překvapeně zamrkal nad sbírkou podivných předmětů, které kompletně pokrývaly zdi a hromadily se na stolech i židlích.
Navíc se všude vršily knihy, snad tisíce exemplářů, vázaných v plátně i kůži, společně s brožurkami a časopisy, různými atlasy a encyklopediemi. Nejvíc ho zaujala výzbroj: zulský asagaj, matabelský štít a křovácký lučík s jedovatými šípy sbírku doplňovaly rozličné palné zbraně. Bud na poličkách, nebo jen opřené o zeď. A lovecké kořisti:

nádherná pruhovaná kůže zebry, temná lví hříva, elegantně zkroucený roh antilopy kudu, obrovský tesák hrocha i kel prasete bradavičnatého společně s dlouhým nažloutlým obloukem slonoviny, silnějším než ženské stehno a vyšším než urostlý muž. Dále se tu válely rozličné kameny, hromádky blýskavých krystalů v barvě purpurové až zelené, pecky kovů, přírodní měď červenější než zlato, vlasové chuchvalce surového azbestu na všem ležel hebký nános prachu na místech, kam trofeje zapadly. V ovzduší se mísil pach kůží, psů, vlhkosti, pálenky a terpentýnových barev. Nová plátna už byla natažená v rámech, zatímco na ďalších se objevily pouze siluety načrtnuté uhlem či částečně provedené olejem. Na stěnách visela některá dokončená díla.
Zouga přistoupil blíž, aby si je prohlédl, zatímco stařec foukl do skleniček a očistil je rukávem košile.
„Co si myslíš o mých lvech?“ chtěl vědět, když zahlédl mladíka před velkým plátnem s názvem Na lovu lvů u Gariep River. Únor 1846.
Zouga si nezávazně odkašlal, protože sám se považoval za mazala a čmárala v porovnání s profesionály. Stoprocentní věrnost zobrazení předmětu na plátno považoval totiž za malířovu povinnost, kdežto tady z každé linky vyzařovala téměř dětská radost. I odstíny barev patřily k veselým tónům a rozhodně se nesnažily imitovat přírodu perspektiva se též nepovedla. Jezdec na koni s mohutnými vousy konkuroval lvím hřívám v popředí. Znal však hodnotu těchto podivných výtvorů, za než Cartwright zaplatil i deset liber. Možná to patřilo jen k bláznivě přechodné módě obyvatel téhle Kolonie.
„Moji lvi prý připomínají skotské ovčácké psy,“ nasupil se Harkness. „Co si o tom myslíš, Ballantyne?“
„Možná,“ začal Zouga, hned si ale všiml změny v malířově výrazu. „Ovšem velice zuřivé ovčácké psy!“ bleskově dodal.
Starý lovec se poprvé nahlas zachechtal.
„Bože, to se ti povedlo!“ Pokýval hlavou a podal do poloviny naplněnou sklenku místní temněhnědou pálenkou zvanou Kapský kouř návštěvníkovi.
„Mám rád přímé lidi. Ať shnijou všichni pokrytci,“ pronesl přípitek. „Obzvlášť pokrytečtí pastoři, které vůbec nezajímá Bůh ani pravda, ani jejich bližní.“
Zouga pochopil, o kom mluví, ale přesto zdvihl sklenku. „Ať shnijou!“ souhlasil a podařilo se mu zakrýt výbuch alkoholu v krku, vhánějící slzy do očí.
„Dobrý,“ zachroptěl. Harkness si palcem otřel stříbřitý knír, napřed doleva pak doprava, a teprve pak se zeptal: „Proč jsi přišel?“
„Chci najít svého otce a mám dojem, že vy jediný mi můžete prozradit, kde ho mám hledat.“
„Najít?“ vybuchl stařec. „Všichni můžeme být šťastní, že zmizel. A každý den je třeba se modlit, aby tam zůstal.“
„Chápu vaše pocity, pane,“ přikývl Zouga. „Četl jsem knihu, kterou vydali o Expedici Zambezi“
Harkness totiž postupoval s Fullerem Ballantynem při jejich proklatém dobrodružství, kde působil jako zástupce velitele, manažer výpravy i vše zaznamenávající umělec. Bohužel se mučil veškerými problémy hned od počátku. Fuller Ballantyne se ho nakonec dokonce zřekl a obžaloval ho z krádeže sbírek. Prý obchodoval na své vlastní konto, projevil se jako neschopný malíř a zanedbával povinnosti při lovu a získávání slonoviny. V důsledku zeměpisné neznalosti stezek, kmenů i domorodých zvyků byl obviněn z nezdaru expedice těžké břímě zodpovědnosti za hrozné fiasko leželo na nerovných ramenech Thomase Harknesse.
Už jenom zmínka o téhle knize mu vehnala barvu do tváře a knír se naježil.
„Já poprvé přešel Limpopo v době, kdy se Fuller Ballantyne narodil. Nakreslil jsem mapu, podle které se dostal až k jezerům Ngami.“ Stařec se zarazil a znechuceně mávl rukou. „Zrovna tak bych se mohl pokoušet o domluvu se štěkajícími paviány na vrcholku kopje.“ Zaostřil pohled na mladíka.
„Co víš o Fullerovi? Kolikrát jsi ho viděl od doby, co tě poslal domů? Kolik času jsi strávil v jeho blízkosti?“
„Jednou se u nás objevil.“
„A kolik času věnoval tobě a tvé matce?“
„Několik měsíců ovšem to stále psal ve strýčkově pracovně nebo přednášel na univerzitách.“
„Přesto jsi v sobě našel vřelou synovskou lásku i povinnost ke svému svatému a oslavovanému otci?“
Zouga zavrtěl hlavou. „Já ho nenáviděl,“ povzdechl si. „Nesnášel jsem dny, které zbývaly do jeho druhého odchodu.“
Harkness naklonil hlavu na stranu, zcela překvapený a neschopný slova. Zouga do sebe hodil posledních pár kapek alkoholu.
„Nikomu jsem to předtím neřekl.“ Vypadal sám zmateně. „Těžko si něco takového můžu vůbec kdy připustit. Já ho totiž nenáviděl za to, co nám udělal: mně, sestře, obzvlášť ale mámě.“
Stařec vzal hostovi prázdnou sklenku z prstů, znovu ji naplnil a podal mu ji. Potom potichu začal.
„Taky ti povím něco, co ode mě ještě nikdo neslyšel. Setkal jsem se s tvou matkou v Kurumanu. Bože, to je let. Tenkrát snad oslavila šestnáctiny nebo sedmnáctiny a já už byl čtyřicátník. Připadala mi tak nádherná, stydlivá a navíc naplněná zvláštní radostí. Požádal jsem ji o ruku. Jedinou ženu, které jsem kdy nabídl manželství.“ Harkness se zarazil a otočil se k obrazu. „Zatracený ovčácký psi!“ úsečně vyštěkl. Aniž se obrátil k mladíkovi, pokračoval. „Proč chceš najít svého otce? Proč jsi přijel do Afriky?“
„Ze dvou důvodů,“ svěřoval se Zouga. „Oba jsou dobré: potřebuju si vydobýt pověst a vydělat peníze.“
Stařec se k němu otočil. „Zatraceně, ty fakt všechno vykecáš.“ V hlase mu zazněl respekt. „A jak hodláš těchto velice chvályhodných cílů dosáhnout?“
Zouga rychle začal vysvětlovatpočínaje šéfredaktorem novin až po Společenstvo usilující o zánik obchodu s otroky.
„Materiálů najdeš dost,“ přerušil ho bryskně Harkness. „Pobřeží přímo vře obchodem s otroky i přes informace, které jsi slyšel v Londýně.“
„Jsem rovněž agentem Ctihodného spolku londýnských obchodníků s Afrikou, ale mám i své vlastní zásoby k prodeji. A k tomu pět tisíc nábojů pro mou novou zadovku Sharps.“

Stařec se zvedl a začal přecházet po zšeřelé místnosti, až se zastavil před jedním z gigantických sloních klů opřených o zeď. Jeden z nich, velice starý a těžký, se od kořene ke špici téměř nesbíhal, ale hrot měl sedřený dokulata. Třetina vypadala hladce a zářila nažloutle máslovou barvou tam byla slonovina krytá čelistí obra, zbylá část nesla na sobě skvrny rostlinných šťáv i hrubé vrypy z rozličných bitev šedesátiletého života.
„Tenhle váží téměř sto šedesát liber v Londýně dostaneš šest šilinků za libru.“ Poplácal kel dlaní. „A podobných slonů tam všude žijou celé tisíce. Nech si ale poradit od staršeiny raději zapomeň na svou módní Sharps a spolehni se na pořádnou slonobijku. Taje schopná vypálit čtvrtlibrovou kouli a zpětný náraz se rovná kopnutí samotného ďábla. Něco takového dnešní flinty nedokážou.“ V hlase mu zazněla lehkost, oči jiskřily. „Další tip musíš se dostat blízko. Na čtyřicet kroků, a mířit rovnou do srdce. Zapomeň na nějaké směšné kydy, že slona trefíš do mozku. Běž po srdci.“ Náhle se odmlčel a zavrtěl hlavou. Radostně se zašklebil. „Bože, jak se člověk hned cítí mladej!“
Přešel zpátky a studoval Zougu zblízka. Náhle ho něco napadlo, cukl sebou, jako by utržil ránu. Zacloumala s ním překvapivá myšlenka. Kdyby mi Helen tenkrát dala jinou odpověď, mohl tady sedět můj syn. Včas však slova zadržel a položil otázku: „Jak ti můžu pomoct?“
„Kde mám začít hledat Fullera Ballantynea?“
Starý lovec rozhodil ruce. „Nesmírně rozlehlá země tamtudy můžeš cestovat celý život.“
„Proto jsem přišel za vámi.“
Harkness přešel k dlouhému stolu ze žlutého dřeva, který se táhl téměř ode zdi ke zdi. Pokroucenou rukou odhrnul knihy, aby uprázdnil místo.
„Přines židli,“ požádal ho. Posadili se proti sobě, stařec opět dolil sklenky a láhev postavil mezi ně.
„Kam Fuller Ballantyne zmizel?“ vyřkl dramaticky otázku, vytáhl stříbřitý pramen vousů a začal šije naviječ na ukazováček. Prst pokrývaly starodávné jizvy coby významné symboly získané přehřátými nebo přelaďovanými střelnými zbraněmi, jejichž lučík spouště se při mohutných explozích zarýval až do kosti.
„Kam Fuller Ballantyne zmizel?“ zopakoval, ale Zouga pochopil, že jde pouze o rétorický obrat. Raději mlčel.
„Po krachu Expedice Zambezi finanční prostředky vyschly, reputaci měl zničenou pro člověka jako Fuller Ballantyne to muselo být něco příšernýho. Vždyť se celý život hnal pouze za slávou. Žádné riziko ani oběť pro něho nebyly dost velké, ať jeho či ostatních. Dokázal krást i lhát aha, i zabít.“
Zouga na něho ostře pohlédl.
„Zabít,“ přikývl Harkness. „Každého, kdo mu stál v cestě. Jsem svědek, ale to patří do jiného příběhu. Teď chceme vědět, kam zmizel.“
Stařec hrábl do hromady srolovaných map, vytáhl tu správnou a rozložil ji na stole. Šlo o tuší malované dílo zachycující střední Afriku od východního k západnímu pobřeží, zahrnující oblast na jihu od řeky Limpopo až na sever k rozlehlým jezerům. Výtvor doplňovaly charakteristické obrázky postav i zvířat naivního umělce.
Zouga okamžitě pocítil v srdci žádostivost, po mapě přímo prahnul. Všechno, z čeho Harkness obvinil jeho otce, vytušil i on sám. Ovšem tohle mistrovské dílo chce, a když bude nutné, ukradne ho nebo, Bože, kvůli němu i zabije. Musí tu mapu mít!
Skutečně veliká plocha o straně půldruhého metru na tom nejkvalitnějším papíru. Navíc unikátní, s veškerými detaily a poznámkami uvedenými očitým pozorovatelem Zouga všechno pročítal s posvátnou úctou:
Tady je veliká koncentrace stád slonů od června do září.
Zde jsem provedl průzkum starobylých nalezišť zlata vyšly mi dvě unce na tunu.
Tady leží bohatá ložiska mědi zpracovávané kmenem Gutu.
Zde se v červnu tvoří karavany otroků k pobřeží.
Další stovky podobných očíslovaných poznámek odpovídajících číslu přesně vepsanému do mapy.
Starý lovec sledoval mladíkův výraz s úsměvem v obličeji, dokonce mu podal lupu, aby si mohl prohlédnout i ty nejmenší podrobnosti.
Po několika minutách Zouga pochopil, že růžově zbarvené oblasti ukazují „sanitární koridory“ africké náhorní plošiny. Šlo o bezpečné zóny, kudy se mohl hnát dobytek, aniž by byl ohrožen mouchou tsetse. Spává nemoc, kterou bodalka přenáší, dokázala zdecimovat i sebevětší stáda. Znalost těchto přechodů si osvojovaly domorodé kmeny po celá staletí a Thomas Harkness je přesně zachytil. Hodnota podobných informací se snad nedala ani vyčíslit.
Zde jsou impi krále Mzilikazi zabíjejí všechny cestovatele.
V těchto místech voda od května do října.
Tady jsou nebezpečné malarické výpary od října do prosince.
Našel jasně vyznačené oblasti největších rizik, zrovna tak i prošlapané trasy do vnitrozemí.
Města afrických králů byla zanesena na mapě společně s umístěním vojenských kraalů, dosahem jejich moci i jmény následníků.
Zde je k lovu slonů zapotřebí získat povolení od náčelníka jménem Mája. Je však proradný.
Stařec sledoval mladého muže, zcela zahloubaného do mapy. Ve tváři se mu usadil shovívavý výraz, dokonce přikyvoval hlavou, když si vzpomněl na minulost. Nakonec přece jenom promluvil.
„Tvůj otec se rozhodně snažil o napravení své pověsti jedním tahem,“ meditoval Harkness. „Musel ukojit své monstrózní ego. Napadají mě hned dvě oblasti, kam mohl zamířit, přímo tady!“
Rozevřenou rukou zakryl území severně a západně od jezera Marawi. Jasně psané poznámky právě zde ustávaly, kusé zprávy vycházely spíš z odposlechu, domorodých legend či spekulací všechno zakončoval otazník.
Ománský Arab, šejk Assab, hlásí směr řeky Lualaba na sever a západ. Snad možný vtok do jezera Tanganika?
A řeka naznačená pouze tečkované místo plné čáry.
Pemba, náčelník kmene Marakan, hlásí obrovské jezero formou připomínající motýla pětadvacet dní pochodu z Khoto

Khota. Nazývají ho Lomani. Možný pramen Luapula a pramen Herodotus?
Bylo tu načrtnuté i jezero.
Otázka: Má jezero Tanganika propojení s Albertovým jezerem?
Otázka: Má jezero Tanganika spojení s jezerem Lomani? Pokud ano, potom Lomani je pramenem Nilu ?
Harkness přiložil kostnatý prst na obě otázky.
„Přímo tady," vydechl. „Tyhle velké otazníky. Řeka Nil. Ta přitáhne Fullera. Často o ní hovořil," uchechtl se stařec. „Vždycky svůj sen uváděl stejnými slovy samozřejmě že sláva mě vůbec nezajímá stejně jako vzduch, který dýchal," starý lovec potřásal šedivou hlavou. „Ano, pramen Nilu a věhlas s tímhle objevem ho zkrátka fascinovaly."
Harkness dlouho zíral na ta místa, možná snil, možná si v mysli přehrával nějaký zážitek. Nakonec sebou trhl.
„Potom by přicházela v úvahu ještě jedna možnost," prstem sjížděl na jih, kde se opět zarazil v prázdnotě mezi horami a řekami. „Zde," vydechl. „Nedostupná říše krále Monomatapy."
Samotné jméno působilo magicky. Monomatapa. Už jen při pouhém vyslovení přeběhl Zougovi mráz po zádech.
„Slyšel jsi o něm?" vyzvídal Harkness.
„Ano," přikývl Zouga. „Tvrdí se, že jde o bájný Ofir ze Starého zákona, kde královna ze Sáby dolovala své zlato. Vydal jste se tam?"
Zavrtěl hlavou. „Dvakrát jsem se o to pokoušel," pokrčil rameny. „Žádný běloch se tam nedostal. Dokonce ani impi krále Mzilikazi tak daleko na východ nepronikli. Portugalci se jednou pokusili dostat ke království Monomatapy. V roce 1569. Celá výprava zmizela, nikdo nepřežil." Harkness znechuceně mlaskl. „Jak znáte Portoše, ti se vzdali jakýchkoliv dalších pokusů. Stovky let zůstali sedět ve svých serailech v Tetě a Quelimane. Plodili mísence, hledali otroky i slonovinu, pokud přicházeli z vnitrozemí."
„Ovšem legendy o Monomatapovi žijí. Slyšel jsem je od táty. O zlatě a městech obklopených velkou zdí."
Starý lovec vstal od stolu s graciézností muže polovičního věku a přešel k truhlici opásané kovovými pruhy. Stála u zdi hned za jeho židlí. Nebyla zamčená, ale zdvižení víka vyžadovalo veškerou sílu lovcových kostnatých paží.
Vytáhl vak z hebké zpracované kůže. Držel ho oběma rukama, obsah byl zřejmě hodně těžký. Rozvázal tkaničku a návštěvník zíral jako ve snu na perfektně žlutý kov.
Tenhle hluboce zářivý lesk omámil člověka už před tisíci lety. Zouga nemohl odolat, aby se nenatáhl a nedotkl se té nádhery. Opravdu krásný pocit. Vzácný kov byl skut do těžkých korálků o velikosti kloubu lidského malíčku vše navlečené na zvířecí šlaše tvořilo náhrdelník.
„Padesát osm uncí," oznámil pyšně majitel. „A zlato je neobvykle čisté, samozřejmě jsem nechal provést zkoušku."
Stařec poklad zdvihl, aby si ho pověsil na krk. Zlato vynikalo na sněhobílých vousech a teprve teď si Zouga všiml přívěsku ve tvaru ptáka.
Snad stylizovaný sokol se složenými křídly. Seděl na kulatém podstavci, dekorovaném trojúhelníkovým vzorem, připomínajícím žraloci zuby. Soška nebyla větší než mužský palec. Zlatý kov vyblýskával dotek lidské kůže po dlouhé věky, takže některé detaily zmizely. Oči ptáka zářily zeleně.
„Dar od krále Mzilikazi. Panovník neměl použití ani pro zlato, ani pro smaragdy ano, ty kameny v očích jsou smaragdy," přikyvoval Harkness. „Jeden z královských bojovníků zabil starou ženu ve Spáleništi. Měla u sebe tenhle kožený váček."
„Kde je Spáleniště?" chtěl vědět Zouga.
„Promiň," omlouval se stařec a pohrával si se zlatou soškou. „Měl jsem ti to vysvětlit. Král Mzilikazi poručil a impi zničili pruhy země podél hranic jeho říše někdy až do hloubky sta mil. Zabili každého, kdo tam žil, a udržovali tuhle oblast jako nárazníkovou zónu proti jakýmkoliv nepřátelským silám. Hlavně proti Búrům postupujícím z jihu a vysílajícím svá komanda. Kromě toho měl nepřátelské sousedy všude. Mzilikazi tyhle pásy nazýval Spáleniště. A právě tady strážci hranic zabili osamělou starou ženu. Údajně nepatřila k žádnému známému kmenu, a dokonce mluvila řečí, které nerozuměli."
Harkness zdvihl náhrdelník a zcela bez skrupulí ho spustil zpět do vaku. Zouga se cítil oloupený. Strašně rád by si úžasný šperk potěžkal a trochu déle se pomazlil s tím žlutým skvostem. Starý lovec však tiše pokračoval v poutavém vyprávění: „Samozřejmě že jsi slyšel o zlatě a městech obklopených velkou zdí, stejně jako každý druhý. Tohle je ale vůbec nejbližší důkaz, který se s bájnou legendou shoduje!"
„Věděl můj otec o tomhle náhrdelníku?" vyhrkl Zouga a Harkness přikývl. „Fuller si ho chtěl dokonce koupit, nabízel mi téměř dvojnásobek ceny zlata."
Oba dva ztichli a v duchu uvažovali. Náhle se mladík zavrtěl.
„Jak by se člověk jako můj otec mohl pokusit dosáhnout království Monomatapy?"
„Rozhodně ne od jihu ani ze západu. Mzilikazi, král Matabelců, nenechá nikoho beztrestně projít Spáleništěm. Navíc si o tomhle panovníkovi myslím, že cítí k zemi za východní hranicí jakousi posvátnou úctu. Ani on sám, ani příslušníci jeho kmene do téhle oblasti nikdy nevstoupili." Stařec potřásl hlavou. „Ne, Fuller by se jistojistě pokusil o vstup z východu, od portugalského pobřeží, od jejich osad," prstem naznačil pravděpodobný směr postupu. „Tady jsou vysoké hory. Viděl jsem je zdálky a připomínaly mi nebetyčnou bariéru." Venku mezitím padla noc a Harkness přerušil úvahy: „Řekni štolbovi, ať odsedlá koně a dá je do stáje. K návratu je moc pozdě. Musíte tady zůstat přes noc."
Než se Zouga vrátil, malajský sluha zatáhl závěsy a rozsvítil lampy. Dokonce naservíroval kuře se žlutou rýží, bohatě okořeněné ohnivým kari. Hostitel vytáhl další láhev kapské pálenky. Pokračoval v poutavém líčení, jako by k pauze ani nedošlo. Dojedli, odsunuli smaltované talíře a vrhli se opět k mapě. Vůbec nevnímali čas.
Ve světle lucerny se vžili do dramatického postupu a vzrušení je oba osedlalo, společně s alkoholem. Najednou starý lovec vstal, zašmátral v hromadě a přinesl další důkaz: vzorek skály s jasně blýskavou zlatou stopou.
„Pokud je v rudě zlato viditelné, žíla je bohatá," vysvětloval Zougovi.

„Proč jste se nepustil do těžby?“
„Nikdy jsem se nezdržel tak dlouho najednom místě,“ zašklebil se Harkness smutně. „Vždycky přede mnou ležela další řeka k přebrodění, horský hřbet k překonání nebo jezero, které bylo nutné zakreslit jindy mě zase svedlo stádo slonů. Čas nezbýval ani k vykopání šachty, natož k vybudování domu či chovu dobytka.“
Svítání pomalu ťukalo na dveře, nakukovalo do místnosti mezerami v závěsech, když Zouga náhle vyjekl: „Pojďte se mnou! Najdeme Monomatapu!“ Stařec se jen zachechtal.
„Měl jsem dojem, že chceš hledat otce.“
„Však vy to víte lip!“
Společně se rozesmáli. Zouga se u starého lovce cítil jako doma, jako by se znali celý život. „Ale umíte si představit tátův výraz, kdybyste ho se mnou přišel zachránit?“
„Za to by to stálo,“ přiznal Harkness. Úsměv mu náhle zmizel ze rtů a místo něj nastoupil výraz lítosti, přímo sžírající bolesti. Mladíkovi se sevřelo srdce, natáhl se přes stůl a dotkl se té pokroucené ruky.
Stařec se odtáhl, příliš dlouho žil sám. Nikdy už nebude schopný přijmout útěchu od druhého člověka.
„Pojďte se mnou,“ lákal ho Zouga znovu.
„Poslední cestu do vnitrozemí mám dávno za sebou,“ pronesl starý lovec bezvýrazně. „Teď už mi zbyly jenom barvy a vzpomínky.“
Pohlédl na řady zarámovaných pláten plných zářivě radostných scén.
„Pořád ale máte sílu, životní elán,“ šeptal mladík. „A čistou mysl.“
„To stačí!“ zarazil svůdná slova Harkness. S hořkostí v hlase pokračoval: „Jsem unavený. Musíš jít. Okamžitě, teď.“
Zouga cítil, jak mu vztek rozpaluje tváře z toho náhlého odmítnutí, z nepochopitelně bleskové změny, a zbrkle vstal. Několik vteřin pohlížel na starce za stolem.
„Běž!“ trval na svém Harkness.
„Tak dobře,“ vzdychl a pohlédl na mapu. Věděl, zeji musí mít za jakoukoliv cenu, i když je pro autora určitě nenahraditelná. Jak se k ní ale dostane?
Otočil se a vyrazil ke dveřím, probuzení psi se mu motali pod nohama.
„Garniete!“ vztekle volal štolbu. „Přiveď koně!“ Netrpělivě stál ve dveřích, pohupoval se v kolenou, ruce založené za zády, ramena vzpřímenáani se neohlédl po muži, stále sedícímu u sto lu ve světle lampy.
Konečně se objevili koně. Aniž se otočil, Zouga hrdě vykřikl:
„Přeju vám hezký den, pane Harknessi!“
Zaslechl stařecký třaslavý hlas, odpověď málem ani nerozeznal.
„Přijeď zase. Musíme si popovídat. Vrať se za dva dny.“
Nasupenost náhle zmizela. Zouga se otočil, ale starý lovec ho bryskním gestem odháněl. Mladík poslechl, skočil do sedla, pobídl koně bičíkem a zmizel v buši.
Harkness nehybně seděl ještě dlouho potom, co se dusot kopyt vytratil. S údivem konstatoval, že bolest ustoupila na tolik hodin, kolik s tím chlapcem tady strávil. Najednou se cítil stejně silný a mladý jako on.
Teď se však vrátila. Ještě s úpornějším hlodáním. Přesně v okamžiku, kdy ho Zouga Ballantyne vyzval k účasti na výpravě. Bolest ho snad přišla varovat, že mu už vlastní život nenáleží. Drží ho v drápech hyena přebývající kdesi v břichu každý den roste, je silnější a větší, jako by se živila jeho vnitřními orgány. Zavřel oči a všechno viděl před sebou. Kolikrát seděli u táborového ohně, tam nahoře na severu, v té krásné krajině, kterou už nikdy nespatří. Zalapal po dechu, mrchožrout se opět zahryzl.
Vyskočil, převrátil židli ve snaze dostat se k životně důležité láhvi vzadu na polici. Dal si pořádný doušek té odporné tekutiny, aniž by ji odměřoval. Dobře věděl, že polkl víc ovšem každý den bude potřebovat větší dávku, aby udržel hyenu mimo dosah. Každý den se dostaví úleva o něco později.
Opřel se o polici a vyčkával. „Prosím,“ šeptal, „prosím, ať už to brzo skončí.“
Zougu při návratu na rezidenci pana Cartwrighta čekalo půl tuctu zpráv a pozvánek. Nadšení v něm probudil oficiální list z Admirality sám úctyhodný Ernest Kemp, kontradmirál námořnictva, velitel Kapské eskadry, ho zdvořile žádal o návštěvu.
Hned se oholil, převlékl a vybral si nejlepší sako pro tuhle příležitost, ačkoliv ho čekala dlouhá jízda k admiralitní budově. Navzdory probdělé noci se cítil dostatečně vitální a v plné pohotovosti.
Admirálův sekretář hosta nechal čekat jen pár minut, než mohl vstoupit. Vysoký důstojník vstal od stolu a přátelsky ho přivítal.
Přece mu mladého muže doporučili, navíc jméno Fuller Ballantyne mělo v Africe stále dobrý zvuk.
„Mám pro vás potěšující novinky, majore. Napřed snad sklenku madeiry?“
Zouga musel potlačit netrpělivost, zatímco velitel naléval těžké víno. Raději si prohlížel studovnu dekorovanou sametovými závěsy a vyzdobenou malými soškami, zarámovanými portréty, keramickými výtvory, květinami a obrazy, které z duše obdivoval.
Štíhlý kontradmirál nebyl nijak vysoký, jakoby akceptoval nedostatek prostoru mezi palubami na lodích Jejího Veličenstva. Vypadal staře na tak zodpovědný post, jenž zastával vždyť dohlížel na tepnu spojující Britskou říši s Indií a Dálným východem. Vzhled však způsobila spíše nemoc než věk. Zouga zaznamenal temné kruhy pod očima a předčasné vrásky kolem úst, vše potvrzovaly vystouplé modré žíly na hřbetě ruky, když mu podával sklenku.
„Na vaše zdraví, majore!“ Jakmile nápoj vychutnal, pokračoval: „Myslím, že mám pro vás transport. Včera zakotvilo jedno plavidlo z mé eskadry ve Stolové zátoce jakmile doplní zásoby uhlí, vyrazí na samostatnou akci do Mosambického průlivu.“
Zouga dobře znal ze setkání s řediteli Společenstva usilujícího o zánik obchodu s otroky znění jednoho z rozkazů

Admirality:
Podle nastale situace je zapotřebí využívat lodí eskadry takovým způsobem, aby co nejefektivněji překazily plavidlům jakéhokoliv křesťanského národa zapojení do obchodu s otroky na pobřeží afrického kontinentu jižně od rovníku.
Kontradmirál Kemp chtěl skutečně zasáhnout na východní straně pevniny a Zouga pocítil úlevu, když důstojník žoviálně pokračoval. „Nemusím provádět žádné složité manévry, aby vás má lod nemohla vyložit v Quelimane.“
„Nevím, jak vám dostatečně poděkovat, admirále.“ Radost z mladíka přímo sálala a velitel se spokojeně usmíval. Naznačil toho až moc, ale tenhle schopný a pohledný major potřeboval povzbuzení. Přesto se však už zaobíral dalšími důležitými body pracovního dne, vytáhl zlaté hodinky a porovnal si čas.
„Připravte se k vyplutí do pěti dnů.“ Zastrčil chronometr do kapsičky uniformy. „Doufám, že vás uvidím v pátek. Poslal vám snad můj sekretář pozvání, ano? Dostavíte se i se sestrou?“
„Samozřejmě, pane.“ Zouga stál v pozoru, připravený k odchodu. „Má sestra i já jsme nesmírně poctěni.“
Ve skutečnosti Robyn jasně odmítla zbůhdarma mrhat časem na večírku, kde se budou motat namazaní námořníci a klevetit jejich manželky.
Ženy v Kapsku totiž velice rozrušila přítomnost proslulé Robyn Ballantyneové, která úspěšně pronikla do mužské domény. Polovina z nich podlehla lechtivému pocitu skandálu, zbytek ji obdivoval. Každopádně měl Zouga jistotu, že sestra určitě ustoupí, pokud se bude jednat o jejich transport do Quelimane.
„Ujednáno,“ přikývl admirál. „Jsem skutečně rád, že jste mě navštívil.“ Host už mířil ke dveřím, když Kemp ještě dodal: „Mimochodem k dispozici vám je dělový člun Black Joke a velí mu kapitán Codrington. Můj sekretář vám pro něho dá dopis, takže doporučuji, abyste se mu pfedstavil a zároveň si upřesnil datum vyplutí.“
Téměř zakopl při zaslechnutí známých jmen. Opět mu na mysli vytanuly komplikace, které může tahle loď způsobit. Citlivě totiž reagoval na veškeré zádrhely ohrožující expedici a právě Codrington se předvedl jako horkokrevný, téměř fanatický velitel. Nemůže si přece dovolit podkopat své postavení coby vůdce výpravy, když ho Codrington na vlastní oči viděl ve společnosti člověka podezřelého z obchodování s otroky. Vždyť si ani nedokáže představit, čeho je ten pedant schopen.
Šlo však o velice citlivé rozhodnutí: buď přijme místo na palubě a riskne Codringtonovo opovržení, nebo odmítne, a potom budou čekat v Kapském Městě kdovíjak dlouho na další transport.
Všechno si ujasnil: „Díky, kontradmirále Kempe. Co nejdřív se ukážu kapitánu Codringtonovi.“
Thomas Harkness požádal, aby se dostavil druhý den. Zouga věděl, že mapa je mnohem důležitější než rychlý odjezd do Quelimane.
Poslal tedy Garnieta se zapečetěným listem, adresovaným kapitánu Codringtonovi. Štolbovi pečlivě vysvětlil, jak má použít přepravní veslice, aby se dostal k Black Joke a osobně předal dopis veliteli lodě. V něm opatrně, těmi nejzdvořilejšími frá zemi sděloval, že se i s Robyn dostaví příští den dopoledne. Zouga si už dávno uvědomil, jak sestra působí na muže, kdekoliv se objeví vždyť i admirál se ujišťoval o její přítomnosti na večírku. Snad svým šarmem dokáže zkrotit i toho anglického fanatika.
Teď se ale starostlivě připravoval na důležitou cestu. Už seděl na koni, když ho napadlo vrátit se k bungalovu. Revolver používaný u námořnictva ležel v horní zásuvce truhlice, plně nabitý. Vzal jej, aby ho venku zastrčil do brašny u sedla.
Věděl, že musí starcovu mapu získat za každou cenu. Odmítal však uvažovat, jak vysoká by mohla být.
Hnal koně strmou cestou průsmykem mezi oběma horami, pak už lehce sjel k obydlí obdivovaného afrického veterána. Okolí se zdálo pusté, zcela tiché. Seskočil, otěže zahákl na větev stromu. Rychle vytáhl revolver a zasunul ho za opasek, kabátec všechno zakryl.
Zamířil k verandě, kde právě ten největší chlupatý pes vstal a vykročil mu vstříc. Oproti minulému setkání jenom zakňučel, když příchozího poznal.
Přešel ke dveřím a zabušil. V domě se rozezněla ozvěna. Pes pootočil hlavu a zvědavě přihlížel, co se bude dít. Ještě dvakrát dal o sobě Zouga vědět, avšak bezvýsledně. Pak se opřel do dveří, ale těžké týkové dřevo ani mosazný zámek nepovolily. Seskočil z verandy, obešel stavení a propátrával okna všechna našel pevně zavřená.
Došel až k bývalému domku pro otroky, který nyní obýval Harknessův sluha. Zouga zařval, bohužel místo bylo opuštěné, i popel v ohništi dávno zchladl. Přešel tedy k hlavnímu domu a zastavil se vzadu u zamčených kuchyňských dveří.
Dobře věděl, že by měl skočit na koně a odjet. Potřeboval však drahocennou mapu, nebo ji musí alespoň okopírovat. Stařec tu pravděpodobně není a přitom jejich expedice zřejmě ve třech dnech opustí Stolovou zátoku.
Našel hromadu zrezavělého zahradnického náčiní v koutě verandy. Vylovil kosu a snažil se vecpat špičatý hrot mezi rám a závoru. Cosi povolilo, dveře se rozletěly.
Pořád měl ještě dostatek času. Chvíli váhal, potom se zhluboka nadechl a vstoupil do tichého interiéru.
Prošel až ke dveřím ložnice, které opatrně otevřel. Našel tam jenom opuštěnou postel a rozházené přikrývky.
Rychle přešel do hlavní místnosti. Než se v šeru zorientoval, první zaregistroval bzučení. Podivný, téměř hrozivý zvuk, a Zouga cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech.
„Pane Harknessi!“ chraptivě zvolal. Bzukot zesílil. Cosi mu přistálo na tváři a začalo pochodovat. Zděšeně se ohnal, přeběhl k nejbližšímu oknu a otevřel. Sluneční světlo konečně prorazilo tmu.
Thomas Harkness seděl v jednom z vysokých křesel a nehnutě zíral na Zougu.
Mouchy ho obklopily, dokonce i ty hnusné, kovově zelenomodré. Rojily se okolo rány na prsou, kde bílé vousy zrudly sraženou krví.
Šokovaný Zouga ztuhl, nakonec se donutil postoupit o krok kupředu. Stařec opřel jednu z obřích slonobijek o nohu stolu, ústí si přiložil k hrudi. V nikách stále svíral hlaveň.

„Proč jste to udělal?“ hloupě vydechl Zouga otázku, zatímco Harkness na něho nehnutě zíral.
Teprve teď zaznamenal, že si starý lovec zul pravou botu a stlačil spoušť palcem u nohy. Mohutný výstřel ho odsunul i s křeslem až ke zdi, ale smrtelné sevření zbraně nepolevilo.
„Tohle tedy nebylo moc chytré,“ pokračoval v samomluvě Zouga, vytáhl z pouzdra doutník a zapálil si. Zakryl tak pach smrti vznášející se v místnosti.
Neměl důvod ke smutku. Ve společnosti toho člověka přece strávil pouze den a noc. A vrátil se jen a jen kvůli mapě. Copak se může nechat ovládat nějakým hlubokým zármutkem, který svazuje nohy a vhání slzy do očí? Není mu víc líto zmizelé éry než starého lovce? Ovšem Harkness a legendy Afriky jsou navzájem protkané. Vždyť ten muž sám je historie.
Pomalu zamířil ke křeslu, vztáhl ruku a dlaní zavřel nehybně zírající černé oči.
Ted už starý lovec vypadal mnohem pokojněji.
Nakonec se Zouga usadil na stůl a v tichosti vychutnával doutník v mlčenlivém společenství s Thomasem Harknessem. Dokouřil, odhodil zbytek do velkého měděného plivátka hned u stěny. Zamířil do ložnice.
Stáhl jednu deku z postele, přešel zpátky do místnosti a zakryl sedící mrtvolu. Když mu zahaloval hlavu, zamumlal pohnutě: „Dostán se blízko, chlape, a miř na srdce.“ Pak se rychle otočil a začal prohledávat nepořádek na stole.
Pomalu se ho zmocňovala panika mapu nemohl najít.
Lapal po dechu, když se prudce vztyčil a zadíval se na obrys zahaleného lovce.
„Tys věděl, že si pro ni přijdu, viď?“
Vyrazil k truhlici, nadzdvihl víko, a zase neuspěl. I vak se zlatem zmizel. Začal systematicky propátrávat každý kout. Za hodinu se bezradně vrátil ke stolu.
„Jseš zatraceně vychytralej hajzl,“ zavrčel. Znovu se zpytavé rozhlédl po místnosti, zda něco neopomenul. Všiml si, že obraz se lvy rovněž zmizel.
Náhle ho zasáhla grotesknost celé situace, nevole ve tváři zmizela a on se rozesmál.
„Chtěl sis ztropit poslední žert z Ballaníyneů, co říkáš? Bože můj, ty sis vždycky prosadil svou, Tome Harknessi!“
Pomalu vstal, poplácal mrtvolu po rameni a na rozloučenou pronesl: „Vyhrál jsi, člověče. Vem si svá tajemství s sebou do hrobu.“ Otočil se, vyšel ven a rychle skočil na koně. Snažil se co nejdříve dorazit do Kapského Města, kde vyrozuměl příslušného úředníka o smrti tak váženého člověka.
Potom se vrátil s ohledávačem mrtvol a jeho pomocníky. Thomas Harkness zabalený v dece byl pohřben ještě tentýž večer pod korunami v hájku tropických stromů. Nemohli v takovém vedru čekat, až k nim dorazí rakev z města.
Zouga ponechal úředníkům čas na sepsání veškerého majetku od nábytku až po zvířectvo. Nakonec zapečetili dveře.
Už se stmívalo, když se Zouga vrátil do bungalovu, pokrytý prachem a zmáčený potem. Cítil se vyčerpaný, navíc se v něm přece jenom usadil smutek nad smrtí toho dobrého muže, zesílený vztekem nad podrazem, kterého se vůči němu dopustil.
Štolba právě přebíral otěže, takže jen prohodil: „Doručil jsi dopis kapitánu Codringtonovi?“ Ani však nečekal na odpověď a hnal se dovnitř. Potřeboval si dát drink. Ve chvíli, kdy upil whisky, vešla sestra a pozdravila ho obvyklým polibkem na tvář.
Jenom pokrčila nos, když se popíchala o rašící strnisko a nasála pach potu.
„Budeš mít co dělat, aby ses dal do kupy. Dnes večer jsme pozvaní k Cartwrightovým,“ připomněla mu. „Tomu se nemůžeme vyhnout.“ Náhle se zamyslela. „Ach Zougo, nějaký barevný sluha ti sem dneska ráno něco doručil. Hned potom, cos odjel. Máš to v pracovně.“
„Od koho?“
Robyn pokrčila rameny. „Sluha mluvil jen tou jejich holandštinou a zdál se mi trochu vyděšený. Zmizel dřív, než jsem se mohla pokusit z něho něco vydolovat.“
Se sklenkou whisky v ruce přešel Zouga do vedlejší místnosti a prudce se zarazil. Výraz tváře se mu rázem změnil, vrhl se na zásilku.
O několik minut později zaslechla Robyn vítězoslavné výkřiky doprovázené triumfálním smíchem. Udiveně vstoupila do dveří a zahlédla bratra u stolu.
Na něm ležel podivný kožený vak stažený tkanicí, ze kterého vykukoval zlatý náhrdelník. Vedle něho rozprostřená nádherně ilustrovaná mapa. Zouga třímal obraz v jásavých barvách s nějakým vousatým jezdcem v sedle a skupinou divokých zvířat v popředí. Právě otáčel rám, na němž vzadu našel čerstvě vyryté věnování.
Pro Zougu z rodu Ballantyneů. Ať najdeš brzy cestu ke všem svým Monomatapům jenom tak se múzu zúčastnit i já.
Tom Harkness
Pořád se chechtal, když na ni pohlédl v očích se mu dokonce zaleskly slzy. Zouga si otřel drobky ze rtů damaškovým ubrouskem, ještě jednou se uchechtl a zvědavě otevřel noviny na druhé straně. „Zatraceně, sestřičko měl jsem vědět, co se stane, když tě nechám o samotě.“ Četl dál, opět se řehtal. „Vážně jsi mu to řekla? Opravdu?“
„Slova si přesně nepamatuju,“ nasupila se Robyn. „Musíš chápat, že jsem na něho ječela v zápalu boje.“
Seděli na verandě pod pergolou porostlou vinnou révou, přes kterou ranní slunce vrhalo žlutá kolečka připomínající mince na stůl se snídaní.
Den předtím šéfredaktor Cape Times získal skutečně nádherný materiál pro svůj list, když pozval slovutnou doktorku Robyn Ballantyneovou na prohlídku vojenské nemocnice v Observátory. Ve své naivitě Robyn bláhově uvěřila, že pozvání dostala od samotné vlády Kapské kolonie, a proto přivítala možnost rozšíření obzoru své profesionální praxe.
Návštěva se vydařila a předčila i nejbujnější šéfredaktorovy představy. V tentýž den se v nemocnici shodou okolností objevil i sám nejvyšší náčelník zdravotnické služby celé Kolonie a vešel do operačního sálu právě ve chvíli, kdy Robyn vysvětlovala vrchní sestře, jak se používají tampony.

Měli je totiž zalité vodou přicházející z pozinkovaného plechu dešťových nádrží umístěných za budovou. Chirurg při zákroku jenom hrábl pod operační stůl a otíral jimi krev i hnis, použité odhazoval do určené nádoby. Později je vyprali a znovu vrátili do džberu s dešťovou vodou.
„Ujišťuji vás, doktorko, že mé sestry je perou pořádně," bránila se korpulentní vrchní sestra s výrazem buldoka. Hrábla do džberu a vytáhla jeden tampon jako důkaz. „Na vlastní oči je můžete překontrolovat, jsou hebké a bílé."
„Zrovna tak jsou hebké a bílé bacily, které se tam množí," odsekla vztekle Robyn, tváře zrudlé. „Copak jste nikdy neslyšeli o Josephu Listerovi?"
Vtom vešel náčelník a vstoupil rovnýma nohama do debaty. „Odpověď je jednoduchá, doktorko Ballantyneová NE, nikdy jsme o téhle osobě neslyšeli, ať je to kdokoliv. Nemáme totiž čas zabývat se názory každého potřeštěnce, obzvlášť pokud jde o napodobovače mužů."
Náčelník zdravotnické služby velice dobře věděl, koho má před sebou. Znal veškeré pomluvy, které proběhly Kolonií, a z hloubi srdce s nimi souhlasil.
Na druhé straně si Robyn vůbec neuměla představit, koho může tenhle stařec zastupovat. Pouze krvavé skvrny na plášti dosvědčovaly, že jde snad o chirurga staré školy, jenž operoval v civilním obleku a krev na oděvu nechával coby odznak své pro fese. Okamžitě však rozpoznala lepšího protivníka, než nabízela obyčejná vrchní sestra. Zamířila k němu plná bojového zápalu.
„Milý pane, jsem překvapená, jak klidně přiznáváte svou neznalost a úzkoprsost."
Náčelník jen zalapal po dechu a ohradil se.
„Bože, madam, vy skutečně hledáte nebezpečný jed v každém kousku prachu, v každé kapce vody, či dokonce na mých rukou?" Dramaticky předpažil a třepal prsty Robyn přímo před očima. Zahlédla temné zbytky zaschlé krve pod nehty, pravděpodobně od ranní operace. Naklonil se k ní tak blízko, až se musela odtáhnout, protože mu z úst stříkaly sliny.
„Ano, pane," zahřměla. „Najdete je přesně tady, v každé kapce, kterou vydechnete, i na tomhle špinavém oblečení."
Ani rychlost těsnopisu šéfredaktorovi nestačila, jelikož výměna názorů začala nabírat spád, posléze zabočila i k osobním útokům. V něco tak úžasného vůbec nedoufal. Celý spor dosáhl vrcholu, když vytočila protivníka, až z něj tryskal nepříčetný vztek.
„Výběr vašich slov je stejně špinavý jako tyhle tampony!" ječela a vrhla mu obsah džberu přímo do obličeje. Voda mu kapala z naježených vousů, zatímco Robyn vypochodovala z operačního sálu.
„Tys ho napadla?" Zouga položil noviny a zíral na ni. „Skutečně, sestřičko, někdy se nechováš jako dokonalá dáma."
„Máš pravdu," vzdychla Robyn. „Ovšem není to poprvé a pak copak mě mohlo napadnout, zeje to sám velký náčelník?"
Zouga pokýval hlavou a začal předčítat: „Dokonce se vyslovil před šéfredaktorem, že jsi lékařský zelenáč s podivnou kvalifikací teprve nedávno získanou na nějaké podezřelé škole za ještě podezřelejších okolností."
„Ach nebesa!" spráskla Robyn ruce. „Asi je lepší kazatel než chirurg."
„Dokonce uvažuje, jestli by tě neměl žalovat, aby získal zadostiučinění."
„Za útok tamponem?" rozesmála se a vstala. „Dostane kulový ted sebou ale musíme hodit, abychom stihli setkání s kapitánem Codringtonem."
Veselá nálada ji neopouštěla ani na zádi přepravní veslice, která právě zakotvila u boků ocelového trupu dělového člunu.
Jihovýchodní vánek rozčeřil hladinu Stolové zátoky, takže připomínala zářící pootevřené tobolky na poli s bavlnou. Zároveň se objevil silný bílý „ubrus" na plochém vrcholu hory. Lidé v Kolonii nazývali tenhle vítr „Kapský doktor", bez něhož by se jim léto v prosinci zdálo až moc horké a znervózňující. Na druhé straně však tyhle poryvy neustále ohrožovaly lodě, takže dno zátoky bylo pokryté nespočetnými vraky. Black Joke měl u kotvy na hlídce dva muže, když sebou plavidlo tolik cloumalo.
Z paluby dopadlo několik látkových hadic a tucet mužů u čerpadel začalo přepravovat přivezený náklad do nitra lodě. Zatím si návštěvy vcelku nikdo nevšímal.
Robyn vkročila na hlavní palubu a okamžitě pohlédla k velitelskému můstku. Kapitán Codrington jen v košili převyšoval skupinku svých důstojníků a jeho sluncem vybělené vlasy zářily jako maják.
Všichni sledovali přepravu uhlí z nákladního člunu na druhé straně. „Hlavně zajistěte zakrytí!" křičel kapitán do podpalubí. „Jinak budete vypadat jak stádo kominíků."
Robyn si razila cestu palubou, Zouga vedle ní. Codrington se otočil a teprve teď je zaregistroval.
Vypadal mnohem mladší, než si ho Robyn zapamatovala. Klidný výraz mu tentokrát vyhladil nasupenou tvář. Šířil kolem sebe téměř chlapecky úsměvnou atmosféru na rozdíl od větrem ošlehaných starých mořských vlků. Jakmile hosty poznal, sevřel rty a oči zazářily chladně jako bleděmodré safíry.
„Kapitáne Codringtone, jsem major Ballantyne," představil se Zouga s dokonale nacvičeným šarmem.
„Už jsem měl tu čest, pane," připomenul kapitán a nijak nespěchal s úsměvem.
„Smím vám představit sestru, doktorku Ballantyneovou?"
Codrington pohlédl na Robyn. „K službám, madam." Spíš jen přikývl, než se uklonil. „Dozvěděl jsem se o vašem hrdinském činu v dnešních novinách." V očích se mu šelmovsky zablýsklo. „Pevně zastáváte své názory, madam ale ještě silnější je vaše pravačka."
Potom se obrátil k Zougovi. „Mám rozkaz od kontradmirála Kempa k přesunu do Quelimane. Bezpochyby pro vás bude naše společnost zcela nudná ve srovnání s vaším bývalým dopravcem," suše konstatoval a pohlédl k místu, kde kotvil Huron. Kapitán pokračoval: „Přesto bych s radostí ocenil, kdybyste se nalodili pozítří před polednem, kdy předpokládáme silný příliv, který nám umožní snadné vyplutí. Ted1 mě omluvte, musím se věnovat lodi." Kývl hlavou, nepodal jim ani ruku a otočil se zpět ke své posádce.

„Ten člověk má ale drzost," frflal Zouga, s tváří zrudlou ponížením. Zamířil k zábradlí, aby nastoupil do veslice. Sestra se však nepohnula.
Tiše vyčkávala, až Codrington skončil hovor. Překvapeně na ni pohlédl.
„Kapitáne Codringtone, opustili jsme Huron na moji žádost. Proto hledáme někoho jiného," promluvila pevným hlasem. „Měl jste pravdu. Převáží otroky a St. John je otrokář. Našla jsem důkazy."
Okamžitě změnil chování. „Jak?"
„Nemůžu o tom mluvit, protože bratr je nablízku.," ohlédla se v očekávání návratu netrpělivého Zougy. Vždyť dostala přesné instrukce ohledně chování v přítomnosti kapitána.
„Objevím se na molu v Roggebaai dnes odpoledne," rychle dodala.
„V kolik hodin?"
„Ve tři," upřesnila, otočila se, nadzdvihla suknice až nad kotníky a spěchala k boku dělového člunu.
Kontradmirál Kemp seděl na vyřezávané opatské židli, které mladší důstojníci přezdívali trůn. Rukama svíral opěradla, protože kapitán před ním ho znervózňoval.
Clinton Codrington se k němu nahýbal, mluvil rychle, přesvědčivě a snažil se své tvrzení zdůvodnit. Velitel eskadry se cítil trochu unavený nad tak překypujícím elánem. Rozhodně by dal přednost někomu klidnějšímu.
Na důstojníky s podobnou reputací pohlížel svrchu. On sám nikdy takovou pověst nezískal: Říkali mu přece „Dříč" Kemp. Proto věřil, že nadměrná iniciativa odhaluje vnitřní nerovnováhu.
Při službě na téhle stanici se snažil horlivé mladíky typu Codringtona vysílat na dlouhé měsíce do samostatných operací, místo aby je udržoval ve válečné flotile pod striktním dohledem starších důstojníků.
Svírala ho neblahá předtucha, že právě tenhle průbojný zelenáč vážně ohrozí jeho životní zásluhy, ještě než skončí službu na postu velitele Kapské eskadry což by mu zkomplikovalo získání členství v rytířském řádu a pokojný odchod do výslužby, kdy se mínil uchýlit do svého domu v Surrey. Jen těžko se mohl tvářit neutrálně, jelikož mu před očima znovu probíhala trapná aféra s Argentinci.
Codrington se tenkrát vyřítil na otrokáře tak zběsile, že v tom jasném červnovém ránu se všech pět argentinských lodí při zahlédnutí plachet stačilo vrátit k břehu a náklad vyložit. Když se k nim konečně Black Joke dostal, kapitáni se jen povýšeně šklebili, nákladové prostory zely prázdnotou a na pláži se tísnily dva tisíce otroků. Navíc dotyčné místo se nacházelo dobrých dvacet námořních mil jižně od rovníku, takže tam úřední pravomoc Královského námořnictva nezasahovala.
Mladý horlivec se samozřejmě nedal odbýt a pod ochranou namířených kanónů vyslal své vojáky na paluby otrokářských šalup. Španělští otrokáři pod argentinskými vlajkami vehementně protestovali proti útoku ozbrojených cizinců na jejich plavidla.
Kapitán Codrington je však ujistil, že nejsou útočníci, pouze ozbrojení poradci. A vskutku jim poradil: Museli velice rychle svůj náklad opět naložit.
Španělé sice protestovali, ale výstřel z děla na Black Joke je dostatečně přesvědčil, kdo má pravdu, takže souhlasili. Kromě toho vyhověli i dalšímu pokynu, aby zdvihli kotvy. Celá flotila otrokářských lodí nasadila kurz na sever a po pěti hodinách překročila rovník.
A přesně tady kapitán Codrington velice precizně zaměřil výšku slunce, konzultoval nalezené hodnoty v odborných knihách a vyzval španělské kapitány ke kontrole. Jakmile odsouhlasili pozici na nultém stupni a pěti minutách severní šíře, bez váhání je zatkl a všech pět lodí zkonfiskoval.
Když pak přivlekl kořist do Stolové zátoky, zděšený velitel si vyposlechl průběh celé akce a okamžitě se odebral na lůžko s kře černi v krajině břišní a migrénou. V zšeřelé ložnici nadiktoval první rozkaz: Black Joke a jeho kapitán se budou až do odvolání zdržovat na kotvišti. Potom začal sepisovat nepříjemnou zprávu prvnímu lordu Admirality.
Tahle událost mohla velitele Kapské eskadry postavit před válečný soud, a tím mu překazit veškeré naděje ohledně odchodu do výslužby a členství v rytířském řádu.
Hned po téhle aféře však obdržel příkazy nejenom od prvního lorda, ale i ministra zahraničí: protiotrokářský zákon měl prosazovat všude s výjimkou lodí Spojených států amerických odteď platí jak na severní polokouli, tak i na jižní. K jeho hrůze upřesněné příkazy nesly datum čtyři dny před tímhle incidentem. Tím se Codringtonův nájezd stal nejenom legálním, nýbrž také vysoce chvályhodným.
Z téměř jasné pohromy se admirál náhle vyšvihl, získal ujištění o pasování na rytíře a přibyla mu nezanedbatelná suma na anglickém kontě. Pět Španělů bylo odsouzeno u soudu v Kapském Městě a odměna za kořist se vyšplhala na několik tisíc liber, což činilo dvojnásobek částky pro tohohle mladíka. Navíc oba důstojníci obdrželi osobní dopisy od prvního lorda.
Nic z toho však velitele nepřesvědčilo, aby mladému kapitánovi důvěřoval. Se zvětšujícími se obavami naslouchal jeho naléhání k prohledání amerického klipru, který právě využíval pohostinnost přístavu.
„Kontradmirále Kempe," Codrington přímo hořel nedočkavostí, „je zcela mimo jakékoliv pochyby, že Huron je otrokářská lod s vybavením pro přepravu otroků, což odpovídá pokynům našich předpisů. Navíc není na moři, je zakotvená v britských teritoriálních vodách. Mohu se tam objevit do dvou hodin se svědky, možná i se zmocněncem Nejvyššího soudu."
Kemp si odkašlal. Ve skutečnosti chtěl promluvit, ale slova mu uvízla v hrdle. Kapitán Codrington to považoval za zřejmý souhlas.
„Ta zrůda St. John je jeden ze smutně proslulých otrokářů v naší moderní době. Jeho jméno se stalo legendou na celém pobřeží. Říká se, že prý přepravil tři tisíce otroků za jediný rok. Ted ho můžeme zmáčknout."
Admirál konečné našel hlas. „Ve středu jsem večeřel ve vládní budově. Pan St. John tam seděl coby osobní host Jeho excelence guvernéra. Vypadal jako gentleman, navíc má nezanedbatelný vliv u vysoce postavených osob své země,"

pronášel chmurně, bez sebemenší stopy emocí. Taková sebekontrola ho samotného i překvapila.
„Je to otrokář," potvrdila Robyn Ballantyneová, která zatím ještě nepromluvila. Seděla u okna admirálovy studovny. Oba muži na její přítomnost téměř zapomněli, nyní se k ní překvapeně otočili.
„Pronikla jsem až do útrob Humnu a našla veškeré vybavení k obchodu a přepravě otroků," prohlásila věcně. Kempoví se zhoupl žaludek. Měl kolem sebe rád mladé ženy, proto osobně nařídil sekretáři, aby zaslal pozvání oběma Ballantyneovým teď však začínal svého kroku litovat. Co u doktorky považoval za nezkrotného ducha, byla vlastně zlomyslnost rozeného buřiče. Kromě toho měla velký nos a příliš ostrou bradu. Připadala mu zcela odlišná od chichotavých dam v Kolonii teď mu to ale vadilo. Jestlipak se sekretáři podaří pozvání včas stáhnout?
„Mám dojem, kontradmirále Kempe, že je vaší povinností zajistit prohledání Humnu," pokračovala ta neodbytná žena.
Velitel Kapské eskadry se musel opřít v křesle, zhluboka se nadechnout. Už tolik let se nikdo neodvážil připomínat mu admirálské povinnosti. Sebeovládání se mu začalo vymykat z rukou.
Zíral na tu mladou osobu. Zaslechl smrtelný jed v jejím hlase? Rozvažoval. Plavila se coby pasažér na Humnu. Opustila loď, jakmile se objevili ve Stolové zátoce. Nebylo pochyb, že tahle ženská je skutečně „rychlá", kromě toho je kapitán St. John poměrně pohledný chlap.
Přece jenom za tím něco vězí, došel k závěru. Raději se dál suše dotazoval: „Je pravda, slečno Ballantyneová, že jste zaútočila na samotného náčelníka zdravotnické služby v záchvatu nezvladatelného vzteku?"
Robyn se zarazila, tak podlý útok nečekala. Než mohla zareagovat, velitel pokračoval.
„Zcela očividně jste vysoce emocionálně citlivá mladá žena. Proto bych velice opatrně rozvažoval nepřátelský krok vůči důle žitému občanu spřátelené země na popud vašeho ničím nepodloženého svědectví."
Vytáhl z kapsičky zlaté hodinky a zaujatě sledoval postavení ručiček.
„Děkuji vám ještě jednou, že jste přišla, slečno Ballantyneová." Opět nepoužil jejího profesionálního titulu. „Těšíme se na vaši zítřejší návštěvu. Ted bych si potřeboval promluvit s kapitánem Codringtonem o samotě."
Pokořením jí zahořely tváře.
„Děkuji, admirále, za vaši laskavost a trpělivost," pronesla upjatě, vstala a poté zmizela z místnosti.
Kontradmirál Kemp se naklonil ke kapitánovi, který před ním stál v pozoru.
„Pochybil jste, když jste sem tuhle osobu přivedl k řešení vnitřních otázek námořnictva," spustil.
„Pane, chtěl jsem vás přesvědčit."
„Už toho nechte, Codringtone. Dosuď jsem naslouchal já, nyní je řaďa na vás."
„Ano, pane."
„Nejste snad tak naivní, abyste si neuměl spočítat na prstech změny v americké vládě. Copak nevíte, že pan Lincoln bude pravděpodobně zvolen prezidentem?"
„Ano, pane."
„Snad alespoň trochu chápete, jak ďelikátně je zapotřebí udržet politickou rovnováhu. Ministerstvo zahraničí předpokládá, že nová vláďa proveďe podstatné změny v postoji k obchoďu s otroky."
„Pane!" souhlasil Coďrington nadšeně.
„Umíte si představit blízkou budoucnost, až získáme veškerá práva k prohledávání amerických loďí na otevřeném moři?"
„Pane."
„Všeho dosáhneme, jakmile pan Lincoln složí přísahu. Ovšem žádný mladší důstojník nesmí o své vůli provádět zbrklé akce, aby se přístup Američanů k téhle záležitosti nezkomplikoval."
„Pane."
„Codringtone," pokračoval admirál ledově, „už jednou jste měl průšvih s těmi Argentinci. Přísahám, pokuď opět něco zvoráte, vyženu vás z námořnictva."
„Pane."
„Nyní vydávám striktní rozkaz: Nepřiblížíte se k americkému klipru Huron na vzdálenost menší než jeden kabel pokud ho potkáte na moři, vzdáte mu poctu jako každému jinému spřátelenému plavidlu! Je to jasné?"
„Pane." Codringtonovi se pohybovaly jenom rty. Admirál se dvakrát zhluboka nadechl a pokračoval. „Kdy vyplouváte do Mosambického průlivu?"
„Mám vaše rozkazy ohledně sobotního přílivu, pane."
„Můžete odjezd uspíšit?"
„Ano, pane, ale znamenalo by to odplout bez nedoplněné munice, protože v sobotu za svítání nám teprve přivezou střelný prach."
Kemp pokýval hlavou a vzdychl. „Cítil bych se lip, kdybyste už byl na moři," mumlal. „Ovšem za těchto okolností doufám, že vašeho Modrého Petra zahlédnu v sobotu v brzkých ranních hodinách."
Robyn Ballantyneová čekala u admiralitní budovy ve vypůjčeném kočáru pana Cartwrighta.
Codrington sestoupil po schodech, brigadýrku svíral v podpaží a beze slova nastoupil.
Hotentotský kočí práskl bičem a kočár se rozjel.
„Co budeme dělat?" chtěla vědět Robyn.
„Nic," odsekl Clinton Codrington.
Po dvaceti minutách dojeli na úpatí hory. Odtud zahlédli zakotvený Huron.
„Nemůžete vymyslet nic k zastavení toho monstra?" nadhodila doktorka.
„A co vy?" zareagoval ostře. Pak už ani jeden z nich nepromluvil, dokud nedorazili k pláži.
Rybářské čluny vytažené z vody obklopoval blýskající se úlovek na písku. Ženy a služky se dohadovaly s hnědými bosými rybáři o nejlepší cenu, další zákazníky svolávalo houkání klaksonu. Kočár se zastavil a oba dva sledovali dění

kolem hromad stříbřitých ryb, snažili se nedívat jeden na druhého.
„Zítra večer se objevíte na bále? Dříč Kemp něco podobného naznačoval.“
„Ne!“ Robyn vztekle zavrtěla hlavou. „Nemůžu se účastnit pitomého tlachání a směšného chování při těchhle příležitostech a už vůbec nechci být hostem toho člověka.“
Codrington se na ni poprvé pořádně podíval. Vypadá docela dobře, pomyslel si, obzvlášť ho zaujaly přemýšlivé temně zelené oči pod výrazným obočím. Líbily se mu štíhlé a silné ženy a v téhle už objevil odvážného ducha vzbuzujícího respekt. Ten se posléze klidně může změnit ve vzrušující posedlost, uvědomil si.
„Mohl bych vás poprosit, abyste změnila názor?“ nadhodil tiše. Překvapeně na něho pohlédla. „Postaral bych se o smysluplnou konverzaci a solidního partnera k tanci.“
„Netančím, kapitáne.“
„To se mi ulevilo,“ přiznal. „Ani já ne, pokud si můžu vybrat.“ Usmál se. Nepamatovala si, že by ho už viděla s úsměvem ve tváři. Zcela se změnil. Chlad z modrých očí zmizel a dvě hluboké linky se zformovaly v koutcích úst a dotkly se rovného nosu.
„Dříč Kemp má navíc úžasného šéfkuchaře. Nabízím tedy dobré jídlo a seriózní debatu.“
Zuby mu bíle zářily, vcelku zajímavá kombinace v kontrastu s větrem ošlehanou tváří. Cítila, jak se jí koutky úst zvedají. Postřehl změnu a sváděl ji dál.
„Mám ještě jednu novinku: promyšlený plán ohledně Humnu.“
„Potom nemůžu odmítnout,“ rozesmála se tak radostně, že se k ní nejbližší trhovci otočili a úsměv jí oplatili.
„Zastavím se pro vás. Kde? Kdy?“ Dosud si neuvědomil, jak je atraktivní, obzvlášť když se směje.
„Ne.“ Položila mu ruku na předloktí. „Bratr mě doprovodí, ale pokud tam budete, už se těším na slíbenou konverzaci.“
Vnímala rozmarné pokušení, když mu sevřela ruku a jeho svaly zareagovaly.
„Počkej!“ vykřikla na kočího na kozlíku a sledovala štíhlou postavu mířící k veslici z Black Joke.
Ve slavnostní uniformě oblečené na počest návštěvy velícího admirála mu zlaté epolety rozšiřovaly ramena a pás zvýrazňovala šavle na opasku. Najednou se přistihla při úvaze, jestli i chloupky na těle má blond jako vlasy. Okamžitě na ni dolehl Sok společně se vzrušením. Nikdy předtím ji takovéhle myšlenky nenapadaly. Před čím? ptala se sama sebe a odpověď byla jasná před nocí na Huronu Za to může Mungo St. John. Spokojená s přesunutím viny tam, kam patří, odtrhla oči od svižně kráčejícího Clintona Codringtona. Nahnula se kupředu: „Jedeme domů, prosím.“
Na bál nepůjde, rozhodla se a začala potichu odříkávat křesťanské vyznání víry.
Zouga samozřejmě zvrátil veškerá její dobrá předsevzetí. Jeli v otevřeném kočáře s nejstarší, stále svobodnou Cartwrightovou dcerou v jedné z těch vlahých kapských nocí.
Hostitel s manželkou je následoval v uzavřeném kočáře, kde právě probíhala velice vážná debata.
„Jsem si jistá, že mu Aletta padla do oka,“ konstatovala pevně paní Cartwrightová.
„Drahá, ten člověk přece před sebou nemá žádnou skvělou budoucnost.“
„Leží před ním nadějné vyhlídky,“ zatvrzele stála na svém. „Na té expedici vydělá tisíce. Právě on patří k těm mladým mužům, kteří to v životě někam dotáhnou.“
„Dávám přednost penězům v bance, drahá.“
„Už ve městě vzbudil rozruch, o tom tě můžu ujistit tak seriózní a citlivý mladík, navíc velice atraktivní. Může se stát tím nejkrásnějším diamantem v koruně naší dcery, přitom bys mu mohl nabídnout místo ve firmě.“
V admiralitní budově zářilo každé světlo, žlutavá záře vítala hosty. Barevné lampy zavěšené ve stromech dodávaly zahradě pohádkový nádech.
Kapela námořnictva už vyhrávala, na otevřeném pódiu se vznášeli první tanečníci v rytmu valčíku. Mávali a zdravili přicházející opozdilce.
Lokaj v paruce a livreji pomáhal dámám vystupovat z kočáru na červený koberec. Majordomus na vrcholu schodiště ohlašoval příchozí sytým barytonem.
„Major a doktorka Ballantyneovi. Slečna Cartwrightová.“
Robyn stále nemohla uvyknout skandálnímu rozruchu, který vzbuzovala u ostatních žen, jakmile se objevila kdekoliv na veřejnosti v Kapské kolonii. Dobře viděla zvídavé pohledy, pokyvová ní i mumlání skrývané za vějíři. Puls sejí zrychlil, měla však pro nejen hořké pohrdání.
„Máš s sebou špinavé tampony, sestřičko? Všechny baby se těší, až s nimi někoho vezmeš po hlavě,“ šeptal Zouga. Dloubla do něho loktem, aby zmlkl, jenomže on provokativně pokračoval: „Nebo bys mohla odhodit sukně a vyběhnout po schodech jen tak v nedbalkách.“
„Ty chytráku,“ prskla, přičemž napětí povolilo. Usmála se na něj, ale to už se ocitli mezi námořnickými uniformami a šarlatovými róbami. Dámy se vlnily v celých pyramidách krajek na hedvábných sukních. Robyn rychle postřehla, že pokulhávají minimálně o dva roky za londýnskou módou, protože jenom několik nejodvážnějších žen odhalilo ramena a zapudrovalo je do umrlčí bledosti.
Sama Robyn na sobě nic módního neměla obyčejné vlněné šaty s úzkou sukní, živůtek zcela prostý, bez perel. Vlasy neozdobila ani pštrosími pery, ani lesklými flitry. Opravdu se od přítomných dam na první pohled lišila.
Když tvrdila Codringtonovi, že netančí, měla mu vysvětlit důvod: zatím se podobná příležitost nedostavila. Sledovala Zougu kroužícího s Alettou po parketu a už svých slov litovala.
Nikdo ji určitě o tanec nepožádá ovšem pokud by se tak stalo, ocitla by se v prekérní situaci. Rychle se otočila a hledala nějakou povědomou nebo přátelskou tvář. Nezůstane přece sama v tomhle davu. Proč sem vůbec chodila?
Radostně vydechla, protože konečně zahlédla známou postavu. Téměř měla chuť ho obejmout. „Aha, kapitán Codrington. Dobrý večer.“
Skutečně patřil k jedněm z dobře vypadajících přítomných mužů, všimla si několika smutných povzdechů u mladých

žen, které míjeli. Hned se do něho zavěsila a překvapilo ji, když s ní zamířil do zahrady.
„Je tady!“ špitl, jakmile se dostali mimo doslech.
Ani se nemusela ptát kdo, šok z téhle nečekané zprávy ji na chvíli vzal řeč.
„Dorazil pět minut před vámi ve vládním kočáru.“
„Kde je teď?“
„V Dříčově studovně se samotným guvernérem.“ Clinton se tvářil znechuceně. „Ten mizera se okázale předvádí.“
Sluha se k nim přiblížil se šampaňským na stříbrném podnosu. Robyn zavrtěla hlavou, ale kapitán sklenku vzal a na dva loky ji vyprázdnil.
„Hrůza je v tom, že ho nikdo nezmáčkne,“ soptil.
Ochladilo se a kapela se přesunula na balkon, nad sál uvnitř domu. Hráli ty nejpopulárnější melodie, tanečníci se ladně vznášeli, ovšem jenom jeden z nich vynikal. Nejenom výškou, ale i graciézními pohyby. A navíc Mungo St. John svíral v náruči ty nejkrásnější ženy, dorůžova rozesmáté tucet dalších je sledovalo se špatně skrývanou závistí přes ramena partnerů.
Clinton a Robyn je pozorovali také, bezpečně krytí, sloupy kolem sálu. Doktorka doufala, že si jí otrokář všimne a ona mu předvede pohrdavý úsměšek. Bohužel se jejím směrem ani nepodíval.
Dokonce promýšlela variantu začít s tancem, ale nakonec ji zavrhla. Kapitán námořnictva by rozhodně nemohl soutěžit s americkým elegánem.
K večeři se přesunovala zavěšená do Clintona, když náhle před sebou postřehla St. Johna. Měl vedle sebe blondýnku, v Kolonii smutně proslulou nejkrásnější, nejbohatší a nejnenasytnější vdovičku. Se složitě propracovaným účesem, odhalenými rameny a dekoltem téměř až k pupíku předváděla, co mohla.
„Ta ženská je nestoudná děvka,“ sykla Robyn. Anglický kapitán šokem málem zakopl, hned ale přikývl.
„Navíc Američan vypadá jako ďábel sám.“
Jako by je St. John zaslechl, náhle se otočil, uklonil se Robyn a usmál se.
Svým intimním a vševědoucím pohledem ji snad svlékal, cítila stejnou bezmoc jako tenkrát v jeho kabině na Humnu. Ze všech sil se donutila odvrátit, Clinton ji však bedlivě sledoval. Nemohla mu ani pohlédnout do očí bála se, že by v nich vyčetl neblahou pravdu.
Dvě hodiny po půlnoci už hudba nehrála s takovou vervou, zjemnila výběr jen pro milence a romantické páry, které stále ještě kroužily po sále. Povětšinou se hosté postupně rozešli po saloncích v prvním patře a sledovali hráče karet, pokud se k nim někdo dokonce aktivně nepřipojil. Občas se ozval výbuch potlesku či nadšené ovace.
Doktorka s anglickým kapitánem zahlédla v prvním salonu samotného admirála se staršími hosty. V druhém zase zářil miláček žen Zouga, Aletta Cartwrightová nadšeně jásala, protože právě vyhrála hrstku stříbrných šilinků.
Ve třetím, v tom nejmenším salonku, provozovali hru kdysi populární pouze v Americe. Nyní však poker pronikl i do Evropy, ovšem ženám doporučován nebyl. U zeleného sukna seděli pouze muži, dámy okolo nich poletovaly jako motýli.
Mungo St. John zaujal pozici přímo proti dveřím, takže ho Robyn okamžitě zahlédla. V ležérní poloze pevně držel vějíř karet, opřený o sněhobílé fiží na košili. Mezi zuby svíral nezapálené viržinko a doktorka sledovala, jak se mu zlatovlasá vdova nahýbá přes rameno a předvádí odhalená ňadra. V ruce držela zapálenou sirku.
St. John potáhl a vypustil dlouhý obláček modrého kouře, na poděkování jenom mrkl a zvýšil sázku.
Vystupoval coby jistý vítěz, před ním se válela nedbale rozhozená hromada zlatých mincí. Z každé zíral reliéf hlavy královny Viktorie provedený v řeckém stylu, na němž vypadala mnohem mladší než na svých jedenačtyřicet let.
Přihlíželi dalšímu Američanovu úspěchu.
Vzrušení ovládalo hrací stůl, přítomné ženy při každé sázce vzdychaly a téměř omdlévaly. Vlna hráčské vášně zavalila i dalších pět účastníků. V očích jim jiskřilo, zbledlé klouby na nikách svírajících karty též leccos prozrazovaly. Vší silou se snažili zůstat ve hře, ačkoliv vítězi přálo štěstí.
Robyn napínavá atmosféra též fascinovala a mimoděk stiskla Clintonovo rameno, když se kopec zlatých mincí pohnul či ruka odkryla kartu.
Zcela mechanicky se přibližovali, hra je magicky přitahovala. ..Padesát liber za jednu noc stačí. Dovolíte, pánové?“ ozval se jeden z hráčů, vstal a přihlížející pár musel ustoupit, aby mu uvolnil cestu.
Doktorka překvapeně zalapala po dechu, když se Clinton opatrně vyvlékl z jejího držení a posadil se na uvolněnou židli.
„Mohu se k vám připojit, pánové?“
Ozvalo se jen souhlasné zamručení, ovšem St. John ještě stačil upozornit: „Znáte výši sázek, kapitáne?“
Clinton neodpověděl, jen lhostejně vytáhl kupičku pětilibrových bankovek z kapsy a položil je před sebe. Robyn se nestačila divit, protože suma zajisté přesahovala sto liber. Hned si ale připomněla, že Clinton Codrington patřil po mnoho let mezi nejúspěšnější velitele blokády na otrokářském pobřeží. Bratr jí dokonce sdělil veřejné tajemství o anglickém kapitánovi a jeho podílech na kořisti ve výši dobrých deseti tisíc přesto si Clintona nikdy neuměla představit v roli boháče.
Celá nervózní zbystřila: K tak hazardní hře si vybral soupeře až moc zkušeného a vychytralého. Pamatovala si, jak Zouga, ostřílený hráč od svého pluku, ani zdaleka nestačil Američanovi konkurovat, i když hráli o podstatně nižší obnos. Navíc Clinton po celý večer popíjel, takže určitě bude mít zamlžený úsudek.
St. John okamžitě změnil styl, zdvojnásobil vklad a předváděl vrchol svého umění. Anglický kapitán vypadal nejistě, váhal při akceptaci zvýšených sázek a vcelku se snažil neriskovat. Rozhodně na St. Johna neměl.
Robyn se přesunula, aby na oba muže dobře viděla. Bledý Clinton pevně svíral rty, vypadal rozčileně a znepokojeně. Sice velkoryse položil na stůl stovku, ale jak se kupička zmenšovala při nezáživné a nevzrušivé hře, pozornost přihlížejících se přenesla na veselou konverzaci mezi Američanem a jedním ze synů rodiny Cloeteových, kteří vlastnili

skoro polovinu údolí s vinicemi, odkud pocházel bájný mok Constantia.
Chechtali se při vyhlašování sázek, obdivovali nevzrušenost prohrávajícího a vlastně si ze všech tropili šašky. Zbylí hráči odpadli na okraj pozornosti, každý sledoval rozjásanou dvojici.
Robyn litovala Clintona, pobledlého a nervózního dokonce ukázal své karty předčasně a sklidil jen posměch přítomných. Vyhrál pár liber místo celé padesátky, kterou mohl získat, kdyby se soustředil.
Doktorka se snažila zachytit jeho pohled, aby naznačila čas odchodu, než utrpí ještě další ponížení Codrington však tvrdohlavě pokračoval, odmítal sebemenší vyrušení.
V banku se už shromáždilo sedmdesát liber, když Mungo St. John tiše oznámil: „Pozor, pánové, pokladna se otvírá jako huba tchyně."
U dalších stolů se hra přerušila, všichni sledovali napínavý děj.
„Každého z vás bude stát pokračování sedmdesátku," šarmantně zdvojnásobil sázku a přihlížející jeho tah odměnili potleskem, netrpělivě očekávali reakci ostatních spoluhráčů. : „Jsem váš," zahlaholil Cloete, ale předchozí nadšení z hlasu pomalu vyprchávalo. Tři další se stáhli a odložili karty. Zjevně se jim ulevilo, když se mohli vyhnout nebezpečí při ztrátě pouhých deseti liber. Clinton Codrington zoufale hleděl do karet a St. John si neodpustil rýpavou poznámku.
„Neunáhlete se prosím, kapitáne. Vždyť je před námi celý večer."
Angličan na protivníka pohlédl, trhl hlavou, jako by nedůvěřoval vlastnímu hlasu, a potom přisunul hromádku bankovek do banku.
„Máme tedy tři hráče," konstatoval Američan a bleskově přepočítal peníze uprostřed stolu. „Dvě stě deset liber!"
Další sázka by tuhle výši zdvojnásobila a potom opět. Celý salonek ztichl, všichni se soustředili na přicházející drama.
Mungo St. John přijal dvě karty coby náhradu za ty, které odhodil. Nakupoval, aby si vylepšil trojici, s níž sázku otevřel. Ani se nesnažil předstírat flush či dokonceM hand. Cloete přibral další tři karty, rozhodně hledal třetí k páru potom přišla řada na Clintona.
„Jednu," zamumlal a vztyčil prst. Třásl se mu. Bankéř mu kartu přisunul, Angličan ji zakryl rukou a snad ani nebyl schopný se na ni podívat. Každému bylo jasné, že mu schází barva nebo postupka.
„Můžete sázet," ohlásil bankéř. „Pan St. John."
Nastala pauza, americký kapitán pohlédl do karet a bez sebemenší změny výrazu obličeje všechny šokoval: „Dubluju!"
„Čtyři sta dvacet," pronesl kdosi nahlas. Tentokrát nikdo nezatleskal, oči přítomných se upřely na syna Cloeteových, jenž pečli ve studoval své karty. Náhle zavrtěl hlavou a pustil je na stůl. Vždyť nenašel ani krále, kterého potřeboval do páru.
Pozornost se nyní soustředila na přeměnu Clintona Codringtona. Najednou mu zrůžověly tváře, rty se uvolnily a on poprvé pohlédl soupeřovi do očí vyzařovala z něho sebejistota a těžko potlačované nadšení. Bezpochyby teď doslova zářil spokojeností.
„Taky dubluju," prohlásil pevně. „Osm set čtyřicet liber." Nemohl své nadšení udržet na uzdě a každému z okolostojících bylo jasné, že svou kartu konečně našel, čímž se z něho stává vítěz.
St. John váhal jenom pár vteřin.
„Blahopřeju," usmál se. „Našel jste, co jste hledal vítězství je tentokrát vaše."
Položil karty na stůl a odstrčil je.
„Smím se podívat na karty, s nimiž jste otevřel sázku?" ptal se Clinton ostýchavě.
„Chcete si ještě jednou prostudovat průběh hry?" podivil se Američan s ironií v hlase. Otočil karty: Tři sedmičky a dvě nikterak se nehodící.
„Děkuju vám," kývl Angličan. Změna v jeho chování byla patrná ještě víc. Chvějící se snaživost i nervózní nerozhodnost zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. Zcela chladnokrevně, téměř s ledovou jistotou začal rovnat rozházené zlato a bankovky.
„Co měl v ruce?" vyhrkla jedna z přítomných dam nedůtklivě.
„Není povinností vítěze ukazovat své karty," poučoval ji partner. „Porazil soupeře, aniž by se odhalil."
„Ach, asi umřu, když je neuvidím," kvikla žena.
Clinton se zarazil a pohlédl na ni. „Madam, prosím vás o shovívavost," usmíval se. „Nechtel bych mít na svědomí vaši smrt."
Ležérně otočil své karty na zeleném sametu. Dost dlouhou dobu přihlížejícím trvalo, než pochopili, na co se vlastně dívají. Čirá změť různých barev a hodnot, nevyskytla se mezi nimi ani jediná dvojice.
Ozvaly se nadšené výkřiky, jelikož vítěz nedržel v ruce vůbec nic. Stačily by dvě sedmičky k výhře protivníka, přitom St. John odhodil všechny tři.
Se zcela bezcennými kartami se podařilo mladému kapitánovi námořnictva Američana porazit, vychytrale z něho vytáhnout téměř devět set liber. Neuvěřitelně parádní kousek. Teprve teď všichni pochopili, jak promyšleně dokázal mladík navodit situaci a perfektně ji dovést k úspěšnému konci. Ozval se spontánní potlesk, dámy vzdychaly obdivem, pánové nešetřili gratulacemi.
„Opravdu mistrovský kousek, pane."
St. John si udržoval úsměv ve tváři, ale rty měl až nepřirozeně sevřené. Z očí mu blýskal vztek při pomyšlení na to, jak se nechal převézt.
Aplaus utichal, zvědavci pomalu začali odcházet, když vtom Clinton Codrington jasně a nahlas promluvil: „Dokonce i obchodníka s otroky může jednou opustit štěstí musím však přiznat, že bych vás raději zajmul na vaší špinavé kocábce plné nešťastných domorodců, než z vás vyrazil těch pár mizerných liber v kartách."
Hosté ztuhli s otevřenými ústy, s děsem v očích působili až komicky. Ticho zhoustlo, v místnosti se ozývalo jenom šustění karet, s nimiž si Mungo St. John pohrával. Trochu pobledl, avšak úsměv na tváři udržel: „Asi milujete

nebezpečí?“
„Ani ne,“ vrtěl Clinton hlavou. „Do žádného ohrožení se nedostávám, protože ze zkušenosti vím, že všichni otrokáři jsou zbabělci.“
Američanův úsměšek zmizel, pohled věštil vraždu, ale prsty se neustále věnovaly kartám. Codrington neochvějně pokračoval: „Kdysi mně vyprávěli o gentlemanech z Louisiany a jejich ušlechtilém kódu cti,“ pohrdlivě nadhodil. „U vás, pane, mám neblahý dojem, že jste živoucím protikladem téhle teorie.“
Všichni posluchači ztuhli. Ani jeden z nich už nemohl pochybovat, že slyší jasné obvinění z obchodu s otroky. Pro příslušníky Albionu snad neexistovala horší urážka.
Poslední souboje mezi Angličany proběhly v roce 1840, když lord Cardigan zastřelil kapitána Tucketta, o tři roky později Munro zase švagra plukovníka Fawcetta. V důsledku těchto případů se sama královna rozhodla pro reformu a veškeré souboje označila za přestupek. Samozřejmě že rozvášnění gentlemani stále odjížděli do zámoří, většinou do Francie, kde mohli obhájit své pře pistolí či kordem. Ovšem zde se rozkládala Kapská kolonie, jeden ze skvostů Britské říše, a kapitán námořnictva patřil k důstojní kům Jejího Veličenstva. Večer tak překročil hranice představ, nyní visel ve vzduchu příslib krve a násilné smrti.
„Pánové,“ přerušil atmosféru sytý, uklidňující hlas. Kapitán vlajkové lodi se objevil v salonku na příkaz samotného admirála. „Došlo k nedorozumění.“
Ani jeden ze soků však tím směrem nepohlédl.
„Nemyslím si, že by došlo k nesprávnému výkladu,“ suše drtil slova Mungo St. John, oči upřené na protivníka. „Urážky kapitána Codringtona se nedají nijak jinak vyložit.“
„Pane St. Johne, musím vám připomenout, že se nacházíte na britské půdě, a proto spadáte pod zákony Jejího Veličenstva,“ chytal se zoufale poslední naděje důstojník přinášející smír.
„Pro amerického kapitána naše zákony neplatí. S lodí plně vybavenou pro obchod s otroky si bezostyšně vplul do britského přístavu,“ pronesl další obžalobu Clinton a probodával viníka ledovým pohledem. Rád by pokračoval dál, ale St. John ho přerušil. Promluvil na velitele vlajkové lodě, ovšem slova patřila soupeři.
„Nikdy bych si nedovolil narušit pohostinnost poskytovanou Jejím Veličenstvem. Proto odplouvám za přílivu už dnes před polednem a během čtyř dnů opustím teritorium vaší královny. Na jižní šířce jedenatřiceti stupňů a osmatřiceti minut se nachází mezi vysokými skalisky široké ústí řeky, tam lze snadno přistát a rozlehlá pláž nabízí čestným mužům veškeré možnosti. Nedá se přehlédnout.“ Američan vstal. Už klidný si upravoval pomačkanou košili. Potom nabídl vdově rámě. Znovu pohlédl na Clintona: „Kdoví, možná se znovu sejdeme a opět prodiskutujeme otázku cti. Do té doby vám přeju vše dobré, pane.“
Otočil se a přihlížející ustoupili. Vytvořili téměř špalír, kterým procházel americký kapitán se svou dámou. Admirálův posel se mezitím zuřivě snažil upoutat provinilcovu pozornost.
„Kontradmirál Kemp si přeje s vámi promluvit, pane,“ zasyčel a hnal se za odcházející dvojicí. Doběhl je až v zákrutu schodiště.
„Pane St. Johne, náš velitel mě požádal, abych vám doručil omluvu za horkokrevné obvinění jednoho z jeho mladších důstojníků. Pokud by podobnému nařčení věřil, bylo by jeho povinností vyslat na vaši loď průzkumnou jednotku.“
„Ani jednomu z nás by se to však nelíbilo,“ konstatoval Američan. „A už vůbec ne vzniklé následky.“
„Máte hlubokou pravdu,“ ujistil ho velitel vlajkové lodě. „Přesto se náš admirál za těchto okolností přiklání k možnosti, abyste využil příhodného větru i přílivu a vaše loď pokračovala v plavbě.“
„Vyřiďte mé uctivé poručení, prosím zároveň ho můžete ujistit, že Stolovou zátoku opustím před polednem.“
Právě v té chvíli dorazil vdovin kočár, takže St. John jen pokývl ! hlavou a pomohl dámě na schůdky.
Z paluby Black Joke sledovali, jak klipr zdvihl kotvu a pomalu, s mistrným ovládáním kormidla, vyplouvá na otevřené moře. Když se všechny plachty objevily na stožárech, Huron vyrazil ze Stolové zátoky s využitím jihovýchodního větru.
Dávno zmizí za majákem na Cape Point, než Black Joke bude schopný opustit zátoku. Nákladní bárka námořnictva se střelným prachem překládala výbušninu, zatímco na stožáru dělového člunu vlála červená cípatá vlajka hlásající nebezpečí. I nejposlednější žhavý uhlík pod kotlem byl uhašen, posádka pracovala bosá a paluba se udržovala pod neustálým proudem vody, aby se zabránilo sebemenší možnosti vzniku jiskry. Každý soudek s prachem pro jistotu ještě jednou překontrolovali, zda dobře těsní, než ho uložili do prachárny.
Po skončení těžkého úkolu vzplál pod kotlem opět oheň a nalodovali se poslední členové Africké expedice Ballantyneů. Teprve teď si Zouga uvědomil, že nedocenil sílu doporučujících dopisů, díky nimž se problematická situace vyřešila.
Starý Tom Harkness ho tehdy během dlouhé noční diskuse varoval: Nepokoušej se překročit hřeben Chimanimani Mountains bez dostatečně trénovaného oddílu. Za úzkým pobřežním pásmem existuje totiž jen jediný zákon prosazovaný ústím hlavně.
Sám velitel posádky v Kapském Městě dovolil Zougovi, aby vyzval k účasti na výpravě dobrovolníky z pluku hotentotské pěchoty. Jedině tenhle africký kmen dokáže perfektně používat střelnou zbraň, líčil mu tenkrát Harkness. Jdou po chlastu a ženskejch jako šílenci, přitom ale dokážou bojovat i pochodovat. Navíc většina z nich je odolná vůči hladu a všelijakým horečkám. Opatrně je vybírej, neustále je však sleduj ve dne i v noci.
Žádost o dobrovolníky se setkala s nadšeným ohlasem. Podle pověsti Hotentoti dokázali vycítit rabování či povolnou ženu na vzdálenost až padesáti mil. Navíc nabídnutý žold i příděl trojnásobně převyšovaly standard britské armády, takže se přihlásili všichni jako jeden muž. Teď Zougovi nastal problém vytřídit deset nejlepších.
Okamžitě se mu zalíbili tihle šlachovití človíčkové, jejichž šikmé oči a vystouplé lícní kosti připomínaly spíše Asiaty. I přes neobvyklý zjev patřili k potomkům prapůvodních obyvatelů jihu Afriky, Khoisanům. Velice se lišili od ostatních

bantuských kmenů, které nyní zavalily tuto oblast ze severu, odkudsi od rovníku. Hotentoti se velice rychle přizpůsobili bílému člověku, navíc se snažili využívat i jeho moudrost.
Zouga vyřešil problém zcela jednoduše: vybral jen jednoho. Zamlouval se mu voják s nestárnoucí tváří, snad čtyřicátník nebo osmdesátník pokožka totiž připomínala barvou i vzorem pergamen. Nespočetné vrásky způsobil větrem hnaný písek a troška kudrn na temeni už prokvétala stříbrem.
„Učil jsem kapitána Harrise lovit slony," chlubil se.
„A kdepak?" vyzvídal Zouga, protože Cornwallis Haníš náležel k těm nejslavnějším starým africkým lovcům. Jeho kniha Divoké sporty africké patřila jednoznačně ke klasickým dílům o honbě na černém kontinentu.
„Vzal jsem ho do hor Cashan." Harrisova expedice v tomto pohoří, které nyní Búrové nazývají Magaliesberg, se konala v roce 1829, před jedenatřiceti lety. Potom by tenhle malý Hotentot mohl být ve věku padesáti až šedesáti let, pokud mluví pravdu.
„Harris se ale o tobě nikde nezmiňoval," vrtěl Zouga hlavou. „Vždyť jsem si všechno podrobně pročetl."
„Tenkrát mně říkali Jan Bloom." Major Ballantyne zbystřil, protože Bloom byl skutečně popisován coby nejneohroženější člen Harrisovy lovecké družiny.
„Tehdy ti říkali podle květu, proč se teď jmenuješ podle viržinka Jan Cheroot?"
„Občas chlapa jméno přestane bavit, stejně tak jako ženská, a z důvodu zdraví či dobrého žití musí změnit obojí."
„Chápu," rozjařeně blýsklo Zougovi v očích. „Teď si vyber devět dalších jen těch nejlepších."
Seržant Cheroot je přivedl na palubu právě v době, kdy se už v kotli tvořila pára. Každý z jeho mužů pyšně nesl z vojenských skladů vydanou dlouhou enfieldovku, která viditelně přesahovala výšku dobrovolníků. Na zádech si nesli veškerý svůj pozemský majetek, padesát nábojů vykukovalo z poutek opasku.
Už schází jenom slavnostní marš, pomyslel si Zouga, když je sledoval při vstupu na palubu. Každý jednotlivec se před ním zastavil, nasadil andělský výraz, a tak divoce zasalutoval, až ho málem rukou srazil.
Jan Cheroot je seřadil podél zábradlí. Původní šarlatové kabátce uniforem se podivně transformovaly do deseti různých odstínů: od sluncem vybledlé růžové až k zaprášené hnědofialové. Na hlavě se jim uhnízdila čapka pěchoty, ovšem nasazená v naprosto odlišných úhlech. Hubená lýtka se blýskala jako nakrémovaná, hnědá bosá chodidla jednohlasně mlaskla o dubová prkna paluby, když je velící Hotentot postavil do pozoru. Z drobných snědých obličejů vyzařoval šťastný výraz.
„Výborně, seržante," chválil major Ballantyne. „Nyní ať otevřou tlumoky a chlast poletí do moře!"
Nadšené škleby zmizely, postižení na sebe vyděšeně pohlédli tak mladý důstojník, a tak nedůvěřivý!
„Slyšeli jste majora, julie klomp dóm skaape." Jan Cheroot je označil za „stádo hloupých ovcí" ve zjednodušené holandštině Kapské kolonie, a když se otočil k Zougovi, poprvé se v jeho temných očích objevil záblesk respektu.
Při plavbě lodí podél jihovýchodního pobřeží Afriky lze použít dvou cest. Kapitán si může vybrat kurz těsně podél vrstevnice mořského dna v hloubce sta provazců, která označuje hranu kontinentálního šelfu. Je totiž nutné vyhnout se Mosambickému proudu omývajícímu africké pobřeží Indického oceánu a plynoucímu od rovníku k jihu. Přesto převládající větry dokážou vzbudit vlnobití námořníky zvané „stoleté". Vodní živel o výšce šedesáti metrů od vrcholku až ke své základně je schopný zamávat i nejpevnějším plavidlem jako vánek s usychajícím listem. Alternativu nabízí jen o něco méně riskantnější možnost: držet se pevniny v mělkých vodách, kde se ostré podvodní útesy krutě mstí neopatrnému mořeplavci.
Z důvodů rychlejšího postupu si Clinton Codrington vybral druhou variantu, takže se plavili v dohledu pobřeží. Den po dni sledovali bílé pláže a temné skalní výčnělky v dálce za zábradlím Black Joke, někdy téměř ztracené v kouřovém modrém mořském oparu, jindy až děsivě a jasně viditelné v záři afrického slunce.
Clinton udržoval dostatek páry v kotli a jediný bronzový lodní šroub společně s každou vzdutou plachtou pomáhal ukrajovat námořní míle ze vzdálenosti k místu, jež určil Mungo St. John. Spěch se stal symptomem neodolatelného niterného nutkání, které Robyn Ballantyneová začala plně chápat. Trávila totiž ve společnosti anglického kapitána většinu času, protože Clinton Codrington její přítomnost snad přímo vyhledával. Stála mu po boku mnoho hodin denně s výjimkou času, kdy se musel věnovat velitelským povinnostem, začínajícím po rozednění nástupem k ranním modlitbám.
Většina kapitánů Královského námořnictva prováděla bohoslužby pouze v neděli, ovšem Codrington zasvěcoval každý den Bohu. Robyn záhy rozpoznala hloubku jeho víry a smysl pro křesťanské povinnosti měl možná i větší odhodlání než ona. Snad ho netrápily žádné hrůzné pochyby ani sladká pokušení, jimž se ona musela neuvěřitelně těžce bránit. Pokud by nešlo o hřích, nejspíš by mu tak nádherně prožívanou a jistou víru i záviděla.
„Chtěl jsem se oddat službě Bohu v kostele podle vzoru mého otce i staršího bratra Ralpha," svěřoval se.
„A proč k tomu nedošlo?"
„Všemohoucí mě zavedl na cestu, kterou mi On sám vybral," zcela jednoduše zdůvodnil nastalou situaci Clinton. A nezdálo se nijak pompézní ani pokračování: „Vím dobře, co pro mě připravil mám se stát pastýřem Jeho stáda, právě v téhle zemi," ukázal ke stříbřitým plážím a modravým horám. „Napřed jsem si to vůbec neuvědomoval. Ale Jeho cesty jsou úžasné. Přesně tuhle práci On pro mě vybral."
Náhle si uvědomila, jak pevně zakořeněný mravní závazek v sobě nese, když osobně vyhlásil boj obchodu s otroky. Ve skutečnosti jde o soukromou křižáckou výpravu. Celé jeho bytí se i; zaměřilo na potírání téhle nákazy, opravdově věřil ve své poslání Ji. coby nástroj vůle Boží.
Podobně jako hluboce věřící lidé si udržoval svou víru pevně chráněnou, nikdy nepředváděl svaté pózy ani nechrlil biblické citáty. O Bohu mluvil jen při denních modlitbách a když stál s doktorkou sám na velitelském můstku. Naprosto přirozeně u ní předpokládal stejnou víru, neli silnější. Nechtela mu brát iluze. Byla jím unesená, navíc obdivovala kapitánovo neochvějné přesvědčení o svém misionářském poslání. Popravdě si musela přiznat, že v těchto dnech

mnohem častěji uvažovala o tom, že si ho oblíbila docela se jí zamlouval. Nejenom jí lahodil příjemný hlas, ale zvykla si i na jeho chlapský odér připomínající vůni vydělané kůže.
Nakonec se cítila velice spokojená po kapitánově boku, protože bledé adepty misionářství a studenty lékařství nemohla tenkrát považovat za opravdové muže. Tady však stál křesťanský bojovník. V jeho přítomnosti vnímala spokojenost, nezmocňovalo sejí magické omamující kouzlo jako ve společnosti Američana. Na téhle lodi poznávala něco mnohem hlubšího, podstatně uspokojivějšího viděla v něm hrdinu, jenž se žene vpřed kvůli ní, aby setřel důvod hříchu a odčinil její hanbu.
Třetího dne minuli kolonii na břehu zátoky Algoa Bay, kde se před čtyřiceti lety vylodilo pět tisíc britských osadníků pod vedením guvernéra Somerseta. Stále hospodařili na nic neodpouštějící africké půdě, skutečně šlo o těžké živobytí. Bílé flíčky natřených zdí se zdály až zoufale nanicovaté při porovnání s divočinou pevniny, rozlehlou oblohou i mořem.
Robyn pomalu začala chápat mamutí rozměry tohoto kontinentu, viděla na vlastní oči titěrné výsledky už tak dlouho působící civilizace. Poprvé uvažovala nad lidskou nepatrností, v jejím případě spojenou s neznalostí i nezkušeností, tváří v tvář dobrodružství, jehož začátek se blížil. Přitáhla si šál přes ramena při závanu studeného větru od zelenavé vody. Vysněná Afrika se představovala z té tvrdší stránky, nijak vlídně ji nevítala.
Black Joke postupoval k určenému cíli a Clinton Codrington se stával zamlklejším, častěji trávil čas ve své kabině. Věděl dobře, co ho čeká. Zouga Ballantyne s ním všechno nesčetněkrát probíral, bohužel ho nedokázal od souboje odradit.
„Vybral jste si nebezpečného oponenta, pane," poučoval. „Nechci se vás nijak dotknout, ale rozhodně se mu nemůžete vyrovnat ani s pistolí, ani se šavlí."
„On chce bojovat," odporoval tiše Clinton. „Mou zbraní je námořnická krátká šavle. Souboj vyřeší chladná zbraň."
„Nemůžu vás nijak potěšit," vrtěl Zouga hlavou. „Pokud by nějaká možnost existovala, klidně vám ji navrhnu, pane. Takhle však vím, že vás dotlačí na pistole."
Den po dni se snažil anglického kapitána přesvědčit o nesmyslnosti jeho nebezpečného záměru.
„Zatraceně, člověče. Nikdo se přece nepouští do souboje, když je protivníkem expert, který vám ustřelí doutník od úst pravačkou i levačkou na dvacet kroků." Zkusil i jiný přístup: „Vůbec nešlo o výzvu, kapitáne Codringtone. Na vlastní uši jsem to slyšel, můžu přísahat na svou čest." Nakonec sáhl po praktickém důvodu: „Ztratíte všechna svá pověření, pane. Sám kontradmirál Kemp vám dal jasný rozkaz vyhnout se střetu s Američanem, z čehož se dá očividně odvodit, jak se velitel Kapské eskadry přímo těší na možnost poslat vás před vojenský soud." Další argument: „Bože můj, pane, vždyť to nikomu neposlouží už vůbec ne vám když vás zastřelí na nějakém opuštěném, Bohem zapomenutém pobřeží. Pokud je St. John otrokář, potom máte šanci ho dostat později, za mnohem příznivějších podmínek."
Ani tohle s ním nepohnulo, a tak Zouga zašel za sestrou.
„Zdá se mi, že bys na kapitána mohla mít trochu vliv. Nedokážeš ho nějak přesvědčit, sestřičko?"
„Zougo, proč chceš zabránit Codringtonovi obhajovat vlastní čest?"
„Protože je to docela milej chlapík a nechci ho vidět mrtvého."
„Pokud by se tak stalo, asi bychom se těžko dostali do Quelimane. Není to náhodou takhle?" sladce předla Robyn.
„Tvá starost je čistě křesťanská."
„St. John si může vybrat, které oko mu vystřelí. Copak si nepamatuješ na jeho zásahy?" ignoroval Zouga ironii.
„Já věřím, že povinností kapitána Codringtona je zničit to monstrum. Bůh chrání ty, kdo mají pravdu."
„Podle mé zkušenosti Bůh chrání jenom ty, kteří umějí mířit a jsou rychlejší," bručel znechuceně Zouga. „.
„To je rouhání," vyčinila mu.
„Však si ho zasluhuješ, aby tvá tvrdohlavost povolila," odsekl § bratr a opustil její kajutu. Už dávno se naučil rozpoznat, kdy u sestry zbytečně ztrácí čas.
Po čase minuli ústí řeky Kei nejvzdálenější hranici britského vlivu. Za ní se táhla nefalšovaná a nezkrocená divočina. Kupodivu si na ni nikdo nedělal nárok. Obývaly ji různé kmeny, které musely ustoupit před pronikáním bělochů, zároveň se tam pohybovaly bandy všelijakých dobrodruhů a darebáků mísících se s lovci, cestovateli a obchodníky. Dokonce i postupující Búrové objeli tuhle oblast, když zamířili do vnitrozemí a dostali se tak za mohutný horský masiv oddělující pobřežní nížinu lowveldu od náhorní plošiny highveldu.
Teprve až daleko na severu Búrové stočili svá volská spřežení, opět pronikli horami a dorazili k pobřeží přes odpor zulských impi. U Indického oceánu se začali usazovat na úrodné půdě a založili přístav zvaný Port Natal. Velice brzo se však objevily britské lodě, které je následovaly až z Kapské kolonie. A tak z něho Búrové zase uprchli, aby se vyhnuli britskému poddanství. Nezbývalo tedy než opět naložit volské povozy, vyhnat stáda a zdolat strmá stoupání nebetyčných Dračích hor. Opustili zem vydobytou z rukou zulského krále Dingaana, kterého přemohli pomocí plamenů a kouře svých mušket.
Divoké pobřeží v dohledu nyní leželo mezi anglickými koloniemi Kapská a Natalu a obývali ho pouze domorodci, kteří sledovali černý dělový člun ze vzdálenosti dostřelu šípů.
Clinton Codrington si přesně zanesl Američanem danou souřadnici na mapu, kde se skutečně nacházelo ústí řeky. Zátoku nazvali St. John po kdysi dávno ztroskotané lodi portugalských mořeplavců. Ovšem ironií osudu tohle místo neslo stejné jméno jako muž, jenž ho k souboji donutil. Když Black Joke minul poslední hradbu pevniny, objevila se scenérie, kterou americký kapitán perfektně popsal.
Příkré, hustě zarostlé kopce se zdvihaly na břehu široké laguny. Temně zelený galeriový prales předváděl několik pater korun stromů propletených liánami. V teleskopu zahlédli nespočetné hordy šedých kočkodanů i úžasně zbarvené peří exotických ptáků.
Řeka se hnala dolů úzkým skalnatým korytem zařezávajícím se do nepřehledné bariéry kopců. Voda plnila rákosem orámovanou lagunu a nakonec vytékala přes násep bělostného pískového polštáře pláže přímo do moře.

K rozptýlení pochyb o správném místě setkání se v zátoce tyčil zakotvený Huron.
Clinton Codrington podrobně studoval klipr teleskopem, pak ho beze slova předal Zougovi. Teď si prohlížel ladnou loď zase on. „Budete mým sekundantem?“ zeptal se rozpačitě kapitán.
Překvapený Zouga stáhl teleskop. „Myslel jsem, že vám poslouží někdo z vašich důstojníků.“
„Nemůžu je o to žádat,“ vrtěl Clinton hlavou. „Dříč Kemp by jim tento prohřešek zanesl do služebních záznamů, jakmile by se o něm dozvěděl.“
„Škoda že nemáte tytéž ohledy k mé kariéře!“
„Vy jste přece na prodloužené dovolené, povolené vaším plukem, a nikdo vám nedal jasný rozkaz, který máme my.“
Zouga rychle uvažoval: Na souboj se v armádě nehledělo tak přísně jako u Královského námořnictva. Zatím se ani v předpisech neobjevil doslovný zákaz podobných akcí. Mimo to poslední šance na setkání se St. Johnem mohla posloužit i k odvrácení šíleného plánu, jímž tak úděsně ohrožoval expedici.
„Vaši žádost akceptuju,“ souhlasil.
„Jsem skutečně poctěn, pane,“ poděkoval Clinton.
„Musíme doufat, že stejný pocit budete mít i po souboji,“ zaskřehotal Zouga. „Nejlepší bude, abych se vypravil na Huron hned teď. Za hodinu už bude tma.“
Tippoo zachytil lano vyhozené z veslice a držel ho, dokud Zouga nepřekročil mezeru zelenavé vody a nechytil se provazového žebříku. Popolezl včas, než mu další zhoupnutí hladiny mohlo smáčet boty. Mungo St. John na něho čekal pod hlavním stěžněm. Tvářil se vážně a povzneseně, dokud se k němu Zouga nepřihnal s napřaženou pravicí. Teprve potom polevil ve střehu a úsměv opětoval. „Zatraceně, Mungo, nemůžeme nějak skončit tenhle nesmysl?“
„Zajisté, Zougo,“ souhlasil Američan. „Stačí omluva od dotyčného muže.“
„Ten člověk je blázen,“ vrtěl hlavou major Ballantyne. „Proč vůbec takhle riskovat?“
„Já osobně žádné nebezpečí nevidím musím však připomenout, že mě nazval zbabělcem.“
„Takže jiná šance k řešení není?“ povzdechl si Zouga. Vzhledem k tomu, že během společných týdnů na palubě se docela spřátelili, pokusil se o další manévr. „Přiznávám, že ten chlapík je samolibý puntičkář, ale pokud ho zabijete, bude to mít velice ošklivý dopad na mé plány to zajisté chápete.“
Mungo St. John se s chutí zachechtal. „Vy a já bychom měli pracovat společně, víte to, Zougo? Jste pragmatik jako já. Proto vám prorokuju, že se dostanete na tomhle světě daleko.“ „Asi moc ne, pokud zabijete člověka, který mě přepravuje.“ ; Kapitán opět vyprskl a přátelsky ho poplácal po rameni.
„Je mi líto, příteli. Tentokrát to nevyjde.“ Zouga jen rezignovaně vzdychl.
„Vybral jste zbraně?“ „Pistole,“ ležérně pronesl Mungo St. John. „Samozřejmě. Tedy zítra za svítání na pláži,“ pohodil bradou tím směrem, „Souhlasíte?“
„Ovšem. Tippoo mi dělá sekundanta.“ „Chápe veškerá pravidla?“ zapochyboval major při pohledu na polonahou postavu opodál.
„Je poučen dostatečné, aby ustřelil Codringtonovi hlavu u ramen, kdyby zamířil dřív, než přijde signál.“ Kapitán nasadil krutý výraz, zuby mu krvelačně zasvítily. „To je všechno, co potřebuje vědět, abych byl bez starostí.“
Robyn Ballantyneová snad nespala ani minutu během téhle noci. Už dvě hodiny před svítáním se vykoupala a oblékla. Téměř impulzivně si natáhla své staré kalhoty, nakonec se zahalila do pánského vlněného svrchníku. Bude se muset vylodit v příboji a sukně by nasály vodu, navíc dobrý silný skotský tvíd ji ochrání před ranním chladem.
Vytáhla lékařský kufřík, překontrolovala obsah a ujistila se, že má všechno, co je zapotřebí k ošetření střelné rány. Oba kapitáni považovali její přítomnost na pláži za samozřejmou, vždyť ani na jedné lodi zdravotníka neměli. Zbývala ještě hodina, a tak usedla, aby zapsala další poznámky do deníku, když se ozvalo lehké zaklepání.
Otevřela a na prahu stál Clinton Codrington. Bledý obličej na první pohled dokazoval, že spal ještě méně než ona. Rychle potlačil šok při pohledu na ženu v pánském oblečení, raději se jí podíval do očí.
„Doufal jsem, že si s vámi ještě popovídám,“ mumlal stydlivě. „Jde o poslední šanci před.“
Chytila ho za ruku a vtáhla do kajuty. „Určitě jste nesnídal?“ zjišťovala přísně.
„Ne, madam,“ vrtěl hlavou a sklopil zrak. Provinile však sebou trhl, když opět spatřil kalhoty.
„Lék zabral?“
Jenom přikývl, studem nemohl promluvit. Už večer mu totiž naordinovala vynikající přejímací prostředek, protože z lékařského hlediska dobře znala spoušť způsobenou projektilem v napěchovaných střevech či břichu zaplněném snídaní.
Sáhla mu na čelo. „Máte teplotu, možná na vás něco leze!“ Chtěla ho chránit, cítila s ním jako vlastní matka vypadal tak mladě a nezrale.
„Myslel jsem si, zda bychom se nemohli společně pomodlit,“ šeptal a Robyn zalila nesmírná náklonnost k tomuto chlapci.
„Pojďte,“ špitla a vzala ho za ruku.
Poklekli na holá prkna kajuty, drželi se a ona mluvila za oba. Odpovídal tichým, ale jistým hlasem.
Když nakonec vstali, nepustil útlou dlaň.
„Slečno Ballantyneová chtěl jsem říct doktorko Ballantyneová nemůžu vám ani vylíčit, jak hlubokou změnu v mém životě způsobilo setkání s vámi.“
Začervenala se a pokusila se ruku uvolnit. Svíral ji však pevně.
„Chtěl bych si na tohle téma s vámi ještě jednou promluvit,“ odmlčel se, „pokud dnešní ráno dobře dopadne.“
„Ach, samozřejmě to vyjde,“ ujišťovala ho horečně. „Vím to jistě, všechno bude v pořádku.“ Ani nevěděla, co dělá, když se k němu přitiskla a políbila ho na rty. Na chvíli strnul, potom ji neobratně objal, takže její mosazné knoflíky na kabátci uniformy zabořily do hrudi a zuby drtily její rty.

„Miláčku," šeptal. „Ach, mé zlatíčko."
Síla jeho reakce Robyn překvapila, přesto si okamžitě uvědomila nádherný pocit z objetí. Snažila se uvolnit ruce, což si mladík špatně vyložil a honem odskočil.
„Promiňte mi," koktal. „Vůbec nechápu, jak k tomu došlo."
Dosedlo na ni zklamání z tak náhlého zakončení, vždyť zuby i knoflíky hrdinně přehlížela.
Lodice opustily mateřská plavidla přesně v tutéž dobu. Pronikaly ranním oparem, když veslaři zabírali ve vlnách lámajícího se příboje.
Přistáli necelých sto metrů od sebe na hřbetu nízké zelenavé vlny. Námořníci hupli po pás do vody a snažili se veslice dopravit co nejvýš nabily písek pláže.
Obě skupinky se odděleně přesunuly k břehu laguny, kde je zakryly písečné duny a vzrostlé rákosí.
Mungo St. John a Tippoo se zastavili na jednom konci. Američan si ležérně zapálil viržinko a s rukama v bok ignoroval veškeré dění dokonce se nevzrušeně rozhlížel po okolních kopcích. Tyčil se na pláži v přiléhavých černých kalhotách a bílé hedvábné košili, u krku rozhalené. Tím poskytoval svému sokovi dobře viditelný terč.
Robyn ho poočku pozorovala, zatímco stála vedle anglického kapitána na druhém konci místa souboje. Snažila se v sobě probudit k Američanovi nenávist, ale nějak se jí to nedařilo. Naopak pociťovala vzrušení společně s podivným návalem euforie téměř satanické vzezření tohoto člověka snad veškeré smysly mátlo. Přistihla se, jak na něho nepokrytě zírá. S námahou se jí podařilo oči odtrhnout.
Clinton stojící v pozoru vedle ní vyčkával osudovou chvíli v modrém kabátci uniformy se zlatým třepením, označujícím hodnost. Zářilo v narůžovělém nádechu přicházejícího svítání. Sluncem vybělené vlasy si stáhl z čela a hřívu vlasů svázal do uzlu vzadu na krku.
Zouga vykročil, proti němu vyrazil Tippoo s pistolemi v etuji. Sešli se přesně uprostřed, otevřeli pouzdro a major Ballantyne zdvihl každou zbraň ze sametového hnízda, aby ji naládoval přesnou mírou černého prachu, než nálož utěsnil temně modrou olověnou kulí a připravil kapsli roznětky.
Pohled na dlouhé hlavně pistolí Robyn připomněl noc na palubě Humnu tak jasně, až se zakousla do rtu a viditelně sebou trhla.
„Nebojte se, slečno Ballantyneová," opět si špatně vyložil její pohyb Clinton. Šeptal jí uklidňující slova přímo do ucha, zatímco si začal rozepínat kabátec pak se vysvlékl a podal jí ho. Měl na sobě rovněž prostou bílou košili.
Vtom už Zouga zvolal: „Aktéři souboje vpřed!"
Anglický kapitán nasadil strnulý úsměv a vyrazil. Zanechával hluboké stopy ve vlhkém žlutém písku.
Pohlížel Američanovi přímo do očí, oba se tvářili bezvýrazně.
„Pánové, ještě jednou vás žádám, abyste svůj spor vyřešili nekrvavou cestou," pokračoval major rituálním pokusem o smír. „Kapitáne Codringtone, vy jako vyzyvatel jste jistě ochotný se omluvit?"
Clinton krátce a rozhodně zavrtěl hlavou.
„Pane St. Johne, existuje nějaká jiná možnost, kterou by se rozpor vyřešil bez souboje?"
„Nemyslím, pane," s afektovanou pomalostí odpověděl oponent, zatímco opatrně oklepával popel z viržinka.
„Bohužel, musíme tedy přistoupit k věci," povzdechl si Zouga a okamžitě začal organizovat podmínky souboje. „Jakmile vykřiknu povel Vpřed!, každý z vás, pánové, udělá deset kroků, jejichž počet budu hlásit. Po čísle deset zavelím Pal! a vy se otočíte a použijete zbraň."
Major Ballantyne se odmlčel a pohlédl na snědého prvního důstojníka s pistolí zastrčenou za opaskem plandavých kalhot.
„Oba sekundanti jsou ozbrojeni," varoval Zouga a opřel se pravou rukou o pažbu revolveru Colt. „Pokud by se kterýkoliv ze zúčastněných snažil vypálit před mým povelem, bude okamžitě zastřelen."
Opět zmlkl a podíval se na oba protivníky. „Rozuměli jste všemu jasně, pánové?" Přikývli. „Žádný dotaz nemáte?"
Zouga vyčkával v tichosti několik vteřin, potom pokračoval: „Takže, můžeme začít. Pane St. Johne, máte právo si jako první vybrat pistoli."
Američan odhodil viržinko do písku, podpatkem ho rozdrtil. Teprve potom vykročil a z etuje po delším váhání vytáhl jednu z těch nádherně zdobených zbraní. Zamířil k nebi a natáhl kohoutek.
Clinton se chopil druhé, odborně ji v ruce potěžkal, pevně uchopil v dlani, napřáhl ruku a zamířil na jasně žlutého snovače houpajícího se v rákosí.
Trochu uklidněná Robyn s uspokojením sledovala svého nového oblíbence, když prokazoval podobnou zručnost. Navíc ji ovládlo jasné přesvědčení: Dobro musí triumfovat nad zlem! Pro jistotu se však úpěnlivě potichu modlila, rty sejí neznatelně chvěly při recitování třiadvacátého žalmu.
„I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého." „Zaujměte pozice, pánové!" Zouga ustoupil a gestem sestru přivolal. Stále se modlila, zatímco k němu spěchala. Zastavila se pár kroků za bratrem, zcela mimo dráhu projektilů obou soků.
Vedle nich Tippoo vytáhl podivně vyhlížející starobylou pistoli s ústím připomínajícím hlásnou troubu a natáhl kohoutek. I Zouga se pochlubil revolverem. Oba aktéři souboje vykročili, na daném místě se setkali a poté se k sobě otočili zády.
Vycházející slunce zalilo vrcholky okolních kopců zářícím zlatem, laguna však zůstala ve stínu, nad hladinou se stále vznášel chladný opar. V nastalém tichu chraptivě zakrákala šedivá volavka, která právě vyletěla z rákosí. Krk měla esovitě stočený, aby vyvážila tíhu dlouhého zobáku.
„Vpřed!" zavelel major Ballantyne tak zvučně, až sebou Robyn trhla.
Oba muži vykročili, při každém kroku zapadali do mokrého písku, snažili se chůzi přizpůsobit počítání.
„Pět." Mungo St. John se spokojeně usmíval, jakoby si vybavil nějaký povedený vtip. Široké rukávy košile se

třepotaly jako noční můra, když držel ruku zdviženou k nebi.
„Šest.“ Clinton se nakláněl ve snaze lépe natahovat dlouhé nohy. Tvář se mu změnila v bledou masku, rty se stáhly do tenké odhodlané linky.
„Sedm.“ Robyn si náhle uvědomila prudké bušení srdce bolestivě jí poskakovalo v hrudi, nemohla se ani nadechnout.
„Osm.“ Poprvé zaregistrovala skvrny potu v podpaží Clintonovy košile, ačkoliv bylo stále ještě dost chladno.
„Devět.“ Najednou se o něho šíleně bála, veškerá jistota dobrého konce se změnila v hrůznou předtuchu.
„Deset!“ Chtěla zaječet, aby skončili. Chtěla vyrazit a vrhnout se jim do náměru. Nechtela, aby zemřeli ani jeden z nich.
Nadechla se, ale hrdlo měla sevřené, naprosto vyschlé. Snažila se vykročit, nohy sejí však podlomily.
„Pal!“ vykřikl bratr poslední povel, hlas se mu chvěl napětím. Oba muži na žlutém písku se otočili jako tanečníci v perfektně prováděném baletu smrti.
Pravice se zdvihly, hlavně vyhledaly cíl vypadali zdálky jakou loučící se milenci. Levou rukou opřenou o bok vyvažovali klasickou pózu zkušeného střelce.
Čas se snad zastavil, pohyb obou graciézně ustal vůbec necítili naléhavost přicházející smrti.
Zahalilo je absolutní ticho. Vítr nezašustil rákosím, ani pták nebo jiný živočich se neozval svět zadržoval dech.
A náhle výstřel pistolí vyvolal ozvěnu, která se hnala a odrážela celou roklí, poskakovala z útesu na útes a zvedla vyděšené ptáky do vzduchu.
Rány padly v neuvěřitelném rozmezí zlomku vteřiny, takže se slily v jedinou. Z kovově modrých hlavní vyplul napřed obláček bílého kouře, než zbraně poskočily zpětným nárazem.
Oba muži sebou trhli vzad, přesto se udrželi na nohou. Robyn si dobře všimla dýmu vyšlého z Američanovy pistole o něco dřív pak ale Mungo St. John cukl hlavou, jako by obdržel políček.
Okamžitě se však vzpamatoval, rovnováhu udržel. Z pistole se stále kouřilo, zatímco upřeně hleděl na protivníka.
Doktorku zavalila úleva. Mungo St. John přežil. Chtěla se k němu rozběhnout, vtom chvilkové nadšení vyprchalo: temně rudý hádek krve se mu pomalu plazil po spánku olivově zbarvené kůže, krev skapávala na bělostnou hedvábnou košili.
Přitiskla si ruku k ústům, aby zakryla výkřik deroucí se ven. V zorném poli zahlédla jiný pohyb. Clinton Codrington až dosud stál vzpřímeně jako voják. Ted se však pomalu nakláněl, zbraň mu vyklouzla do písku.
Prázdnou dlaň si přitiskl na prsa, pomalu se začal sesouvat do kolen, jako by se chystal k modlitbě. Zdvihl ruku a trochu překvapeně zíral na zakrvácené prsty. Náhle se zhroutil a padl tváří do písku.
Konečně se Robyn dokázala pohnout. Vyrazila vpřed, aby se vrhla k anglickému kapitánovi. Celá zděšená ho přetočila na záda. Předek košile měl už rudě zabarvený v místech, kudy pronikla kulka. Při výstřelu stál trochu natočený, takže byl zasažen vlevo dole na úrovni plic, prováděla okamžitě diagnózu. Plíce! Vlna zoufalství ji zavalila. To znamená smrt, navíc spojenou s velice pomalou agónií. Bude se dívat, jak se nevyhnutelně utopí ve své vlastní krvi.
Zaslechla kroky v písku, vzhlédla.
Mungo St. John stál nad ní v zakrvácené košili, hedvábný kapesníček si tiskl ke spánku. Tam mu projektil vyryl do kůže dlouhou stopu až k uchu.
V očích pusto, v obličeji hrozivý výraz a rezavým hlasem tiše oznámil: „Doufám, že jste konečně spokojená, madam.“
Rychle se otočil a zamířil k bílým dunám pobřeží.
Chtěla běžet za ním, zadržet ho a vysvětlovat ani vlastně nevěděla co, protože povinnost jí velela zůstat. Třesoucími se prsty rozepínala Clintonovu košili a spatřila temný otvor v bledé hrudi, ohraničený jenom trochou krve. Malé množství signalizuje to nejhorší vnitřní krvácení.
„Zougo, kufřík!“ ostře přikázala. Bratr přiběhl a přiklekl k ní.
„Jde pouze o lehké zranění,“ mumlal Clinton. „Necítím žádnou bolest. Jen zvláštní otupělost.“
Zouga neodpovídal. V Indii viděl velké množství střelných ran, kde výše bolesti rozhodně neprozrazovala stupeň zranění. Hladký průstřel ruky nebo nohy doprovázelo téměř nesnesitelné utrpení, zatímco kulka v plicích způsobovala pouze menší obtíže.
Mátlo ho pouze jedno: Proč Mungo St. John zasáhl mladíka takhle podivně do boku. Vždyť na dvacet kroků ho přece mohl střelit rovnou mezi oči, kde ani úchylka o coul nemá na smrtelný výsledek žádný vliv.
Zatímco Robyn ošetřovala ránu, Zouga zdvihl z písku pistoli, jejíž hlaveň ještě hřála. Na první pohled pochopil, co zranění způsobilo.
Namodralá stopa olova obarvila lučík spouště.
Mungo St. John chtěl vskutku zasáhnout soupeřovu hlavu, ale Clinton při míření pozdvihl zbraň výš k oku, čímž ji dostal do sokova náměru. Vypálenou kulku tedy srazil kryt, takže se vychýlila z dráhy a zasáhla hrud.
Tím se zase vysvětluje druhá část celého dramatu, kdy zkušený Clinton určitě mířil Američanovi na prsa. Úderem projektilu mu však pistole poskočila výš proto jen škrábl St. Johna na hlavě.
Zouga vzdychl a předal zbraň prvnímu důstojníkovi. Tippoo se beze slova otočil, aby následoval svého pána k dunám.
Než čtyři námořníci z dělového člunu odnesli raněného kapitána k veslici za použití pláště do deště místo nosítek, vystupoval St. John hrdě na palubu klipru. Když se jim podařilo dopravit kapitána na Black Joke Huron už vytáhl kotvu a s jihozápadní brízou v plachtoví vyplouval, ve slunečním svitu zahalený jakoby zlatým ohněm.
Celých čtyřiadvacet hodin Clinton Codrington překvapoval Robyn silou svého zotavování. Neustále se obávala okamžiku, kdy se mu na rtech objeví krev a začne se dusit, jelikož zákonitě dojde ke kolapsu plic. Každou hodinu přikládala naslouchátko na hruď, očekávala bublání krve či drhnutí plíce o hrudník. Zmateně uvažovala, když se ani jeden z těchto symptomů neukazoval.
Navíc Clinton se choval naprosto jinak než pacient s kulí v hrudi. Stěžoval si jenom na ztuhlost dosahující levého podpaží navíc halasně doktorku pobízel. „Pustíte mi žilou?“

„Rozhodně ne!“ odbyla ho zhurta, když čistila ránu. Potom mu pomohla do sedu, aby vyměnila obvazy.
„Měla byste alespoň pintu,“ trval na svém mladík.
„Copak jste nekrvácel dost?“ rýpla si ironicky, bohužel ho nepřesvědčila. s
„Uvnitř se totiž nachází černá nahnilá krev, které je nutné se zbavit,“ ukazoval rozlézající se modřinu na levém boku.
„Proto mně musíte pustit žilou,“ přesvědčoval ji. Vždyť celý život asistoval chirurgovi námořnictva. „Pokud to neuděláte, horečka mě určitě zabije.“
Nabídl doktorce paži, kde zahlédla tenké bílé jizvičky z kdysi prováděných zákroků.
„Chlapče, už nežijeme v temném středověku,“ povzdechla si Robyn. „Píše se rok 1860,“ dodala něžně, uložila ho a zakryla šedou dekou. Věděla, že při takovémhle zranění se musí dostavit šok.
Úplnou záhadou k podobné komplikaci nedošlo, takže dalších dvacet hodin pokračoval kapitán v řízení dělového člunu z lůžka. Dokonce ho i rozčilovala ošetřovatelská starostlivost doktorka ale dobře věděla, co dokáže přítomnost olova v těle a jak drastické následky přivodí. Přála by si použít nějakou techniku, která by chirurgovi pomohla lokalizovat cizí těleso v hrudníku, aby je mohl odstranit. Zatím však nic takového neexistovalo.
Večer usnula vedle pacienta na závěsném lůžku. Jednou se vzbudila, aby mu dala napít, když si stěžoval na žízeň. Na dotek suchá a rozpálená pokožka začala potvrzovat chmurné obavy.
Ráno se Clinton pohyboval na hranici bezvědomí, bolest ho stravovala. Naříkal a kňučel i při sebemenším pohybu. Oči mu zapadly, jazyk se bíle potáhl, rty popraskaly. Neustále žadonil o pití, převaloval se a žhnul horečka ho kompletně spalovala. Propadl deliriu, v agónii těžce dýchal. Poté co mu odstranila obvaz, aby mokrou houbou ochladila tělo, objevila v ráně páchnoucí materii. Tak úděsně známý puch, snad dech samotné smrti. Otvor se stáhl, strup ho téměř zakryl. Viděla, jak praskl, když sebou pacient opět trhl další kapka hnisu vytekla. Tohle dobře znala, toho se bála.
Opatrně zranění očistila, studenou mořskou vodou ochlazovala hrudník i bok oteklý až k podpaží. Podlitina hrůzně měnila barvy: zářila temnou modří protkanou jedovatou žlutí síry a zhoubně narůžovělou, připomínala květ samotné pekelné zahrady.
Obzvlášť citlivá byla oblast pod lopatkou, které se náhodou dotkla. Bolestně zavyl a zalil ho pot. Opatrné pacienta obvázala, do vyprahlých rtů její podařilo vpravit dávku opia. Dívala se na něho, dokud neupadl do horečnatého, drogou vyvolaného spánku.
„Dalších čtyřiadvacet hodin,“ vzdychla nahlas. Zmítal sebou kolikrát už podobnému konci přihlížela. Hnis brzo zaplaví celé tělo, obklopí projektil kdesi uvnitř. Byla bezmocná. Žádný chirurg se ještě nepokusil proniknout do hrudníku.
Vzhlédla, když se bratr objevil v kabině. Vypadal smutně, přesto jí soucitně položil ruku na rameno.
„Lepší se to?“
Zavrtěla hlavou. Přikývl, snad podobnou odpověď očekával.
„Musíš jíst.“ Nabídl jí misku. „Nesu ti trochu hrachové polévky. Je tam i slanina, docela chutná.“
Ani si neuvědomila, jaký má hlad. S díky přijala i tvrdý lodní chléb a začala ho lámat do misky. Mezitím bratr pokračoval.
„Nabil jsem pistole ani ne polovinou prachové náplně, míň už jsem se neodvážil.“ Vztekle pohodil hlavou. „Zatracená smůla. Po tom, co Američanova střela udeřila do krytu spouště, by mě vůbec nenapadlo, že je schopná ještě proniknout do těla vždyť musela většinu nárazové síly ztratit.“
Rychle na něho pohlédla. „On se napřed trefil do pistole? Proč jsiminicneřekl!“
Pokrčil rameny. „Teď už to není důležité. Ale kulka byla z původní dráhy sražena.“
Když dojedla, Zouga odešel. Dobrých deset minut seděla bez hnutí. Náhle vstala, stáhla z pacienta deku a palcem opatrně ohledávala žebra, snažila se najít jakékoliv známky rozdrcené kosti. Přesto si netroufala vyloučit možnost, že projektil tudy mohl hladce proniknout do hrudní dutiny.
Propátrávala pravděpodobnou trasu olova, prohmatávala otok až pocítila zřejmě kousek odštípnutého žebra. Nadšená výsledkem pokračovala v pečlivém průzkumu až k zádům, vedená stupňujícími se výkřiky omámeného kapitána. Pod ukazováčkem náhle zaznamenala něco podivného ani kost, ani stočený sval.
Vzrušením její zrychlil dech. Podle úhlu, v němž Clinton stál vůči náměru, bylo skutečně možné, že projektil při nárazu ztratil většinu své energie a díky menší prachové náplni ani nepronikl do hrudního koše, jen se hnal pod kůží podél žeber, kde se usadil v masivním seskupení zádových svalů latissimus dorsi a tenes major.
Vzpřímila se a rozvažovala. Mohla se mýlit, připouštěla ale i kdyby, stejně pacient brzo umře.
„Říznu do toho,“ bleskově se rozhodla. Pohlédla průzorem ven. Ještě jí zbývala jedna či dvě hodiny dobrého denního světla.
„Zougo!“ volala, když se vyřítila z kabiny. „Zougo! Honem pojď sem!“
Robyn nasadila další dávku opia, pak jen vyčkávala, až droga zapůsobí. Potom se objevil podporučík Denham, aby si vyslechl doktorčiny požadavky: skasat co nejvíce plachet, zredukovat otáčky motoru a snažit se udržovat dělový člun pokud možno v klidu.
Major Ballantyne vybral staršího bocmana a stevarda z důstojnickéjídelny k asistenci. Všichni tři Clintona přetočili na bok, aby pod něj mohli vložit bělostné plátno. Zouga rychle pacientovi přivázal kotníky i zápěstí jedině tak se s ním během operace nebudou muset potýkat.
Zraněný tu ležel rozprostřený jako Kristus na kříži, než ho Římané přibili, uvažovala Robyn při vzpomínce na obraz ve studovně strýčka Williama. Pohodila hlavou, aby se zbavila chmurných myšlenek, a soustředila se na blížící se operaci.
„Umyjte si ruce!“ přikázala s pohledem na kbelík s téměř vroucí vodou a žluté louhové mýdlo, které stevard dodal.
„Proč?“
„Dělejte!“ odsekla neměla náladu na diskuse. Jí samotné ruce zrůžověly z horké vody, kde si je drbala. Veškeré nástroje dezinfikovala v rumu z lodního přídělu, potom je pečlivě otřela. Vlhkou rouškou očistila též okolí Clintonovy lopatky.

Trhl sebou, ale připoutání vydrželo. Mumlavé protesty ignorovala, kývla na bocmana.
Ten chytil kapitánovu hlavu a mezi zuby mu nacpal silný filc používaný jako ucpávka při ládování palubních kanónů.
„Zougo!“
Sevřel pacientovi ramena, aby se nemohl stočit. „Dobře.“
Doktorka vzala do ruky ostrý skalpel, přiložila na vybrané místo a ukazováčkem druhé ruky ho brutálně zařízla do kůže.
Kapitán se prohnul, zaječel, ovšem většinu výkřiku pohltil plstěný roubík. Cizí objekt však Robyn pod rukou cítila zcela jednoznačně.
Pokračovala rychle v řezu, následovala směr svalové tkáně, pomalu pronikalajednotlivými vrstvami.
Clinton se svíjel, lapal po dechu, zuby se zarývaly do filcu, v koutku úst se mu objevila pěna.
Divoké zmítání ztěžovalo doktorce práci, navíc už měla prsty kluzké od krve. Opatrně obešla pulsující tepnu a usilovně hledala centrum nákazy.
Pot jí stékal po obličeji vnímala i napjaté tváře přihlížejících mužů držících Clintona a zároveň pozorně sledujících zákrok.
Nakonec dovedla skalpel na správné místo, kam potřebovala stačil jediný řez a jasně žlutá fontána hnisu jí vytryskla mezi prsty. Odporný pach hniloby okamžitě zaplnil malou kabinu, žaludky přítomných se obracely naruby.
Náhle cosi výtok ucpalo. Vzala pinzetu a vytáhla jakousi rosolovitou hmotu.
„Hadr,“ zachrchlal Zouga a snažil se udržet kapitánovo zmítající se nahé tělo.
Kousek látky kulka vzala s sebou. Robyn si konečně oddechla, přece jen se dala správnou cestou. Hledala dál. „Mám ji!“
Promluvila snad prvně od začátku operace. Kus olova jí klouzal v ruce, byl těžký, a proto musela řez prodloužit, aby ho mohla uchopit kleštěmi. Projektil konečně vyklouzl z tkáně, s mohutným žuchnutím se objevil na stole. Okamžitě se jí zmocnila touha všechno zašít a převázat, naštěstí se jí podařilo zbabělé nutkání potlačit. Ještě po několik vteřin zkoumala okolí rány a skutečně našla další cár.
„Kousek košile,“ identifikovala nahlas nález. Bratrova tvář zrcadlově odrážela sestřino znechucení. „Už můžeme končit,“ přikývla Robyn.
Ponechala tampon v ráně, aby zbytek hnisu mohl vytékat, zatímco vše kolem perfektními stehy uzavřela.
Když se napřímila, spokojeně pohlédla na hotové dílo. Nikdo v nemocnici Svatého Matouše nedokázal tak čistě a pravidelně šít, ani hlavní chirurg sejí nevyrovnal. ;
Clinton omdlel šokem z hlubokého chirurgického zásahu. Tělo měl zalité potem, kůži od pout zrudlou.
„Uvolněte úvazy,“ pronesla jemně. Zalila ji obrovská pýcha, téměř pocit majetnictví při pohledu na mladíka. Skoro jako by si ho sama stvořila přivlekla ho přece zpět z předsíně smrti. Pýcha patřila mezi hříchy, což dobře věděla, ale celkovou radost si nechtela ničím kazit. Navíc za těchto okolností, rozhodla se pevně, si zaslouží trochu potěšení z malého hříchu.
Kapitánovo zotavování probíhalo zcela zázračně. Už druhý den ráno byl při vědomí, ačkoliv horečka svou oběť zanechala pobledlou a roztřesenou. Přesto našel dostatek síly k hořkému odporu, když ho vynášeli na slunce. Na palubě mu totiž lodní tesař vybudoval nádherný přístřešek.
„Studený vzduch je pro střelné rány špatný, to přece ví každý.“ „Asi jsem vám měla pustit žilou a nechat vás usmažit v tom horkém doupěti, kterému říkáte kabina,“ utřela ho Robyn. „Lodní doktor by to udělal,“ mumlal. „Děkujte Stvořiteli, že jím nejsem.“
Druhý den se Clinton sám posadil a hladově se vrhal na jídlo. Další začal velet lodi, čtvrtý den se už dostavil na velitelský můstek, ovšem ruku měl zavěšenou v šátku. Stále bledý a pohublý, přesto se udržel na nohou celou hodinu, než se pokorně vrátil do závěsného lůžka svého přístřešku. V tentýž den mu Robyn odstranila drenáž a ulevilo se jí, když z rány už prakticky žádný hnis nevycházel.
Právě mohli z paluby pozorovat přibližující se jednoduché stavby malého městečka Port Natal, uskupeného pod plochým skalnatým výběžkem táhnoucím se do moře, připomínající hřbet velryby a nazývaný Bluff. Black Joke však do přístavu nezajel, ačkoliv šlo o nejvzdálenější stanoviště Britské říše na tomhle pobřeží. Dělový člun striktně mířil na sever každý den se stával teplejším a slunce v poledne stálo výš. I oceán se pod přídí Black Joke měnil v temnější azurové vody tropů a opět se před nimi objevily létající ryby blýskající stříbrnými ploutvemi. Blížili se k portugalské osadě Lourenco Marques usazené v hloubi zátoky Delagoa Bay.
Doktorka převazovala stehy a spokojeným pomlaskáváním hodnotila čisté hojení. Nakonec kapitánovi pomohla s košilí. Zapínala mu ji jako matka oblékající dítě.
„Vím, že jste mi zachránila život,“ pochmurně konstatoval.
„I když nesouhlasíte s mými metodami?“ laškovně jí zajiskřilo v očích.
„Však žádám o prominutí za mou neomalenost,“ sklopil zrak. „Prokázalo se nad slunce jasněji, jak perfektní jste lékař.“
Vznesla námitky nad takovou chválou, ale on trval na svém. „Ne, skutečně to tak myslím. Navíc se domnívám, že máte talent.“ Robyn se o další protest nesnažila, spíš přistoupila, aby se mohl zachytit zdravou rukou. Ovšem vyznání víry v její schopnosti v něm asi v téhle chvíli vyčerpalo veškerou odvahu.
Večer si do deníku mimo jiné poznamenala: Kapitán Codringtonje člověk, kterému žena může věřit za jakýchkoliv okolnostíi když trochu víc smělosti by z něho vytvořilo mnohem atraktivnějšího muže.
Už chtěla zápisky ukončit, vtom ji napadlo něco jiného. Zalistovala trochu dopředu, až dospěla na stránku, kde měl být zaznamenán milník jejího života. Naštěstí list s datem označujícím den před přistáním Humnu v Kapském Městě zel prázdnotou. Jakými slovy by vůbec mohla tehdejší zážitek popsat? Každičký detail měla navždy vrytý do paměti. Dost dlouho zírala na prázdnou stránku, potom provedla tichou kalkulaci. Něco odečetla, něco připočetla a zavalila ji ledová předtucha.

Pomalu sklapla deník a zírala do plamene lucerny.
Už o týden sejí zpozdily měsíčky. Mráz jí přeběhl po zádech, když si položila dlaň na břicho snad předpokládala, že ucítí cosi podobného olověné kulce v Clintonově svalu.
Black Joke vplul do Lourenco Marques kvůli doplnění zásob uhlí, ačkoliv přístav patřil k smutně proslulým místům. Bažiny a mangrovový pobřežní porost v půl kruhu obklopovaly městečko od jihu a šířily miazma tické výpary způsobující horečku. ;ť
I když Robyn neměla při ruce nejlepší hodnověrné prameny ohledně charakteristických afrických onemocnění, přesto usilovně tyhle problémy studovala. Mohla se držet očitých svědectví vylíčených vlastním otcem. Fuller Ballantyne popsal Britské lékařské asociaci čtyři rozdílné typy horeček černého kontinentu. Podle délky jejich cykluje rozděloval do tří kategorií: quotidiana opakující se každý den, terciána vracející se obden, a poslední, čtvrtodennízimnice. Všechny označil jako malarické, ale čtvrtá se rozpoznala černými zvratky, nazývaná jinak žlutá zimnice.
Ve svém obvyklém stylu Fuller Ballantyne prokázal, že nejde o přenosné ani infekční choroby. Předvedl úděsnou a současně neuvěřitelně odvážnou lekci skupině skeptických lékařských kolegů ve vojenské nemocnici v Algoa Bay. Před zraky diváků si nabral od oběti žluté zimnice čerstvé zvratky do vinné sklenky, zdvihl ji k přípitku a najeden lok obsah vypil. Lékaři zaujatě vyčkávali, až se projeví symptomy nemoci, ale k jejich zklamání k ničemu podobnému nedošlo. Navíc badatel po týdnu opět vyrazil na výpravu do vnitrozemí Afriky. Fuller Ballantyne patřil k lidem, které je snazší obdivovat než je mít rád. Tahle epizoda se stala součástí legendy obklopující jeho osobu.
Ve svých poznámkách otec trval na jediné možnosti vzniku onemocnění: vdechování nočního vzduchu v tropických oblastech, obzvlášť v okolí bažin a stojatých vod. Přesto někteří jednotlivci mají přirozenou rezistenci, pravděpodobně zděděnou. Poukazoval třeba na africké kmeny ve známém malarickém území i na vlastní rodinu, kdy jeho manželka žila a pracovala v Africe šedesát let pouze se středním poškozením.
Také prozkoumal sezónní horečku, která bud zabíjela, nebo dodávala částečnou imunitu proti malárii. Za příklad uváděl vysokou úmrtnost mezi nově přibyvšími Evropany.
Citoval případ, kdy Nathaniel Isaacs v roce 1832 vyrazil z Port Natalu ve skupině jedenadvaceti nových přistěhovalců na lov hrochů v bažinách jezera St. LuCIA , tvořeného rozložitým ústím řek. Do čtyř týdnů devatenáct členů výpravy podlehlo, zatímco Isaacs a zbývající muž se s následky choroby potýkali ještě rok poté.
Hrůzné ztráty byly však naprosto zbytečné, potvrzoval Fuller Ballantyne. Vždyť přece existovala prevence i léčebné metody, známé už stovky let při používání kůry jihoamerického stromu
Cinchona, nedávno pojmenované chinin. V prášku ho začali vyrábět kvakerští bratři Luke a John Howardovi. Stačilo přijmout denně pět gránů a dosáhlo se vysoce efektivní prevence. Při těžkém stadiu nemoci se horečnaté stavy potlačily a došlo ke slabému průběhu, který se dal přirovnat k obyčejnému nachlazení, pokud se dávka zvýšila na pětadvacet gránů chininu.
Samozřejmě Robyn slyšela obvinění, že její otec záměrně nebezpečí choroby bagatelizuje vlivem své megalomanské vize. Představoval si totiž Afriku osídlenou přistěhovalci britského původu, přivádějící tento divošský kontinent k pravému Bohu a využívající výhod britské spravedlnosti a vynalézavosti. Naneštěstí katastrofický výsledek Expedice Zambezi oslabil hlásaný názor, že tahle obrovská řeka se stane snadnou přístupovou tepnou k vyšší a zdravější náhorní plošině ve vnitrozemí, kde se jeho Angličané usadí. Vyženou odtud obchodníky s otroky, ukončí války mezi bezbožnými kmeny, sjednotí odvěké nepřátele, zkrotí a zkultivují drsnou půdu.
Část této úžasné vize zahynula v Zambezi, v děsivých proudech a peřejích soutěsky CaboraBassa.
S pomalu se plouží cím pocitem neloajálnosti si Robyn připustila, že přece jenom je na veškerých obviněních trochu pravdy. Z dětství si dobře pamatovala otcův malarický záchvat přímo uprostřed studené anglické zimy. Průběh onemocnění jí vůbec nepřipadal jako projev běžného nachlazení. I přes veškeré otazníky rozhodně žádný příslušník lékařské profese nepochyboval o jednom: Fuller Ballantyne je zřejmě jednou ze světových vůdčích autorit na tuhle nemoc a vskutku má talent chorobu rozpoznat a léčit. Proto věrně uposlechla otcových poznámek a denně užívala pět gránů chininu. Druhou obětí se stal bratr a přes protesty i kapitán Codrington. Jinou zkušenost udělala s Hotentoty, kdy první dávku pozřel Jan Cheroot. Začal se v kruhu potácet, chytal se za krk a přísně koulel očima vyřvával všem hotentotským bohům, že ho zločinci otrávili. Zachránila ho pouze sklenice plná rumu, zatímco ostatní divoši by se ani zanic nedotkli bílého prášku. Dokonce je nelákala ani alkoholická odměna. Robyn tedy odvážně doufala v jejich přirozenou rezistenci k horečce, jak otec psal.
Zásoby chininu měly vydržet po celé trvání expedice, pravděpodobně ale jen dva roky, což jí zabránilo v rozdávání preventiv ního léku všem námořníkům na Black Joke. Uklidnila rozbouřené svědomí jasným faktem: přece žádný z nich nestráví noc na břehu, takže nebude vydán napospas nebezpečným výparům. Přemluvila Clintona, aby zakotvil co nejdál od pevniny, kde vanoucí bríza zajistí čerstvý vzduch a navíc během noci zabrání nesčetným rojům moskytů i jinému obtížnému létajícímu hmyzu proniknout na palubu.
Během první noci v kotvišti se k nim po hladině donášel zvuk hudby, chechtot opilců i ječivé hlasy prodejných žen. Devět hotentotských mušketýrů těžce snášelo podobné lákání, světla barů i nevěstinců je přitahovala jako plamen svíčky můry. Pokušení se nedalo snést, obzvlášť když váha a lesk zlatých sovereignů podporovala jejich touhy. Vždyť záloha, kterou jim major Ballantyne vyplatil, byla vskutku královská.
Seržant Cheroot vzbudil Zougu před půlnocí, v obličeji se mu zračil vztek.
„Zmizeli!“ třásl se hněvem. „Kam?“
„Plavou jako krysy,“ stěžoval si Cheroot. „Teď budou chlastat a kurvit se.“ Myšlenka na podobné hrůzy ho rozpalovala. „Musíme je polapit dřív, než jim alkohol spálí mozky a chytí nakažlivé nemoci.“ Cloumala s ním zuřivost, složená z obav i závisti. Jakmile dorazili ke břehu, Cheroot zcela instinktivně zamířil přímo do těch nejzpustlejších putyk.
„Běžte dovnitř, pane, já budu čekat vzadu,“ syčel, zatímco nadšeně potěžkával krátkou dubovou palici.

Tabákový kouř a výpary laciného rumu společně s ginem vytvořily téměř souvislou stěnu, ovšem mušketýři zahlédli Zougu v okamžiku, kdy se objevil ve světle žluté lucerny u dveří. Byli čtyři. Převrátili dva stoly a rozbili tucet lahví při bleskovém ústupu k zadním dveřím.
Majorovi trvalo půl minuty, než se protlačil davem. Ženy mnoha různých odstínů od zlatavé až k ebenu mu bezostyšně sahaly do rozkroku, takže se musel bránit. Několik mužů mu dokonce zastoupilo cestu, proto byl nucen vytáhnout revolver, aby se prodral. Když na druhé straně vyšel, seržant Cheroot už měl všechny čtyři Hotentoty pěkně položené v řadě. „Tys je zabil?“ vyděsil se Zouga.
„Nee! Přece mají lebky ze solidní kosti.“ Cheroot si zastrčil palici za opasek, sehnul se a popadl jedno z těl. Síla jeho paží vůbec neodpovídala tělesným proporcím. Odnášel jednoho po druhém jako balíky slámy, házel je do veslice hlavou napřed.
„Teď najdeme zbytek.“
Po jednom i po dvou se jim to vskutku podařilo, posledního museli odtrhnout z objetí enormně tlusté somálské dámy v chatrči uplácané z hlíny, střechu tvořily pláty vlnitého plechu.
Už skoro začínalo svítat, když se Zouga unaveně vynořil na palubě Black Joke a dokopal devět Hotentotů do jejich ubytovny na přídi. Zamířil ke své kajutě, celý rozmrzelý a s očima zarudlýma. Náhle si však uvědomil, že mezi temnými postavami nezahlédl seržanta Cheroota, ani nezaznamenal jeho sarkastické poznámky při zpáteční plavbě k dělovému člunu.
Na majora dolehla vražedná nálada, když se opět vyloďoval v písku pláže a nastoupil už známou pouť smradlavými uličkami, mezi plechovými přístřešky a bahnem.
Jan Cheroot si vybral ženu čtyřnásobné velikosti. Přímo horu vyblýskaného tmavého masa, zářící olejovým nátěrem. Pod obrovskými prsy, každé o velikosti seržantovy hlavy, ležel pohřbený malý Hotentot výkřiky vzrušení sádlem do prostoru nepronikly.
Samice svou oběť vlídně sledovala a blaženě se pochechtávala při pohledu na kmitající krémově žluté půlky. Rychlost překvapovala, navíc mušketýr kolem sebe šířil vlny téměř jako na vodě, kdy se jeho pohyb přenášel na převislé záhyby kůže, vibrující až k visícímu tuku na pažích. Pytle ňader se rytmicky pohybovaly a tloukly ho do hlavy.
Při zpáteční cestě seržant Cheroot seděl na zádi veslice celý skleslý. Únavu po sexuálním výkonu doplňovalo zvonění v uších a bolest hlavy. Jenom Anglán má ten hnusný zvyk náhlého úderu rukou, což je zcela nepředvídatelné na rozdíl od muže s palicí či vrhajícího cihlu. Oddaný Hotentot zvyšoval svůj respekt vůči novému pánovi doslova den ze dne.
„Měl bys být příkladem mužstvu,“ vrčel Zouga, když ho za límec uniformy vytahoval na palubu.
„Já vím, pane,“ smutně pokýval seržant hlavou. „Ale zamiloval jsem se.“
„Na jak dlouho?“
„Buďte bez obav, pane, u mě láska dlouho netrvá,“ ujišťoval majora spěšně.
„Jsem docela dobře zaopatřený muž,“ promlouval k Robyn velice vážně Clinton Codrington. „Oď té ďoby, co se plavím na lodi, jsem si ušetřil poměrně . slušnou částku. Navíc mi v posledních letech padlo do klína pěkné procento z kořisti. Tohle všechno společně s dědictvím po matce mi pomůže zajistit pro manželku pohodlný život.“ Seděli u portugalského guvernéra, který je pozval na oběd. Pravé vinho verde doprovázelo slastnou konzumaci šťavnatých výtvorů z mořských živočichů na rozdíl od nechutně šlachovitého hovězího. Obojí však dodalo Clintonovi kuráž.
Místo okamžitého návratu na loď jí nabídl prohlídku hlavního centra portugalských držav na východním pobřeží afrického kontinentu.
Rozpadající se guvernérův kočár poskakoval na hrbolatých cestách, projížděl smradlavými loužemi přetékajících kanálů. Zdivočelá horda žebrajících dětí se hnala za nimi, nastavovaly narůžovělé dlaně. Slunce se do nich opíralo, bohužel puch byl silnější.
Clinton Codrington tady právě neměl tu nejpříhodnější kulisu pro čin, k němuž se rozhodl. Kočár se zastavil, kapitán seskočil a pomohl Robyn sestoupit na zem. Vyjící děcka rozehnal hrstí měděných mincí hozenou do prachu ulice. Pak rychle s doktorkou přešel do chladivé atmosféry katolické katedrály. Monumentální stavba skutečně působila magicky s věžemi tyčícími se k nebi nad přilehlou chudinskou čtvrtí.
Ovšem Robyn se nedokázala soustředit na kapitánovo vyznání mezi sochami svatých oblečených v šarlatu a ozdobených zlatem. Vůně kadidla a kouř tisíců svíček ji rozptylovaly. Škoda že nenašel příhodnější prostředí, protože už ráno s ní zacloumala nevolnost a právě teď se opět hlásila. Jako lékařka dobře znala příčinu.
Ještě před návštěvou portugalského guvernéra se pevně rozhodla: musí převzít iniciativu. Je třeba jednat rychle, než z ní veškeré pachy vyhodí slavnostní oběd.
V době, kdy s ní žil bratr u strýčka, objevila lacinou brožurku ukrytou mezi vojenskými příručkami na Zougově stole. Během důsledného studia této publikace zjistila, jak žena dokáže svádět muže dokonce je možná i opačná varianta. Bohužel autor neuváděl žádné detaily o zmiňovaných procedurách. Ani si nebyla jistá, zda se dá tohoto faktu pozitivně využít, když je v jiném stavu. Snad se záměr podaří, dokonce se těšila na novou zkušenost.
Kývnutím ho povzbudila, když se v proslovu odmlčel.
„Ačkoliv nemám žádné vlivné konexe, je můj vojenský záznam bez poskvrny. Na svou čest můžu prohlásit, že hodnostní postup proběhne bez problémů a v padesáti letech budu mít dostatečné finanční zabezpečení při odchodu do výslužby.“
Jak typické pro chlapa dnes uvažuje o dvacet let dopředu. Vší silou se snažila potlačit netrpělivost, navíc dávala přednost přítomnosti či nanejvýš pohledu na blízkou budoucnost.
„Chtěl bych skromně poukázat na jistou skutečnost: manželka admirála může využívat dostatečných výhod svého sociálního postavení,“ pokračoval ve výkladu, zatímco Robyn uvnitř začínala pěnit. Společenskou prestiž si odjakživa chtěla vybudovat sama jako křižák v boji proti otrokářům nebo oslavovaný průkopník v tropické medicíně či známý

autor obdivovaných afrických cestopisů.
Nemohla to utrpení déle snášet, přesto se jí podařilo do hlasu vpravit sladký a cudný tón. „Žena může pokračovat ve své kariéře i jako manželka.“
Clinton strnul. „Místo životní partnerky je u rodinného krbu,“ zareagoval pedanticky. Otevřela ústa, ovšem raději je opět pomalu zavřela. Z jeho slabosti musela těžit, sebemenšími připomínkami ho brzdila. „Začít společný život by se dalo třeba v malém pohodlném domku nedaleko přístavu v Portsmouthu. Samozřejmě, pokud přijdou děti, musely by se hledat větší prostory.“
„Chtěl byste hodně dětí?“ tázala se sladce s rostoucí červení ve tvářích.
„Ach ano, jak rád. Jedno ročně,“ nadšeně vydechl. Robyn se zjevily před očima ty bledé chuděry, které při své lékařské činnosti poznala. U každého prsu jim visel jeden uličník, další se houpaly na všech končetinách a záložní číhalo v břichu. Otřásla se.
„Je vám zima?“
„Ne, klidně pokračujte.“ Připadala si lapená v pasti a jako už vícekrát zalitovala, že musí hrát roli, do níž ji nutilo ženské pohlaví.
„Slečno Ballantyneová doktorko Ballantyneová pokouším se vám jen vysvětlit jak bych byl poctěn, kdybyste souhlasila stát se mou ženou!“
Zahloubaná v úvahách ted zase nebyla připravená ona a údiv nemusela ani předstírat.
„Kapitáne Codringtone, jak nečekané překvapení.“
„To snad ne, vždyť můj obdiv vám musel být zřejmý a ten den, zajisté si pamatujete.,“ zaváhal, náhle prudce vyhrkl, „dokonce jste mi dovolila, abych vás obejmul!“
Musela překonat nutkání vybuchnout smíchy. Kdyby jen tušil její úmysly!
„Kdypak se chcete ženit?“ oslovila ho s úsměvem. „Hmm, až se vrátíme do.“
„Na Zanzibaru je britský konzul a myslím, že tím směrem plujeme,“ přerušila ho bleskově. „Klidně by ceremonii provedl.“
Kapitánova tvář se rozzářila, hluboká radost mu vyvěrala přímo z nitra. „Ach, slečno Ballantyneová, znamená to snad můžu tomu rozumět.,“ vykročil k ní. Okamžitě jí před očima vytanul živý obraz: malý domeček v Portsmouthu praskající ve švech malými blonďatými kopiemi slovutného kapitána mimoděk ustoupila. Rychle však dodala: „Ještě si musím všechno promyslet.“ Zarazil se, radost pomalu mizela a vzdychl: „Samozřejmě.“ „Pro mě to znamená obrovskou životní změnu, protože bych se musela vzdát veškerých plánů. Expedice je přece jenom na prvním místě.“
„Klidně počkám celý rok, i déle, pokud to bude nutné. Třeba až po dokončení výpravy, jak si budete přát,“ horečné dodával, zatímco pocítila paniku v hlubině břišní dutiny.
„Ne ne, myslela jsem jen několik dní, to je všechno,“ položila mu ruku na rameno. „Dám vám odpověd, než přistaneme v Quelimane. Slibuju!“
Na šejka Jussufa doléhaly starosti. Už osm dní se velká dhau vznášela na hladině v dohledu země se zplihlou latinskou plachtou. Sametově hladké moře se za dne snad ani nepohnulo, ve tmě fosforeskovalo během dlouhých nocí bez sebemenšího náznaku větru.
Šejk patřil ke zkušeným mořeplavcům, vlastnil celou flotilu obchodních plavidel a čtyřicet let brázdil vlny Indického oceánu. Intimně znal každý ostrov, každičké skalisko i triky, které hrály mořské proudy. Dokázal by se lehce plavit i bez pomoci kompasu či sextantu, znal zpaměti cesty k obřímu africkému rohu i k pobřeží Indie, nemluvě o zpáteční cestě na ostrov Zanzibar.
Během čtyřiceti let však ještě nezažil, aby monzun v tomhle ročním období přestal vanout po osm následných dní. Ze zkušenosti věděl, že tenhle vítr ve dne v noci vždycky přichází od jihovýchodu, fouká přece pořád.
Proto přejal kargo s nadějnými vyhlídkami, když zakalkuloval příjezd na Zanzibar do šesti dnů od naložení. Každopádně člověk musí počítat s nějakým procentem ztrát to už patřilo k podnikání. Deset nebylo špatné, dvacet běžné, třicet procent se dalo akceptovat, i čtyřicet se mohlo objevit, a dokonce i padesátiprocentní ztráta mu stále ještě přinášela slušný zisk.
Tentokrát však ne. Podíval se na stožár, kde visela pětimetrová šarlatová zástava zanzibarského sultána, miláčka Alláha, vladaře všech ománských Arabů a nejvyššího pána téměř nekonečně rozlehlé krajiny východní Afriky. Vlajka časem pobledla a ušpinila se, zrovna tak jako latinská trojúhelníková plachta obě veteránky nejméně padesáti podobných plaveb na klidném i rozbouřeném moři, vypečené na slunci i prolité průtržemi mračen.
Zlatá arabská písmena na zástavě se vůbec nedala přečíst. Vládce si už ani nevzpomínal, kolikrát ji stahoval ze stožáru a nesl v čele útvaru ozbrojených mužů postupujících do nitra pevniny, majestátně se týčící na obzoru.
Kolikrát hrdě vlála na jeho plavidle zakotveném pod pevností ostrova Zanzibar. Šejk Jussuf se opět přistihl při snění. Tahle slabost patřila ke stáří. Zavrtěl se na hromadě polštářů a vzácných koberců pletených z hedvábí a ozdobených zlatou nití. Pohlédl dolů z velitelského stanoviště. Posádka vypadala jako mrtvá ve stínu plachty, hábity vykasané, látku hozenou přes hlavu ve snaze chránit se před vedrem. Nech je ležet, rozhodl se smrtelník přece nemůže dělat nic jiného než čekat. Nyní měl Alláh veškeré události ve svých rukou. Rychle zamumlal: „Je jenom jeden Alláh a Mohamed je jeho prorok.“ Nijak o své víře ani osudu nepochyboval, vždyť všechno je Alláhova vůle a On je veliký.
Nemohl si však pomoci, doopravdy ho přemáhala lítost. Snad třicet let neměl na palubě tak vynikající náklad a za cenu, která se s tehdejší nedá ani porovnat.
Tři sta třicet černých perel, mladých a perfektně formovaných žádná nepřekročila hranici šestnácti let. Patřily k neznámému kmeni, s nímž se dosud nesetkal, protože tak daleko na jih nikdy nedošel. Teprve loni se dozvěděl o novém zdroji černého zlata kdesi za Horami džinů, v neznámé zemi, odkud se zatím nikdo nevrátil.
Zcela jinak vypadající bytosti, skvostně stavěné, silné a vysoké, končetiny ladily s trupem něco naprosto odlišného od

vyzáblých kolohnátských černochů od jezer. Navíc tváře kulaté jako měsíc v úplňku a tu nádheru zdůrazňovaly zářivě bílé zuby.
Šejk Jussuf pokyvoval hlavou s troubelem mezi zuby, zatímco bublinky vodní dýmky vesele popoběhly, když vypouštěl kouř ze rtů. Bílé vousy léty zežloutly u koutku úst a při každém nádechu vnímal závan uspokojující letargie.
Náhle z nitra lodě zazněl skřek, který přehlušil změt' hlasů obklopujících dhau. Podobný zvuk sem patřil. Ve dne i v noci se ozýval lidský nářek z prostoru pro otroky.
Teď však šejk Jussuf zbystřil, naslouchal a prsty si mnul vousy. Ječeni se víc neopakovalo zřejmě šlo o poslední výkřik jedné z jeho černých perel.
Smutně povzdychl, protože podle lomozu v podpalubí dokázal vcelku přesně odhadnout, k jak velkým ztrátám prozatím došlo. Tušil, že polovina nepřežila. Další čtvrtina se nedožije přistání na Zanzibaru, části se bude muset zbavit před vyloděním a jenom ti nejhouževnatější se po krátké době usilovné péče dostanou na trh. K druhému indikátoru ztrát patřil puch. Některé nejspíš zdechly hned první den bezvětří, kdy vedro oslepovalo. Mrtvoly v podpalubí se už určitě nafoukly na dvojnásobek, příšerný smrad pronikal všude něco podobného snad nezažil za celých čtyřicet let. Škoda že chcíplotiny nemůže odhodit tady a musí je vézt až do přístavu.
Šejk Jussuf obchodoval pouze s mladými dívkami. Byly totiž menší a mnohem odolnější než jejich protějšky. Proto je nakládali těsněji, takže se dala zredukovat výška mezi palubami o šest coulů, čímž nakonec vznikl prostor pro jednu vrstvu navíc.
Navíc ženy měly podivuhodnou schopnost vydržet bez vody mnohem déle než muži podobně jako velbloudi pravděpodobně akumulovaly tuk ve stehnech, zadnicích a poprsí. Z toho důvodu perfektně vyhovovaly, protože přeplutí vzdálenosti od pevniny za nejlepších podmínek vyžadovalo pět dní, což klidně bez vody vydržely.
Na rozdíl od mužů přepravovaných dál do Číny a na Dálný východ nebylo zapotřebí chirurgického zákroku. Čínští kupci totiž rozhodně trvali na kastraci veškerých samčích otroků ještě před objevením na trhu. Šlo o logickou prevenci případného množení s místní populací, i když finanční náklady hradil otrokář.
Posledním důvodem šejka Jussufa pro tuhle specializaci se stala cena: dvakrát větší než u chlapců.
Na transport je však musel šejk Jussuf pečlivě připravit. Dovolil jim tloustnout alespoň týden ve vybudovaných ohradách, s jídlem a pitím co hrdlo ráčí. Nakonec dal všechny svléknout donaha, takže na sobě neměly nic s výjimkou řetězů. V nízkém přílivu je převedli k dhau, kde se musely první nešťastnice pokládat na holou podlahu levým bokem, s koleny trochu pokrčenými, aby nohy té druhé zapadly do vzniklé prostory. Břicha se musela dotýkat zad ležící dívky připomínaly vidličky v dárkové kazetě.
V jistých úsecích řetězy připoutali ke kruhům zabudovaným do kostry trupu. Nešlo pouze o bezpečnostní opatření, současně se tím chránil i pohyb nákladu na rozbouřeném moři. Při větších výchylkách by mohlo dojít ke vzniku hromad, které by vlastní vahou rozdrtily ty spodní.
Poté se nad zaplněné dno položila další vrstva prken, pod níž se uvězněné oběti nemohly ani otočit, natož si sednout. A další nános živého nákladu zakryl patro. Vše probíhalo zkušeně a cílevědomě, proto nebylo možné se k žádným mrtvolám dostat už na moři.
„Tohle bude má poslední cesta," šeptal si stařec. „Alláh ze mé udělal boháče a obdařil mě mnoha silnými syny. Možná mi tímhle dává znamení, abych obchodní činnost ukončil."
Snad jeho povzdech Všemohoucí zaslechl šarlatová zástava se náhle líně pohnula. Šejk Jussuf jasně pocítil na vrásčité tváři závan větru.
Vyskočil jako mladík a zadupal.
„Vstávejte!" vykřikl. „Vstávejte mé děti, vítr přišel." Než se l posádka vymotala ze svých hadrů, založil dlouhou páku kormidla do podpaží a pohlédl vzhůru, sledoval nadouvající se plachtu. Horizont se za stožárem přece jenom pohnul, pasát se pustil do práce.
Clinton Codrington okamžitě zaregistroval puch v nočním větru, podobný atmosféře v pavilonu šelem. Jenom výkaly společně se shnilým masem dokázaly vytvořit něco tak odpudivě dusivého.
Před deseti lety se teprve zaučoval na palubě prvního dělového člunu Widgeon v protiotrokářské eskadře. Tehdy narazili v severních šířkách na škuner plující z Lisabonu pod brazilskou vlajkou nesoucí ironický název Hirondelle Blanche. Bílá vlaštovka se k němu skutečně nehodila, protože měl v podpalubí pět set černých otroků. Clinton na škuner tenkrát přestoupil s příkazem zajet s ním do nejbližšího portugalského přístavu a postavit posádku před soud. Lapili ho sto námořních mil od brazilského pobřeží, kde Hirondelle Blanche téměř dokončovala svou hrůznou pouť. Clinton škuner otočil na Kapverdy, překročil rovník a po tři dny se kymácel v bezvětří.
Teprve až v přístavu Praia hlavního ostrova Sao Tiago Clinton zjistil, že nemá povoleno s otroky přistát. Šestnáct dní vyčkávali, až předsedající portugalského soudu rozhodne. Teprve potom se dozvěděl, po těžkém zapřísahání majitelů Hirondelle Blanche, že ani tam nelze prosadit příslušnou soudní pravomoc. Poručili mu, aby se plavil zpátky do Brazílie, kde vše vyřeší tamější soudy.
Naštěstí Clinton dobře znal situaci a věděl, jak by tam dopadl. Proto zamířil k britské námořní základně na ostrově Svaté Heleny a ještě jednou s lidským nákladem překročil rovník.
Když spustil kotvu v přístavu Jamestown, měli otroci za sebou třetí překročení rozpálených rovníkových tišin. Přežilo jen posledních šestadvacet. Smrdutý puch zůstal pro něj součástí nočních můr, které ho dalších deset let děsily.
Ted stál na palubě ponořené do tmy a známý odér se mu dral do nosu. Nedal se s ničím jiným zaměnit. Skutečně se musel silou donutit vydat rozkazy k roztopení kotle u Black Joke, aby se dělo vý člun připravil na ráno. ;
Šejk Jussuf okamžitě rozpoznal blížící se temný tvar, nevěřil vlastním očím. Že by ho přece jenom Alláh opustil?
Asi pět mil daleko spatřil ve světle zrození nového dne oblak černého dýmu mizející nad zelenavými vodami. Kromě toho vítr pohyboval i vlajkou na stožáru blížícího se plavidla. Šejk Jussuf zahlédl v čočce starobylého, z mosazi

vyrobeného a v kůži uloženého teleskopu sněhobílý prapor s jasně šarlatovým křížem.
Jak nenáviděl tuhle vlajku, symbol arogantního a tyranského národa, uzurpátorů oceánů, věznitelů celých kontinentů. Viděl podobné dělové čluny v Adenu i Kalkatě pod stejným praporem, zahlédl ho v každém moři, kam se pohnul. Velice dobře věděl, co to nyní znamená.
Pustil páku kormidla, gesto, jež vyjadřovalo konec. Dhau se zastavila, velká plachta několikrát pleskla.
A přitom se riziko zdálo tak malé, uvažoval rezignovaně. Samozřejmě že sultán dohodl pravidla se zanzibarským konzulem těch nebezpečných nevěřících psů, aby jeho poddaní mohli obchodovat s černými perlami bez problémů. Pouze ománští Arabové loajální sultánovi se mohli podílet na lukrativním obchodu. Žádný křesťan, ani obrácený muslim, nesměl plout pod sultánovou vlajkou, žádný ománský Arab však také nesměl obchodovat za hranicemi přesně vymezené sultánovy říše.
Šejk Jussuf se ale se svým drahocenným nákladem pohybuje dobrých sto padesát mil na jih od nejzazší hranice a britský dělový člun k němu míří. Skutečně cesty Alláha jsou nevyzpytatelné, pomyslel si, žádný člověk jim neporozumí.
Ozvalo se zadunění a v dálce se objevil obláček kouře. Šejk Jussuf si vztekle odplivl na závětrnou stranu a poznamenal.
„El šejtan, sám Ďábel," poprvé vyslovil nahlas nenáviděné jméno kapitána Clintona Codringtona, kterého znal v tomhle pod nikání od Mosambického průlivu až po samou špici Somálského poloostrova každý. ri
Bronzový lodní šroub pod trupem Black Joke vytvářel dlouhou širokou vlnu. I plachty se dmuly naplno. Zouga s Robyn stáli na velitelském můstku a sledovali započatou honbu. Všech se zmocnilo lovecké vzrušení. „Je to otrokářská dhau," šklebil se Clinton. „Kromě smradu prokazuje svou vinu i tímhle útěkem."
Doktorka bedlivě pozorovala špinavé plavidlo se šmouhovanou záplatovanou plachtou. Dřevo na boku bylo od lidských výkalů svisle pruhované jako zebra. Poprvé totiž viděla na vlastní oči nástroj otrokářů a pocítila příliv elánu do dalšího boje proti téhle hnusné nákaze. Ukládala si do paměti každičký detail, aby postup operace mohla věrně zaznamenat do deníku.
„Pane Denhame, vypalte varovný výstřel, s vaším dovolením!" nařídil Clinton.
Přední dělo zadunělo, ale dhau nabrala nový kurz. „Připravte se na výsadek," nadšeně dirigoval kapitán. Skupina byla vyzbrojená krátkými šavlemi a pistolemi, napjatě čekali na povel mladšího důstojníka.
Clinton by se strašně rád zúčastnil téhle akce, ovšem ruku měl stále v šátku a stehy v ráně. Vyrazit do útoku na cizí loď přímo na moři vyžaduje obě ruce i perfektní kondici. Z toho důvodu neochotně předal velení poručíku Ferrisovi.
Opět pohlédl na prchající loď, ve tváři se mu usadil starostlivý výraz.
Mířila přímo na pláž.
Všichni ztichli a zírali, jak se obchodník s otroky řítí rovnou k pevnině.
„Ale vždyť je tam korálový útes," vyslovila Robyn nahlas myšlenku všech. Ukazovala na černé hroty trčící z vody asi tak čtvrt míle před pískem pláže připomínaly náhrdelník ze žralocích zubů. Příboj se na nich lámal a pěnil.
„Ano," souhlasil Clinton. „Najedou na koraly a prchnou přes lagunu."
„Ale co ti otroci?" vyděsila se doktorka, nikdo jí však neodpovídal.
Black Joke se hnal daným směrem, ale se silným pasátem v zádech opírajícím se do obří plachty lehké dhau neměl dělový člun velkou šanci uprchlíka dostihnout.
„Mohli bychom ji odříznout," pronesl náhle Zouga, bohužel neměl správný námořnický odhad pro rychlost a postavení plavidla. Clinton Codringtonjen vztekle potřásl hlavou.
„Tentokrát ne."
Honička se kupodivu téměř vydařila. Kapitán udržoval kurz až do poslední chvíle, kdy se arabská plachetnice mihla okolo nich ve vzdálenosti necelých dvě stě metrů. Dokonce zahlédli i kormidelníka, hubeného starého vousatého Araba v dlouhé vlající róbě, fez se střapcem hlásal světu vykonanou pouť do Mekky. Za opaskem se mu blýskala zlatem vykládaná krátká zahnutá dýka. Nahýbal se nad pákou od kormidla a zíral na černý trup dělového člunu ženoucího se k němu.
„Dokázal bych toho grázla prostřelit," vrčel Zouga.
„Na to už je pozdě," odfrkl Clinton a pozoroval blížící se útesy. „Stočit kormidlo! Obrátit proti větru!" vydával další rozkazy. „Výsadkovájednotko vpřed!"
Zaskřípaly kladky, když spouštěli veslici o velikosti starého vel rybářského člunu. Sloužila nejenom jako záchranné plavidlo, ale též coby útočný člun při podobných akcích. Dosedli bez problémů do rozhoupaného moře.
Už dva dny vanul pasát, takže se mu vodní hladinu podařilo rozvířit, až se objevovaly světlejší hřbety vln. Nazelenalá masa se hnala podobná jednolitému tělesu až k útesům, kde se hroutila v obřím víru bílé pěny zdobící vyceněné zuby korálů.
Dhau se chytila jedné velké vlny a hnala se vpřed jako surfovací prkno, u páky kormidla poskakoval Arab připomínající cvičenou opici. Arabská plachetnice však samozřejmě nebyla postavena pro tenhle druh plavby, takže se nebezpečně nakláněla na bok, nabírala vodu a přestávala reagovat na pokyny. Náraz na skalisko ji zbavil jediného stožáru, který společně s plachtou zmizel v pěně.
V téže chvíli se plavidlo změnilo ve vrak, všichni na Black Joke zaslechli praskání trupu.
„Prchají!" mumlal rozkacený Clinton. Posádka právě vyskakovala přes brlení a využívala výšky vln k překonání nebezpečných skalisek. Mířili do pokojných vod laguny, k pláži.
Zahlédli i starého Araba mezi těmi, kteří přežili. Dokonce si nadzdvihl mokrou suknici a zablýskal hubenýma půlkama pelá šil, jako koza přeskakoval kameny. Po chvíli zmizel v palmovém hájku.
Osazenstvo veslice z Black Joke se právě dostávalo do první linie zpěněné vody, poručík na zádi odhadoval sílu příboje. Perfektně se mu podařilo zachytit se vybrané vlny, čímž se bez problémů dostali do laguny. Z klidných vod snadno přirazili ke ztroskotané dhau.

Z dělového člunu napjatě sledovali poručíka a čtyři členy výsadku, kteří šplhali na palubu arabské plachetnice s tasenými šavlemi a pistolemi. Mezitím v dálce mizel poslední prchající Arab.
Námořníci se právě dobývali do podpalubí. Z velitelského můstku na Black Joke všechno sledovali teleskopem. Za necelou minutu se poručík mátožně vynořil a potácel k zábradlí, kde se vyzvracel. Rukávem si otřel ústa, potom cosi vykřikl na muže u vesel.
Lodice okamžitě vyrazila ze závětrné strany, lehce se postavila přídí proti větru a elegantně projela hrozivým příbojem. O něco později se na palubě Black Joke objevil bocman a horlivě salutoval.
„Poručík Ferris vás zdraví, pane. Potřebuje truhláře k otevření palub s otroky a dva siláky s kleštěmi ke štípání řetězů," vychrlil veškeré zprávy jedním dechem. Opět naplnil plíce a pokračoval: „Pan Ferris říká, že situace dole je skutečně špatná někteří jsou chyceni v trupu jiní potřebujou doktora.
„Jsem připravená," ozvala se Robyn.
„Počkejte," zarazil ji Clinton, doktorka však už nadzdvihla suknice a běžela do své kajuty.
„Pokud jde má sestra, já taky!"
„Dobře tedy, majore jsem vám povinován asistencí," přikývl kapitán. „Vyřiďte Ferrisovi, že je dnes úplněk a příliv u tohohle pobřeží se pohybuje kolem sedmi metrů. Nezbývá mu k dokončení práce ani hodina."
Robyn se bleskově objevila na palubě s doktorským kufříkem, sukně vyměnila za kalhoty. Námořníci na ni udiveně zírali, ona je však lhostejně ignorovala. Hnala se k zábradlí. Bocman jí pomohl při sestupu do veslice, Zouga ji s lékařským vybavením následoval.
Proplutí příbojem patřilo k dosti děsivým, ale současně vzrušujícím zážitkům. Plavidlo se nahýbalo v podivných úhlech, voda kolem syčela, pěna prskala. Přesto se bez nehody dostali k nachýlené dhau.
Po mokré palubě mohli postupovat jedině po kolenou, při každém úderu vlny se arabská plachetnice otřásla.
Poručík se svými muži mezitím odmontoval hlavní průlez do podpalubí. Robyn se k němu dostala a téměř se zalkla nakyslým puchem. Myslela si, že je odolná proti těmto projevům hniloby a smrti něco podobného však v životě nezakusila.
„Kdo má kleště na řetězy?" zjišťoval mladý důstojník s pobledlou tváří a děsem v očích.
Dva muži je právě přinášeli. Mezitím už námořníci začali dolovat z podpalubí první těla připoutaná k sobě na zápěstích a kotnících. Doktorce se vybavily vzpomínky na vystříhané panenky z několikrát složeného papíru, které ji v dětství neuvěřitelně fascinovaly při roztažení se změnily v dlouhý řetězec identických figurek. Zatím čelisti kleští přežvykovaly dodávaná sousta.
„Vždyť to jsou děti," vyjekla nahlas. Muži okolo usilovně v tichosti dřeli, popotahovali oběti ven, odštípávali řetězy a nebožačky pokládali na vychýlenou palubu.
Robyn chytila prvního kostlivce pokrytého jednolitou chřupavou vrstvou hnusu skládajícího se z exkrementů a zvratků za ruku, hlava se mu komíhala ze strany na stranu.
„Ne!" žádný život nenašla. Oči dávno vyschly. Námořník mrtvolu odtáhl ke kraji.
„Ne!" další „Ne!" a „Zase ne!" Některá těla se nacházela už ve stadiu rozkladu. Poručík dal tichý příkaz jednomu z námořníků, aby nehybné kostry házeli přes zábradlí do laguny, čímž uvolní místo dalším.
Konečně doktorka nalezla první živou bytost. Puls téměř nehmatný, dech přerývaný lékařský instinkt naznačoval, že život pomalu vyprchává. Horečně zrychlila činnost, šance k záchraně živých sejí tím zdála větší.
Nečekaně velká vlna udeřila do plavidla, které se ještě víc nahnulo. Další výztuhy kdesi uvnitř praskly.
„Příliv postupuje. Zrychlete!" povzbuzoval poručík. Už pronikali do samotného nitra arabské plachetnice. Robyn vnímala bušení kladiv i rachocení řetězů při osvobozování otroků.
Zouga pracoval mezi prvními, vysvlečený do půl těla útočil na dřevěnou barikádu. Jako důstojníka s přirozenými sklony k velení ho námořníci na slovo poslouchali.
Nářek z ponurých hlubin připomínal krákání havraní kolonie. Beztvará masa černých ubožaček se přece jenom probrala z letargie blížící se smrtí zvěstované divokým clouváním dhau i prvními doteky slané vody.
Ty nejspodnější se začínaly topit, ty silnější pochopily blízkost záchrany. Obojí z posledních sil vyly o pomoc.
Veslice už byla plná vyhublých těl s pohasínajícím plaménkem života, zatímco asi stovka mrtvol s nafouklými břichy se pohupovala na hladině laguny jako plováky na rybářské síti.
„Odvezte je na loď!" houkl poručík na veslaře. „Co nejrychleji se vraťte pro další." Nestačil ani domluvit, když opět mohutná vlna udeřila do plavidla, které však naštěstí koraly držely. Jinak by se určitě překotilo dnem vzhůru.
„Sestřičko!" ozval se Zouga uvnitř. „Potřebujeme tě!" Nereagovala ihned, protože právě potřásala hlavou nad další obětí. Námořník beze změny výrazu ve tváři pochopil, chytil vyhublé tělo a hodil ho přes palubu.
Teprve teď se mohla doktorka doplazit k průlezu a proniknout dovnitř.
Pod nohama cítila kluzký povrch, musela se pevně držet trámů. Vzduch tu snad neexistoval, výkaly ho přebily. Posedlo ji panické nutkání k útěku, dostat se ven na slunce. Silou se donutila zůstat, zhluboka se nadechla. Vnitřnosti se začaly bouřit, přesto vydržela. Oči se postupně přizpůsobily tmě, konečně se mohla věnovat chaosu kolem.
„Při posledním nárazu vlny," vysvětloval Zouga a chytal ji rukou za rameno, „se jedno podlaží zhroutilo."
Nitro podpalubí připomínalo sesypaný domeček z karet, třísky prasklých prken trčely všude. Vypadaly jako rozevřené ostří nůžek, v němž uvázla černá těla. Další rozdrtily padající trámy, v jiných se téměř ani nedaly rozpoznat lidské trosky. Některé dívky dokonce visely na řetězech v prostoru a tiše se pohupovaly v rytmu kolébání plavidla.
„Matko Boží, kde mám začít," šeptala zoufale Robyn. Pustila oporu a vyrazila vpřed. Na podlaze pokryté výkaly okamžitě uklouzla, tvrdě si narazila záda. Bolest se ale zdála zanedbatelná v porovnání s celkovým utrpením okolo.
„Jsi v pořádku?" ptal se Zouga úzkostlivě. Povýšeně odstrčila pomocnou ruku.
Plazila se totiž k naříkající dívce. Nohy měla pod kolenem zavalené trámem, zoufale úpěla.

„Můžeš to dřevo odtáhnout?“ pohlédla na bratra.
„Ne, nech ji být! Máme tady další.“
„Ne,“ pevně odmítla Robyn. Záda se najednou skutečně ozvala, zkušeně však bolest odsunula kamsi do podvědomí. Amputaci nohy viděla jen jednou. Jakmile začala, dívka odhodila námořníka, který ji držel, a zaútočila na doktorku jako mučená divoká kočka. Nehty sekla Robyn do tváře, ale když se podařilo uvolnit první končetinu, upadla do bezvědomí. Zemřela dřív, než se doktorka prořezala ke kosti druhé nohy. Nával bezmoci ji škrtil, vzlyky dusily mrtvé tělo nechala v sevření trámu.
Ruce měla zakrvácené až po lokty, dlaně se jí lepily. Zaregistrovala pocit viny nad svým selháním, síla rozhodnosti mizela. Otřesená neúspěchem se rozhlédla kolem.
Trup byl téměř do poloviny zaplněný vodou, příliv neúnavně bušil do kostry lodě.
„Musíme zmizet,“ varoval Zouga. Ani se neotočila, proto ji chytil za rameno a tvrdě s ní zatřásl. „Už se nedá nic dělat. Loď se co nejdřív obrátí!“
Robyn zírala do smrduté černé břečky převalující se z jednoho konce k druhému, když se přímo pod ní objevila dětská ruka, vztažená vzhůru v prosbě o pomoc. Pouta se zdála až moc veliká pro hubené zápěstí, však jejich zátěž ručku po chvilce stáhla pod vodu. Zoufale na to místo hleděla, žalost ji trýznila.
„Zatraceně, dělej!“ probrala se výkřikem rozzuřeného bratra, který s ní cloumal a snažil se ji postavit. Tvář měl zkřivenou děsem prožitým v tomhle smrdutém, napůl zatopeném hřbitově.
Další vlna udeřila, dřevo zapraskalo, trup se nadzvedl. Tentokrát se dhau začala přetáčet, močka jim náhle sahala až ke krku.
Podlahy oddílu pro otroky se uvolnily, sjely a odhalily další poschodí navrstvených černých těl.
„Robyn! Zavalí nás to!“ vykřikl a rval ji k sluncem ozářenému průlezu, odstrkoval úlomky trámů i plovoucí těla.
„Nemůžeme je tu nechat,“ odporovala.
„Zatraceně, je konec všechno tu půjde ke dnu. Musíme vypadnout!“
Vycukla se mu, zavrávorala a narazila do dřevěné konstrukce. Bolest v zádech se ozvala s takovou silou, až vyjekla. Náhle spatřila kousek od sebe tvář. Živou. Ještě nikdy neviděla tak jasné oči připomínající dravce, snad sokola barvy lesního medu.
„Tahle je silná!“ zvolala Robyn. „Pojď mi pomoct!“
„Bože můj, sestro!“
Postoupila kupředu a shýbla se k černému dítěti, trup pod nohama se chvěl, další proudy vody se hnaly dovnitř.
„Nech ji být!“ přikazoval bratr.
Černý obličej zmizel pod vodou. Doktorka se zděsila, nadechla se a potopila. Hned ji našla, cítila, jak dívčina sebou cloumá zápasila o život.
Konečně se obě dostaly nad hladinu, lapaly po dechu. Robyn ji chtěla zdvihnout výš, ale řetěz nepovolil.
„Zougo, honem!“ zařičela.
Splašky se zhouply a převalily se přes ně. Jako by se dostaly přímo do kanálu, pomyslela si, když vyplivávala svinstvo z úst. Snažila se černý obličej udržet nad vodou. Vtom konečně bratra zahlédla vedle sebe.
Omotával si právě řetěz okolo ruky, zapřel nohy o trám a celou vahou se snažil vyrvat zakotvení. Svaly se napínaly, oči mu lezly z důlků.
Další vlna doktorku překvapila. Uvědomila si pálení v plicích, tušila, že se topí. Musí pustit tu připoutanou chudinku, aby se sama mohla nadechnout. Tvrdohlavě však lpěla na záchraně téhle nevinné duše. Dobře si pamatovala záblesk dětských očí, v nichž vyčetla neutuchající odhodlání bojovat o život. Alespoň tuhle jedinou z těch několika stovek ubožáků zachrání musí se jí to podařit!
Trup se náhle posunul, splašky se přemístily. Konečně se mohly zase nadechnout. Vedle ní bratr hekl, když hřeb náhle vyjel ze dřeva. V té chvíli už je vlekl ven, ovšem po pár metrech je zarazilo další zakotvení. Zouga naštěstí stačil zavolat na poručíka, který se objevil u průlezu s kleštěmi.
Paluba se opět natočila. Kdyby jim bratr nepomohl, tentokrát by se zpátky nad hladinu nedostaly. Robyn na něj mezitím překvapeně zírala naposledy ho viděla svlečeného dávno v dětství. S naběhlými svaly vypadal jako zápasník. Poručík se stále snažil přeštípnout řetězy, ale otupené čelisti se nechtely do kovu zakousnout, navíc mladíkovi předchozí námahou hodně sil ubylo. Zouga ho odstrčil.
Napnul svaly a kovová cvaknutí oznámila radostný výsledek. Ještě dvakrát opakoval podobný zákrok u kotníků. Bleskově vytáhl nahou dívenku na světlo.
Doktorka postupovala k průlezu, když pocítila v hloubi břicha podivné trhání, bolest jí prostupovala celým tělem. Schoulila se. Vtom se přihnala další vlna, srazila ji pod vodu, bušily do ní kusy trámů. Zahalila ji temnota. Pokušení všeho nechat a poddat se pomalu nahlodávalo předchozí odhodlání. Vztekle sebou trhla, začala bojovat. Zaznamenala sevření na rameni, Zouga ji rychle vlekl ven.
Nestačili se ani rozhlédnout, když dhau dokončila svou pouť. Přetočila se, vyletěli z paluby jako vystřeleni katapultem do chladných zelenavých vod.
Vynořili se a naposledy zaslechli vzdálené úpění tonoucích ubožaček. Vlny systematicky zpracovávaly poslední zbytky dřevěné konstrukce. Vedle nich se objevila veslice, kde statečný poručík organizoval jejich záchranu.
Silné ruce je vytáhly z vody, plně naložené plavidlo se podezřele kývalo. Veslaři bleskově obrátili příď proti další vlně, obratně dokončili celý manévr a zkušeně vyrazili k mateřské lodi.
Robyn se dovlekla k hromadě černých těl, radost ji zavalila při pohledu na zachráněnou dívku. Nadšení však převážilo pálení v plicích a křeče v břichu.
Přetočila ji tak, aby si o ni mohla opřít hlavu. Hned zaznamenala podstatně vyšší věk než u ostatních děvčat. Pohublé

tělo sice neprozrazovalo stáří, ale podle vyvinuté pánve ji odhadovala na šestnáct roků. Právě ji zakrývala plachtou, když otevřela oči.
‚flgija bonga,“ špitla. Šokovaná Robyn si uvědomila, že slovům rozumí. Jakoby se přenesla do jiné země a k jiné ženě. Matka ji přece kdysi učila tahle slova dost dlouho, aby uměla správnou výslovnost.
„Ngija bonga, chvalořečím ti!“
Snažila se najít odpověď, bohužel mysl odmítala poslušnost zrovna tak jako tělo. Řada let uplynula od doby, kdy se tuhle řeč učila. Náhle, téměř automaticky, zareagovala.
„Velapi wena, kdo jsi a odkud pocházíš?“
Dívka rozevřela oči dokořán.
„Ty!“ šeptla. „Ty mluvíš řečí našeho kmene?“
Na palubě umístili osmadvacet černošek, které přežily. Black Joke se stočil od pevniny a přídí zamířil opět na sever, k cíli své cesty. Ztroskotaná dhau se už kompletně rozpadla, prkna a trámy poskakovaly v burácejícím příboji.
Mořští ptáci se shromáždili v těchto místech a prudkými nálety uzobávali smutné pozůstatky hrůzného nákladu.
Mezitím se v hlubinách houtbvali žraloci, dostávali se do extáze. Trojúhelníkové hřbetní ploutve prořezávaly hladinu, když lidožrouti hnáni nenasytností vystřelovali nad vodu jako torpéda. Rány při dopadu připomínaly kanonádu.
Osmadvacet z několika set, uvažovala Robyn. Postupovala podél řady zachráněných, bolavé tělo protestovalo při každém kroku. Doléhalo na ni zoufalství, jelikož u většiny z nich rozeznávala ztracenou vůli k životu. Pochopila z otcových poznatků hlavní fakt: Jakmile primitivní člověk přestane odporovat nemoci, zemře, aniž by mu mohl kdokoliv pomoci.
V noci, i přes neustálou péči, dvaadvacet skonalo. Námořníci je hodili přes záď Black Joke. Zbylé dívky se ráno dostaly do komatu, zakousla se do nich horečka selhávajících ledvin. Atrofovaly totiž nedostatkem tekutin, nebylý schopné filtrovat odpady tělesného systému. Pacientky bylo zapotřebí donutit k pití.
Nejstatečnější holčina se osudu tvrdě vzpírala. Robyn odhadla, že pochází z lidu Nguni, bohužel nevěděla, do jakého kmene ji zařadit. Převážně se domlouvaly různými variantami jazyka Žulu, ovšem podle výslovnosti a přízvuku se její příslušnost nedala nijak určit.
Doktorka děvče povzbuzovala, udržovala konverzaci, hlavně aby v ní uchovala vůli k přežití i přes horkost stravující choré tělo.
Téměř s mateřskou starostlivostí se snažila ve všech vybudit podobný zájem, vždy se ale věrně vracela ke své oblíbenkyni. U rtů jí přidržovala misku se slabým cukerným roztokem. Pacientka vyčerpaně odpočívala mezi každým lokem.
„Jmenuju se Juba,“ najednou špitla. Dokonce pouhá intonace připomněla modrošedé holuby s páskem na krku, bublající ve větvích tíkovníků tenkrát na misii, kde se Robyn narodila.
„Holubička, opravdu hezké jméno,“ potvrdila znalost významu. Dívčina se stydlivě usmála, usilovně se snažila šeptat dál. Spojovala je snad pouhá stovka známých slov, které doktorka dokázala využít. Většině mluvy však nerozuměla, přesto naslouchala a přikyvovala. Smysl vyřčených vět se postupně začal vytrácet, Juba upadala do deliria. Mluvila totiž k přízrakům minula. Dokonce odmítala pít: mumlala a vykřikovala něco o strachu, cloumal s ní vztek, téměř se tekutinou zalkla.
„Musíš si odpočinout,“ ozval se náhle vedle nich bratr. „Vždyť stojíš na nohou minimálně dva dny beze spánku. Takhle se sama zabiješ!“
„Cítím se docela dobře, díky,“ odporovala Robyn, i když tvář měla ztrhanou a bledou, protože únava i bolest si vybíraly svou daň.
„Nech mě, abych tě odvedl do kajuty.“
Nemohla ji opustit chudinka Juba zůstala naprosto sama, žádná ze zachráněných dívek nevydržela. Všechny hodili přes palubu, kde se o ně postaral houf žraloků dychtivě sledující dělový člun.
„Dobrá,“ souhlasila Robyn, „ale ona půjde se mnou!“
Zouga přenesl holčinu z improvizovaného přístřešku na palubě, sloužící coby ordinace, do sestřiny kajuty. Stevard mezitím přichystal lože z plachty vycpané slámou. Tam pacientku položil.
Doktorka musela tvrdě zápasit s pokušením natáhnout se na lůžko. Věděla dobře, že by upadla do mrtvolného spánku a její svěřenkyně by mohla kvůli takové donebevolající nedbalosti zemřít.
Proto se raději usadila na slamníku a Jubu si položila do klína. Spouštěla jí roztok mezi rty kapku po kapce, hodinu po hodině.
V průzoru se pomalu začalo šeřit, venku se rozhořel typicky rychlý západ slunce, jak je v tropech obvyklé. Náhle ji zalilo cosi teplého, ve vzduchu ucítila zápach moče.
„Bože, díky,“ zašeptala. Ledviny začaly opět pracovat, takže byla zachráněna. Robyn s ní pomalu kolébala, vlhkost její neprotivila vždyť vyprázdnění močového měchýře vítala jako příslib života.
„Podařilo se ti to, má Holubičko!“
Se zbytkem sil dívčinu uložila, otřela ji hadrem namočeným v mořské vodě, shodila zašpiněné suknice a padla tváří do svého lůžka.
Spala nepřetržitě deset hodin. Vzbudily ji až křeče. Kolena přitahovala k bradě ve snaze překonat nelítostnou bolest, břišní svaly měla napnuté a ztvrdlé jako kámen. Pálení v podbřišku ji silně zneklidňovalo.
Možná se přece jenom v podpalubí vraku vážně zranila, přemítala. Náhle se dostavila úleva a radost přehlušila veškerou bolest. Schýlená křečemi se přešourala ke kbelíku za plentou. Skutečně krvácela. Omyla se a hned přiklekla k Holubičce.
Bohudíky horečka pominula, poznala hned na první dotek. Dívka se začala zotavovat, což dodalo Robyn novou

energii. Ted1 jenom potřebuje najít vhodný okamžik, aby mohla Clintona Codringtona ujistit, že si ho nevezme. A na malý domeček u přístavu v Portsmouthu může taky zapomenout. I přes doznívající bolest se cítila svobodná, tělo se odpoutávalo od země, připadala si jako pták připravující se k letu.
Naplnila misku vodou a Juba se s její pomocí trochu napila. „Ted1 už budeme v pořádku," vysvětlovala a dívka otevřela oči. „Obě budeme v pořádku," opakovala se šťastným úsměvem a sledovala žíznivě pijící Holubičku.
Pacientka se zotavovala rychle. Brzo začala jíst s neutuchajícím apetýtem. Rostl snad ze dne na den, pokožka se začala zdravě blýskat, opět vypadala mladě, v očích jí zářil nepokojný duch. Teprve teď si Robyn všimla, že Juba zdědila dar až neuvěřitelné elegance: křivky těla od prsou k zadečku přesně odpovídaly představám evropských dam, které jich ale dosahovaly pouze mistrnými vycpávkami. Ve sladké kulaté tvářičce svítily široce posazené oči a nádherně modelované rty jí dodávaly exotickou, nevídanou krásu.
Domorodá slečna vůbec nechápala, proč se ji doktorka snaží zakrývat látkou. Robyn však dobře zaznamenala lačné pohledy námořníků. Hlavně když dívka přecházela po palubě zahalená pouze bederní rouškou a vůbec se nestarala, zda vítr hadřík právě nadzdvihl třepotal se, jakoby vábil. Proto rychle upravila jednu ze starších bratrových košil. Sice Holubičce splývala až ke kolenům, ale když ji přepásala jasnou stužkou, dívku změna nadchla. Odjakživa měla totiž zálibu v krásně barevných věcech.
Sledovala doktorku jako štěně. Robyn si postupně zvyšovala slovní zásobu domorodého jazyka, takže si povídaly dlouho do noci.
Ovšem Clinton Codrington začal projevovat akutní známky žárlivosti. Už si zvykl na každodenní dámskou přítomnost, ale doktorka se nyní kvůli dívce vymlouvala na zaneprázdněnost. Připravovala ho tak nenápadně na smutné znění odpovědi, kterou mu přislíbila před přistáním v Quelimane.
Zougovi se však také nelíbilo, že se sestra tak sblížila se zachráněnou dívkou.
„Sestřičko, musíš si uvědomit, zeje to jenom divoška. Nikdy se nevyplatí chovat se k nim příliš důvěrně," zamračeně jí připomínal. „Často jsem to zažil v Indii. Člověk si od nich musí udržovat odstup, vždyť jsi koneckonců Angličanka!"
„Ale ona pochází z kmene Matabele smíšeného s původním lidem Zanzi jejich předkové přišli od jihu, když se kmen Žulu rozštěpil. Teď jim kraluje Mzilikazi, jemuž dívčin otec sloužil coby slavný generál. Podle rodokmenu může potvrdit původ až k vládci jménem Senzangakhona, králi zulského národa a předkovi samotného Čaky, což z ní prakticky dělá aristokratku. My se kupříkladu v historii nedostaneme dál než k pradědečkovi, který pásl krávy."
Zougův výraz ztvrdl, velice nerad s někým diskutoval o rodokmenu vlastní rodiny.
„Jsme Angličané. Nejmocnější a nejcivilizovanější národ ve světových dějinách."
„Však dědeček Moffat zná krále Mzilikazi," popíchla ho sestra. „Tvrdil, zeje to skutečně velký gentleman."
„Jseš úplně blbá," odsekl bratr. „Jak můžeš porovnávat anglickou ušlechtilou rasu a tyhlety krvelačné divochy!" Přešel ke dve řím, nemínil v nechutné diskusi pokračovat. Jako obvykle měla Robyn veškerá fakta perfektně seřazená a navíc ho její logika rozzuřovala.
Doopravdy se jejich děda, Robert Moffat, poprvé sešel s králem Mzilikazi před třiceti lety a po čase se z obou mužů stali nerozluční přátelé, kteří si bezmezně důvěřovali. Vládce ho nazýval Tshedi, radil se s ním o věcech týkajících se světa za hranicemi jeho říše a zároveň u něho podstupoval léčbu, protože ho ve stáří trápila dna.
Trasa na sever do země Matabelců procházela misií Roberta Moftata v Kurumanu. Fuller, coby rozvážný cestovatel, vždy starého misionáře požádal o bezpečný doprovod, obzvlášť, když matabelští impi střežící Spáleniště pedanticky dohlíželi na pořádek.
Pravděpodobná snadnost, s níž Fuller Ballantyne postupoval divočinou mezi neznámými kmeny podél řeky Zambezi, kdy se bez problémů a zdráv dostal tak daleko na západ, až k jezeru Ngami, se dala odvodit ze známosti s Robertem Tshedi Moffatem. Zaručená ochrana matabelského krále zahrnovala nejenom staré přátele, ale i nejbližší rodinné příslušníky. Uznávaly ji všechny domorodé kmeny dosažitelné dlouhou rukou Matabelců, paží svírající asagaj, to děsivě ostré kopí, s nímž zulský král Čaka počal budovat a nakonec si podrobil svůj svět.
Znechucený sestřinou ironií, pokud šlo o porovnávání rodinných původů, Zouga nakvašeně kráčel chodbou. Náhle si uvědomil obrovský význam toho, co mu sdělila. Otočil se a letěl zpátky.
„Sestřičko!" vřítil se do kajuty. „Pokud pochází ze země krále Mzilikazi, musí znát cestu do svého domova dobrých pět set mil na západ od Quelimane. Navíc prošla územím, kde vládne Monomatapa. Zkus z ní vydolovat veškeré informace!"
V tom okamžiku začal litovat svého dávného nezájmu, když je matka učila domorodou řeč. Přesto se snažil soustředit na jejich hovor, občas nějaké slovo pochytil, ale Robyn mu většinou musela obsah podrobně vysvětlovat.
Juba znovu potvrdila, že její otec, udatný Induna a proslavený válečník, bojoval s Búry u řeky Mosega. Od té doby se zúčastnil asi stovky dalších bitev, štít měl hustě posetý bílými a černými střapci volských ohánek, z nichž každá symbolizovala hrdinský čin.
Bezpečně získal místo v kruhu všech Indunů už coby mladý muž, kdy ještě neprožil ani třicet letních období. Nakonec se vypracoval do rady starších, kde se stal jedním z předních členů shromáždění celého národa. Vlastnil padesát manželek, v mnoha z nich kolovala čistá krev Zanzi jako u něho. Zplodil sto dvanáct synů a nesčetné množství dcer. Ačkoliv většina dobytka obyvatel národa patřila králi, přesto jich měl pět tisíc svěřeno do péče, čímž jeho prestiž ještě vzrostla.
Skutečně se stal mocným mužem možná až příliš v ohledu na svou vlastní bezpečnost. Kdosi královi špitl do ouška slovo „zrada" a panovníkovi kati oblehli jeho kraal už za svítání. Potom ho vyvolali.
Objevil se v nízkém vstupu své rákosové chýše tvaru úlu, zcela nahý opustil náruč nejoblíbenější manželky.
„Kdo mě volá?" vykřikl do ranního šera. Okamžitě zaznamenal obklíčení nehnutě stojících černých postav přinášejících smrt.

„Ve jménu krále!“ ozvalo se. Z útvaru vystoupil známý Induna, říkali mu Bopa. Silný menší muž se svalnatou hrudí a velkou hlavou, jakoby vytesanou z kusu žuly nalezené na kopje u řeky Inyati.
Neexistovalo žádné odvolání, ani útěk, ani nějaká podobná úvaha to starý Induna dobře věděl.
„Ve jménu krále!“ Tohle zvolání stačilo. Pomalu se napřímil. S výjimkou náznaku šedin jeho mohutná postava se širokými rameny působila ohromujícím dojmem. Respekt doplňovaly jizvy z bojů, které se mu svíjely na hrudi i bocích jako živí hadi.
„Černý slone,“ odsouzenec začal recitovat obřadnou chválu sestavenou z královských slavných přízvisek. „Bayete Hrome nebes, otřásající zemí. Bayete“
Zatímco vyvolával celou litanii, svezl se najedno koleno a královský popravčí si stoupl za něho.
Ženy i starší děti vylezly z okolních chýší, shromáždily se a jejich hlasy se změnily v jednolité úpění. S děsem a hrůzou pohlíželi na kata, který zabodl krátký asagaj mezi lopatky starého Induny. Ostří vyjelo z prsou na délku dvou dlaní. Když oštěp vytrhl s hnusně mlaskavým zvukem kovu opouštějícího živé tělo, vytryskla ze slovutného bojovníka fontána krve až do výše hlavy a zasloužilý generál padl na tvář.
Se zkrvavenou zbraní královský kat vydal další rozkaz svým bojovníkům, protože rozsudek smrti zahrnoval manželky i děti, které kdy hrdinný bojovník zplodil. Hroznému osudu neunikli ani posluhující otroci se svými potomky každý obyvatel téhle osady musel být zahuben. Přes tři sta duší!
Popravčí četa pracovala bleskově, i když došlo k jistým změnám tradičního výkonu rituálního zabíjení. Obvykle staré ženy a prošedivělí otroci umírali rychle s proraženou lebkou následkem úderů dřevěných palic, neměli nárok ani na čestnou smrt kovovým hrotem asagaje. Nemluvňata a malé děti chytali za nohy a profesionálním švihem jim rozbíjeli hlavičky o kmeny stromů, sloupy ohrady pro dobytek nebo příhodnější skalisko. Práce jim šla od ruky, protože to byli velice dobře vytrénovaní a disciplinovaní bojovníci něco takového už prováděli mnohokrát.
A právě tady došlo ke změně. Mladé ženy, nevyspělé děti a mládež shromažďovali před královským popravčím, který pohledem zvažoval jejich kvalitu a posílal je gestem zakrvaveného oštěpu nalevo či napravo.
Vlevo čekala rychlá smrt, vpravo se pozůstalí museli dát do klusu běželi směrem na východ, proti vycházejícímu slunci, vyprávěla Juba doktorce.
„Mnoho dní jsme cestovali,“ hlas se jí chvěl prožitou hrůzou, stále zobrazenou v krásných temněhnědých očích.
„Nevím přesně, jak dlouho naše trápení trvalo. Kdo padl, zůstal ležet na místě, ostatní pokračovali.“
„Zeptej se, co všechno si pamatuje z okolí,“ požadoval podrobnější informace Zouga.
„Překročili jsme mnoho řek, i nějaké vysoké hory.“ V paměti měla vzpomínky pomíchané, nedokázala správně odhadnout vzdálenost. Navíc se s místními obyvateli nescházeli, vyhýbali se osadám i městům, nezahlédli ani dobytek, ani úrodu. Při každé otázce Juba jen vrtěla hlavou. Nakonec Zouga ukázal Harknessovu mapu v zoufalém pokusu dívce připomenout jisté útvary, které si mohla zapamatovat. Holubička se jenom chichotala nad naivními obrázky, čáry a jiná znamení na mapě nijak nechápala.
„Řekni jí, ať pokračuje,“ netrpělivě pobízel sestru.
„Na konec jsme prošli hlubokými roklinami v horách, kde stráně jsou pokryté vysokými stromy a voda řek padá dolů v bílém oblaku. Tam na nás čekal hunu bílý muž.“
„Běloch?“
„Ano, jako vy,“ přikývla Juba. „S bledou kůží a bledýma očima. Stálo tam mnoho mužů, někteří bílí, jiní hnědí nebo taky černí. Ovšem v bělošském oblečení. V rukou drželi isibamu, pušky.“ Matabelci znali dobře sílu a efektivnost střelných zbraní vždyť se srazili s takhle vyzbrojeným nepřítelem už před třiceti lety. Dokonce i některý z matabelských Indunů vlastnil mušketu, ačkoliv mu ji nosil sluha v případě vážnějšího boje.
„A tihle lidé stavějí kraaly podobné našim ohradám pro dobytek, ale plní je otroky. Všichni byli spojeni insimbi, kovovými řetězy.“ Poškrábala se na zápěstí snad instinktivně, stále tam zůstávaly stopy po poutech.
„Každým dnem přicházelo víc a víc našich lidí někdy jenom tolik, jako máme prstů na ruce, jindy takové množství, že jsme jejich nářek slyšeli i z velké dálky. Vždycky je hlídali ti ozbrojení muži. Další den před svítáním, v čase rohů.“
Robyn si náhle vzpomněla na význam téhle fráze: rohy dobytka se v tu brzkou ranní hodinu dají zahlédnout na pozadí světlejší oblohy, ale teď musela naslouchat dál „. nás vyvedli z kraalů spoutané insimbi a zformovali v obřího lidského hada. Hlavu vpředu kdesi v lese jsem vůbec neviděla, zatímco ocas se plazil stále v oblacích hor, když jsme scházeli po Ndlele umfisi.“
Poprvé na vlastní uši slyšela název „Hyení cesta“ označení trasy, kudy transportovali otroky k pobřeží. Téměř viděla temný zářez v krajině vinoucí se lesem a buší, vydupaný mnoha tisíci bosých nohou, hlídaný věčně hladovými mrchožrouty. chechtajícími se nad snadno nabytou potravou.
„Mrtví společně s těmi, kteří padli a nedokázali vstát, byli odpoutáni od řetězů a pohozeni stranou. Právě proto sefisi staly tak drzé, že vybíhaly z buše a hodovaly přímo před našima očima. Nejhorší bylo, když oběti ještě žily.“
Juba přestala vyprávět, prázdným pohledem zírala ke stropu, oči její pomalu plnily slzami. Robyn ji objala kolem ramen a přitáhla k sobě.
„Nevím, jak dlouho jsme postupovali po Hyení cestě,“ pokračovala Holubička, „protože všechny dny nám připadaly stejné, až na ten poslední, kdy jsme uviděli moře.“
Po ukončení bolestného vyprávění ji nechali zase odpočinout. Teď si konečně sourozenci mohli veškeré poznatky shrnout.
„Musela projít královstvím Monomatapy, přitom tvrdí, že nezahlédla ani živáčka, ani náznak lidské činnosti.“
„Otrokáři se mohli vyhýbat kontaktu s národem panovníka Monomatapy.“
„Přál bych si, aby si toho pamatovala víc.“
„Vždyť postupovala v karavaně otroků,“ bránila dívku Robyn. „Jedinou starostí pro ni bylo přežít!“

„Kdyby jenom tihle analfabeti dokázali číst z mapy.“
„Přece jde o jinou kulturu, Zougo.“ Zaregistrovala u bratra zvýšený zájem, takže hbitě pokračovala. „Možná je slavný Monomatapa pouhá legenda kdoví zda vůbec existují nějaké zlaté doly. Nejdůležitější je fakt, že Matabelci obchodují s otroky, což nikdy předtím nedělali.“
„Blbost!“ sykl Zouga. „Vždyť patří k nejničivějším nájezdníkům od časů Čingischána! Všichni pocházejí z rodu profesionálních zulských bojovníků ať jde o kmen Shangaan, Angoni nebo Matabele. Stylem jejich života je válčení, hlavní úrodu nahrazuje plundrování. Celý národ je vybudován na systému chytání otroků.“
„Ale nikdy předtím je neprodávali,“ upřesňovala sestra. „Alespoň podle zpráv našeho ďědy ani Harris a ostatní slavní lovci se o tom nezmiňují.“
„Však Matabelci nikdy předtím na trh s otroky nenarazili,“ rozumně zauvažoval. „Nyní konečně mají kontakt s náhončími otrokářů, a tím se před nimi objevila otevřená brána k pobřeží. Tohle všechno jim předtím scházelo.“
„Zougo, tohle musíme dosvědčit,“ pronesla náhle Robyn zcela rozhodně. „Musíme se stát očitými svědky toho hrůzného zločinu proti lidskosti a dosažené informace doručit do Londýna.“
„Kdyby jen si to dítě něco pamatovalo z království Monomatapy nebo se alespoň objevila zmínka o zlatých dolech,“ mumlal stále nespokojený Zouga. „Musíš se dozvědět, zda viděla slony.“ Zíral do Harknessovy mapy, nad bílými místy jen lamentoval. „Nemůžu uvěřit, že by něco podobného neexistovalo. Všude je tolik nadějných stop.“
Vzhlédl k sestře. „Ještě něco myslel jsem, že si nepamatuju nic z toho, co nás matka kdysi učila. Teď mi však zní v hlavě parádní říkadlo: Munja, mabili, zinthatuJolala umdade wethu,“ skončil recitaci.
„Jedna, dva, tři spinkej má malá sestřičko,“ potichu opakovala Robyn.
Zouga se uchechtl, potřásl hlavou. „Měl bych opět začít se studiem a vy dvě mi musíte pomoct.“
Řeka Zambezi se vlévá do moře v deltě rozsáhlých močálů, kdy stovka zmateně křižujících mělkých kanálů se začíná rozvětvovat už dobrých třicet mil před pobřežím Indického oceánu. Plovoucí papyrové trsy se odtrhávají od hlavního porostu, který zakrývá ústí řeky nesoucí do moře špinavě hnědou vodu. Někdy dosahují obřích rozměrů, vysoká ostřice vytvoří celý koberec tuhých stonků zpevněných kořeny rostlin. Tahle falešná pevnina dokáže unést i vzrostlé býložravce. Občas se stává, že stádo buvolů se nechá obalamutit tímto přírodním útvarem a pomalu vypluje na moře, kde bouřlivé vlny ostrůvek rozmetají. Mohutná turovitá zvířata jsou sice dobrými plavci, ovšem takhle obrovskou kořist si zase nenechají uniknout hlídkující žraloci.
Pokud vítr vál z močálů, přinášel nejenom zápach bažin, ale i podivného člena hmyzí rodiny. Malý pavouček, ne větší než hlavička zápalky, žil též ve chvostech šáchoru papírodárného. Budoval si nádherné pavučinky, s jejichž pomocí se nechal uchopit brízou a lejěl. Bylo jich tolik, že vytvořili celý oblak a připomínali kouř hořící buše. Stoupali vysoko k obloze, dokázali vytvořeným oparem proměnit západ slunce v odstíny růžové a slabě nafialovělé.
Řeka po dně posunovala usazený kal, zahuštěný těly utopených zvířat i ptáků, takže obrovití krokodýli na Zambezi hodovali na stejné úrovni jako žraloci.
Black Joke narazil na první z těchto podivných kreatur už deset mil od pevniny. Zdálky připomínal pohupující se kmen stromu až na mokré šupiny, jež se ve slunečním světle zablýskly. Jakmile se dělový člun přiblížil, mohutný ještěr mrskl zubatým ocasem a zmizel v hloubce. t
Hledali možnost vplutí do systému kanálů, protože rozměr Black Joke všude nevyhovoval. Teprve až Congonský průliv jim poskytl zadostiučinění jako jediná průjezdní pasáž k městu Quelimane.
Clinton Codrington naplánoval přistání na druhý den ráno, přes noc budou kotvit v ústí řeky. Robyn věděla, že musí odstranit stehy, i když by je pro jistotu raději ještě několik dní nechala. Ovšem v Quelimane konečně opustí dělový člun, takže podobná možnost nepřicházela v úvahu.
Zároveň se rozhodla využít situace a dát kapitánovi definitivní odpověď, na kterou velice trpělivě čekal. Předvídala bolestnou reakci, až mu poví pravdu. Současně v ní hlodal i pocit viny: přece ona sama v něm vzbudila poměrně jistou naději. Její nátuře bylo náhony vzdálené zapříčiňovat druhému utrpení, proto mu musí své odmítnutí vysvětlit co nejjemněji, rozhodla se.
Navrhla, že mu vytáhne stehy ve své kajutě, kde se polonahý usadil s rukou zdviženou. Při pohledu na zhojenou jizvu pocítila hrdost na svou práci. Každý uzlík pinzetou popotáhla, koňskou žíni přestřihla. Zůstávaly pouze dvě červené tečky, čisté a suché. Pouze z jedné vytekla kapka krve, kterou lehce otřela.
Robyn zaučovala Jubu jako asistentku držela doktorce podnos s nástroji, odhazovala použité tampony. „Ted můžeš jít,“ šeptla jí do ucha Robyn poté, co odstoupila a zálibně zdálky pohlížela na pravidelnost perfektních stehů.
Holubička nasadila spiklenecký výraz a zamumlala: „Je skutečně hezký, tak bílý a hebký.“
Doktorce zrůžověly tváře, podobně uvažovala i ona. Na rozdíl od drsného a chlupatého Američana měla před sebou muže s nádherně vyvinutými svaly, bez jediného chloupku, s kůží mramorově lesklou.
„Oči se mu rozšiřují jako měsíc, když se na tebe dívá, Nomuso,“ chichotala se Juba. Ačkoliv se Robyn pokoušela nasadit přísný pohled, na rtech jí rozkvetl úsměv.
„Radši upaluj,“ hrozila jí.
„Přišel čas zůstat o samotě,“ prohlásila dívka a zakoulela očima. „Budu hlídat u dveří, ale nemíním poslouchat, Nomuso.“
Doktorka už dávno pochopila, že se na ni nemůže zlobit, obzvlášť když ji nazývala jménem v rodné řeči: znamenalo „Dce ra milosrdenství“. Vcelku nic proti podobnému oslovení nenamítala, naopak sejí zdálo výstižné. Sama by lepší označení nevybrala. Se smíchem dívenku pleskla přes rýsující se ladnou křivku pozadí a blahem výskající Juba vyběhla z kabiny.
Clinton nechápal, o čem se spolu bavily. Právě si zapínal košili, když se jeho vyvolená otočila. Všiml si Jak se zhluboka nadechla a založila si ruce.

„Kapitáne Codringtone, pečlivě jsem uvažovala o obrovské poctě, které se mi dostalo díky nečekané nabídce, abych se stala vaší manželkou.“
„Ovšem,“ předběhl ji Clinton, takže Robyn nepřipravená na podobné přerušení ztratila natrénovanou odpověď. Tímhle slovem měla druhá věta skutečně začít.
„Slečno Ballantyneová, vlastně doktorko Ballantyneová, kdybyste mohla přestat raději zbytek ani nechci slyšet.“ Tvář mu pobledla, oči však zářily.
Doopravdy vypadá nádherně, přiznala si smutně Robyn, až jí u srdce zabolelo. Jenom přikývla.
„Tím byste mi dala možnost, abych si i nadále udržoval naději,“ pokračoval. „Uvědomuju si samozřejmě, že jste povinována svému otci i chudým, nešťastným lidem v téhle zemi. Vaše rozhodnutí chápu a plně vás obdivuju!“
Téměř se zalkla vždyť z něho sálá nádherné porozumění pro její práci, s lítostí uvažovala.
„Ovšem, jsem si zcelajistý, že jednoho dne vy a já budeme.“
Chtěla ho ušetřit další bolesti.
„Kapitáne,“ začala a horlivě vrtěla hlavou.
„Ne,“ zareagoval. „Ať řeknete cokoliv, své naděje se nevzdám. Jako trpělivý muž chápu, že dosud nenadešel příhodný čas. Ale v hloubi duše jsem přesvědčený o jednom: Naše osudy se spojí, i kdyby to mělo trvat deset nebo padesát let.“
Udané časové rozpětí zatím Robyn nijak neohrožovalo, takže její viditelně ulevilo.
„Miluju vás, má drahá doktorko Ballantyneová, a na tomhle faktu nemůžete nic změnit. Zatím vás však prosím, abyste si zachovala o mně dobré mínění a i nadále mi věnovala své vzácné přátelství.“ i
„Máte obojí,“ řekla popravdě. Problematickou záležitost zvládla neuvěřitelně snadno, všechno dopadlo mnohem lépe, než předpokládala, i když podezřelý stín kdesi v nitru setrvával.
Chvíle k dalšímu soukromému hovoru se už nenaskytla, protože Clinton byl plně zaměstnán výběrem cesty proradnými kanály. Black Joke se pomalu probojovával mezi sesutými břehy a nezaznamenanými mělčinami chránícími ústí řeky. Meandry průlivu téměř dvacet mil obklopoval mangrovový porost dosahující až k severnímu břehu přístavu Quelimane.
Vedro v deltě se těžko snášelo, nesnáze násobila i vysoká vlhkost společně s puchem z bahna a hnijící vegetace. Doktorku fascinovaly podivně pokroucené tvary bahnomilných rostlin stromovitého vzrůstu. Z paluby sledovala, jak z čokoládově zabarveného bahna vyráží prazvláštní pyramida kořenů připomínající nohy nějakého fantasmagorického brouka a mění se v dužinatý kmen mizící ve střeše jedovatě zeleného listoví. Po zemi se šourali purpuroví a žlutí krabi houslisté, každý z nich si nesl ve vzduchu vztyčené jedno jediné disproporčně obří klepeto připadali jí, jakoby neohrabaně mávali na proplouvající loď nebo výhružně gestikulovali.
Vlna od Black Joke probíhala celým kanálem, na rozbahněných březích zašuměla, až vyplašila malé zelenavé a nachové noční brodivé ptáky, kteří se obtížně zvedali k letu.
Vypluli ze zátočiny a naskytl se jim pohled na rozpadající se stavby Quelimane. Okolí dominovaly čtverhranné věže kostela, z nichž však omítka opadávala v poměrně velkých kusech, z bílé barvy fasády vystupovaly skvrny šedivé a zelené plísně jako u zrajícího sýru.
Přístav kdysi patřil k nejrušnějším centrům obchodu s otroky na africkém pobřeží. Zambezi sloužilo coby dopravní tepna s vnitrozemím, největší přítok řeka Shire ho dokonce spojovala s jezerem Marawi. Tudy otrokáři pronikali do vzdálených hor, tam lovili další oběti, které touhle vodní cestou proudily nejenom ve stovkách, ale celých tisících. Když Portugalci pod britským tlakem podepsali Bruselskou smlouvu, museli zlikvidovat ohrady v Quelimane a Lourenco Marques. Dokonce uzavřeli i Mosambický ostrov. Přesto otrokářská dhau, kterou Black Joke pronásledoval, prokázala, že ohavná nákaza se drží při životě a stále kvete podél portugalského pobřeží. Jak typické pro tenhle pronárod, rozvažoval Clinton Codrington.
Znechuceně skousl ret. Před několika sty lety světoznámí mořeplavci otevřeli lidstvu tohle nádherné pobřeží, ovšem Portugalci se přimkli pouze k úzkému a nezdravému přímořskému pruhu pevniny. S vyvinutím nepatrné snahy se bezúspěšně pokusili proniknout do vnitrozemí a od té doby se tu válejí stejně jako chátrající budovy a rozpadající se kdysi velice proslulá, mořeplavecká velmoc. Zcela se spokojili s oficiálním příjmem za různorodou úřední činnost doplněnou neuvěřitelným podplácením, s výdělky z provozu nevěstinců i tolerancí sebehorších zločinů, pokud jim přinesly sebemenší profit.
Při vedení přistávacího manévru se Black Joke blížil k nábřeží, kde už rozeznával srocené úředníky. Jako supové tam číhali ve svých nesourodých uniformách vyzdobených zlatými prýmky, vyšňoření šavličkami takhle se vyparádil i ten nejobyčejnější celník.
Nadchází čas vyplňování nekonečného množství formulářů a nechutných celních deklarací, pokud na ně kapitán významně nemrkne a nevloží jim do otevřené dlaně nějaký bakšiš. Ovšem tentokrát to bude jiná. Tohle je přece dělový člun Královského námořnictva.
„Pane Denhame,“ zvolal ostře Clinton, „vydejte pistole a šavle hlídce u kotvy nikdo nevstoupí na loď bez povolení jejího velitele.“
Potom krátce potřásl Zougovi rukou, vcelku k sobě během cesty nepocítili žádné sympatie, takže rozloučení proběhlo chladně.
„Nikdy vám nemůžu dostatečně poděkovat, pane,“ bryskně vyhrkl už skutečný vůdce výpravy.
„Plnil jsem jen svou povinnost, majore.“
Zouga se však víc věnoval seržantovi, který organizoval své mušketýry na přídi. Nadšeně se připravovali k vylodění po pro tle dost otravné plavbě.
„Musím zkontrolovat své muže, kapitáne,“ omluvil se major a odběhl.

Clinton se otočil k Robyn, pevně pohlížel do jejích zelených očí.
„Prosím o malý dárek na památku," šeptl.
Vztáhla ruku k lalůčku ucha, z něhož sejmula lacinou skleněnou náušnici. Podali si ruce, malá ozdoba mu vklouzla do dlaně. Lehce si ji přitiskl ke rtům, než dárek ukryl do kapsy.
„Budu čekat," opakoval, „deset nebo třeba i padesát let."
Black Joke se při zdvižené hladině dostal až ke kamennému nábřeží, kde vylodil celé hory vybavení Africké expedice Ballantyneů. O dvě hodiny později dělový člun konečně odhodil kotvící lana a zamířil příd do plavebního kanálu.
Na velitelském můstku stál Clinton Codrington a přes rozšiřující se pruh vodní hladiny upjatě zíral na štíhlou postavu v dlouhých suknicích. Bratr se za odplouvající lodí ani neohlédl, protože překontrolovával dlouhý seznam, položku po položce. Seržant Cheroot s útvarem ozbrojenců kolem tvořili ostrahu, takže všichni pozorovatelé se drželi v úctyhodné vzdálenosti.
Portugalští úředníci skutečně s respektem uznávali červené voskové pečetě i stužky, které dekorovaly Zougovy doporučující dopisy, vydané portugalským velvyslancem v Londýně. Přesto se o hladké pochopení situace patrně víc zasloužilo vplutí dělového člunu Královského námořnictva vcelku správně odhadli, že právě tohle ozbrojené plavidlo se jistý čas bude pohybovat nedaleko. Ani sám guvernér Portugalské východní Afriky by nepřitáhl větší pozornost.
Menší úředníčkové už dokonce běhali po městě a vybírali co nejlepší ubytování, zajišťovali skladovací prostory, organizovali říční transport na počáteční etapu pohybu výpravy proti proudu Zambezi do Tetě, poslední bašty portugalské říše. Právě tam vysílali příkazy ohledně nosičů i průvodců, prováděli zkrátka všechno, co mladému britskému důstojníkovi viděli na očích.
V takovéhle aktivitě stála Robyn Ballantyneová opodál zcela osamělá, pohled upírala na vzdalující se modrou siluetu kapitána
Black Joke. Jak vysoký se zdál, vlasy ve slunci se zatřpytily odstínem bílého zlata, když zdvihl ruku k pozdravu.
Mávala, dokud Black Joke nezmizel za palisádou mangrovového porostu, dokud se stěžně a kouřící komín neztratily z dohledu. Pořád se za ním dívala, až po dělovém člunu zůstal jen černý oblak usazený na vrcholcích zelených bahnomilných křovin.
Na palubě stál Clinton Codrington s rukama za zády a ve tváři se mu zračilo pohnutí. Nastalou situaci nepovažoval za nějak zvlášť melodramatickou. Skutečně v srdci cítil lásku a byl vděčný, že poznal něco tak vzácného, životně důležitého.
Darovanou náušnici si pověsil na šňůrku okolo krku, houpala se mu za košilí. Přitiskl ji k hrudi, když netrpělivě pohlížel do průlivu před nimi. Konečně se ujistil o správném směru svého života: mohl vzhlížet ke stálici jako mořeplavci k Polárce.
Ušlechtilou náladu si udržel i dalších pět dní, než Black Joke objel Elatský mys a vplul plnou parou do zálivu. Na pobřeží leželo na boku osm velkých dhau, odliv je obnažil. Hladina oceánu se v těchto místech měnila v rozmezí sedmi metrů, čehož tato plavidla pohodlně využívala, když bez problémů najela až na pláž.
Dlouhé zástupy řetězem spoutaných otroků se právě naloďovaly. Černoši vystupovali po žebřících na boku, trpělivě vyčkávali, až na ně přijde řada.
Nečekaný vjezd Black Joke do zátoky rozpoutal šílenou vřavu. Pobřeží ožilo ženoucími se a vřískajícími postavami, jekot a výkřiky otroků se mísily s práskáním karabáčů i řevem vzteklých otrokářů. Zvuky chaosu se jasně donesly na palubu dělového člunu, který právě spustil kotvu hned vedle útesu a natočil se proti větru.
Clinton Codrington blaženě sledoval nastalou paniku, připomínal chudé dítě zírající do výlohy cukrářství.
Přísné rozkazy kontradmirála Kempa mu stále ještě zněly v uších. Pamatoval si z nich každičký nepříjemný detail. Vždyť kvůli horlivé aktivitě v minulosti měl zákaz vyvíjet během hlídko vé plavby jakoukoliv riskantní činnost. , l Kapitán
Black Joke musel striktně respektovat teritoriální celistvost nárokovanou sultánem ománských Arabů i každé písmeno ze smlouvy britského konzula, kterou dotyčný diplomat podepsal na Zanzibaru.
Proto se nesměl Clinton Codrington dostat do konfliktu se žádným sultánovým poddaným na území spadajícím do arabského vlivu. Dokonce mu upírali i možnost prohledávat jakoukoliv loď pohybující se pod zlatošarlatovou vlajkou Ománska na kterýchkoliv sultánem určených obchodních trasách.
Na hlídkové plavbě mohl zadržet prakticky jenom lodě ostatních evropských mocností, na Američany ani Araby nárok neměl. Při takhle okleštěných pravomocích mu mnoho prostoru k nezávislé činnosti nezbývalo.
Navíc hodlal využít první příležitosti ke zdvořilostní návštěvě Zanzibaru, kde dostane podrobné informace od samotného autora dohody.
Nyní však Clinton pobíhal po palubě jako lev v kleci před nadcházející dobou krmení a bezmocně pozoroval průjezd korálovým útesem do příbřežních vod. Tenhle záliv pravděpodobně patřil do sultánova panství a vlastnické právo určitě potvrdila i vláda Jejího Veličenstva.
Mezitím pobřeží osiřelo, dhau na písku zůstaly opuštěné. Jistě ho ale pozoruje tisíce párů zpytavých očí z těch blátem uplácaných přístřešků i hájků kokosových palem.
Myšlenka na zdvižení kotvy a odplutí ho pokořovala, proto zíral s ledovým vztekem v modrých očích na kořist v dosahu.
Palác šejka Elatu, Mohameda Bin Salima, byl jedinou větší stavbou v téhle osadě. Vrata z týkového dřeva ozdobená řezbami a orámovaná mosazí oddělovala hlavní budovu od zaprášeného atria. Tam pod větvemi starobylého stromu takamaka zasedal šejk se svými nejbližšími staršími poradci i emisary nejvyššího panovníka, zanzibarského sultána. Právě probírali otázku skutečného života či smrti.
Šejk Mohamed Bin Salim připomínal zaoblenou postavou už na první pohled požitkáře, jasné rudé rty a přivřené oči naznačovaly smyslnost.

Doléhaly na něj starosti, protože ctižádost ho zavedla do strašlivého nebezpečí. Vzhlížel totiž k jednoduchému cíli: získat pro svou pokladnu jeden milion zlatých rupií. Už se přiblížil nadosah plánované částky, když jeho pán, všemocný zanzibarský sultán, vyslal emisary.
Ovšem lstivý šejk Mohamed si začal budovat pozici již před deseti lety, odkdy začal velice jemně ubírat z desátek patřících sultánovi. Každým rokem zapřenou částku drze zvyšoval: pro každého hrabivce jedna plná dlaň vyžaduje vzápětí druhou.
Sultán si ale i přes vysoký věk zachovával vychytralost, takže věděl, kde hledat zmizelé peníze. Jeho pozornosti neunikla šejkova pokladnice, kam se za léta nahromadilo pěkné bohatství. Zatím však mazaně hrál nevědomého vládce a vyčkával na vhodnou příležitost. Právě nyní se naskytla Mohamed Bin Salim zapadl hluboko do svých intrik, nezachrání ho žádné kvílení ani prosby. Po deseti letech si konečně může vládce vybrat bezpečně uložené rupie včetně zisku samotného šejka.
Další tresty budou následovat v obřadném sledu. Napřed nastoupí bití do šejkových chodidel, dokud nepopraskají i ty nejmenší kostičky, takže se dotyčnému velice těžko uctivě předstupuje před sultána. Zavalený obzvlášť krutou bolestí si pak vyslechne konečný rozsudek, přičemž se mu bude kolem čela stále těsněji stahovat pás buvolí kůže, dokud šejkovo sokolí oko nevyhřezne z důlku. Teprve potom pukne lebka jako zralý meloun. Sultán vskutku miloval podobná představení na tohle se už těšil dobrých deset let.
Oba muži krutý rituál dobře znali. Vše začalo zdvořilou návštěvou sultánových emisarů, kteří právě teď seděli proti šejkovi ve stínu stromu takamaka, popíjeli hustou černou kávu z mosazných nádobek, přežvykovali žlutavý kokos a usmívali se na hostitele chladnýma, necitelnýma očima.
A právě v téhle ledové atmosféře se objevili poslové z přístavu, padli na zem a horlivé blekotali cosi o příjezdu britské válečné lodě, jejíž obrovská děla ohrožují osadníky.
Šejk tiše naslouchal, potom je propustil mávnutím ruky a obrátil se ke svým vzácným hostům.
„Tohle je skutečně vážné," začal, spokojený s tím, že může změnit téma rozhovoru. „Bylo by moudré se na to podivné plavi dlo podívat." s
„Cizinec má přece s naším pánem smlouvu," prohlásil ten se šedivou bradou, „podobnou těm, kterých má plnou místnost."
Pokyvovali hlavami, žádný neprojevoval narůstající znepokojení. Ačkoliv se o tohle pobřeží ti neomalenci ze severu většinou nezajímali, přesto v nich podobná zpráva vyvolala obavy a strach.
Po několik minut si šejk mnul zvlněné vousy, dokonce i přivřel oči, když ho osvítila spásná myšlenka. Předtím už přestával rozumně uvažovat kvůli blížící se očividné katastrofě, nyní mu mysl opět začala pracovat na plné obrátky.
„Musím se na tu válečnou loď dostat," prohlásil. Ozval se naléhavý protest z mnoha hrdel. Zdvihl ruku, aby ztichli. Pořád ještě byl šejkem Elatu a stále mohl rozkazovat.
„Je mou povinností zjistit úmysly velitele a vyslat okamžitě zprávu našemu pánovi."
Clinton Codrington téměř rezignoval, právě se rozhodoval pro vydání rozkazu ke zdvižení kotvy. Po několik hodin jeho lidé pozorovali vymřelé pobřeží, nikde ani živáčka. Doufal, že lapí bělošského otrokáře, záměr se však nezdařil. Měl už dávno vyplout, protože slunce stálo v polovině sestupné pouti a on nemohl se svým dělovým člunem v úzkých říčních průlivech riskovat. Ovšem instinkt ho zdržoval.
Opět se vrátil k zábradlí a teleskopem si prohlížel stavby uplácané z bláta s rovnými střechami vykukující mezi palmami. Pokaždé jeho mladší důstojníci zbystřili, těšili se na možnost útoku.
Tentokrát Clinton zahlédl pohyb, zablýsknutí bílé róby v opuštěné uličce. V duchu zajásal, nadšením mu naskočila husí kůže: malá deputace vycházela z hájku a přibližovala se k břehu.
„Přikažte stevardovi, aby přichystal to nejlepší uvítáme místního náčelníka jako guvernéra!" nařídil, aniž by oddálil teleskop. Skutečně v čele rozeznal postavu v oslepujícím bílém oblečení s turbanem na hlavě, třpytícím se zlatem. Za ním nesl vlajkonoš zlatošarlatovou sultánovu zástavu.
„Přivítáme ho čtyřmi výstřely," rozhodl Clinton. Potom se otočil a zamířil do kabiny, kde se chtěl převléknout do slavnostní uniformy.
Arab vystoupil z malé felúky a zadýchaně vyšplhal na palubu dělového člunu za asistence svých dvou otroků. Jakmile se nohou dotkl plavidla, ozval se první pozdravný výstřel. Šejk zavyl, vyskočil metr do výše a z tváří mu vyprchala barva.
Clinton vykročil dopředu, aby návštěvníka uklidnil a zároveň mu zabránil v úprku zpět na lodici, kde veslaři zmírali děsem.
„Prosím pojďte dál, Vaše excelence," vyzval ho kapitán a svíral hosta v podpaží jako kleště. Bryskně ho odváděl ke své kabině.
Jediným problémem se stalo vzájemné dorozumívání, ale jeden z otroků zvládal trochu francouzštinu i angličtinu.
Nastala téměř noc, než Clinton pochopil podstatu sdělení v té květnaté orientální mluvě. Kapitán zahořel spravedlivým hněvem.
Tlustý šejk Elatu právě požádal o pomoc a ochranu samotný britský majestát proti nespravedlnosti i tyranii zanzibarského sultána.
„Dites luije ne peux pas ach, zatraceně, řekni mu, že ho můžu chránit pouze v případě, když vyhlásí Elat samostatným územím vyčleněným z držav zanzibarského sultána."
„Je m excuse, je ne comprends pas."
Šlo o velice nudné jednání, obzvlášť pro Clintona, nadšeně prosazujícího vyjmutí provincie Elat z vlivu Zanzibaru. Ministerstvo zahraničí vybavilo všechny velitele Atlantské protiotrokářské eskadry speciálními formuláři smluv, navrženými v korektní legální terminologii podle protokolu. Na ně se mohl podepsat jakýkoliv náčelník, vládce, princ či

domorodý král stačil pouhý otisk palce.
Dokument zajišťoval vzájemné uznání svrchovanosti mezi vládou Jejího Veličenstva královny Viktorie a níže podepsaným sliboval v mlhavých formulacích ochranu a svobodný obchod, ovšem na konci zcela přesně specifikoval zavržení obchodu s otroky. Navíc zaručoval právo vládě Jejího Veličenstva prohledávat, zadržet a zničit veškeré lodě zapojené do obchodu s otroky v teritoriálních vodách nového spojence. Dokonce se Královské námořnictvo mohlo vylodit, zničit ohrady, propustit otroky a zatknout otrokáře za účelem vymýcení tohohle nechutného obchodu na území a v državách spojence.
Kontradmirál Kemp v Kapském Městě přehlédl drobný fakt: kapitán Codrington byl víc než bohatě vybaven těmito dokumen ty. Měly sice platnost pouze pro západoafrické pobřeží severně od rovníku, ale starého dobrého admirála tížilo hodně starostí a nad rozmanitými možnostmi použití temperamentním mladým kapitánem neuvažoval.
„Tady musí dokument podepsat," vysvětloval Clinton, „potom získá příkaz pro britskou státní pokladnu na sto liber." Smlouva totiž zaručovala podepsanému roční provizi a kapitán tuhle částku považoval za dostačující. Šejk Mohamed si připadal jako v nebi. Nejenže získá ochranu téhle válečné lodě a tím si zachrání vlastní život, navíc bude ještě odměněn zlatem. Šťastně se usmíval a špulil rudé rty, zatímco se podepisoval pod nový titul Princ a nejvyšší vládce svobodného Elatu a mysu Telfa.
„Výborné," pronesl spokojený Clinton, sroloval dokument a přetáhl ho stužkou. Pak se zvedl a zamířil do kabiny.
„Pane Denhame!" řičel na chodbě. „Chci výsadkovou jednotku, muškety, pistole, šavle a nějaké hořlaviny. Čtyřicet mužů se při rozednění připraví k útoku!" Rozpustile se šklebil, když se vrátil zpátky k šejkovu tlumočníkovi. „Pro Jeho Excelenci bude nejlepší, zůstaneli přes noc na palubě. Zítra v poledne mu zajistíme bezpečnou inauguraci!" Poprvé šejk zaznamenal zlou předtuchu. Tenhle cizinec má ledově modré, nemilosrdné oči samotného dábla. El šejtan, pomyslel si, snad je to samotný zplozenec pekla. A rychle se snažil gestem zažehnat jakoukoliv ďábelskou újmu.
„Pane, můžu promluvit?" Poručík Denham, první důstojník na Black Joke, vypadal zmateně ve světle kompasnice. Do rozednění scházela ještě hodina, zatímco na palubě už seděla celá jednotka ozbrojených námořníků.
„Jen povídejte!" vyzval ho Clinton nonšalantně. Podporučík Denham nebyl zvyklý na podobně žoviální tón v kapitánově hlase, a takvyjadřoval velice opatrně svůj názor. Až neuvěřitelně se jím blížil admirálovi z Kapského Města.
„Pokud máte výhrady k mým rozkazům, podporučíku," přerušil ho rozjásaný velitel, „potěší mě, pokud vše zapíšete do lodního deníku."
Tím se mladší důstojník zbavil zodpovědnosti za účast na válečném aktu v teritoriu cizího panovníka. Při kapitánově sdělení, že sám osobně povede vyloďovací jednotku, mu spadl kámen ze srdce. Dokonce mu popřál mnoho štěstí.
Na pláž se dostali ve dvou veslicích. Jakmile se kýl zabořil do písku, Clinton zapadl po kolena do zteplalé vody. Vytasil šavli a s týmem pěti mužů vyrazil k nejbližší dhau.
Když se ocitli na palubě, Arab na stráži na ně namířil dlouhou afghánskou mušketu. Clinton stačil mávnout šavlí a odrazit hlaveň v okamžiku, kdy zbraň spustila. Zahalil ho oslepující oblak kouře, hořící střelný prach mu sežehl obočí. Náplň z rozbitých nožek od kotlíků mu však proletěla v bezpečné výši nad hlavou. Když se kouř rozptýlil, spatřili, jak Arab prchá k palmovému hájku.
„Prohledejte dhau a zapalte ji!" přikázal kapitán.
Poprvé mohl pohlédnout na celou zakotvenou arabskou flotilu. Jednu z nich už trávil oheň, hlavní plachta v záři vycházejícího slunce černala jako suchý list.
„Už hoří, pane!" volal bocman. Clinton skutečně pocítil horký závan od hlavního palubního průlezu.
„Radši zmizíme," pronesl klidně a začal sestupovat po žebříku. Plameny hučely jako klec plná rozdivočelých šelem. Největší dhau o nosnosti dobrých dvě stě tun ležela před nimi. Kapitán se hnal v Čele vojáků.
„Ujistěte se, zda nikdo není v podpalubí," nařizoval, zatímco jeden z jeho mužů vyklouzl na palubu se srolovaným hedvábným modlícím koberečkem.
„Zahoď to!" sykl Clinton. „Žádné drancování nebude."
Námořník znechuceně odhodil vzácnou kořist, zatímco oheň ji akceptoval jako smírnou oběť bohům.
Když dorazili k první linii palem, všech osm plavidel plálo, mohutné stožáry praskaly, hodující plameny doprovázely exploze. Někde dokonce hřmotně vybuchl soudek s prachem a na obloze se objevil vysoký sloupec temného kouře tvaru gigantické chobotnice.
„Nebyl tam někdo?" tiše se ptal kapitán.
„Ne, pane," funěl zadýchaný bocman vedle něho. Tváře měl zčervenalé vzrušením, tasenou šavli v ruce. „Počítáme se vším."
Clinton zakryl úlevu chladným přikývnutím a strávil několik drahocenných minut v organizování celé jednotky. Ponechal jim čas k nadechnutí a ke kontrole zbraní.
„Nasaďte bajonety!" Kov zarachotil o kov a dlouhé čepele ozdobily enfieldovky. „Pokud se v osadě setkáte s odporem, musíte ho potlačit," přehlížel hrdě své muže. Možná nezvládají perfektně dril, ale vyzařuje z nich neohrožený duch a iniciativa.
„Vpřed!" mávl. Skupina vyrazila do prašných uliček osady. Ve vzduchu se vznášel pach otevřené kanalizace, vařené rýže se šafránem, kouře z ohňů a žluklého másla. „Budeme je pálit?" ukazoval bocman na domky. „Ne, my je máme chránit," informoval ho upjatě Clinton. „Vždyť patří našemu novému spojenci, šejkovi." „Aha, už chápu, pane," mumlal bocman rozpačitě. „Hledáme jen ohrady pro otroky," snažil se ho povzbudit kapitán. Dorazili na místo, kde se ulička větvila.
Vedro se o ně opíralo, ticho se zdálo nepřátelské. Ani větřík nezašuměl v korunách palem.
„Tohle se mi nelíbí," zakrákoral kdosi vzadu. Kapitán chápal námořníkův pocit vyvolaný odloučením od lodě. Navíc je možná obklopovaly tisíce sice neviditelných, ale rozhodně nebezpečných nepřátel. Proto musel udržovat moment

překvapení na své straně. Přesto na chvíli zaváhal, když spatřil podivnou siluetu ležící v prachu. Skutečně šlo o lidské tělo nahé, černé a mrtvé. Jeden z otroků byl pravděpodobně ve včerejší panice udupán a zůstal ležet tam, kde padl. Tahle cesta určitě vede k ohradám, rozvažoval. „Tiše!“ uklidňoval mužstvo a snažil se naslouchat. V dálce cosi šumělo jako vítr, pouze s tím rozdílem, že bylo bezvětří. Bezesporu šlo o lidské hlasy, snad tisíce.
„Za mnou!“ Vyrazili vpravo a vběhli přímo do připravené léčky. Zahučely výstřely, oblaka kouře se sjednotila v hustý závěs mezi palmami a ledvinovníky. Náhle se objevovaly zahalené postavy třímající starobylé muškety a do oblouku tvarované turecké šavle. Všude se rozléhal děsivý jekot „Aai Akbar, Alláh je velký!“
Hnali se k malé skupince námořníků, zadržených v úzké soutěsce uličky. Byla jich nejméně stovka, odhadoval Clinton.
„Stáhněte se!“ vykřikl. „Vypálíme salvu, potom skrz kouř vyrazíme s bajonety.“
První vlna ženoucích se Arabů se k nim blížila, kapitán dokonce zaznamenal nahnědlou barvu nohou, když si útočníci vykasali róby, aby se jim lépe běželo. Vřískali a vyli plni bojovného vzteku vždyť právě před chvílí se stali svědky přeměny celoživotních úspor na popel. Jediný majetek měli nyní v ohradách.
„Pal!“ zahřměl Clinton a jednolitý třesk je na chvíli ohlušil. Kouř zakryl výhled, v bezvětří se proměnil v neprostupnou mlhu.
„Vpřed!“ zavelel kapitán a vyrazil do útoku. Zakopl o nějakého Araba, kterému se rozmotal turban a zakrvácený připomínal šarlatovou sultánovu zástavu.
Cosi se mihlo v kouři. Zaslechl svistot ostří turecké šavle připomínající mávnutí křídel divokých husí letících nad hlavou. Uskočil a bodl.
Špička šavle asi narazila na kost. Arab pustil zbraň a snažil se vyrvat ostří holýma rukama. Clinton však svou šavli vytrhl, čímž nepříteli bleskově odřízl několik prstů na ruce. Ten se jen sesul a překvapeně zíral na zakrvácený pahýl.
Clinton popoběhl, aby dostihl své muže. Našel je ve skupinkách u palmového hájku plné nadšení. Vzrušeně gestikulovali a chechtali se.
„Prchali jak překážkoví koně, pane,“ hlásil bocman. V ruce svíral sultánskou zástavu a zdivočele s ní mával.
„Nějaké ztráty?“ zjišťoval kapitán. Také ho posedla omamující bitevní euforie. Zabití Araba ho skutečně povzbudilo. V té chvíli snad byl schopný nepřítele připravit i o skalp.
„Jedrow to dostal do břicha, naštěstí může jít. Wilson má řeznou ránu na ruce.“
„Pošlete je zpátky na pláž. Můžou se vzájemně podpírat. Zbytek za mnou!“
Prostor pro otroky našli o čtvrt míle dál, rozkládal se podél potoka na obou březích a táhl se dost daleko. Proudící voda sloužila nejenom jako napajedlo, ale i kanalizace. Hlídači zmizeli.
Ohrady se nijak nepodobaly těm, které Clinton objevoval a ničil na západním pobřeží, kde je stavěli evropští řemeslníci se smyslem pro dobře odvedenou práci. Tady se tyčily neopracované kusy kmenů, spojené spletenými vějířovitými palmovými listy.
O kus dál stály přístřešky s doškovou střechou, kde se mohli řetě zem propojení otroci alespoň trochu chránit před sluncem a deš těm. Našel tu však pouze všudepřítomný smrad. Epidemie tropic ke úplavice tudy proběhla a většina přístřešků kryla pouze rozklá dající se těla nebohých obětí. Vrány, káňata a supi obsadili větve na okolních stromech a trpělivě vyčkávali na hody, jejich temné siluety se rýsovaly proti jasně modré ranní obloze.
Clinton se sešel s novým vládcem samostatného státu Elat šejkem Mohamedem na mořském břehu a doprovodil ho na pláž. Přicházející příliv hasil poslední zbytky kouřícího popela označujícího místo odpočinku osmi drahocenných dhau. Šejk se při tomhle pohledu nekontrolovatelně roztřásl, v hlubokém šoku se musel opřít o rameno jednoho z otroků. Nevěřil vlastním očím nad spouští, která se tu před ním rozkládala. Vždyť vlastnil třetinu zisku z každé kupky popele. Pod stromy si musel odpočinout. Otrok ve stínu připravil vyřezávanou dřevěnou stoličku, další mával palmovou ratolestí, aby zahnal mouchy a ochladil pánovo orosené čelo.
Celkovou mizérii dokonala přednáška v lámané francouzštině i angličtině, kdy El šejtan, šílený britský kapitán s ďábelským pohledem, vysvětloval šokovanému a nechápajícímu tlumočníkovi úděsné návrhy, které by se měly jen šeptat do ucha. Na každé hrůzné zjevení reagoval šejk pouhým Ikacím vyjeknutím „ Waai!“ a obrácením očí k nebi. Dozvěděl se, že místního kováře nalezli v buši a právě pomáhá osvobozovat vyděšené otroky.
„Waai!“ vyl šejk. „Copak ten ďábel nechápe, že tihle už byli zakoupeni a daň za ně zaplacena?“
Zcela spokojený Clinton ještě jednou přesně vysvětlil, jak ty chudáky osvobodili, a že podle smlouvy je šejk povinen poslat s nimi dohled, aby se nešťastníci dostali bezpečně domů. Navíc musí varovat veškeré karavany s otroky, že přístav Elat už není místo vhodné pro obchod s otroky.
„Waai!“ Tentokrát se šejkovy oči skutečně zalily slzami. „Úplně mě ožebračil. Všechny mé ženy a děti zemřou hlady.“
„El šejtan nám pomůže v začátcích obchodu s koprou a kopálem,“ oznamoval hrobovým hlasem tlumočník. „A jako náš nejbližší spojenec slibuje pravidelné návštěvy velkých plavidel s mnoha děly, které dohlédnou na naši bezpečnost.“
„ Waai!“ trhal si šejk vousy z brady. „Tenhle spojenec mě nutí, abych s láskou vzpomínal na opravdové nepřátele.“
O čtyřiadvacet hodin později Black Joke vplul do zálivu Telfa, čtyřicet mil dál na sever. Prozatím nikdo nevaroval otrokářskou flotilu, která tady kotvila, ohledně nové politiky prosazované samostatným státem Elat, k němuž tahle zátoka náhodou rovněž patřila.
Pěti dhau se podařilo odříznout lana ke kotvám a zmizet v bludišti mělkých korálových úžin a mělčin na severní straně zátoky, kam za nimi Black Joke nemohl.
Každopádně tu však zůstalo dalších šest menších plavidel a čtyři magnificentní patrové oceánské dhau. Clinton Codrington z nich dvě spálil, zbytek převzal coby odměnu za vynaloženou snahu, vybavil je kořistnou posádkou a odeslal na jih do nejbližší britské základny v Port Natal.
O dva dny později nedaleko pláže v Kilwa se anglický kapitán opět ukázal v celé své slávě, když vybrané místo přetvořil na vojenskou střelnici pro své kanóny. Hladina v laguně se přeměnila v pěnu, všude vyskakovaly bílé

fontány vodní tříště. Hřmění výstřelů se neslo mezi vzdálenými kopci a rachotilo mezi vegetací.
Místní sultánův guvernér se změnil v horu zděšeného rosolu při téhle ukázce síly. Dokonce ho museli přenášet, aby se mohl dostat na palubu Black Joke k diskusi s kapitánem. Clinton už měl pro něho formulář připravený a vyděšený guvernér se až teď dozvěděl, že se stává hlavou království, které nikdy nechtel. Navíc dobře chápal, že za jeho podpis se mu tvrdě pomstí někdo, jehož jméno se neodvážil nahlas ani vyslovit.
Kontradmirál Kemp seděl ve své studovně admiralitní budovy a sledoval kouřově modrý opar vznášející se nad Kapskou nížinou u vzdáleného pohoří Hottentots Holland. První zprávu přehlédl v naději, že jde o divoké představy nějakého šíleného maniaka, který už strávil dlouhou dobu na Bohem zapomenutém postu v Port Natal. Snad na toho člověka dosedlo šílenství z buše zvané El Cafard, občas zachvacující osoby takhle izolované.
Ted však došly detailní zprávy o všem, co se dalo na severu. Celá armáda ukořistěných lodí přijížděla do zálivu v Port Natal, poslední hlášení se zmiňovalo o šestadvaceti mohutných dhau, některé plně naložené otroky.
Tamější guvernér zoufale vyžadoval admirálovu radu ohledně těch arabských bárek, otroky snad už vyložili. Prý je okamžitě najali jako smluvní dělníky nějací pánové, kteří doufali v úspěch s pěstováním bavlny a cukrové třtiny v divočině údolí řeky
Umgeni.
Nedostatek pracovních sil v Natalu dosahoval kritických parametrů, protože místní příslušníci bojovného kmene Žulu dávali rozhodně přednost krádežím dobytka a pití piva před nudnou zemědělskou prací. Guvernér by v tomhle směru byl velice vděčný za každého osvobozeného otroka, kterého by mu Královské námořnictvo poslalo kontradmirál Kemp si však nebyl dostatečně jistý rozdílem mezi smluvním dělníkem a otrokem.
Otázkou stále zůstávalo těch šestadvacet ne, poslední údaj je dvaatřicet ukořistěných dhau. Další flotila šesti plavidel dorazila ještě předtím, než guvernér dokončil diktování dopisu.
O dva týdny později jedna z ukořistěných dhau, zakoupená pro Koloniální službu samotným guvernérem, připlula do Stolové zátoky s dalším balíkem listin.
Jednu z nich podepsal sir John Bannerman, konzul Jejího Veličenstva na ostrově Zanzibar. Druhou zase zplodil ománský sultán osobně došly společně s kopiemi pro ministra vnitra v Londýně a kupodivu i pro generálního guvernéra v Kalkalě. Sultán očividně věřil, že generální guvernér coby reprezentant anglické královny bude mít úřední pravomoc v celém Indickém oceánu, kde se jeho panství nacházelo.
Kontradmirál Kemp zlomil pečetě na obou důvěrných zásilkách s prapodivným pocitem.
„Dobrý Bože!“ zaúpěl, když začal číst. „Ach, Pane na nebesích, to snad ne!“ Později už jenom šeptal: „To je snad zlý sen!“
Kapitán Codrington jako nejmladší velitel na seznamu Admirality zřejmě převzal moc do svých rukou, takže takový Wellington či Bonaparte by vedle něho jen bledli závistí.
Zabral pro Britskou korunu rozsáhlá africká teritoria, která patřila k sultánovu panství. Vše si domluvil s různými místními náčelníky a pohlaváry, skutečně u nich vzbudil úctu k britské vládě i kvalitním zlatým sovereignům. „Dobrý Bože,“ opět zoufale zaúpěl. „Co tomu ten mizera Palmerston řekne?“ Jako věrný toryovec neměl ohledně nového whigovského premiéra moc velké iluze.
Od problémů při vzpouře indických vojáků před pár lety si nechtela britská vláda přidělávat starosti s akceptací zbytečné zodpovědnosti o další zámořská teritoria i jejich obyvatele. Rozkazy mluvily jasně a nynější aktivita kapitána Codringtona se od nich zřetelně lišila.
Boj o Afriku prakticky ještě nezačal, ale stoupenci názorů o škodlivosti územní rozpínavosti Anglie už ovládali politiku ministerstva zahraničí toho si byl kontradmirál Kemp až bolestně vědom. Ovšem další informace ho nutily lapat po dechu, bledl a oči za brýlemi ve zlatém rámečku plavaly v slzách vzteku a frustrace.
„Až toho fracka dostanu do rukou.,“ sliboval sám sobě nahlas.
Vždyť ten kapitán Codrington snad sám osobně vyhlásil sultánovi válku. I přes obrovské rozhorlení přece jenom pocítil admirál dotek profesionální hrdosti nad úspěchem svého podřízeného.
Pročítal seznam více jak třiceti incidentů, které stačil zachytit sám konzul Jejího Veličenstva. Pod jeho velení spadající nejmladší důstojník útočil na opevněné hrady, prováděl nájezdy na pobřeží, kde pálil a ničil ohrady a propouštěl tam nalezené desetitisíce otroků, zajímal otrokářská plavidla na otevřeném moři, ostatní likvidoval na kotvištích. Všude vnášel chaos větší, než by způsobil sám proslavený Nelson.
Admirál nemohl popřít obdiv k technickému vedení boje svého podřízeného, ovšem to nijak nesnížilo rozhodnutí pomstít se za útrapy i ohrožení své vlastní kariéry.
„Nic ho už tentokrát nezachrání! Vůbec nic!“ vykřikoval Dříč Kemp a začal se probírat sultánovými protesty. Na první pohled šlo o profesionálně psaný dopis, kdy každý odstavec začínal i končil květnatými dotazy na admirálovo zdraví a mezi nimi ječely zlostné výlevy společně s hořkými protesty proti pošlapaným slibům i nedodrženým smlouvám s vládou Jejího Veličenstva, í
Na samotném konci pisatel dopisu neodolal a přidal modlitbu ! za prosperitu admirála i královny, za jejich zdraví a štěstí. Skutečně tím otupil ty nejhorší hroty.
Sultán vyčíslil ztráty do výše přes čtrnáct laků rupií, což snad převyšovalo milion liber šterlinků za zničená plavidla a osvobozené otroky. Do toho ani nezapočítal poškozenou pověst a ochromení obchodu s otroky po celém pobřeží. Některé přístavy zřejmě nikdy nebude možné obnovit. Dokonalý systém získávání otroků ve vnitrozemí kontinentu a síť cest k přístavům byly rozbity, jejich znovuotevření může trvat i léta. Navíc došlo k naprostému oslabení sultánova loďstva právě řáděním šílence, dokonce ho nazývají El šejtan. Přitom v mnoha přístavech stále čekají trpěliví otroci na připlutí dhau, z nichž se mezitím ale staly vraky rozhozené na podmořských útesech a plážích Mosambického průlivu, pokud se zrovna jako kořist neplaví na jih.

„Nic ho už tentokrát nezachrání!“ opakoval kontradmirál Kemp, a pak se zarazil. Vždyť jeho vlastní kariéra též skončila. Náhle si uvědomil tu nespravedlnost: dlouhých čtyřicet let se snažil nešlápnout vedle a penze se přiblížila skutečně nadosah. Potřásl hlavou, aby se zbavil letargie a zoufalství raději začal psát rozkazy.
První se týkal všech lodí Kapské eskadry: Okamžitě musí vyrazit plnou parou a hledat Black Joke Uvědomoval si však dané možnosti doručení může trvat možná i šest týdnů, protože velitelé jsou se svými plavidly roztroušeni po hladinách dvou oceánů. Další dobu zabere hledání zblázněného dělového člunu v ostrovním bludišti podél Mosambického průlivu.
Jakmile uspějí, kapitán Codrington bezodkladně předá velitelskou pozici. Podporučík Denham dočasně převezme starost o celé plavidlo a co nejdřív připluje s Black Joke zpátky do Stolové zátoky.
Kontradmirál Kemp nepochyboval o svolání dostatečného množství starších důstojníků v Kapském Městě pro okamžité zasedání válečného soudu. Trochu by mu mohlo zlepšit pozici, kdyby poslal zprávu prvnímu lordu Admirality o odstrašujícím trestu uloženém kapitánu Codringtonovi.
Bezesporu vysilující úkol ho teprve čekal: plnohodnotná zpráva Admiralitě. Neexistovala slova, jež by zmírnila popis akcí jeho podřízeného ani vlastní zodpovědnost. Navíc sloužil poměrně dost dlouho na to, aby se o nějaké zastírání vůbec pokoušel. Pokud však napsal pouze holá fakta v žargonu námořnictva, informace vypadala tak úžasně, že kontradmirál Kemp opět propadl pýše. Zaoceánskou nákladní loď museli zdržet o pět hodin, než admirál dokončil a zapečetil svůj výtvor, který dorazí do Londýna nejdřív za měsíc.
Poslední dílo adresoval velícímu důstojníkovi lodě Jejího Veličenstva Black Joke. Osobně si dovolil se zmínit o své hořkosti a zároveň využít sadistickou radost při používání slov korzár, pirát či zlovolný a nezodpovědný šílenec. Mistrovské dílo plné jedu vyhotovil v pěti kopiích, aby ho mohl vyslat všemi směry co nejrychleji. Potom začalo to nejhorší z celé akce: čekání. Pochybnosti a nečinnost mu skutečně ničily duši.
Sledoval každou loď vplouvající do Stolové zátoky jakmile zaslechl výstřel signálního děla, sevřel se mu žaludek a nejistota s ním cloumala.
Jakákoliv nová zásilka ho ničila, dokud se neobjevil balíček v plátně od samotného viníka, adresovaný hlavnímu veliteli. Doručila ho posádka, která doplula s obzvlášť drahocennou kořistí téměř třicet metrů dlouhá dhau s nákladem sto tun.
Tón, jímž kapitán Codrington vypisoval veškeré své úspěchy, rozzuřil admirála stejně jako uvedená fakta. V naprosto běžném úvodu kapitán Codrington suše uvedl připojení několika milionů čtverečních mil v Africe k Britské říši. Dokonce se přiznal i k tomu, že veškerá jednání převýšila jeho velitelské pravomoce. Napřed se prý nechtel nechat do ničeho zatáhnout, během služby se snažil vyvarovat jakýchkoliv aktů s politickým zabarvením. Ovšem vznik nových království v jádru podmínily kruté a hrůzné způsoby zanzibarského sultána.
Navíc se snažil nejvyššího velitele poučovat. Prý ze samotné Boží prozřetelnosti stačí Angličanovi pouze vlastní charakter, aby přivedl chudým domorodcům spasení. Přesto je nad slunce jasnější, že Bůh připravil tento kontinent pouze pro jediný národ na světě, jenž je schopný vládnout nejenom pro vlastní prospěch, ale i pro obyvatele tohoto necivilizovaného světa podle pravých morálních zákonů.
Kontradmirál Kemp polkl, bohužel špatně. Rozkašlal se, myslel, že se zadusí. Až po delší pauze byl schopný pokračovat.
I přes veškeré zapsané zprávy musím trvat na skutečnosti, že mě nevedly žádné osobní motivy či zájmy pouze jsem využil moc, kterou mi svěřil Bůh a má královna, abych byl prospěšný své milované vlasti a celému lidstvu.
Admirál sundal brýle a zíral na vitrínku s vycpanými zpěvnými ptáky.
„Tohle mohl napsat jedině největší hlupák na světě nebo statečný chlap nebo obojí,“ rozhodl se konečně.
Kontradmirál Kemp se ve svém odhadu mýlil. Popravdě Clintona Codringtona osedlala domýšlivost a vlastní důležitost vyvěrající z pocitu neomezené moci, kterou mu velitelská pozice poskytovala. Propadl téhle iluzi a na několik měsíců se jeho odhad i úsudek zdeformovaly. Stále však z hloubi duše věřil, že oddaně plní vůli Boží, vlasteneckou povinnost i ducha rozkazů od lordů Admirality.
Jasně si uvědomoval, že předvádí vrcholnou profesionální schopnost při vykonávání celé série pozemních i námořních akcí, téměř vždy proti nesčetné převaze nepřátel. Zatím ztratil pouze tři muže a méně než tucet utržilo zranění. Přesto se v jednom bodě necítil spokojený.
Huron se stále plavil podél pobřeží, zprávy o něm dostával z mnoha pramenů. Mungo St. John obchodoval, platil nejvyšší ceny za nejlepší zboží vlastnoručně vybírané plešatým obrem. Tippoo nakupoval pouze zdravé dospělé muže a ženy, schopné přestát cestu kolem mysu Dobré naděje a napříč Atlantikem. Ovšem tohle zboží patřilo mezi nedostatkové.
Clinton při každém svítání očekával pohled na pyramidu zářivě bílých plachet, bohužel sen se mu neplnil.
Jednou minul americký klipr o pouhý den. Vyjel totiž ze zálivu v Lindi o čtyřiadvacet hodin dřív, než se tam objevil Black Joke. Prý naložil padesát vysoce kvalitních otroků, ale nikdo nevěděl, zda pokračoval dál na sever či na jih, protože manévr vykonal až za horizontem.
Kapitán usoudil, že Huron už zamířil k jihu. Hnal se tedy celé tři dny plnou parou za ním po pustém moři, než si přiznal porážku a přinutil se přerušit lov.
Tím však alespoň nabyl jistotu: Huron pokračuje dál na sever a St. John stále obchoduje. Existovala tak racionální šance k dalšímu setkání. Modlil se za ni každý večer. Tohle jediné potřeboval dokázat, aby mohl pokládat výsledek své patroly za stoprocentní.
Tentokrát zase získal místopřísežnou výpověď od lidí, kteří prodali otroky St. Johnovi, a tím měl v ruce pozitivní důkaz, jaký druh obchodu Huron provozuje. Nemusel se už tedy držet klauzule ohledně nalezení výbavy k transportu otroků, dosud jediné možnosti opravňující ho k prohlídce zadržené lodě. Šance dostižení získávala konkrétnější podobu.

Clinton Codrington v sobě rozdmýchával pocit důležitosti, novou neotřesitelnou sebejistotu v pevnou budoucnost. Nosil se vzpřímeně s bradou vzhůru, častěji se usmíval a ve světlemodrých očích mu šibalsky jiskřilo. Nechal si narůst vousy, zlaté lokny mu dodaly pirátské vzezření a posádka, dříve respektující jeho chladně precizní velení bez sebemenší stopy afektu ho nyní vítala na palubě hurónským řevem, když se vracel ze svých výpadů na pevninu.
A jak byli hrdí na svůj dělový člun, sedmadvacetiletého kapitána dokonce důvěrně nazývali šéfem.
„Do nich, tygři!“ povzbuzovali se, zatímco přeskakovali mezeru mezi Black Joke a palubou otrokářské dhau. Šavle svištěly, pistole práskaly, když naháněli otrokáře do jejich vlastního nákladového prostoru nebo je přehazovali přes palubu coby potravu pro hejno kroužících žraloků.
„Do nich, šéfe!“ řičeli za kapitánem, ženoucím se s tasenou šavlí před nimi k ohradám v oblaku kouře z mušket.
Věděli dobře, jak se tvoří legenda. Šéf a jeho tygři vymetali otrokáře z Mosambického průlivu. Pověst o nich se nesla po celém pobřeží, obrovská kořist to potvrzovala.
V téhle náladě Black Joke dorazil do přístavu na Zanzibaru, hlavní baště ománského sultána. Dělostřelci v pevnosti čekali s hořící zápalkou a nemohli se donutit přiložit ji k obřím bronzo vým kanónům, když připlouval ošklivý dělový člun.
Black Joke se blížil s perfektně vyrovnanými řadami vojáků v bílých uniformách na palubě. Skutečně neuvěřitelná podívaná na pozadí tropických bouřkových mraků ve tvaru kovadliny.
Důstojníci měli na sobě kompletní ceremoniální oblek doplněný bílými rukavičkami. Představitel Královského námořnictva slavnostně vplul do vnitřního přístaviště a vypálil pozdravnou salvu. Ta byla důvodem přesunu většiny populace do blízkých kopců uličky města ucpali lamentující uprchlíci.
Sám sultán zmizel ze svého sídla a uchýlil se na britském konzulátu. „Nejsem zbabělec,“ hořce vysvětloval siru Johnu Bannermanovi. „Ovšem ten váš kapitán dělového člunu je šílenec ani náš Alláh neví, co zase provede!“
Sir John patřil k velkým mužům s velkým apetýtem. Vlastnil ušlechtilý břich o velikosti valu středověkého hradu, ale z inteligentních očí vyzařovala lidskost a humor. Dokonce napsal několik knih o cestování i náboženských a politických zvláštnostech východu. Přeložil též díla některých arabských básníků.
Patřil k tvrdým odpůrcům obchodu s otroky, ačkoliv zanzibarský trh probíhal na náměstí přímo pod jeho okny. Viděl otrokářské dhau vplouvající s nákladem nešťastníků do kamenného přístavu s krutým humorem nazývaného Perlová brána.
Sedm let se snažil trpělivě podpisovat smlouvy se sultánem, postupoval krůček po krůčku, ale vykořenit zavedené zvyklosti se tak snadno nedalo.
Nakonec v celém sultánově teritoriu získal sir John úřední pravomoc pouze nad hrstkou hindských obchodníků na Zanzibaru a to pouze z jediného důvodu: šlo o britské poddané. Proto sir John vydal jasné nařízení k propuštění všech otroků proti pokutě sta liber.
Dotyčný, jeden z nejvlivnějších otrokářů, se mu však vysmál a v afghánském jazyce pasto naznačil něco jako: Do prdele s tebou i s tvým nařízením!
Sir John coby dobrý překladatel pochopil skutečný význam květnatého příměru a osobně vykopal Hinda z jeho doupěte, venku ho složil perfektním úderem na solar, uvázal mu řetěz okolo krku a pochodoval s ním městskými ulicemi až ke svému konzulátu. Tam ho strčil do vinného sklepa a věznil, dokud nebyla pokuta zaplacena a nařízení podepsáno.
Od té doby se už nikdo nevze před, i když mezi nepřáteli kolovala nabídka dalšího sta liber pro toho, kdo sirovi vrazí nůž mezi žebra během jeho každovečerní promenády po starém městě.
„Chová se jako vlajková loď,“ pronesl s úsměvem sir John při pohledu na temnou siluetu dělového člunu.
„El šejtan!“ syčel za ním zanzibarský sultán připomínající pojistný ventil parního stroje. „Vplouvá do mého přístavu a moji dělostřelci stojí u kanónů jako mrtvoly. Jak se ten chlap, co mě ožebračil a rozmetal mé panství, odvažuje dorazit až sem?“
Kdyby měl Clinton Codrington příležitost, odpověděl by mu zcela jednoduše: Přivezl přece dopis, který mu svěřil kontradmirál Kemp, velitel Kapské eskadry pro Jižní Atlantik a Indický oceán se sídlem v Kapském Městě.
Vždyť jeho nejvyšší velitel mu tenkrát jasně přikázal: „Žádám vás při nejbližší příležitosti o vplutí do zanzibarského přístavu, kdy ceremoniálně pozdravíte Jeho královskou výsost ománského sultána a zároveň si necháte poradit od konzula Jejího Veličenstva sira Johna Bannermana ohledně existujících smluv mezi Jeho královskou Výsostí a vládou Jejího britského Veličenstva.“
Ve skutečnosti si instrukci vyložil zcela po svém. „Ukázal jsem vlající Union Jack společně s otevřenými střílnami dvaatřicetiliberek, abych naučil sultána móresům,“ vysvětloval nadšený Clinton prvnímu důstojníkovi.
To už ale po palubě kráčel sám sir John Bannerman a s neskrývaným nadšením pohlížel na mladého důstojníka, který ho přišel pozdravit.
„Výborně, pane zajisté jste měl plné ruce práce,“ spokojeně mumlal. Bože, vždyť vypadá jako nezralý mladík, i přes ten mohutný knír. Těžko se dá uvěřit, že způsobil se svým maličkým dělovým člunem tak obrovský chaos.
Potřásli si rukama a Bannerman si ho okamžitě oblíbil, navzdory své konzulské, prozatím běžně klidné existenci.
„Skleničku madeiry, pane?“ nabídl Clinton.
„Zatraceně perfektní návrh, musím přiznat.“
V malé velitelské kabině se Bannerman mohl konečně dostat k jádru věci.
„Bože můj, vždyť řádíte jako liška v kurníku,“ starostlivě pokyvoval hlavou.
„Nechápu.“
„Teď poslouchejte,“ přerušil ho sir, „vysvětlím vám obecná fakta o životě na východoafrickém pobřeží se speciální informací o Zanzibaru.“
O půl hodiny později už Clinton ztratil téměř veškeré nově nabyté sebevědomí.

„Co budeme dělat?“ vydechl. i „Dělat?“ opakoval Bannerman. „Využijeme nabízených výhod v situaci, kterou jste způsobil, než se do toho pustí zkostnatělí úředníci naší britské vlády. Díky vám se sultán totiž tak vyděsil, že snad podepíše i nejdůležitější smlouvu, k níž jsem se propracovával dlouhých pět let. Vyměním s vámi hromadu podivně ilegálních, vcelku nedodržitelných smluv s neexistujícími státy a mytickými princi za jednu, která udrží toho starého arabského kozla v mezích, jak jsem si už dávno přál.
„Promiňte mi, sire Johne,“ začal zmatený kapitán Black Joke, „z vašich prvních slov jsem nabyl dojmu, že s mými činy nesouhlasíte.“
„Právě naopak,“ rozzářil se konzul. „Rozproudila se mi krev a opět jsem pocítil pýchu nad svou příslušností k Angličanům. Nemáte ještě trochu té madeiry?“
Zdvihl sklenici směrem k mladíkovi. „Srdečně gratuluju, kapitáne Codringtone. Pouze bych si přál mít možnost ochránit vás před nevyhnutelným osudem, jakmile se vám Admiralita a lord Palmerston dostanou na kůži.“ Sir John vypil téměř polovinu lahodného nápoje a otřel si rty. „Skutečně perfektní,“ přikývl a odsunul sklenici stranou. Bryskně přešel k věci. „Musíme se do toho rychle pustit, aby sultán podepsal neotřesitelnou dohodu, než mu naši byrokrati začnou posílat omluvy, a tím veškeré vaše zásluhy pošlapou. Cosi mi říká, že moc času nemáme,“ dodal ponuře, tvář se mu však rozjasnila. „Během našeho pobytu na pobřeží musíte nechat děla v útočné pozici. Šavli máte. Ach, ještě jedna připomínka: Zatímco budu mluvit, propichujte toho starého kozla očima. Právě jejich bledá modř, jak zajisté víte, vás proslavila díky jejich nezvyklému odstínu jste získal titul El šejtanl A sultán rozhodně věří na džiny i jinou magii.“
Sir John svou předtuchou krátkodobého trvání úspěchu nebyl daleko od pravdy, protože v době jejich debaty se už po moři hnal
Penguin, strážní šalupa Jejího Veličenstva, s naléhavými příkazy pro britského konzula, sultána i kapitána Codringtona. Povaneli příznivý vítr, objeví se u Zanzibaru za dva dny. Zbývající čas byl tedy podstatně kratší, než sir John odhadoval.
Plný malomyslné úzkosti se přece jenom sultán zase přesunul zpátky do svého paláce. Ujišťování britského konzula věřil pouze zpoloviny, ovšem na druhé straně stál palác o půl míle dál od přístavu, kde ďábelská černá loď předváděla děsivě hrůzná ústí děl.
Na radu sira Johna si Clinton vybral tucet nejlepších námořníků, kterým mohl důvěřovat. Nesměli se dát zlákat červenými lampičkami na četných domech starého města ani grogem, natož ženami, o nichž každý námořník hladově sní. Celá skupina za šera postupovala labyrintem úzkých uliček, kde hlavami téměř naráželi do vyčnívajících balkonů. Vedl je sir John, zkušeně s nimi obcházel hromady smradlavých odpadků i kaluže plné podezřelého obsahu. Spokojeně přitom s mladým kapitánem rozprávěl, upozorňoval na obzvlášť zajímavé stavby, doplňoval historické údaje a zároveň vtipně charakterizoval sultána i jeho nejdůležitější nohsledy. Současně se zmínil o nešťastných novopečených Vlaďcích, kteří podepsali Clintonovy formuláře.
„Tohle mně vážně vadí, sire Johne. Nechtel bych, aby se těm dobrákům něco stalo, aby se jim třeba nemstil.“
„Zbytečná starost,“ poplácal ho konzul po rameni. „Ani jeden z nich se nedožije ramaďánu. Ten starý kozel trpí skutečně ošklivými záchvaty pomstychtivosti.“
„Nemohli bychom přidat do nové smlouvy klauzuli o jejich ochraně?“
„Mohli, ale jenom bychom plýtvali papírem a inkoustem. Zbytečně si děláte starosti, chlapče. Vždyť jde o nejúžasnější sbírku potměšilců, darebáků a vrahounů na jih od rovníku, která kdy existovala. Navíc z toho získáme i prospěch, pokuď se jich zbaví. Starý kozel buďe prožívat úžasné časy, kďy mu pošramocenou pověst vykompenzuje obtáčení provinilých hlav kůží či podávání čaje z durmanu. Doopravďy neliďská smrt. Mimochoďem, pohléd něte na tahle vrata,“ upozorňoval, kďyž se přiblížili k sultánovu paláci. „Vskutku jedinečný příklad řezbářské dovednosti na tomhle ostrově.“
Brána se otevřela. Palácová garda vyzbrojená starobylými dlouhými mušketami patřila k prvním živým bytostem, které cestou potkali. Město osiřelo pod hrozbou palubních děl namířených z Black Joke.
Clinton vskutku zaregistroval, že před ním Arabové uhýbají pohledem jeden si dokonce zakryl tvář volným koncem látky turbanu. Takže oči opravdu působí, pouze nevěděl, jestli to má brát jako urážku nebo výhodu.
? „Tohle musíte vidět,“ zarazil ho konzul v předsíni podobné jes kyni ozářené olejovými lampičkami na mohutném mosazném lustru. „Nejtěžší zaznamenaná trofej na světě o váze přes sto padesát kilogramů.“
Zíral na pár klů afrického slona, zavěšený na kamenné zdi v měděných držácích neuvěřitelně nádherný oblouk slonoviny silný snad jako dívčí pás, na jejichž vrchol nemohl ani dosáhnout. „Nikdy jste je nelovil?“
Clinton vrtěl hlavou, protože volně žijícího slona v životě neviděl.
„Napřed jsem je střílel v Indii a pak tady v Africe. Žádný jiný sport mě tolik nepobavil, vskutku neuvěřitelná zvířata,“ poplácal dlaní kel. „Sultán ho dostal ještě zamlada právě podobnou mušketou! Ale teď už tady poďobná monstra nežijou. Škoda! Pojďte, nesmíme nechat toho starého kozla čekat.“
Prošli několika komnatami, každá připomínala Aladinovu jeskyni plnou pokladů. Řezbářské skvosty ze slonoviny plné reliéfů palem a srpků měsíce, symbolů Mohameďa. Všude samé zlato, hedvábné koberečky vyšité zlatými a stříbrnými nitěmi, sbírka padesáti vzácných koránů ve stříbrných a zlatých pouzďrech osázených ďrahými kameny.
„Podívejte, jak se blýská,“ zarazil se opět konzul a ukazoval na domorodcem vybroušený diamant v rukojeti turecké šavle. Zářil tajemně podivnou modří, v šeru připomínal ledový oheň. „Legenda tvrdí, že majitelem byl sám Saladin. Mám jisté pochyby, ale kámen skutečně váží sto padesát pět karátů.“ Chytil Clintona za paži. „Ten starej kozel je bohatej jako Krésus. Za dlouhých čtyři čet let vydojil pořádné hory rupií z poddaných na pevnině, to samé zvládal předtím jeho otec po padesát let. Deset rupií za každého otroka, deset za každé kilo slonoviny. Bůhví, kolik bral za povolení obchodu s koprou a kopálem.“
Teprve při zahlédnutí proslaveného sultána Clinton pochopil, proč ho sir John neustále nazývá starým kozlem.

Podobnost byla dokonalá: od bílé špičaté bradky a čtverhranných žlutých zubů až k truchlivému římskému nosu a protáhlým uším.
Na chvilku se dokonce střetli pohledem, sultán však bleskově odtrhl zrak. Gestem hosty pozval k hromadě sametových a hedvábných polštářů.
„Drž ho očima v šachu a nic nejez," kladl mu potichu na srdce konzul, zatímco usedali. „I když ty sladkosti nejsou otrávené, obrátily by ti žaludek naruby," pohodil hlavou k bronzovým podnosům. „Je před námi dlouhá noc!"
Předpověď se prokázala jako pravdivá. Květnatá arabská diplomacie se mísila s asijským podobenstvím. Mladý kapitán nerozuměl ani slovo, navíc ho z nepohodlného sezení začaly brnět nohy. Přesto sultánovi vyzývavě pohlížel do svraštělé tváře. Později ho sir John ubezpečil, že tímhle výkonem podstatně zkrátil domluvu, běžně zahrnující čas rovnající se téměř nekonečnu. Nakonec si konzul i sultán vyměnili zdvořilé pozdravy a hluboké poklony.
Sir John při odchodu ze sultánova paláce triumfálně zářil.
„Ať se s tebou stane cokoliv, drahý chlapče, celé generace dnes ještě nenarozených budou mít důvod žehnat tvému jménu. Společně jsme to zvládli, starý kozel souhlasil. Obchod s otroky v průběhu příštích let pomalu skončí."
Sluhové v domě konzula na svého pána věrně čekali, všechny lampy svítily.
Clinton by se sice rád okamžitě vrátil na loď, ale sir John ho uchopil za rameno, když posílal hindského sklepmistra pro šampaňské. Na stříbrném podnosu se zelenou láhví a křišťálovými sklenicemi přinesl majordomus zapečetěný plátěný balíček. Zatímco uniformovaný sluha naléval lahodný mok, sir John podával zásilku Clintonovi.
„Doručila mi ji dhau jednoho obchodníka. Neměl jsem mož nost to dřív předat," omlouval se rozjařený domácí pán. ;
Váhavě přebíral balíček s adresou: Kapitán Clinton Codrington, velící důstojník dělového člunu Black Joke Jejího Veličenstva. Prosím doručte konzulovi Jejího Veličenstva na Zanzibaru, vyčkejte vyzvednutí adresátem.
Veškeré informace se opakovaly i francouzsky. Clintonovi se rozbušilo srdce, když pochopil, čí ruka ta oblá písmena psala. Usilovně se ovládal, aby okamžitě obal nestrhal.
Navíc mu sir John podal sklenku a kapitán musel protrpět přípitky ke královně, ironický k sultánovi a spokojený k nové smlouvě, než se mu podařilo vykoktat: „Promiňte, sire Johne, mám dojem, že mi došly velice důležité zprávy!" Konzul rozšafně mávl rukou a poslal hrdinu do studovny, kde za ním zavřel dveře, aby mu zajistil soukromí.
Clinton uvnitř drtil pečetě, trhal stehy stříbrným perořízkem z diplomatova stolu. Nakonec vydoloval tlustý svazek hustě popsaných listů společně s náušnicí, jejíž dvojče nosil na krku, tak blízko svého srdce.
Black Joke se prodíral temnými nevyznačenými kanály už hodinu předtím, než se prosvětlil východní horizont. Na otevřeném moři rozepjal doširoka všechny plachty a velice brzy dosáhl své maximální rychlosti jedenácti uzlů.
Dělový člun minul strážní šalupu Penguin těsně před půlnocí. Ta se hnala s urgentními depešemi na sever a obrysová světla zakrýval těžký tropický liják, předzvěst přicházejícího monzunového období. Ani jedna z hlídek druhou loď nezahlédla. Při svítání už obě plavidla dělilo padesát námořních mil a vzdálenost mezi nimi rapidně vzrůstala, zatímco Clinton Codrington netrpělivé přecházel po velitelském můstku. Při každém obratu nervózně pohlížel na jih.
Spěchal, aby reagoval na nejnaléhavější výzvu pro čestného muže, na zoufalé volání o pomoc od milované ženy, která se ocitla v ohrožení života.
Proud řeky Zambezi si udržoval majestátnost, jakou Zouga Ballantyne neviděl u žádných světových toků ani u Temže, ani u Rýna, natož u Gangu.
Malá flotila člunů se stěží prodírala proti toku nahnědlého rozvířeného kalu, bublajícího v zátočinách převalujícími se vlnami, jako by si sám monstrózní leviatan hrál pod temnou, záhadnou hladinou. Cestu si razil parník Helen, pojmenovaný po Zougově matce.
Fuller Ballantyne plavidlo navrhl a ve Skotsku nechal zhotovit pro svou bohužel neúspěšnou expedici, s níž se nedostal dál než ke kaňonu CaboraBassa. Deset let tady loď sloužila v rukou nijak technicky zdatného portugalského obchodníka, který plavidlo zakoupil od nešťastného velitele tehdejší výpravy. Parní stroj skřípal a duněl, oblaka páry ucházela z každičkého spoje, z komína se nesl roj jisker společně s hustým černým kouřem. Proti veškerým propočtům konstruktéra vlekl za sebou tři plně naložené bárky a statečně zdolával proud mohutné řeky. Zvládali patnáct mil za den a čekalo je víc než dvě stě z Quelimane do Tetě.
Zouga si stroj pronajal a s Robyn obsadili první bárku společně s nejcennějším vybavením: lékařské pomůcky, navigační přístroje, zbraně s municí a potřeby pro táboření.
Poslední bárku udržoval pod dohledem jasnozřivý seržant Cheroot společně s dalšími nosiči, které naverbovali v Quelimane. Zouga se totiž rozhodl získat další stovku pomocných sil až v Tetě, kde bude pronájem lacinější. Zatím nikdo z dosavadních domorodců neuprchl, což bylo dost neobvyklé při tak dlouhém safari, kdy blízkost domova neodolatelně lákala slabší duše.
V prostřední bárce se tyčila hora obchodního artiklu: oblečení, korále, nože, sekyry, pár laciných mušket, pytle s černým prachem a pušky. Tímhle zbožím mohli uplácet náčelníky, získávat od nich povolení k průjezdu nebo si odkoupit čerstvé zásoby. Možná jim prodají licenci k lovu či geologickému průzkumu.
Velením téhle bárky Zouga pověřil nejnovějšího a nejpodezřelejšího člena své výpravy najatého coby tlumočníka a stavitele kempu. Temně olivová pleť prozrazovala smíšenou krev, husté a lesklé vlasy by spíš patřily ženě. Zuby svítily při neustálém úsměvu, ale z černých očí vycházel chlad připomínající vzteklou mambu.
Quelimanský guvernér ujišťoval Zougu, že právě tenhle muž je nejslavnější lovec slonů a cestovatel, znalec všech portugalských oblastí. Pronikl prý mnohem dál do vnitrozemí než kterýkoliv jiný žijící Portugalec a mluvil minimálně tuctem místních dialektů. Navíc znal a chápal zvyky cizích kmenů.
„Bez něho cestovat nemůžete," konstatoval guvernér. „Jinak by výprava byla čirým šílenstvím. Dokonce i váš otec jeho služeb využil. Právě jemu náš expert ukázal cestu k jezeru Marawi!"
Zouga pozdvihl obočí. „Můj otec se stal prvním člověkem, který se dostal k jezeru Marawi?"

„Prvním bělochem," poopravil ho guvernér. Zouga se musel usmát, když si vzpomněl, jak Fuller Ballantyne chránil veškeré své objevy a průzkumy. Určitě na břehu rozlehlého jezera žili několik tisíciletí lidé, s nimiž během posledních dvě stě let udržovali obchodní styky Arabové společně s míšenci, ovšem žádní běloši. V tomhle byl patřičný rozdíl. Zouga nakonec přesvědčování podlehl, obzvlášť, když odhalil příbuzenské vztahy: cizinec byl totiž guvernérovým synovcem. Pochopil, že výprava získá na významu přítomností osoby s tak dobrými styky.
V prvních dnech plavby musel své rozhodnutí bohužel přehodnotit. Ten člověk se jevil jako chvastoun s přehršlí příběhů, v nichž hrál hlavní roli. Ale k pravdě nijak zvlášť nelnul, což ho coby informátora silně diskvalifikovalo. Zouga si ani nebyl jistý, zda míšenec vůbec ovládá nějaké domorodé jazyky, protože většinu času trávil hovorem se špičkou vlastní boty a pozici jeho nejmilejšího přítele zastupoval karabáč z vydělané hroší kůže, který s sebou všude nosil. Při lovu určitě spotřebuje celé hromady střelného prachu.
Na zádi bárky Zouga zalehl do stínu nataženého plátna a kreslil. Tahle se naučil vyplňovat volný čas v Indii, ačkoliv věděl, že nemá velký malířský talent. Přesto dokázal zaznamenávat výjevy i míst i vzhled osob, zážitků a zvířat. Chtěl tyto skicy později přiložit ke knize, na níž si vybuduje své bohatství a pověst.
Snažil se na papír zachytit majestátnost řeky i nádheru vysoké modré oblohy poseté odpoledními bouřkovými mraky. Ozval se výstřel. Vzhlédl a zamračil se.
„Už zase," vzdychla Robyn a spustila knihu do klína. Pohlédla k prostřední bárce.
Camacho Nuño Alvares Pereira seděl na vrcholu pyramidy zboží, nabíjel pušku a tvářil se spokojeně. Zouga neviděl, na co vystřelil, ale odhadl příští terč. Parník právě překonával proud a dostal se ke kraji zátočiny, kde musel kličkovat mezi písčinami. A tam spokojeně odpočíval asi tucet hrochů.
Zouga rychle pohlédl na Camacho Pereiru, který radostně salutoval, zuby mu svítily jako obvykle.
„Vždyť sis ho vybral," pronesla sladce sestra.
„To mě teda uklidňuje," povzdechl si. „Tvrdili totiž, že je to nejlepší lovec a průvodce na východním pobřeží."
Spící hroši náhle zaznamenali blížící se plavidlo. Neuvěřitelně rychle se zvedli ten hbitý pohyb vůbec neodpovídal jejich nemotornému vzhledu rozběhli se bílým pískem a od obřích tlap jim stříkala voda. Vřítili se do řeky s kaskádou vodní tříště za sebou a po chvilce zůstala na hladině jenom pěna.
Náhle se asi padesát kroků od nich objevila mohutná hlava, v níž se otevřely otvory nozder, a malá ouška připomínala třepetání ptáčka, když se zbavovala vody.
Chvíli tahle vodní příšera zírala na podivné plavidlo růžově zbarvenýma prasečíma očkama. Potom otevřela tlamu naplno, aby ukázala obrovské zažloutlé tesáky a řadu dalších ostrých zubů, jimiž mohla napůl přecvaknout vzrostlého býčka. Ted" už tak komicky nevypadala. Skutečně šlo o nejnebezpečnější zvíře Afriky.
Zouga dobře věděl, že hroch má na svém kontě mnohem víc zabitých lidí než slon, lev a buvol dohromady. Velice snadno dokáže přelomit křehký trup vydlabané kánoe zvané v Africe makoro. Teprve potom překousne zděšené plavce. Navíc hroši jsou schopni bleskurychle vyběhnout z vody a dát se do pronásledování člověka, který ublížil jejich mláděti podobné provinilce zabíjejí rozdupáním. V určitých oblastech dokonce útočí, aniž by je kdo provokoval. Na oplechované boky bárek však ani tahle monstra nestačí, takže si Zouga mohl dovolit sledovat dění v řece zcela nezaujatě.
Z rozevřené růžové tlamy hrošího samce se ozvala série výstražných zařvání, jimiž varoval vetřelce nebezpečně se blížící ho k jeho samicím a mláďatům. í
Camacho se náhle vztyčil na okupovaném vrcholu, frajersky zamával, přiložil pušku k rameni a s úsměvem vystřelil. Zouga zahlédl projektil, který uvnitř tlamy roztrhl tepnu a voda kolem se zakalila dorůžova. Hroší chrochtání se přeměnilo v uši trhající jekot agónie, zoufalé zvíře se vyhouplo do výše a poté zmizelo v rozbouřené vodě.
„Zabíil jsem ho!" nadšeně vyvolával Camacho a jeho jásavý smích náhle přerušil nastalé ticho, když se samec potopil. Robyn vyskočila, chytila se zábradlí, opálené tváře jí zbělely. „Hnusnej řezník!" vyhrkla naštvaně.
„Máš pravdu," souhlasil bratr. „Zvíře se pod vodou utopí a řeka ho vyvrhne do moře."
Mýlil se. Samec se opět vynořil, o něco blíž k bárce. Tlamu měl stále otevřenou, krev z ní crčela a on se točil v crescendu šílené mánie, chroptění splývalo s bubláním vody umíral v záchvatu zuřivosti. Možná mu kulka proletěla mozkem, takže nemohl ani zavřít tlamu, natož ovládat končetiny.
„Já ho zabíil!" naparoval se dál Camacho, tentokrát už tančil na přídi a neustále pálil do svíjejícího se šedivého těla. Bral od svých nosičů jednu zbraň po druhé, jak stačili nabíjet. Bylo vidět, že skutečně mají perfektní praxi.
Pomalu se vzdalovali od místa smrtelného zápasu, nešťastná oběť se přetočila břichem nahoru, podsadité a krátké nohy mířily k obloze. Teprve potom se říční obr potopil v krvavé skvrně a řeka ho odnášela dál.
„Nechutně hrůzná podívaná," sykla Robyn. „Máš pravdu, ale dobrý výcvik pro nosiče zbraní," promyšleně upřesňoval bratr. „Pokud se chystáme lovit slony, takováhle praxe je k nezaplacení!"
Dvě hodiny před západem slunce parník Helen zamířil k jižnímu břehu. Poprvé od vyplutí z Quelimane spatřili na souši dalšího predátora. V nekonečných rákosových bažinách a písčitých březích náhle půda vystoupila několik metrů nad hladinu řeky. Tam se daly zahlédnout stezky zvěře v šedivém prachu země, vydupané tisíci ostrými kopyty a vyblýskané skluzy mokrých břich dlouhých krokodýlů. Ti právě sjížděli jako po toboganu po téměř vertikálním sešupu do vody, vyrušení zvukem lodního šroubu plavidla. Těžce obrnění ještěři s nehybně zírajícíma očima a rohatými výběžky na protáhlé hlavě Robyn odpuzovali.
Po delší době konečně na břehu uviděli stromy, nejenom neustále větrem se zmítající papyrus. Z vegetace vyčnívaly noblesní palmy, kmeny připomínaly láhve s vínem.
„V jejich plodech je jádro podobné kuličce, vyrobené ze slonoviny," poučoval sestru Zouga.
V dálce za palmami se proti večernímu nebi tyčily první siluety hor a kopje. Znamenalo to, že opustili říční deltu, takže noc konečně stráví na pevné zemi místo na hebkém bílém písku. Také můžou pálit pořádné dřevo na rozdíl od

houbovitých stvolů papyru.
Zouga překontroloval stráže, které rozestavil seržant Cheroot v blízkosti nenahraditelných nákladů na bárkách, na nichž vlastně závisel úspěch celé expedice. Pak ještě prověřil stany, než uchopil svou Sharps a vyrazil do otevřeného lesa za tábořištěm.
Hned se mu po boku objevil Camacho. „Jdeme něco zabíít," nabízel se.
„Ty máš připravovat kemp," zchladil ho Zouga. Portugalec jako obvykle nasadil široký úsměv a pokrčil rameny.
„Dělám zatraceně perfektní oheň, však uvidííš."
Jakmile ale velitel expedice zmizel mezi stromy, úsměv z tváře se mu vytratil. Zachrchlal a odplivl si. Vrátil se opět do ruchu tábora, kde nosiči stavěli stany a stahovali větve s obřími ostny, aby vybudovali ochrannou bariéru proti drzým lvům nebo čmuchajícím hyenám.
Camacho švihl karabáčem po prvních černých zádech. „Neválej se, ty jedna matko a sedmadvacet otců." Nešťastník vykřikl, protože mu po seznámení s hroší kůží na zádech vyskočil fialový otok o síle malíčku.
Portugalec přešel k malému hájku, který Zouga vybral jako příhodné místo k přenocování. Stany už stály, Robyn připravovala olejové masti k případnému ošetření.
Seděla na skládacím stolku. Když se Camacho přiblížil, právě seskočila a sehnula se k jednomu z nosičů, jemuž neposlušná sekera téměř usekla prst na noze.
Camacho se náhle zarazil, v krku mu vyschlo. Sledoval ji už od Quelimane, kdy poprvé viděl ženu v kalhotách. Něco podobného provokovalo víc než nahota. Poprvé vlastně spatřil takhle oblečenou bílou ženu a nemohl z ní spustit oči. Při jakékoliv příležitosti trpělivě vyčkával na chvíli, kdy se ohne či nakloní a kalhoty obtáhnou buclaté zadní partie. Přesně jako teď. Představení ale trvalo krátce, protože se žena vzpřímila a začala rozmlouvat s malou černou dívkou, k níž se chovala spíš jako k přítelkyni než ke služce.
Přesto se Camacho opřel o kmen nejbližšího stromu, aby sledoval půvabnou scenérii černýma očima plnýma touhy. Velice pečlivě zvažoval následky činu, o kterém snil každou noc po vyplutí z Quelimane. Měl promyšlený každičký detail, viděl případná sebemenší hnutí obličeje i pohyb, slyšel všechna slova, vzdech či výkřik.
Plány nevypadaly zhola nemožně, ačkoliv šlo o Angličanku, dceru slavného Božího muže. Obě tyto skutečnosti by měly veškeré jeho úmysly potlačit. Přesto Camacho využíval svůj snad zděděný instinkt, když se pohyboval v blízkosti opačného pohlaví. Hned odhalil bystrost v doktorčiných očích, smyslné rty leccos naznačovaly ve spojení s tím, jak se nesla. O přitažlivosti vlastního těla už určitě něco věděla.
On sám dobře znal atraktivnost svého zjevu černé vlasy i oči, zářící úsměv a silná, perfektně stavěná figura, si velice často získaly obdivné pohledy nejedné ženy. Navíc bělošce míšenecká krev mohla připadat lákavá, obzvlášť pokud hledala exotiku a volání dalekých a nebezpečných krajin, což právě u ní vycítil. Skutečně se to mohlo povést, zejména když její zkostnatělý bratr vypadl z kempu na delší čas. Skončila už ošetřování nosičů, sluha přinesl čajník s vařící vodou a ona právě uzavírala vchod do stanu. Camacho sledoval tenhle malý rituál každý večer, kdy petrolejka házela na stanové plátno stíny, které prozrazovaly vše. Shýbala se, mokrou houbou si omývala nahé tělo trhl sebou ve slastném vzrušení a vyrazil.
Robyn nalévala horkou vodu do smaltovaného umyvadla, těšila se na osvěžující očistu. Začala si rozepínat knoflíky flanelové košile, vtom cosi zaškrábalo u vchodu.
„Kdo je?" zvolala a pocítila nepokoj, když rozeznala hlas. „Co chcete?"
„Chtěl bych s váma mluvíit, madam," ozval se spikleneckým tónem Camacho.
„Teď ne, mám práci." Tenhle chlap ji odpuzoval, na druhé straně ale i fascinoval. Nejednou se přistihla, že na něho zírá podobně jako na nějaký nebezpečný hmyz. Mrzelo ji, že pravděpodobně zaregistroval její nemoudré chování.
„Přijďte zítra." Náhle jí blesklo hlavou: Bratr v táboře není a Juba pobíhá bůhvíkde.
„Nemůžu čekat, jsem nemocný."
Takovou informaci nemohla ignorovat.
„Aha, tak dobře. Počkejte!" křikla a zapínala si košili. Potom, snad coby výmluvu k delšímu vyčkávání, začala urovnávat lékařské nástroje rozložené na stole. Dokonce přesunula i lahvičky a léčivé masti.
„Vstupte!" vyzvala ho konečně a otočila se ke vchodu.
Camacho vešel poprvé si všimla, jak je vysoký. Jeho přítomnost v malém stanu všechno přehlušila, úsměv ozařoval strohý interiér. Zírala na provokativně se lesknoucí zuby, připadala si jako kuře strnulé při pohledu tančící kobry.
„Copak vás bolí?" zeptala se rychle a nezúčastněně.
„Ukážu vám to."
„Dobře," přikývla, zatímco si rozepínal košili. Pokožka připomínala vlhký mramor, dosahovala však temně olivové barvy. Chlupy na hrudi vyrůstaly v kudrnatých chumáčcích, břicho měl vysvalované jako závodní chrt. Přejela ho pohledem zcela profesionálním, nemohla ale popřít fakt, že jde o neobvyklý exemplář muže.
„Kde to bolí?" zjišťovala. Jediným pohybem spustil kalhoty, poslední součást oblečení.
„Kde přesně?" Zaslechla chraptění ve vlastním hlase. Navíc okamžitě pochopila, že se stala obětí promyšleného a dosti nebezpečného aktu.
„Tam to skutečně bolí?"
„Ano," špitl a posunul se o krok k ní. „Můžete ránu zahojíit?"
„Samozřejmě," pronesla klidně a rukou zašmátrala v podnose s nástroji. Cítila téměř smutek, protože bezesporu hleděla na umělecké dílo. Naštěstí jí pod ruku přišla injekční stříkačka, a ne ostrý skalpel, který měla původně na mysli.
Ještě než bodla, uvědomil si, co se stalo. Výraz hrůzného strachu zkřivil pohlednou tvář, zatímco se chtěl bleskově otočit. Ovšem děs reakci zpomalil.
Zaječel jako pubertální kluk, když se jehla zapíchla. Točil se na místě, jako by mu někdo přibil nohu k zemi. Oběma

rukama se snažil udržet rovnováhu, zatímco Robyn s vědeckým zájmem sledovala zázračnou proměnu.
Ještě jednou sejí podařilo bodnout, to už ale Camacho vyklízel pole. Popadl kalhoty, šíleně zavyl a vrazil hlavou přímo do stanové tyče. Zaúpěl, hned nato však zmizel. Robyn se napětím třásla, ačkoliv vnímala podivné uspokojení. Skutečně provedla neobvyklý a poučný experiment. Každopádně musí použít své tajné šifry, až bude událost zaznamenávat do deníku.
Od osudného večera se Portugalec držel mimo dosah, takže se Robyn ulevilo. Už neměla za krkem jeho slídící žhavé černé oči. Uvažovala, zda se má o incidentu zmínit bratrovi, ovšem s rozpaky by hledala přesná, vysvětlující slova. Kromě toho se obávala, že by Zougova reakce byla nepřiměřená, protože za bratrovým chladným a rezervovaným zevnějškem se přece jenom asi skrývají záhadné a temné emoce. Koneckonců byli sourozenci, a pokud ona trpěla podobnými návaly, určitě nemohl být ušetřen ani on.
Na druhé straně uvažovala, zda se Portugalec nedostane do situace divé zvěře zahnané do kouta a nestane se nebezpečím číslo jedna pro celou expedici. Představu bratrovy smrti nebo vážného zranění nemohla unést. Nakonec přece jenom útočníkovi ukázala, kdo tady velí, takže se o nic podobného nepokusí. Camacho sejí posléze vytratil z mysli, raději se soustředila na krásný prožitek několika dalších poklidných dnů při plavbě proti proudu.
Tok se zužoval a nabíral na rychlosti. Celý konvoj tím pádem zpomalil, ale na březích se objevovalo neuvěřitelně se měnící panorama. Zatímco Zouga pod plachtou rychle skicoval, mohla Robyn nechat oči na exotických ptácích, stromech i zvířatech, o jejichž existenci věděla pouze z knih.
Nedaleké kopce přerůstaly v hory ve skutečnosti však šlo o strmá úbočí highveldu, spadající prudce do údolí řeky Zambezi. Když slunce postupovalo do svého zenitu, opálový nádech vzdálených vrcholků přímo tajuplně zářil. Nakonec barvy zmizely a hory se zahalily éterickým oparem poledního vedra, aby se později odpoledne vynořily v novém barevném šatu od světle růžové až po šťavnatě meruňkovou.
Odděloval je od nich pruh galeriového pralesa, kde se tyčilo několik pater korun stromů. V horních větvích skotačili kočkodani. Kmeny hrály všemi odstíny: od ostře žluté přes namodralou až k zeleni letního moře. Dokonce i liány spuštěné z výšin dosahovaly k hladině řeky nebo v kaskádách spadaly do temně zeleného hustého podrostu.
Za tímhle pruhem vegetace se občas objevily mnohem zvláštnější siluety, které působily skutečně nostalgicky. Holé krátké větve se snad vzpínaly k nebesům, tak nepřiměřené obřímu kmenu baobabu. Africké legendy, které jí matka kdysi velice často vyprávěla, vysvětlovaly zcela jasně, jak nejvyšší vládce Nkulukulu právě tyhle stromy sázel kořeny nahoru.
Téměř na každém baobabu zahlédla příbytek nějakého dravce, jenž buď seděl v hnízdě, nebo kroužil na obloze. S údivem sledovala krásu rozpjatých křídel, kde jednotlivá peříčka vyhmatávala vzdušné proudy podobně jako prsty koncertního pianisty nacházely správný tón na klávesách ze slonoviny.
Mnoho další zvěře k vidění nebylo, občas se přehnala antilopa či za křovím spatřili vývrtkovité rohy kudu. Všechno, co se totiž přiblížilo k řece, nelovili jenom nedaleko sídlící Portugalci, ale i jejich ozbrojení sluhové po dobu téměř dvě stě let.
„Už jsi tady někdy zahlédl slona?“ zeptal se Zouga vybraného experta. Jako obvykle nahodil zářivý úsměv a okamžitě se kasal: „Kdybych víiděl, tak bych ho zabíil.“
Camacho nakonec svou aktivitu zredukoval na střelbu po orlech jasnohlasých, usazených na pahýlech mrtvých stromů vyčnívajících z vody. Tihle nádherní ptáci mají sněhobílou hlavu, krk i hruď a silně se podobají slavnému americkému orlu bělohlavému. Když nadšený výkřik Portugalce označil zásah, nádherný exemplář se překotil váhou obrovských křídel a padl do řeky, zredukován z vladařské pozice na kus hadru plovoucí po hladině. t
Za několik dní Camacho znovu nabyl ztracené sebevědomí, i když v sobě stále nosil pošramocenou pověst pyšného mužství. Sexuální touha se změnila v žhnoucí nenávist, která se propalovala hlouběji a hlouběji do jeho nitra. Žádala pomstu!
Přesto musel osobní problémy odložit stranou, protože měl před sebou velice důležitou práci. Strýc coby guvernér v Quelimane mu naprosto důvěřoval a rozhodně by mu neprominul sebemenší selhání. Souviselo s tím i bohatství jejich rodiny, jež utrpělo, když Portugalsko bylo donuceno podepsat Bruselskou smlouvu. Co rodině zbylo, se muselo chránit. Zlato před ctí, a pokud se objeví čest, tak nesmí ovlivnit zisk tohle by mohlo sloužit jako rodinné motto!
Vychytralý strýc snadno odhalil záměry expedice Angličanů a hned si uvědomil vznikající hrozbu jejich zájmům. Kromě toho šlo o syna notoricky známého buřiče, který by mohl ještě víc zhoršit škody napáchané svým otcem. Přitom nedokázal nikdo odhadnout, jaké skutečné cíle výprava sledovala.
Major Ballantyne sice za hlavní úkol předkládal nalezení ztraceného otce, což ale znělo absurdně. Vysvětlení tak jednoduché a přímé se nemohlo zakládat na pravdě, protože Angláni nikdy nejednali jednoduše ani přímo. Tahle složitá expedice musela stát několik tisíc anglických liber, což zajisté přesahuje jakékoliv možnosti mladičkého důstojníka či zájemce o misionářský život. Navíc Boží muž, který se pokoušel podrobit Zambezi, svou tehdejší pouť ukončil s ponížením a ostudou coby nemocný člověk rozhodně musel už dávno zmizet v nezmapované divočině!
Ne, pro tuhle aktivitu musí existovat i jiný motiv a guvernér očekával brzké vysvětlení.
Kdoví, zda nejde o průzkumnou akci britského důstojníka, řízenou koloniální vládou. Třeba kují plány jak poškodit svrchované teritorium portugalských držav. Národu těchto obchodníčků a hokynářů se dá těžko věřit!
Guvernér připouštěl i možnost, že jde skutečně o soukromou výpravu, ale každopádně ji vede podezřelý buřičův syn se supíma očima. Možná opravdu ten starý ďas na něco narazil v neznámé zemi, třeba vyčenichal hory zlata i stříbra či bájné a ztracené město Monomatapy se všemi jeho nedotčenými poklady. Samozřejmě by starý misionář sdělil novinky o úžasném objevu právě synovi. A existujíli hory zlata, guvernér by o nich velice rád něco věděl.
A pokud na žádné nové poklady nenarazí, musí chránit ty staré. Proto Camacho Pereira nastoupil do služby s pověřením odlákat expedici od utajovaných oblastí, o nichž nevěděli ani vládní úředníci v Lisabonu.

K tomu účelu sloužily báchorky o těžkosti cestování, hlubokých bažinách, neprostupných horách, nemocech, divé zvěři a mnohem nebezpečnějších obyvatelích. Naopak při doporučeném směru mohl využívat vábničky v podobě přátelských domorodců, krásné krajiny a úžasné slonoviny.
Pokud naplánovaná strategie nevyjde a major Ballantyne skutečně zosobňoval aroganci i tvrdohlavost svého národa potom měl Pereira použít další přesvědčovací prostředky. Tenhle eufemismus chápali oba: jak guvernér, tak synovec! Camacho doopravdy žil v přesvědčení, že poslední možnost je ta jedině správná. Za osadou Tetě totiž existoval pouze zákon hbitého nože, jímž se většinu života řídil. Ovšem úvahu o této variantě si ponechával coby lahodný zákusek, protože slavný major musí trpět za bolest, kterou Camachovi způsobila jeho sestra.
Dokonce sám sebe přesvědčil, že tihle vykutálení sourozenci jsou proti němu zaměření kvůli jeho nečistému původu. V tomhle bodě byl Camacho zranitelný, přestože na portugalských územích docházelo k míšení ras poměrně běžně. Kupodivu však vizáž mísence nebyla zrovna tím nejlepším znakem. Proto musí milovat svou práci nejenom aby zahojil utržené rány, ale mohl si užívat ve společenství svého strýce i ostatních členů rozvětvené rodiny budoucí bohatou kořist.
Už jenom vybavení anglánské expedice považoval za jmění spadlé přímo z nebe. Hromady perfektního zboží dávno potají pečlivě zkontroloval a nevycházel z údivu nad úžasnou kvalitou i množstvím rozličných přístrojů. A ocelový trezor! Bůhví, kolik ten machr s sebou vláčí zlatých anglických sovereignů a pokud to sám neví, on se strýcem se pravdu dozví! Stále víc a víc se těšil na připlutí do Tetě a další putování do neprobádaného teritoria.
Pro Robyn malé městečko Tetě značilo reálný mezník pravého vstupu do Afriky. Tady prakticky začínal její návrat do země, po níž neuvěřitelně dlouho toužila. Měla radost, že Zouga se musí starat o vylodování materiálu, takže mohla vše objevovat sama.
Převlékla se do suknic, jelikož Tetě přece jenom patřilo k poslední baště civilizace a nechtela svým nezvyklým oblečením vzbuzovat zbytečnou pozornost u místních obyvatel. Chvíli jí sice látka kolem nohou vadila, brzy však na nepříjemný pocit zapomněla, když procházela prašnými uličkami osady, kde otec s matkou naposledy pobývali. Zastavila se u obchodu, jehož majitel rozuměl její hatmatilce složené ze svahilštiny, angličtiny a řeči lidu Nguni. Hned jí ukázal, kudy se vine stezka do akáciového hájku.
Našla tam klid v poledním vedru, dokonce i ptáci ztichli, a na duši jí dolehla podivná tíseň. Snad prožívala své dávné neradostné vzpomínky.
Mezi stromy náhle zahlédla bílý záblesk, zarazila se, nechtelo se jí dál. Dobře věděla, co najde. Na chvíli se přenesla do dětství, do toho šedivého listopadového dne, kdy stála vedle strýčka Williama a mávala odplouvajícímu parníku s očima zalitýma slzami. Nemohla zahlédnout ten milovaný obličej v davu na palubě, marně ho hledala, když mezera mezi lodí a nábřežím se zvětšila na řeku oddělující život od smrti.
Potřásla hlavou a vykročila. Mezi stromy objevila šest hrobů, což neočekávala, ačkoliv věděla o velké úmrtnosti členů otcovy výpravy v CaboraBassa. Vlastně čtyři podlehli chorobám, jeden se utopil a další spáchal sebevraždu.
Hrob, který hledala, ležel opodál. Ohraničovaly ho hladké bílé říční oblázky, kříž postavili nejspíš z cihel chozených maltou. Také svítil bělobou. Na rozdíl od ostatních tu nerostl ani plevel, kříž a kameny někdo čerstvě přetřel vápnem. Rov dokonce zdobila i kytička planých květin v modré váze. Vypadala poměrně čerstvě, což Robyn překvapilo.
Potichu pročítala slova dobře viditelná na kříži:

VE VDĚČNÉ VZPOMÍNCE NA HELEN, MILOVANOU MANŽELKU FULLERA MORRISE BALLANTYNEA. NAROZENA 4. SRPNA 1814. ZEMŘELA NA ZIMNICI 16. PROSINCE 1852. NECHŤ SE STANE BOŽÍ VOLE.

Robyn zavřela oči a čekala na slzy. Kupodivu se nedostavily, jejich pramen už dávno vyschl. Klečela v prachu vedle hrobu, modlila se a v mysli sejí vynořovaly dávné obrazy. Nikdy se necítila matce tak blízko jako právě teď.
Ztratila pojem času, snad tu strávila celou věčnost, když náhle zaregistrovala vržený stín. Zdvihla hlavu a překvapeně sebou trhla.
Vedle ní stála žena s dítětem. Černoška zřejmě ani ne třicetiletá těžko se dá u domorodců odhadnout věk měla na sobě evropské oblečení, pravděpodobně darované a vyrudlé sluncem. Přesto však čisté, pečlivě vyžehlené.
Dítě navzdory bederní roušce místního kmene Shangaan rozhodně nevypadalo na ryzího Afričana. Snad sedm či osm let starý chlapec s vlasy barvy hlíny a podivně světlýma očima. Robyn v nich zahlédla něco matně známého. Strnule na hocha zírala.
V ruce svíral kytičku žlutých květů akácie, stydlivě se uculoval. Nakonec sehnul hlavu, přešlápl v prachu. Matka mu cosi řekla, načež obezřetně vykročil k Robyn a květiny jí předal.
„Děkuju," automaticky zareagovala a přičichla si. Pocítila velice vzdálenou sladkou vůni.
Černoška si popotáhla sukně, přiklekla ke kříži, odstranila povadlou kytici a podala modrou vázu chlapci. Odběhl s ní k řece.
Během jeho nepřítomnosti žena začala vytrhávat rašící plevel a velice pečlivě přearanžovala oblázky. Podle samozřejmých pohybů Robyn pochopila, že tahle osoba se o hrob její matky pravidelně stará.
Obě ženy setrvávaly v přátelském mlčení, a když se jejich pohledy setkaly, jedna na druhou se usmála. Za chvíli přiklusalo dítě, mokré až po kolena, pyšné na vázu plnou vody. Tenhle úkol chlapec určitě prováděl nesčetněkrát.
„Vaše matka?" náhle černoška promluvila. Doktorku překvapila docela dobrá angličtina.
„Ano," snažila se zakrýt překvapení. „Má matka."
„Hodná dáma."
„Tys ji znala?"
„cože?"

Po nadějném úvodu se ukázalo, že znalost angličtiny není zase tak velká. Konverzace tedy skončila, ale Robyn, zvyklá na hovory s Holubičkou, zkusila jazyk Matabelců. Žena se rozzářila a hbitě reagovala, určitě náležela k těmhle kmenům.
„Patříš k Matabelcům?“ vyzvídala Robyn.
„Jsem Angoni,“ zavrtěla bleskově černoška hlavou, protože mezi těmito dvěma těsně sousedícími kmeny lidu Nguni existovalo velké nepřátelství.
Angoni kdysi vyrazili na sever z původního kraje travnatých kopců Zululandu a překročili Zambezi před třiceti lety, vysvětlovala v rytmicky zpěvavém nářečí. Obsadili zem podél severního pobřeží jezera Marawi. Tam žila i ona, dokud ji neprodali jednomu z ománských otrokářů. Pak se s celou karavanou dostala v řetězech až k řece Shire.
Neudržela ale krok s ostatními, oslaboval ji hlad a horečka. Proto ji z řetězů odsekli a ponechali stranou Hyení cesty jako potravu pro mrchožrouty. Tam ji naštěstí nalezl Fuller Ballantyne a odvedl do svého tábora.
Podařilo se mu vzbudit v ní touhu po životě pomocí léků, a když se zotavila, ten dobrý člověk ji pokřtil na Sarah.
„Takže odpůrci mého otce nemají pravdu,“ rozesmála se Robyn. „Získal víc než jednoho konvertitu.“
Sarah sice nerozuměla složitému vysvětlování, přesto se ale chichotala s ní. Pomalu se stmívalo a obě ženy opustily hřbitov. Sarah neustále vyprávěla, jak madam Helen přijela do Tetě s dalšími členy expedice pro ČaboraBassa. Fuller Ballantyne černošku tehdy představil jako svou nejlepší služku.
Zastavily se i s chlapcem u rozcestí, kde po chvilce váhání pozvala černoška Robyn do své vesničky. Bohužel nemohla přijmout, protože za hodinu se úplně setmí a Zouga by ji určitě hledal.
V srdci si nesla radost z času stráveného u hrobu, a když si všimla ženina zklamání, okamžitě se to snažila napravit.
„Musím jít vrátím se ale zítra v tu samou dobu. chci slyšet všechno o mých rodičích.“
Sarah s ní poslala synka, který už po pár krocích chytil doktorku suverénně za ruku. Radostně žvatlal, což Robyn vytrhlo z pochmurných myšlenek.
Než dorazili k prvním budovám Tetě, obavy se potvrdily. Zouga a seržant Cheroot po ní usilovně pátrali.
„Zatraceně, sestřičko, co to provádíš? Vždyť o tobě nejmíň pět hodin nic nevíme.“
Chlapec udiveně zíral na bělocha s neobvykle pánovitými gesty. Musí to být skutečně vysoký náčelník, proto raději pustil Robyninu ruku a metelil zpátky k domovu.
Bleskový únik vyloudil i na bratrově tváři úsměv.
„Na chvíli mi připadalo, že jsi adoptovala ztracené dítě.“
„Zougo, našla jsem mámin hrob,“ přeběhla k němu a chytila ho za ruku. „Asi tak míli odtud.“
Bratrův výraz se změnil. Pohlédl na slunce dotýkající se už vrcholků stromů a barvící je do žhavé červeně.
„Vrátíme se tam zítra,“ pronesl. „Nechci opustit tábor po setmění, protože okolo běhá hodně šakalů obzvlášť těch dvounohých,“ vysvětloval cestou zpátky.
„Pořád máme velké problémy se získáváním nosičů i přes zapřísahání samotného guvernéra v Quelimane. Bůhví, kam se všichni zdejší siláci, o kterých mi tak nadšeně vyprávěl, poděli. Náš chlubivý kecálista Pereira všude nachází jenom překážky. Dokonce tvrdí, že nosiči odmítají vstoupit do služeb, pokud neznají přesný směr a dobu trvání naší výpravy.“
„Tohle se zdá logické,“ souhlasila Robyn. „Ani já bych nevlekla obrovská zavazadla, dokud by mi neřekli, kam.“
Jenže já mám dojem, že s verbováním problém není. Vzdálenost domorodcům nikdy potíže nedělala. Mimo to nabízím nejvyšší platy, a přesto se neobjevil ani jeden.“
„V čem je tedy háček?“
„Pereira se snaží vypumpovat ze mě veškeré podrobnosti o expedici, vyzvídá na mně už od doby, co jsme opustili pobřeží. Mám dojem, že mě vydírá: dokud neprozradím cíl cesty, nebudou nosiči!“
„Proč mu to teda neřekneš?“ divila se Robyn a Zouga jen pokrčil rameny.
„Protože je zatraceně zvědavej. Vůbec nejde o přirozený zájem, instinkt mě varuje, abych mu nedůvěřoval. Nedám mu žádnou přesnou informaci, kterou nepotřebuje znát!“
V tichosti vešli do předpolí kempu, postaveného podle Zougových vojenských zvyklostí. Vnější trnová hradba separovala hotentotskou stráž, vzdálený přístřešek sloužil k úkrytu nosičům a řada stanuje oddělovala od složeného nákladu.
„Už to tady vypadá jako doma,“ pochvalovala si Robyn a chtěla zamířit ke svému kutlochu. Vtom se nadšeně přiřítil Camacho Pereira.
„Majore, mám míílé zprávy.“
„To je tedy radostná změna,“ suše zamumlal Zouga.
„Našel jsem člověka, který víiděl vašeho otce aníí ne před osmi měsíci.“
Nad takovou informací doktorka zajásala a poprvé od incidentu k Portugalci promluvila přímo.
„Kde je? Ach, skutečně nádherná novina!“
„Jen jestli je to pravda,“ zapochyboval major.
„Toho chlapa mám tady však uslyšíite!“ sliboval Camacho a hnal se zpátky k nosičům.
Během deseti minut přivlekl vyhublého černocha, oblečeného do kousků jakýchsi zvířecích kožek. Panenky se mu protáčely děsem.
Jakmile ho Pereira pustil, stařec padl na zem a rozprostřel se před velkým náčelníkem. Portugalec hned vypálil několik otázek, černoch cosi blekotal.
Zouga seděl na plátěné židli a sledoval začátek představení. „Jakým dialektem mluví?“ chtěl vědět.
„Chichewa,“ upřesňoval Camacho. „Nic jíného nezná.“
Zouga pohlédl na sestru, ta zklamaně zavrtěla hlavou. Museli tedy věřit nedůvěryhodnému tlumočníkovi.
Manali, běloch v červené košili, tábořil s nosiči v Zimi u řeky Lualaba, jak stařec viděl na vlastní oči, předával Camacho

první informace.
„Jak poznal, že jde o mého otce?“ nadhodil Zouga.
„Každý ho zná, protože je živoucí legendou od pobřeží až k Chona langa, k zemi, kde slunce zapadá,“ pokračoval v překladu.
„Kdy ho viděl naposledy?“
„Měsíc předtím, než přišly poslední deště, což vypadá na říjen loňského roku,“ propočítával Camacho.
Major Ballantyne se zahalil do myšlenek, v očích se mu však objevil tvrdý výraz, takže chudák před ním začal úpět. Portugalcova tvář se zkřivila vztekem a špičkou boty kopl do starcových vystouplých žeber. Tím ho okamžitě umlčel.
„Co říkal?“ chtěla vědět Robyn.
„Přísahá, že mluví pravdu,“ s úsměvem Pereira vysvětloval.
„Co ještě ví?“ vyzvídal Zouga.
„Mluvil s nosiči, kteří vědí, že Manali postupuje podél řeky Lualaba.“
Dává to smysl, uvažoval Zouga. Pokud otec doopravdy hledá pramen Nilu, aby obnovil ztracenou pověst, potom by tímhle směrem skutečně šel. Lualaba prý teče přímo k severu, takže by očividně přicházela v úvahu při pátrání po prameni.
Camacho pokládal otázky ještě dalších deset minut, jednou dokonce chtěl použít karabáče ve snaze osvěžit starci paměť, ale Zouga ho zarazil. Tímhle způsobem se rozhodně nic nového nedozví.
„Dej mu štůček merkani a jedno khete a nech ho jít!“ nařídil Zouga a starý muž jásal.
Sourozenci usedli k táborovému ohni poněkud později než obvykle. Hranice se mezitím sesypala, z ohniště vyletovaly jiskry a mumlání ospalých hlasů v nedalekém přístřešku se pomalu tišilo.
„Pokud půjdeme na sever,“ uvažovala Robyn nahlas a sledovala bratrův obličej, „dostaneme se do hlavního centra obchodu s otroky severně od jezera Marawi. Z té oblasti, kam se zatím žádný běloch nedostal ani náš otec musí pocházet všichni otroci objevující se na zanzibarském trhu a ománští Arabové.“
„A co důkazy o podobném obchodu na jihu,“ nadhodil Zouga s pohledem upřeným na druhou stranu, kde Juba v tichosti čekala u vchodu do stanu. „Právě tahle dívka je živoucím důkazem nového obchodu s otroky na jih od Zambezi.“
„Ano, ale situace tam se zdá být podstatně mírnější než aktivita na severu!“
„Tamější činnost však už zdokumentovali. Náš otec dorazil až k Marawi a sledoval karavany otroků putující k pobřeží před patnácti lety. Navíc Bannerman naZanzibaru sepsal minimálně tucet hlášení ohledně místního trhu,“ zdůraznil Zouga a pohrával si se sklenkou drahocenné whisky, jejíž zásoby se rychle tenčily. Zadí val se do žhavého popele a pokračoval: „Zatímco v říši Monomatapy a v krajině Matabelců na jih odtud o téhle obchodní činnosti nikdo nic neví.“
„Ano, chápu,“ přiznávala sestra neochotně. „Každopádně táta v knize o misionářských cestách psal, že řeka Lualaba je pravděpodobným pramenem Nilu a jednoho dne svou teorii potvrdí pochodem od samotného pramene. A navíc ho viděli na severu!“
„Skutečně?“ sykl bratr.
„Ten stařec.“
„. lhal! Někdo ho navedl a nemusím dlouho hádat, čí to byla práce,“ zakončil.
„Jak můžeš vědět, že nemluvil pravdu?“ zajímala se Robyn.
„Pokud člověk žil dostatečně dlouho v Indii, vyvinul si instinkt pro vycítění lži,“ usmál se Zouga. „Proč by otec čekal dlouhých osm let, aby po svém zmizení najednou začal propátrávat řeku Lualaba? Vyrazil by tam přece hned napoprvé pokud by mířil k severu.“
„Můj drahý bratře,“ začala pichlavě, „není to snad legenda o Monomatapovi, která tě nutí tvrdohlavě se drát na jih od Zambezi, že ne? Není snad záblesk v tvých očích odrazem záře zlata?“
„Odvážné postřehy,“ konstatoval s úšklebkem. „Ze všeho nejvíc mě však k tomu kroku nutí chování našeho slovutného průvodce a cestovatele. Camacho Pereira se totiž usilovně snaží stočit nás k severu, cestu na jih rezolutně zamítl!“
Ještě dlouho potom, co Robyn zmizela ve stanu, kde lampa po chvíli zhasla, Zouga stále seděl u ohniště a laskal sklenku s drinkem. Konečně se rozhodl, vsrkl poslední kapku zlatého moku a prudce vstal. Vyrazil k nejvzdálenějšímu stanu, kde pobýval Camacho Pereira.
Uvnitř ještě svítila petrolejka, ačkoliv už bylo velice pozdě. Když Zouga zavolal, nějaká žena vyjekla, což okamžitě komentoval mužský hlas. O chvíli později se odhrnula plachta a Portugalec opatrně vykoukl.
Měl přes sebe hozenou přikrývku, aby zakryl nahotu v jedné ruce držel pistoli. Trochu se uklidnil, když zahlédl majora.
„Konečně jsem se rozhodl,“ ohlašoval Zouga šeptem. „Vyrazíme k severu podél řeky Shire až k jezeru Marawi. Tam odtud budeme postupovat podle Lualaba.“
Camachova tvář se rozzářila jako měsíc v úplňku, nadšeně se usmíval.
„Velíice dobré rozhodnutí. Hodně slonovíiny, otce taky najdeme. Zatraceně brzo, uvíídíte.“
Následující den před obědem dorazil Portugalec a poháněl dobrou stovku zdravých silných černochů. „Móóře nosičů,“ pyšně hlásil. „Zatraceně dobříí, hej?“
Křesťanka Sarah trpělivě čekala u hrobu, když se odpoledne konečně Robyn objevila.
Chlapec doktorku zahlédl první a se zářivým úsměvem jí radostně vyrazil naproti. Opět Robyn zarazila ta povědomá tvář, zejména oči a tvar úst. Skutečná podoba s někým, koho dobře znala, ji doslova šokovala. Bohužel nemohla záhadu rozluštit, obzvlášť, když ji už malý chytil za ruku a vlekl k matce.
Prošli obvyklým rituálem výměny květin a potom se posadili na blízkou ulomenou větev. Ve stínu stromů bylo přece jenom chladněji, nahoře v koruně párek ťuhýků lovil malé zelené housenky.

Sarah vyprávěla o madam Helen, jak byla statečná a vůbec si nestěžovala na děsivé vedro v CaboraBassa, kde černý kámen soutěsku přeměnil na rozžhavenou pec.
„Opravdu špatná doba před dešti," komentovala černoška. Robyn si hned vybavila tátovy zápisky, v nichž se zmiňoval o svých podřízených, jejichž vinou nemohli vyrazit na cestu v chladném červenci, ale dostali se ke kaňonu až ve vražedném letním listopadovém období.
„A potom přišly deště a s nimi zimnice," líčila Sarah. „Moc špatné. Bílí muži onemocněli, nakonec i vaše matka." Možná máma ztratila imunitu vůči malárii během pobytu v Anglii, uvažovala doktorka.
„Dokonce i Manali měl horečku, jakou jsem nikdy předtím neviděla. Duchové ho drtili ve svých pařátech mnoho dní." Věrně popisovala delirium malarické horečky.
„Ani nevěděl, kdy mu manželka zemřela," dodala černoška, í
Zamyšleně ztichly. Chlapec otrávený podivným hovorem obou žen házel z dlouhé chvíle kamenem po ptácích. Tím opět přiláká doktorčinu pozornost. Vždyť tuhle tvář znala po celý život.
„Moje máma?" chtěla vědět víc, pohled stále upřený na dítě. „Voda jí zčernala," prohlásila Sarah prostě. Těžká forma malárie charakterizovaná černou močí, přeložila si v duchu Robyn. V tomhle okamžiku nemoc zachvátí ledviny a přemění je na tenké sáčky plné chuchvalců černé krve, které mohou prasknout i při sebemenším pohybu pacienta. Z tohohle stadia se výkrese skutečně málo obětí.
„Byla silná," podotkla tiše černoška. „Odešla jako poslední ze všech," podívala se na ostatní hroby. „Pohřbili jsme je tady, zatímco Manali se stále pohyboval v osidlech duchů. Ale později, když už mohl chodit, přišel sem s knihou a četl z ní nějaká slova. Tenhle kříž postavil vlastníma rukama."
„Potom opět vyrazil na cestu?" nadhodila Robyn. „Ne, zase onemocněl a zakousli se do něho noví duchové. Strašně pro vaši matku naříkal." Představa plačícího otce byla pro dceru něco zcela nemožného. „Často mluvil o řece, která ho zničila."
Přes akáciový lesík se společně podívaly na širokou hladinu Zambezi.
„Začal ji nenávidět, jako by šlo o živého nepřítele, který mu zabránil postupovat po cestě k jeho snům. Nebyl už normální, protože se do něho horečka pouštěla a zase mizela. Občas s duchy tvrdě bojoval, zaháněl je pokřikem starých válečníků. Jindy zase blouznil o podivných strojích, které tenhle proud zadrží, až se postaví nějaké zdi. Potom se prý bude přecházet přes řeku suchou nohou," odmlčela se Sarah s nešťastným výrazem ve tváři. Chlapec smutek okamžitě vycítil, přiběhl k matce a položil jí hlavu do klína. Hladila mu kudrnaté vlásky, ačkoliv myslí bloumala kdovíkde. Náhle překvapené Robyn přeběhl mráz po zádech: konečně si podobu dětské tváře zařadila. Černoška změnu zaznamenala, pohlédla na synka a potom na doktorku. Ani nemusela nic vysvětlovat, proběhlo mezi nimi typicky ženské porozumění.
„Teprve potom, když vaše matka.," přece jenom začala, ale zmlkla. Robyn zírala na chlapce: jako by z oka vypadl Zougovi, ovšem miniaturní rozměry a barva kůže ji zmátly.
Snad se jí země pod nohama pohnula najednou pocítila podivnou úlevu. Fuller Ballantyne jí náhle nepřipadal vzdálený jako dokonalá socha slovutného muže vytesaná z tvrdé žuly či nehybný stín ovlivňující její život.
Natáhla ruce a dítě k ní s naprostou důvěrou přiběhlo. Robyn ho objala a lehce políbila. Zaregistrovala ten hlaďounký dotek vrtěl se jako spokojené štěňátko. Okamžitě k němu pocítila hlubokou náklonnost.
„Byl velice nemocný," pronesla něžně Sarah, „úplně opuštěný! Ostatní zmizeli nebo zemřeli. Ve víru tak nešťastných událostí jsem se bála o jeho život."
Doktorka chápavě přikývla. „Milovala jsi ho?"
„Nešlo o hřích, protože on byl pro nás bohem," vysvětlovala černoška prostě.
„Ne," oponovala Robyn. „Byl to muž a já, jeho dcera, jsem žena!"
V téhle chvíli pochopila, že se už nikdy nebude cítit zahanbená touhami svého těla. Opět k sobě přitiskla dítě, jasný důkaz otcova lidství, zatímco Sarah se spokojeně usmívala.
Poprvé v životě mohla Robyn bez problémů stát tváří v tvář skutečnosti, že otce miluje. Konečně chápala veškerý nepokoj, který v ní po celá léta narůstal.
Vždyť se jí po tátovi stýskalo, i když tenhle pocit zakrývala velikost a majestátnost legendy o něm. Ted už věděla, proč je tady, na břehu vznešeného toku, na samé hranici dosud poznaného světa. Nepřišla jenom najít ztraceného otce, teď konečně může objevit sama sebe v novém světle.
„Sarah, kde je můj táta? Kterou cestou se dal?" vyzvídala dychtivě, ale žena jen sklopila oči.
„Nevím," špitla. „Jednoho rána jsem se probudila a on tu nebyl. Nevím, kam odešel. Trpělivě čekám, až se ke mně a svému synovi vrátí." Prudce vzhlédla. „On přijde zpátky," vydechla pateticky.
„Ano," podpořila ji s jistotou Robyn, ačkoliv něco takového necítila. „Samozřejmě se vrátí."
Vybírání nosičů trvalo dlouho. Jakmile Zouga dotyčného odsouhlasil, plácl ho po rameni a muž okamžitě zamířil k Robyn na zdravotní prohlídku.
Teprve potom se začal rozdělovat náklad. I když major Ballantyne už dopředu všechno převážil, aby nikde zátěž nepřesahovala doporučených osmdesát liber, přesto nováčci veřejně komentovali rozměry i velikost, dohadovali se o sebemenší rozdíl. Vždyť tohle břímě ponesou měsíce, možná i rok.
Zouga striktně zakázal Portugalci urychlovat výběr práskáním karabáče, snažil se mezi černochy objevit přirozené vůdce, na něž by se ostatní během expedice mohli spolehnout.
Další den při plánování strategie pochodu se Zouga snažil využít znalostí, které až dosud absorboval. Jako první počin daroval sedmi na první pohled očividným buřičům khete a vykázal je z tábora bez sebemenšího vysvětlení či omluvy. Potom povolal pět nejchytřejších a udělal z nich kapitány dvacetičlenných jednotek.
Ponesou přitom zodpovědnost za rychlost postupu i za ochranu nákladu proti vykrádání, dohlédnou na budování tábora a rozdělení přídělu, zároveň se stanou mluvčími každé skupiny. Budou přednášet stížnosti a současně

vysvětlovat příkazy vůdce výpravy.
Jakmile seznam dopsal, přehlédl všech stošestadvacet jmen zahrnující i Hotentoty seržanta Cheroota a počátečních několik nosičů z Quelimane konec uzavíral proslavený Camacho Pereira a oba velitelé: Robyn se Zougou.
Karavanu by nešlo zvládnout, pokud by ji perfektně nezorganizoval. Ovšem konvoj se během postupu stane velice zranitelný, takže jeho obranu bude zajišťovat seržant Cheroot. Právě se dělil se svým šéfem o poslední poloprázdnou láhev whisky, zatímco probírali celkovou strategii.
Major s menším oddílem místních průvodců a osobních nosičů chtěl postupovat samostatně vpředu, provádět průzkum terénu a zároveň mít volnost při případných příležitostech pro lov či odebírání geologických vzorků. Každý večer se přidruží zpět k hlavnímu konvoji, ačkoliv bude mít vybavení pro několikadenní odloučení.
Camacho Pereira s pěti hotentotskými mušketýry povedou centrální kolonu, nad níž bude vlát Union Jack. Na sestřinu narážku ohledně Portugalce Zouga suše zareagoval: „Jde přece o anglickou expedici, která musí mít vlajku domovské země.“
„Vzhůru, Británie!“ uchechtla se Robyn, bratr ji však ignoroval a raději se věnoval dalším úvahám.
Jednotka nosičů se zařadí za střed a seržant Cheroot se zbytkem svých mužů bude chránit konec karavany.
Zároveň vytvořili jednoduchý systém signálů k řízení pohybu konvoje. Při použití rohu antilopy kudu coby trumpety se dohodnutou sérií zahoukání vydají povely Na pochod!, Stát!, Semknout se! nebo Vytvořit čtverec!
Čtyři dny Zouga procvičoval a trénoval veškeré příslušníky výpravy, než usoudil, že nadešel ten správný okamžik.
„Ale jak překročíme řeku?“ vyzvídala sestra s pohledem upřeným na severní břeh.
Tok sám o sobě měl šíři necelého kilometru ovšem vydatným deštěm zalil další miliony čtverečních mil. Navíc svůj majestátní pohyb zrychlil. Pokud se mají dostat k řece Shire a jezeru Marawi, budou potřebovat celou flotilu vydlabaných kánoí, kterým potrvá mnoho dní, než všechno převezou.
Parník Helen totiž dávno odjel využil záplavové vlny, s jejíž pomocí dosáhl rychlosti až dvaceti uzlů, takže už je určitě zpátky v Quelimane.
„Veškerá nutná opatření jsem provedl,“ informoval Zouga, což jí prozatím muselo stačit.
Poslední den pobytu Robyn dovolila Holubičce, aby ji doprovodila na hřbitov, obě nesly plno dárků. Vzala dostatečné množství látky i korálků, nechtela však příliš vzbudit bratrův zájem. Navíc se moudře rozhodla o Sarah a dítěti pomlčet. Těžko odhadovala, jak by Zouga reagoval při objevení nevlastního míšeneckého bratříčka. Náhled na separaci ras a společenské kasty si upevnil v Indii možná by ho sklátil šok při zjištění, že jeho vlastní otec tyhle neotřesitelné zásady porušil. Proto se jen krátce zmínila o tom, že potkala otcovy bývalé sluhy, kteří se po léta pečlivě starají o matčin hrob. Dary budou adekvátní odměnou za jejich dlouhodobou loajalitu.
Sarah s chlapcem je už u hrobu očekávala. Pozornost přijala s ladnou úklonou, díky vyjadřovaly i dlaně otočené vzhůru na úrovni očí.
„Zítra vyrážíme,“ vysvětlovala Robyn. V očích černošky zaznamenala smutek, ačkoliv následovalo tiché porozumění.
„Je to Boží vůle,“ doktorka téměř slyšela slova svého otce. s
Mezitím Juba s chlapcem nasbírali pod stromem spadané lusky, plné nádherně barevných semínek. Začali z nich zhotovovat náhrdelníky a náramky. Děti radostně brebentily, chichotaly se, tvořily skutečně kouzelné pozadí pro rozhovor dospělých pod akácií.
Obě ženy se opravdu spřátelily. Vždyť otec ve svém díle jasně zdůrazňoval, že dává přednost společnosti domorodců před bělochy. Fuller Ballantyne musel při kontaktu s krajany určitě přemáhat podezírání a žárlivost na jejich úspěchy. Na druhé straně u černochů získal důvěru, úctu i všepřetrvávající přátelství. Vztah k Sarah se vlastně stal vyplněním otcových citů, uvědomovala si Robyn. To mocně kontrastovalo s chováním bratra, který by nikdy nepřekročil rozdělující hranici. Domorodec sice mohl u Zougy získat respekt i oblibu, ale propast mezi rasami překročit nemohl. I kdyby žil v Africe padesát let, nikdy by jim neporozuměl ona však za pár týdnů dokázala navázat opravdové přátelství. Přemýšlela, jestli bude podobně jako táta jednou preferovat černochy před bělochy. Zatím se jí to zdálo nepravděpodobné, i když změnu uvažování nijak vyloučit nemohla.
Sarah vedle ní hovořila tak potichu a stydlivě, že se Robyn násilím vytrhla ze svých myšlenek.
„Co jsi říkala?“
„Váš otec, Manali, dozví se od vás o svém synovi?“
„Copak on to neví?“ vyděsila se doktorka, zatímco Sarah smutně vrtěla hlavou.
„Proč jsi s ním tehdy nešla?“
„Nepřál si to. Tvrdil, že pouť bude krutá ve skutečnosti mně však připomínal starého sloního samce, který se nerad dlouho zdržuje poblíž slonic, protože musí pořád následovat vítr.
Camacho Pereira se naparoval nad všemi domorodci a kontroloval jména zaregistrovaných. Měl na sobě vestu z kůže kudu ozdobenou výšivkami i korálky. Nezapnutá odhalovala chlupatá prsa a ploché svalnaté břicho.
„Krmííme je moc,“ podotkl k Zougovi. „Tlustý negr je líný negr.“ Uchechtl se, když zahlédl majorův výraz, protože už jen pouhým pejorativním označením ho úmyslně provokoval. Naprosto jasně mu zakázal takhle mluvit. „Málo jíst, hodně do nich kopat a budou píilně pracovat,“ vychutnával svá pořekadla.
Zouga jeho filozofické traktáty ignoroval, vždyť nejednou podobné nesmysly už zaslechl. Raději se otočil ke kapitánům jednotek a sledoval rozdělování přídělů. Každý z mužů dostával plnou sběračku nahrubo mleté mouky společně s uzenou rybou, jejíž puch domorodcům svůdně voněl.
Náhle Pereira karabáčem prudce udeřil jednoho černocha ve frontě. „Zkoušíí podruhé,“ blaženě komentoval zásah. Chystal se ho ještě jednou nakopnout, ale domorodec včas zmizel.
Vůdce expedice vyčkával, až poslední dostal svůj díl, a potom zvolal: „Indaba! Řekněte všem, že se koná indabal“
Svolávala se rada k prodiskutování posledních bodů, každý opustil své ohniště a nadšeně přispěchal.

Major Ballantyne přecházel ze strany na stranu před shromážděním domorodců a vyčkával na tu správnou chvíli. Dávno totiž pochopil, že Afričané milují teatrální chování. Většina z nich přece jenom rozuměla základům řeči lidu Nguni, kterou Zouga už vcelku plynně ovládal.
Rozpažil, chvíli počkal, až se dav uklidní, a pompézně oznámil: „Kusasa isufari! Zítra začíná pochod!“
Ozvalo se mumlání rozličných komentářů i vzrušené reakce, když jeden z kapitánů náhle vstal.
„Phi ? Phi ? Kam? Kterou cestou?“
Vůdce spustil ruce, počkal, až vzroste napětí, a potom bodl prstem k dalekým namodralým jižním kopcům.
„Laphaya! Tam!“
Ozval se nadšený jásot zrovna tak, jako by ukázal na sever či na západ. Byli připraveni k pochodu, směr je příliš nezajímal. Kapitáni hbitě překládali získané informace příslušníkům kmenů Shangaan i Angoni. Po chvíli už všichni shromáždění horlivě brebentili. Náhle se rozhostilo nepřirozené ticho, takže se Zouga bleško ve otočil.
Za ním stál Camacho Pereira, tvář zrudlou vztekem. Nečekaná změna k jihu ho rozzuřila, chrlil ze sebe vztek, prskal, až mu sliny odletovaly od úst. Téměř vyl v podivném místním dialektu, jemuž major nerozuměl, občas však zaslechl slovo Monomatapa. Určitě popisoval legendární vojska z tamějších krajin, která se proslavila běžným zvykem vítězů: Odřezávali totiž mužům genitálie a poražení je museli pojídat! Ve tváři posluchačů se objevil děs, a to Camacho horlil jen několik vteřin. Pokud ho nechá mluvit ještě minutu, nikdo nepřinutí karavanu k pochodu. Pokud dvě minuty, všichni během noci zmizí.
Argumentací nemohl nad Portugalcem zvítězit, v tomhle případě zabere pouze perfektně sehrané divadýlko. Díky indickým zkušenostem Zouga pochopil, že i domorodci mají velký respekt pro vítěze. Proto se rozhodl pro názorný příklad, jímž překoná všechny jazykové bariéry.
„Pereiro!“ zařval a oslovený strnul. Anglický major se smyslem pro čestnou hru musel přece varovat protivníka před útokem. Když se slovutný cestovatel otočil, Zouga k němu přiskočil dvěma rychlými kroky a máchl levačkou směrem na nos. Camacho si automaticky oběma rukama zakryl obličej, čehož vůdce expedice využil a pravou pěst mu vší silou zabořil do břicha, těsně pod žebry. Postižený pouze zalapal po dechu, sáhl si na zraněné břicho, čímž si odkryl tvář. Trénovaný major opět vypálil levačkou přímo za ucho, načež se Portugalci podlomila kolena, tiše zaúpěl a padl tváří přímo do písku.
Hrobové ticho se okamžitě změnilo v nadšený jásot, obzvlášť, když většina diváků na vlastní kůži zakusila karabáč i kopance nenáviděného pacholka. Na děsivá varování bleskově zapomněli, radostně se objímali a vzrušené komentovali dva perfektní údery. Někteří dosud neviděli boj pěstí a tahle novinka je vskutku zaujala i potěšila.
Zcela nenuceně se Zouga otočil zády k provokatérovi, ve tváři si zachovával dobrácký úsměv. Přešel k první řadě a zdvihl ruku, aby je uklidnil.
„Jdou s námi vojáci,“ vysvětloval. „Viděli jste na vlastní oči, jak dobře umějí střílet,“ upozorňoval vesele.
„A všimli jste si té vlajky?“ dramaticky ukázal na červenobílé kříže v modrém poli vlajícího praporu Union Jack na prozatímním stožáru u hlavního stanu. „Žádný člověk, ani náčelník, natož bojovník, se neodváží.“
„Zougo!“ zaječela Robyn. Hrůza v sestřině hlasu v něm vyvolala okamžitou reakci. Jako tanečník dvěma kroky provedl půlobrat a zástup explodoval jediným výkřikem: „Jéé!“
Tímhle zvoláním, kdy krev tuhne v žilách, dodávají domorodí válečníci odvahu nejenom sobě, ale i druhému, ve fatálních chvílích boje o holý život.
Camacho mu mířil nožem nad pás, chtěl zasáhnout ledviny. Jako expert se vyhnul pohodlnějšímu cíli pod lopatkou, kde by se hrot nože mohl zarazit o žebro. I přes varování nebyl Zouga dostatečně rychlý, takže špice se dotkla boku, rozřízla kalhoty a jedním tahem rozsekla kůži. Krev mu vystříkla až na kolena.
„Jéé!“ ozvalo se unisono poté, co Portugalec změnil útok a zamířil na břicho. Čepel syčela jako vzteklá kobra, Zouga naštěstí stačil uskočit.
„Jéé!“ zástup krvelačně vydechl, když útočník zahajoval další výpad. Zouga cítil v boku pálení, přesto koutkem oka zaregistroval pohyb enfieldovky seržanta Cheroota, který měl vrahouna na mušce.
„Ne! Nestřílej!“ zařičel major. Zaprvé nechtel pocítit kulku v útrobách, jelikož Camacho poskakoval v nepříjemné blízkosti a Hotentot zase takový ostrostřelec nebyl. Zadruhé boj sledovala stovka mužů, s nimiž má vyrazit na dlouhý pochod. Potřeboval u nich získat respekt.
„Jéé!“ zapěly desítky hrdel, zatímco Portugalec chrčel vzteky. Vtom se ve vzduchu mihlo ostří nože jako křidélko vlaštovky v plném letu. Zouga opět rychle couvl, snad zakopl, a k udržení rovnováhy poklekl najedno koleno. Dlaní se opřel o zem. Camacho se vyřítil na jistý cíl, ovšem major se bleskově vymrštil a jako matador se vytočil z dráhy útočníka. V ruce pevně svíral hrst písku.
Zíral vrahovi do očí, protože jenom tam mohl zahlédnout další pohyb nože. Portugalec spustil ruku a začal kolem něho kroužit jako zápasník v ringu. Bystrý Zouga ale v jeho pohledu poprvé zaznamenal nervózní záblesk nejistoty a hbitě poskočil kupředu.
„Jéé!“ zahřmělo mezi přihlížejícími. Poprvé Camacho musel uskočit, zakopl a padl na záda. Bleskurychle se však otočil, aby mohl čelit případnému útoku.
Ještě dvakrát proti němu major vyrazil a pak stačilo pouhé gesto tělem, aby Portugalec zděšeně uskakoval. Diváci se hlasitě rozchechtali, takové představení ještě neviděli. Vztek v útočníkově tváři se přeměnil v grimasu strachu. Zouga stále sledoval jeho oči, těkaly ze strany na stranu, pravděpodobně hledaly únikovou cestu.
V tu chvíli major přiskočil, prázdnou rukou naznačil úder a vhodil Pereirovi písek do očí. Využil momentu překvapení, pevně uchopil nebezpečnou ruku s nožem a zapáčil.
„Jéé!“ zajásal dav, když se v očích nenáviděného ukrutníka objevily slzy. Nemohl nijak odolat těžšímu Angličanovi, snažil se ho tedy strhnout na zem. Cosi ruplo, Camacho zavřeštěl a ruka mu zůstala bezvládně viset podél těla.

Ještě jednou s ním Zouga zacloumal, Portugalec jen kvikl, nůž mu vypadl ze sevření. Chtěl se sehnout, aby zdravou rukou uchopil zbraň, ale major ji včas přišlápl. Pereiru odstrčil a bleskově hrábl po noži.
„Bulala!“ začalo obecenstvo skandovat. „Bulala! Žab ho! Žab ho!“ Chtěli vidět krev, protože tím by úžasná show dospěla k dokonalému závěru.
Místo toho vítěz zabodl nůž do kmene blízkého stromu a opřel se vší silou o rukojeť. Ozvala se rána jako výstřel z pistole, kov povolil a nůž se zlomil.
„Seržante, vyhoďte ho z tábora!“
„Neměl bych ho radši zastřelit?“ spekuloval Hotentot a ústí enfieldovky tiskl ležícímu Portugalci do břicha.
„Pokud se bude snažit proniknout do tábora, klidně střílej. Teď hovšaknechjít.“
„Velká chyba,“ zasmušil se teatrálně seržant Cheroot. „Vždycky je třeba škorpiona rozdupat, jinak může znovu uštknout.“
„Zranil tě,“ hnala se k němu Robyn.
„Jenom škrábnutí,“ zamumlal Zouga a přitiskl si na ránu hedvábný šátek, který nosil kolem krku. Rychle zamířil ke svému stanu, snažil se nekulhat. Přesto se cítil divně, zdvihal se mu žaludek a pálení v boku sílilo. Rozhodně nechtel, aby si někdo všiml jeho roztřesených rukou.
„Vykloubené rameno už je zase na svém místě,“ informovala ho sestra, když mu obvazovala řeznou ránu. „Nemyslím si, že má něco zlomeného, ale ty,“ zavrtěla hlavou, „s tímhle pochodovat nemůžeš. Při každém kroku budeš rvát stehy.“
Samozřejmě měla pravdu, museli odložit start o čtyři dny. Camacho Pereira zdržení hbitě využil. Zmizel hodinu poté, co mu doktorka pomohla. Se čtyřmi veslaři vsedl do makoro a hnal je dolů, po proudu Zambezi. Ačkoliv měl ruku zavěšenou v šátku, bolest nepolevovala. Snažil se alespoň na chvíli usnout, bohužel marně. Navíc mu krev vřela ponížením.
Pluli celou noc a druhý den okolo poledne zakotvili u jižních břehů Zambezi v malé domorodé osadě Chamba, asi sto mil od Tetě.
Zaplatil veslařům a hned si najal dva nosiče: jednoho pro pušku, druhého pro srolované přikrývky. Okamžitě vyrazili do husté sítě stezek křižujících africký kontinent, připomínající životodárné tepny živoucího těla. Po staletí je vyšlapávali potulující se lidé i migrující zvířata.
O dva dny později se dostali na Hyení cestu táhnoucí se od Hor děsu, Inyangaza, až k moři. Hyení cesta patřila k tajným spojnicím, i když kopírovala rovnoběžně starou stezku od pobřeží k Vila Manica ve vzdálenosti o čtyřicet mil severněji. Sledovala vlastně tok řeky Pungwe, kde se dalo využít vody pro tisíce nešťastníků, nedobrovolně opouštějících rodný kraj a směřujících do jiných zemí, jiných kontinentů.
Vila Manica byla nejzazší místo na západě, kam až zasahovala portugalská správa Východní Afriky. Sám guvernér jasně zakázal komukoliv, ať černému či bílému, Portugalci nebo cizinci, jakýkoliv postup dál do vnitrozemí, za opevnění téhle osady. Nikdo se nesměl objevit u tajuplného pohoří s neobvykle strašidelným názvem. Právě proto otevřeli obchodníci s otroky o pořádný kus dál skrytou Hyení cestu, částečně se klikatící hustými lesy na úpatí těchto hor.
Z osady Chamba k řece Pungwe bylo dobrých sto padesát mil. Urazit tuhle vzdálenost během tří dnů v agónii hojícího se ramenního kloubu rozhodně volalo po odpočinku. Ovšem Camacho vždy dokopal oba nosiče na cestu, takže pokračovali pustým krajem směrem k horám.
Spojnice zabírala dvakrát větší šíři než obyčejné stezky, aby po ní mohly postupovat kolony chycených otroků na rozdíl od běžné úzkého zástupu nosičů obvyklých afrických cestovatelů a obchodníků. Pereira s radostí pohlížel na neporušené stopy antilop i zbytky sloního trusu Hyení cestu už delší dobu nikdo nepoužil.
„Karavana tudy ještě neprošla,“ mumlal si pro sebe, zatímco zrakem propátrával vrcholky stromů před sebou a hledal kroužící supy. Dokonce ani nezahlédl drzé hyeny, ačkoliv se podél cesty válelo dostatečné množství silných stehenních kostí, které ocelovým čelistím mrchožroutů dosud odolaly. Určitě šlo o zbytky zásilky otroků někdy před čtvrt rokem.
Dostal se tedy na Hyení cestu včas a nyní mohl zrychlit. Občas se zastavili, aby mohl naslouchat či poslat jednoho z nosičů do koruny nejbližšího stromu.
Teprve po dvou dnech se k nim donesl nezřetelný hukot a tentokrát Portugalec sám vyšplhal k nejvyšším větvím. Hned zaznamenal pomalé kroužení supů v dálce.
Zvuk sílil, obrovské množství domorodců zpívalo. Bohužel ne z radosti, ale z hrůzného děsu vyvěrala tahle pohřební melodie, snad přímo z rozervaných srdcí zoufalých obětí. Však už zahlédl čelo obřího, vlnícího se hada.
Sjel dolů a spěchal kupředu. Zahlédl ozbrojenou skupinu pěti černochů v rozedraném evropském oblečení s mušketami, velel jim běloch. Malý muž s tváří zlovolného trpaslíka, svraštělou a temně opálenou sluncem. Ačkoliv hustý knír prokvétal šedí, přesto nadšeně poskočil, když na dvě stě kroků rozeznal blížící se postavu. Chytil klobouk a radostně zamával.
„Camacho!“ křikl a oba se rozběhli, aby se objali. Jásali jako malí kluci, vtom se Pereira vzpamatoval.
„Alphonse, můj milovaný bratře, nepřináším dobré zprávy možná ty nejhorší!“
„Ten Anglán?“ nadhodil sourozenec, přesto se stále usmíval, ačkoliv mu scházel přední zub. Tím chladný úšklebek vypadal mnohem méně nebezpečný, než ve skutečnosti byl.
„Ano, ten Anglán,“ přikývl Camacho. „Jak ses o něm vůbec dozvěděl?“
„Otec mě včas informoval.“ Alphonse byl nejstarší syn guvernéra Quelimane, čistokrevný Portugalec, který přežil veškerá nebezpečenství. Matka před čtyřiceti lety připlula z Lisabonu nezdravě bledá a velice rychle povila tři syny, z nichž první dva podlehli malárii a úplavici dřív, než se narodil malý nažloutlý scvrklý drobeček honosně pokřtěný Alphonse Jose Vila Pereira. Tenkrát předpokládali, že skončí v hrobě vedle bratrů dřív, než pomine období dešťů. Nakonec tam kupodivu uložili matku a dítě se mělo čile k světu u prsu černé kojné.

„Takže nešel na sever?“ chtěl vědět Alphonse a Camacho provinile sklopil oči, když k němu mluvil nejstarší, čistokrevný a legitimní potomek.
On sám se narodil míšence, jedné z nádherných guvernérových konkubín, nyní obtloustlé a nevzhledné ženštiny žijící v zadních pokojích serailu. Ovšem ani ho synem nenazývali, byl pro ně pouze synovcem. Navíc musel prokazovat úctu, protože Alphonse zdědil neústupnost po otci, krutostí a tvrdostí ho však předčil. Camacho se stal dokonce svědkem toho, jak při zpěvu portugalské tradiční milostné písně ubičoval člověka k smrti.
„Nešel na sever,“ neochotně přiznal.
„Měl jsi ho přinutit, jak ti nařídil otec.“
„Nepovedlo se. Je to Anglán,“ zaskřehotal Camacho. „Je děsně paličatej.“
„O tom si ještě promluvíme,“ sykl Alphonse. „Teď rychle vysyp, kde je a co plánuje!“
Rychle se ho snažil ohromit delikátními informacemi o bohatství celé expedice, o prohraném souboji se však raději nezmiňoval.
Alphonse se uvelebil ve stínu stromů, chladně naslouchal a žvýkal si špičku kníru. Promluvil, až nevlastní bratr skončil.
„Kdy opustí údolí Zambezi?“
„Brzo,“ mínil Camacho, ačkoliv v duchu odhadoval, že se nevyzpytatelný Anglán pohybuje někde v polovině výstupu k náhorní plošině. „Pořádně jsem ho pořezal, takže ho určitě nesou na nosítkách.“
„Rozhodně ale nesmějí vstoupit do království Monomatapy,“ přikázal suše Alphonse a vstal. „Nejlepší místo k vyřešení našeho problému bude v těsné blízkosti konce highveldu, kde se svažuje do údolí.“
Pohlédl na Hyení cestu. Čelo karavany bylo vzdálené ještě celou míli, postupovalo však vpřed otevřeným prostranstvím nazlátlé trávy. Šourající se dvojstup sehnutých tvorů, spojených na krku řetězem, vůbec nepřipomínal lidské bytosti ovšem zpěv zněl nádherně.
„Můžu postrádat patnáct mužů.“
„To nebude stačit,“ bleskově zareagoval Camacho.
„Ale bude,“ ujistil ho Alphonse, „obzvlášť, když svůj plán uskutečníš v noci!“
„Alespoň dvacet,“ žebronil bratr. „Vždyť má s sebou vycvičené vojáky a navíc je sám důstojník.“
Čistokrevný syn se zamyslel, uvažoval o riziku i výhodách nejhorší část Hyení cesty naštěstí zdolal a každou mílí přibližující se k pobřeží byla země méně divoká, nutnost tvrdé ochrany slábla.
„Dvacet!“ náhle souhlasil. „Ovšem žádný z cizinců nesmí uprchnout!“ Pohlédl zblízka nevlastnímu bratrovi do očí. Camacho cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech. „Nesmíš zanechat žádnou stopu, pohřbi je hluboko, aby je nevyhrabal ani šakal, ani hyena. Nosiči ať veškeré vybavení dovlečou k horám a po skončení úkolu je můžeš popravit. Úlovek přepravíme k pobřeží s další karavanou.“
„Ano,“ horlivě přitakával zlotřilec. „Udělám všechno, jak si přeješ!“
„Nesmíš zase selhat, milovaný bratrančebratře.“ Takovéhle oslovení spíš působilo jako hrozba a Camacho suše polkl.
„Vyrazím, jen co si odpočinu.“
„Ne,“ zavrtěl Alphonse hlavou. „Vyrazíš okamžitě! Jestli Anglán pronikne do kraje za horama, nebudou žádní otroci už takhle je tragédie, že dobrých dvacet let se neobjevilo žádný zlato. Pokud nám řeka otroků vyschne, můj otec a já budeme nespokojení přímo hrozně nespokojení!“
Na Zougův rozkaz se ozvalo ještě ve tmě táhlé zatroubení. Svítání se blížilo za výkřiků: „Safari! Na pochod!“
Nosiči vstávali z rákosových rohoží. Uhasínající ohně se opět rozhořely přihozením dřeva, plameny dodaly okolí zdání rozbřesku. Ozářily i akácie podobné doširoka rozevřeným deštníkům.
Do daleka se linula vůně pečených hlíz jamů, kouř stoupal k bezvětrnému temnému nebi. Hlasy se rozeznívaly, domorodci konečně překonali ztuhlost z nočního chladu i zlých snů.
„Safari!“ Nesl se povel, když se jednotky řadily. Bytosti připomínající duchy pobíhaly, tentokrát zřetelně viditelné proti světlejšímu horizontu.
„Safari!“ Nepřehledná masa mužů i vybavení se konečně seřadila, pořádek převládl nad chaosem.
Jako mohutné proudy velkých blýskavých černých mravenců křižujících africkou půdu se pohnul i tok nosičů, mířících k blízkému lesu.
Zouga s Robyn stáli u průchodu v trnité ohradě a přijímali pozdravy jednotlivých účastníků výpravy, kteří procházeli okolo a snažili se předvést parádní krok. Vyjadřovali tak svou loajalitu i nadšení. Doktorka se musela smát, major jim výkřiky dodával odvahu.
„Průvodce bohužel nemáme, takže nevíme, kam jdeme!“ Zavěsila se do bratra. „Co se s námi stane?“
„Kdybychom to věděli, vymizelo by všechno kouzlo i radost celé výpravy.“
„Mít tak alespoň průvodce!“
„Při svých loveckých eskapádách jsem se dostal až ke strmému úbočí vnitrozemského highveldu, což je dál, než dokázali ti pohodlní Portugalci. Mnohem dál, než se podařilo jakémukoliv bělochovi samozřejmě s výjimkou našeho otce. Takže mě následuj, sestřičko, jsem i tvůj vůdce!“
Pohlédla na něho a náhle její rozjasnilo.
„Já tušila, že nelovíš jen tak pro legraci.“
„Výstup vzhůru vypadá dost krkolomně, ale teleskopem jsem obhlédl dvě menší sedla, kudy snad prorazíme.“
„A za nimi?“
Zasmál se. „Pak uvidíme.“ Objal ji kolem pasu. „V tom je právě to největší vzrušení a zábava!“
Studovala zblízka bratrovu tvář, teď zarostlou plnovousem. Kromě obvyklé tvrdohlavosti v jeho výrazu objevila i jakýsi rozpustilý a lehkomyslný nádech. Pochopila, že nikdo s konvenčním myšlením by o podobné expedici ani neuvažoval. Věděla o jeho neskonalé odvaze, což prokázal v Indii nyní však zaznamenala v Zougových skicách,

obrazech i stručných poznámkách pro budoucí knihu citlivost a obrazotvornost, kterou by v něm nikdy nehledala. Možná mu skutečně měla říci celou pravdu o Sarah a dítěti, o románku, v němž hlavní roli hrál Mungo St. John a klipr Huron. Třeba by se jen zasmál, přísné linie by překryl humor a lidskost, zelené záblesky v očích by prozradily bratrskou náklonnost.
„Vlastně kvůli tomu jsme tady, sestřičko abychom zažili nějakou legraci.“
„A kvůli zlatu,“ utahovala si z něho, „i slonovině.“
„Bože, samozřejmě že taky kvůli zlatu a slonovině. Pojď sestřičko, naše pouť skutečně začala,“ vykročil kulhavě za karavanou, jejíž záď pomalu mizela v lesíku. Na chvíli Robyn zaváhala, pohozením hlavy však zapudila veškeré pochybnosti a rozběhla se za bratrem.
První den nosiči prožili v pohodě, trasa vedla v rovině zambezského údolí, takže žádné vysílení nepocítili. Zouga tedy nařídil tirikeza, dvojnásobný pochodový rytmus, čímž za sebou nechali mnoho pokořených mil prašné šedivé půdy. Postupovali až do pozdního dopoledne, kdy neúprosné slunce vysušovalo kapky potu, jakmile se objevily na kůži, a přeměnilo je v solné krystalky blyštící se v jeho paprscích. Našli stín, kde všichni padli jako mrtví znovu se probrali k životu poté, co slunce postupující k západu dávalo iluzi ochlazeného vzduchu a signál z rohuje donutil opět vstát. Druhá etapa tirikeza trvala až do západu slunce, kdy přestali vidět na zem pod nohama.
Plameny začaly skomírat, hlasy domorodců za ochranou trnových větví se ztrácely, po chvíli tábor zahalilo ticho. Zouga vyšel ze stanu, rozhlédl se a jako noční tvor obezřetně postupoval vpřed, ven z ležení.
Pokulhával, přes rameno si nesl darovanou zadovku Sharps, jednou rukou se opíral o hůl, v druhé svíral lucernu. Na opasku se mu v pouzdře houpal revolver Colt. Jakmile se dostatečně vzdálil, přidal do kroku musel však brát ohled na zranění. Ušel téměř dvě míle, než dorazil k padlému kmeni, kolem kterého odpoledne prošli. Tady se měli sejít. Zarazil se a hvízdl. Z křovin se vynořila menší postava, zbraň v pohotovosti.
„Všechno v pořádku, seržante?“
„Jsme připraveni, majore.“
Zouga zkontroloval organizaci léčky. Skutečně musel ohodnotit perfektní hotentotskou taktiku, veškerá stanoviště se nacházela v těch správných místech. Ještě jednou si v duchu gratuloval k perfektnímu výběru vojenské skupiny.
„Co si takhle zabafat?“ nadhodil Jan Cheroot, hliněnou dýmku zasunutou v ústech.
„Žádné kouření,“ zavrtěl major hlavou. „Tohle by ucítili!“ Posmutnělý seržant nerad vracel fajfku do kapsy.
Zouga si vybral pozici uprostřed bojové linie, kde se mohl opřít o kmen padlého stromu. Několikrát si povzdychl, než se uvelebil. Bok se přece jenom ozýval, obzvlášť po tirikeza navíc ho čeká únavná noc.
Úplněk zářil naplno, klidně by se při něm daly číst i noviny. V buši se ozýval život, šustot a praskot nebral konce. S napnutými nervy třídili veškeré zvuky, aby včas rozpoznali ty správné.
První ťuknutí oblázku zaregistroval Zouga, tichým hvízdnutím upozornil ostatní. Jan Cheroot luskl prsty, čímž imitoval mlasknutí krovek černého chrobáka oznamoval svou připravenost. Měsíc se posunul, nasvítil krajinu zpoza stromů a rozprostřel po zemi stříbrné i černé pruhy, až oči přecházely.
Cosi se v lese pohnulo, pak zase zmizelo. Major však zkušeně zaznamenal šustění bosých nohou v prachu stezky a náhle je měl těsně před sebou. Postavy postupovaly v zástupu rychle, tiše, pokradmu. Napočítal jich osm, ne, devět. Každá z nich nesla břemeno, pečlivě vyvážené na hlavě. Zougův vztek téměř bublal, ačkoliv na druhé straně pocítil chmurné zadostiučinění, že noční čekaná nebyla zbytečná.
Jakmile se první domorodec objevil na úrovni padlého stromu, major zamířil do vzduchu a stiskl spoušť. Rachot výstřelu se nesl nocí stovkou ozvěn odrážejících se v lese i skaliscích, připomínal hřmění samotného nebe.
Zvuk ještě ani nedozněl, když devět temných figur šokem ztuhlo. V tomhle okamžiku je ze všech stran napadli Hotentoti v čele s Janem Cherootem. Jejich válečný pokřik rval ušní bubínky, dokonce i Zouga se zděsil. Ale efekt na oběti se rovnal zázraku. Břemena sama padala z hlav, zatímco nosiči nehybně stáli, doslova zasaženi magickým kouzlem.
Seržant se svým oddílem mohl konečně využít nejnovějších kyjů, které si vyráběli v době nečinnosti. Bušili jimi do strnulých lupičů, vkládali do ran veškerý svůj um i dosud prožívanou nudu. Sám Jan Cheroot nadšeně vyl jako rozběsněný foxteriér, jemuž kočka unikla na strom.
Zouga dobře věděl, že bude nutné rozjetou akci co nejdříve zastavit než někoho zabijí či vážně zraní. Ovšem na druhé straně musí být trest dostatečně štědrý, takže jim dal ještě minutu. Dokonce se i na chvíli zapojil, když jakýsi domorodec hrající padlého náhle obživl a chystal se zmizet. Major bleskurychle máchl holí, aby zasáhl uprchlíka zezadu pod kolena. Ten se zapotácel, ihned však vyskočil vypadal, jako by byl na péro. Proto ho Zouga raději udeřil pravačkou přímo do spánku.
Teprve teď odstoupil, vytáhl z kapsičky doutník a připálil si od dosud zakryté lucerny. Labužnicky nasál kouř. Bitevní zápal Hotentotům pomalu docházel, takže Cheroot povzbudivě vykřikl: „lathulle, kerels! Bijte je, chlapci!“
Akce by měla skončit, usoudil major. Odstínil lucernu.
„To stačí, seržante!“ nařídil a rytmus bušení ustával. Vojáci si spokojeně oddechli, opřeli se o své kyje. Lapali po dechu smáčení potem a vychutnávali poctivě odvedenou práci.
Dezertéři se svíjeli na zemi, skučeli a naříkali. Kradené zboží se válelo všude kolem. Zougův vztek dosáhl vrcholu, když mezi noži, zrcátky, látkou a bižuterií zahlédl plechovou krabici, v níž pečlivě uchovával slavnostní uniformu. Nejbližšího provinilce nakopl, potom zavrčel na seržanta: „Pomozte jim na nohy, všechno vyčistěte!“
Devět zrádců spojených provazem pochodovalo zpátky do tábora nenesli jenom ukradené zboží, ale vlastnili i docela slušnou sbírku modřin, škrábanců a podlitin. Rty měli opuchlé, většinou rozseklé, občas scházely zuby. Některé oči zmizely pod otokem a většina hlav připomínala boulovité topinambury.
Mnohem bolestivější než utržená zranění se ukázalo přivítání v kempu, kde jásot a chechtání nebraly konce.

Zouga uprchlíky seřadil s kořistí před každým z nich a pronesl řeč v domorodém jazyce, kde zloděje přirovnal k ohavným šakalům a mrchožravým hyenám. Každý byl potrestán odnětím měsíčního platu.
Posluchači tak úžasné představení dlouho neviděli, řičeli nadšením při každé výhrůžce, zatímco nešťastníci se snažili doslova scvrknout. Faktem je, že neexistoval ani jeden přihlížející nosič, který by se o něco podobného nepokusil. Pokud by se první krádež podařila, mnoho dalších by je následovalo hned druhou noc. Proto vlastně nyní radostně jásali unikli přece jen o vlásek podobnému pokušení i bolestivému osudu.
Během další polední zastávky, rozdělující tirikeza na dvě etapy, hlouček nosičů rozprávěl ve stínu stromu mopani o tom, jak chytrého a silného vůdce následují. Tenhle se ošálit nedá, čímž získali jistotu o úspěchu safari. Hned potom, co pobil nenáviděného Portugalce, chycení dezertem ještě zvýšilo majorovu prestiž.
Čtyři kapitáni dokonce odsouhlasili, že takovýhle muž musí být už svým jménem veleben. Proto po dlouhé diskusi a mnoha probraných návrzích se nakonec rozhodli pro Bakela, což značí Tenkterýbijepěstí. Majorovy údery na ně skutečně neuvěřitelně zapůsobily.
Ať zamíří Bakela kamkoliv, budou připraveni ho následovat. I když Zouga rozprostíral síť svých věrných Hotentotů každou noc, žádnou další rybu neulovili.
„Kolik?“ zašeptal major a seržant se jenom zhoupl v kolenech. Tiše cumlal prázdnou dýmku, v orientálně řezané tváři mu oči zašilhaly usilovným přemýšlením. Pokrčil rameny. „Až moc k počítání. Dvě nebo tři stovky, možná dokonce čtyři sta.“
Půda byla udusaná nespočetným množstvím otisků rozdělených kopyt, občas objevili seskupení koláčů trusu zcela nerozeznatelných od kravinců domácího skotu. I dobytčí puch na ně těžce dosedal v tomhle rozžhaveném údolí řeky Zambezi.
Zouga vytáhl teleskop z brašny, nad níž bděl jeho osobní nosič, a pečlivě propátral horizont. Opět si musel přiznat divokou a ladnou krásu krajiny, kudy snad vede cesta do říše Monomatapy.
„Slyšel jsi?“ upozornil major. V dálce se ozvalo bučení jako v ohradě na farmě.
„Jo!“ přikývl seržant Cheroot, zatímco další zabučení se odrazilo od černých skal. Na něj odkudsi zareagovalo tele.
„Stádo leží v buši. Do západu slunce se nepohne.“
Vůdce expedice pohlédl na oblohu, měli dobré čtyři hodiny času do oběda. Vždyť je zapotřebí nakrmit přes sto hladových krků, navíc už před dvěma dny začali odměřovat dávky sušených ryb.
„Budeme se do nich muset pustit,“ poznamenal Zouga. Jan Cheroot vytáhl fajfku ze žlutých zubů a znechuceně plivl do prachu.
„Jsem celkem šťastnej chlap,“ prohlásil rozvážně. „Proč bych měl právě ted umřít?“
Major zatím pátravě pohlédl do teleskopu, tentokrát se zaměřil na vrcholky kopců sevřeného údolí. Představoval si, jaké by to tam mohlo být. Až padne první výstřel, veškerý porost se zaplní obrovskými, vztekle pádícími černými zvířaty.
Poryv větříku přinesl další závan dobytčího puchu.
„Vítr fouká do údolí,“ konstatoval.
„Zatím nás neucítili,“ odhadl Hotentot, i když právě tohle Zouga na mysli neměl. Ještě jednou si prohlédl výškový zlom na vrcholu úzké rokle.
„Seržante, my je tam odtud vystrnadíme,“ usmíval se, „přesně jako bažanty.“
Jména osobních nosičů si major nemohl zapamatovat jelikož byli čtyři, tak je překřtil na Matouš, Marek, Lukáš a Jan. Tím získali obrovskou prestiž mezi ostatními, navíc se horlivě snažili všemu naučit. Za pár dní už dokázali po vystřelení znovu nabít zbraň.
Zouga si nesl svou oblíbenou Sharps, každý ze čtyř „evangelistů“ vlekl pořádnou slonobijku, kterou tenkrát Harkness doporučoval. Kdykoliv bude zapotřebí, stačí natáhnout ruku za sebe a nosič okamžitě vloží do dlaně pušku připravenou k výstřelu.
Mimo zbraní nesli i přikrývky, láhve s vodou, plátěný pytel s jídlem, náhradní koule a střelný prach i malý hliněný hrneček s kouřící kuličkou mechu. S pomocí dřevěných pilin mohl být oheň bleskově rozdmýchán. Samozřejmě navíc nosil též vymoženosti civilizace, kupříkladu dobře zabalené zápalky.
Vybral si Lukáše, nejrychlejšího a nejbystřejšího ze čtveřice. Ten právě poběží s ohněm major mu pomalu a jasně vysvětloval veškerou činnost.
Všichni souhlasně pokyvovali, dokonce i seržant Cheroot. „Moje máma, než mě vyrazila z baráku, řekla jasně: Pamatuj, Jane, že mozek je to nejdůležitější!“
Dospěli až na konec lesíku mopani, kde se objevily první černé balvany přeměněné do podivných tvarů žárem slunce a erozí. Vytvořily tady přírodní obrannou linii, vysokou do úrovně prsou, za níž se člověk mohl pohodlně ukrýt. Sto kroků před nimi hustá palisáda trnitých křovisek blokovala průnik do údolí, mezi ní se však táhla vcelku otevřená mýtina zarostlá pouze suchou vysokou trávou.
Zouga odvedl svou skupinu za balvany, sám vyšplhal na nejvyšší bod, odkud mohl teleskopem pozorovat postup téměř nahého Lukáše. V půlhodině se nosič vyškrábal až na samotný vrcholek srázu, potom mu zmizel z očí.
Trvalo další hodinu, než se objevil nad druhým koncem údolí sloupeček bílého kouře, který pomalu stoupal vzhůru v horkém vzduchu. Potom ho však závan větru sklonil, obláček se přeměnil ve vějíř připomínající pštrosí pera.
Přímo zázračně se přihnal další mrak, v němž stovky malých, černých ptáčků útočilo na hmyz prchající před ohněm. Lukáš daný úkol provedl perfektně, protože kouř se blížil. Doprovázel hutnou stěnu kroutících se plamenů, bleskurychle se ženoucích suchou trávou.
Postup ohně připomínal sněhovou lavinu, kterou Zouga jednou zahlédl v Himalájí. Pomalý majestátní pohyb živlu získával na švihu, vytvořil si vlastní větrnou bouři a likvidoval vzduch v údolí.

Buvol na hlídce zatroubil na poplach, zatímco šepot a prskání plamenů se blížily. Oblaka kouře zahalila i slunce, takže celý prostor získal nepřirozené osvětlení.
Z nejbližších křovisek vyrazilo stádo antilop kudu, vedené nádherným samcem, který si v úprku nesl šroubovité rohy téměř položené na hřbetu. Zahlédl Zougu, okamžitě poplašeně odfrkl, ostře se vyhnul nebezpečí a zmizel i se samicemi v nedalekém lese. Jen bílé chlupaté ocásky kmitaly mezi stromy.
Vůdce výpravy slezl ze své pozorovatelny a pohodlně se opřel o balvan jako všichni ostatní. Ještě jednou překontroloval závěr a natáhl kohoutek.
Vtom zaslechl podivné vzdálené hřmění, země se jim náhle začala chvět pod nohama.
„Už se ženou," zamumlal Jan Cheroot, očka mu zajiskřila.
Jeden buvol vyrazil z palisády trnů. Opravdu starý samec, na zaprášené šedivé kůži nesl tisíce starých jizev i strupů způsobených zakousnutými klíšťaty. Jako zvon tvarované uši měl roztrhané, jeden tlustý roh na konci ulomený.
Hnal se maximálně dvacet kroků před linií lovců. Zouga zamířil na tlustou kůži pod krkem, na místo, kde je srdce a celý komplex tepen a cév. Stiskl spoušť, poskočení pušky ani necítil. Vzrušeně sledoval náraz projektilu na zacílené místo, odkud se vznesl obláček prachu zároveň se ozval mlaskavý zvuk kulky pronikající do masa.
Buvol ani nezakolísal, pouze změnil směr proti útočníkovi. Bojovně zvedl hlavu, svou velikost snad zdvojnásobil.
Major v klidu sáhl pro druhou zbraň, ale marně. Marek, druhý nejlepší, jen vypoulil bělmo, kvikl, odhodil slonobijku bokem a hnal se k blízkému lesíku.
Raněné zvíře ho zahlédlo, opět změnilo kurz a přehnalo se pár metrů od Zougy, který zoufale mával prázdnou puškou.
Rozzuřený kolos nosiče dostihl před první řadou stromů.
Obrovská hlava se na chvíli sehnula, aby se prudkým švihem okamžitě zdvihla. Marek se ještě stačil v běhu ohlédnout přes rameno, pot z něho doslova lil, jekotem se z úst stala jen růžová díra.
To už ale letěl vzduchem. Nohy i ruce se bezmocně klátily, podobal se hadrové panence, kterou odhodilo vzteklé dítě.
Nosič zmizel v zelené vegetaci, buvol rovněž. Zouga se vzpamatoval, až když seržant Cheroot vyjekl.
„Hierkom hulle! Už jsou tady!"
Před obrannou linií se snad pohnula země. Bok po boku se hnalo stádo coby jednolitá masa, válcovala trnitá křoviska, plnila celé údolí.
Za nimi se zdvihala opona prachu, rohaté hlavy se kývaly unisono, dlouhé stříbřité sliny visely z tlamy řvoucích monster, buchot kopyt zakryl praskání ohně.
Matouš a Jan, poslední dva zbylí, statečně vydrželi. Jeden z nich okamžitě popadl prázdnou Sharps výměnou za nabitou slonobijku.
Tahle zbraň se majorovi zdála skutečně těžká, možná dokonce i nevyvážená vzhledem k té předešlé. Musel ale jednat, protože splašené stádo se opravdu řítilo přímo na ně. Namířil na obra v čele a vypálil. Slonobijka vyplivla jasnou zář, Zouga zaznamenal příšerný zpětný náraz. Jako by ho sám buvol kopl do ramene. Zvíře se však v plném trysku překotilo přes hlavu, stalo se jedním vírem kopyt a rohů.
„Torné Harknessi! Tenhle je tvůj!" zaječel střelec, symbolicky obětovávající první kořist památce bělovousého starého lovce, a hrábl po další nabité zbrani.
Opět zaznamenal perfektního samce, jistě tunu hovězího masa. Ten právě Zougu zbystřil a cílevědomě se hnal k balvanu. Vypadal, že ho chce přeskočit. Slonobijka znovu vypálila, ústí hlavně se snad zvířete přímo dotýkalo.
Polovina hlavy odletěla, monstrum se vztyčilo na zadní, zabušilo do vzduchu předními kopyty a padlo.
Stádo se konečně rozdělilo, lovci za balvany si připadali jako na ostrově uprostřed vařící se řeky. Jan Cheroot nadšeně výskal, doslova zmámený loveckou horečkou. Ukrýval se za kámen, jen když nabíjel svou starobylou mušketu, potom se vztyčil a vypálil.
Vše zřejmě netrvalo déle než dvě minuty, ačkoliv zúčastněným se zdál buvolí úprk nekonečně dlouhý. Najednou zůstali sami, obklíčeni pouze oblaky prachu s půltuctem padlých zvířat v okolí. Bubnování kopyt mizelo mezi mopani, nyní přicházel druhý nepřítel.
První ohnivý jazyk zasyčel nedaleko, před nimi se trnité křovi ny explozí měnily v plameny.
„Prcháme!" zařičel major. „Všichni pryč!" Rukáv košile mu začal hořet, kvůli kouři lapal po dechu. Přesto se jim podařilo včas doběhnout do lesa, kde se zelené listy kroutily a žloutly dotykem přicházejícího interna. Zouga dobře věděl, že pokud plameny přeskočí planinu, budou ztraceni.
Náhle, snad zázrakem, kouřová stěna zmizela. Nad hlavami se objevilo modré nebe, sluneční zář a konečně mohli vdechnout čerstvý vzduch. Poplácávali doutnající oblečení, sám major měl tvář zčernalou a plnou puchýřů. Odkašlal si, skřehotavě promluvil. „Máme štěstí, maso je už upečené," ukazoval dozadu k úlovku. A přesně v téhle chvíli se z nejbližší koruny stromu cosi sneslo na zem. Pomalu to kulhalo k nim. Zouga se nemohl udržet, rozchechtal se.
„Vida, rychlonohý běžec," přivítal zřízeného Marka. „Svým letem zahanbuješ orly," hýkal Jan Cheroot. „Však tvůj skutečný domov je v korunách stromů," dodal spokojený Matouš, „mezi tvými chlupatými bratříčky."
Do večera se jim podařilo rozbourat veškeré hromady masa a přeměnit je v nádherné rudé plátky připravené k uzení. Rychle vybudovali stojany na kůlech do výše pasu, kde zpracovávali maso nad kouřícím ohněm vlhkého dřeva ze stromů mopani.
Ted získali dostatek potravy pro celou karavanu na mnoho týdnů.
Camacho Pereira nepochyboval o svém plánu: Pokud bude sledovat hranu zlomu náhorní plošiny, určitě nalezne stopu pochodující expedice. Více jak sto mužů zanechá otisky, které by snad objevil i slepec. Bohužel, skálopevná jistota se s každým dusným dnem zmenšovala. Navíc ztratil dva z půjčených mužů. Jeden stoupl na nená padnou hromádku suchého listí, které se okamžitě přeměnilo v rozzuřenou, téměř dva metry dlouhou zmiji gabunskou, tlustou jak mužské lýtko. Nádherně zbarvenými a téměř geometricky pravidelnými obrazci pokrytý hřbet zakončovala ohyzdná hlava o

velikosti pěsti. V rozevřené narůžovělé tlamě čněly minimálně šest centimetrů dlouhé jedovaté zuby. Zakousla se domorodci do stehna a vpravila mu do krevního oběhu ten nejnebezpečnější africký jed.
Palbou z pušek roztrhali sice plaza na hadry, ale potom se už mohli pouze sesednout kolem nešťastníka a sledovat, jak dlouho bude umírat. Jediný Camacho vlastnil hodinky, takže byl zvolen za časoměřiče. Někteří oběť povzbuzovali, jiní radili, aby kolega smrtelný zápas vzdal.
Když nervový jed přivodil záda lámající křeče, oči vylézaly z lebky a čelisti se zasekly, ztratil ubožák ovládání svěrače. Portugalec k němu přiklekl, přidržel mu čpící listy u nosu, aby ho probral. „Ještě vydrž deset minut, ať vyhraju sázku!“
Poslední křeč otřásla tělem, srdce se zastavilo. Camacho vstal a znechuceně kopl do mrtvoly.
„Vždycky to byl hovnožrout.“
Potom začali stahovat použitelné součásti oděvu. Ze záhybu turbanu náhle vypadlo pět zlatých mohurů. Neexistoval ani jeden z domorodců v téhle společnosti, který by dobrovolně neprodal svou vlastní matku do otroctví za jednu tuhle starou indickou minci. A ted jich tu leželo pět.
Při zablýsknutí zlata se všem automaticky v rukou objevily nože první, kdo po nich skočil, se s bolestným kňučením válel opodál. Snažil si udržet vyhřezlá střeva, jež vyletěla dlouhým, čistým řezem v břišní krajině.
„Nechte zlato ležet!“ zařval Pereira. „Budeme losovat!“
Jeden druhému nevěřil, takže čepele zůstaly v pohotovosti. Vcelku neochotně přijali skutečnost, že vítězové podle vržených kostek si mohli vzít po jedné minci.
Chudák s rozříznutým břichem s nimi dál nemohl, čímž vlastně zapadl do kategorie mrtvých. A v tomhle stavu nic v osobním vlastnictví nepotřeboval. Poměrně jasná logika. Nechali mu jen košili a krátké kalhoty, zbytek si rozebrali.
Vyrazili vpřed, ale po sto metrech pocítil Camacho přece jenom soucit s bývalým kamarádem, s nímž bojoval, pochodoval a kurvil se po mnoho let. Vrátil se tedy zpátky.
Přítel se pokusil zašklebit, ačkoliv mu suché rty praskaly. Pereira nasadil svůj oslňující úsměv, když zraněnému pokládal nabitou pistoli do klína.
„Bude lepší ji použít, než tě večer najde hyena,“ vysvětloval.
„Mám hroznou žízeň,“ sípěl zraněný, zatímco očima sledoval čutoru na Portugalcově opasku.
Camacho se natočil, aby kamarádovi zmizela ze zorného pole. Voda však hlasitě zašplouchala.
„Pokus se na to nemyslet,“ chytře radil.
Přece soucit končí v bodě, kde začíná hloupost. Kdoví, kde příště naleznou nějaký pramen. V tomhle Bohem opuštěném kraji se s vodou nesmí plýtvat, obzvlášť ne u člověka, který umírá.
Poplácal ho po rameni a obdařil ještě zářivějším úsměvem. Potom s veselou melodií na rtech vyrazil za ostatními.
Když se opět připojil k hlavní skupině, jednooký Habešan ho přivítal: „Byl ses podívat, jestli jsme něco nezapomněli?“
Spiklenecky zamrkal.
Celkem mezi nimi vládlo nadšení, vody měli stále dostatek a představa blízké kořisti všechny přitahovala.
To se udalo před deseti dny, teď však už nebylo co pít. Sice včera narazili na napajedlo, bohužel objevili jen bahno mírně prořídlé sloní močí. Kromě žízně přestávali i věřit vidině zbohatnutí. Nikdo nikdy z nich neprocházel tak pustou krajinou, plnou strmých skalnatých úpatí a nechutných trnitých křovisek podél vyschlých řečišť.
Třeba se Anglán rozhodl změnit směr postupu k severu, čímž by ho ztratili. Na druhé straně se ještě nabízela možnost, že stopu karavany přehlédli při tomhle pomyšlení přeběhl Portugalci mráz po zádech. Mohlo k tomu klidně dojít v temnotě brzkého rozednění či pozdě večer. Navíc stovky migrujících stád mohly zadupat jakýkoliv náznak přítomnosti člověka.
Největším problémem se však stalo reptání bandy válečníků, dosahující hranice vzpoury. Naprosto otevřeně mluvili o návratu. Prý snad ani žádný Anglán neexistuje, bohatství karavany je smyšlenka. Po pravdě si dokonce propočítali, že jistých padesát otroků má mnohem větší cenu než celá stovka mytických bělochů. Měli dostatek důvodů k návratu.
Tím by ale Camacho nic nezískal, pouze by se přiblížil zlobě vzteklého Alphonse. Stále v sobě živil touhu po pomstě, dokonce dvojnásobné. Pořád doufal, že povedené sourozence lapne živé, obzvlášť tu ženskou. I při obrovské žízni a horku ho v rozkroku svědilo při pomyšlení, jak vypadala v těch mužských kalhotách. Pohodil hlavou, aby se vrátil do reality. Mrkl přes rameno, zda ho vůbec zástup darebáků ještě následuje.
Velice brzo bude muset jednoho z nich zabít. Tak se rozhodl už před několika hodinami, protože s hovnožrouty se nedá nic jiného dělat. Musí poznat tvrdou vůdcovu ruku. Dokonce věděl, kdo to bude.
Vcelku snadno si vybral jednookého Habešana, který neustále reptal, pořád poukazoval na výhodu zpátečního postupu k pobřeží. A s jedním okem měl zorné pole velice zúžené. Členům bandy by se určitě zamlouvalo použití nože, protože výstřel z pušky je primitivně jednoduchý. Ovšem Habešan si slepý prostor hlídal, nikoho tam nepouštěl.
Camacho se k němu alespoň dvakrát jakoby náhodou z téhle strany přiblížil, kudrnatý domorodec však vždy bleskově stočil hlavu a poctil ho úšklebkem společně s pomalu stékající slzou z prázdného očního důlku.
Každopádně Pereira se nevzdával, snažil se odpozorovat Habešanovu reakci. Ten okamžitě v ostražitosti polevil, když od něho odešel navíc se ještě arogantně rozpovídal.
Dvakrát se Portugalec snažil znovu přiblížit, dvakrát ho strnulé oko odhalilo. Přesto se mu podařilo dotyčného utvrdit v domněnce, že nebezpečí hrozí zleva. Když se potom dopoledne uvelebili k odpočinku, přisedl k němu vychytralý Camacho zprava. Habešan se zašklebil, otřel hrdlo prázdné láhve o košili a plynnou portugalštinou prohlásil: „Odtud se nehnu! Přísahal jsem na Kristovy svaté rány,“ dotkl se zlatého koptského kříže zavěšeného na krku. „Už ani krok vpřed vracím se zpátky!“
„Alespoň si připijeme na tvou pouť,“ pozdvihl Pereira čutoru a s oslnivým úsměvem ji otevřel. Zbytek vody svůdně zašplouchal. Oči všech se na něj zcela automaticky upřely. Tekutina přece znamenala život, dokonce ani Habešanovo jediné oko neodolalo.

Pak nechal polní láhev vyklouznout z prstů. Padla domorodci k nohám, drahocenná voda se vpíjela do prachu. Odsouzenec po čutoře rychle hrábl pravačkou ovládající nůž.
Nikdo ani nezahlédl bleskový velitelův pohyb. Držel totiž zbraň skrytou v záhybech oděvu, než se objevila vbodnutá za Habešanovým pravým uchem. Vyčnívala pouze rukojeť. Nešťastník udiveně nadzdvihl ruku, dotkl se svého nože, zamrkal jediným okem a s otevřenými ústy padl na zem. Camacho tu stál s tasenými pistolemi. „Kdo další si přeje přísahat na Kristovy svaté rány?“ šklebil se nadšeně. „Nikdo? Výborně ted budu přísahat já na dávno ztracené panenství vašich sester. Jejich panenské blány prodávali na trhu po svazečcích zajeden escudo.“
Dokonce i tihle raubíři zůstali podobným rouháním šokováni. „Přísahám i při vašem scvrklém mužství, které vám můžu kdykoliv s radostí ustřelit,“ zarazil se v nedokončené věštbě.
Kdesi v dáli zaslechl podivný zvuk, jakýsi hukot a prskání. Teprve po chvíli pochopil, že jde o střelbu. Okamžité strčil pistole za opasek a hnal se k nejbližšímu okraji srázu, odkud mohl z výše přehlédnout celé údolí.
Spatřil rostoucí oblak kouře vzdálený asi den pochodu od prudce se svažujícího úpatí zlomu náhorní plošiny.
Mezi jeho muži, opět loajálními a překypujícími nadšením, zavládla radost. Objímali se a plácali po ramenech. Škoda toho Habešana, pokyvoval hlavou Portugalec. Přece jenom patřil k dobrým bojovníkům, a ted, když konečně našli Anglána, mu bude scházet!
Slunce zářilo v nadhlavníku a celá krajina jakoby přišla o veškeré odstíny barev. Pouze stíny ostře vystupovaly pod každým stromkem či skálou.
Na druhé straně úzkého údolí se posunovala dlouhá kolona co noha nohu mine. Tímhle tempem nemohou zdolat snad ani míli za hodinu, uvažoval Camacho. Nijak ho neudivil hotentotský mušketýr s anglickou vlajkou vpředu. V tomhle Bohem zapomenutém koutě země přece jenom dávali najevo určité varo vání a zároveň upozorňovali na zdroj ochrany. Vlastně každá karavana v Africe postupovala pod něčí zástavou.
Ještě jednou zauvažoval nad radou bratra Alphonse. Skutečně měl pravdu, nejlepší chvíle pro přepadení se naskytne v noci. Ted je výprava roztažená na vzdálenost přesahující míli s velkými rozestupy všech čtyř oddílů jemu však zůstalo pouhých osmnáct mužů. Kdyby zaútočil za denního světla, musel by svou sílu rozdělit a zaměřit se na přední i zadní voj mušketýrů. Jasně věděl, k čemu dojde při prvním výstřelu: stovka nosičů odhodí náklad a zmizí v buši. Po boji nebude mít nikoho, kdo kořist odnese.
Musí vyčkat na Anglánův návrat. Ten machr se nejspíš motá okolo, zkoumá terén nebo zase něco loví. Navečer se k expedici určitě připojí.
I ta ženská je tam. Zahlédl ji, jak stoupla na jakýsi kmen přes cestu, chvíli na něm balancovala v těch šíleně svůdných kalhotách, a potom seskočila. Pereira opět strávil několik chvil v erotických představách. Vždyť dlouhých dvacet dní neměl ženu a divoká žádostivost se dostávala na samou hranici únosnosti.
Šťastně si povzdychl, než se znovu ponořil do plánování celkové strategie. Dnešní noc bude příhodná, jelikož je třetí den po úplňku, takže se měsíc objeví na obloze dost pozdě. Možná až hodinu po půlnoci.
Nechá všechny v klidu usnout, počká, až ohně vyhasnou a hotentotské stráže začnou podřimovat. Jakmile měsíc vyjde, nastane správná chvíle k útoku, neboť všichni členové výpravy budou v útlumu.
Každý z jeho mužů perfektně ovládal práci s nožem, což nejlépe dokazoval fakt, jak vysokého věku se dožili. Však se v noci naskytne možnost veškeré schopnosti prokázat. Kromě toho osobně zaznamená pozice hlídek ještě za světla. S nimi musí začít, nepředpokládá jich víc než tři nebo čtyři. Nato přijdou na řadu nebezpeční Hotentoti a poté se celá akce stane pouhou hračkou.
Pak si teprve dopřejí veškeré požitky. On sám vyrazí ke stanu té svůdnice. Bohužel se nemůže věnovat Anglánovi, za nímž pošle své dva nejlepší muže. Pohrával si s myšlenkou vrazit mu špičatý kůl zezadu do střev a vyprovokovat sázku, za jak dlouho ten bastard pojde.
Nakonec si však odřekl podobnou kratochvíli, lépe nevyzpytatelnému majorovi hned ve spánku podříznout krk. Užijí si dost s tou ženskou, rozhodl se pevně Camacho.
Litoval pouze krátkého času, který s ní stráví, protože ostatní začnou po chvíli vyžadovat i svůj podíl. Opravdu podivuhodné, že několikaměsíční touha může být ukojena strašně rychle a potom se změní v nezájem, snad i znechucení. Skutečně filozofická úvaha, uvědomil si Portugalec. Překvapil sám sebe takovouhle moudrostí i postřehem. Často dokonce uvažoval, jestli by se, kdyby uměl číst a psát, stal vlivným člověkem jako jeho otec, slavný guvernér. Koneckonců mu přece v žilách koluje aristokratická krev, pouze trochu rozředěná.
Opět vzdychl nad představou, že mu postačí pouhých pět minut, a pak ji dostanou ostatní. Až slavnost skončí, teprve potom začnou sázet na dlouhý zaostřený kůl samozřejmě ona nabízí víc zajímavých možností, kam ho .zasunout.
Uchechtl se, naposledy nasál kouř z viržinka a odhodil ho. Podpatkem nedopalek rozdrtil. Pohyboval se jako šelma, snažil se nezobrazit svou siluetu proti horizontu.
Nepřestával kroužit potají kolem čela ploužící se karavany.
Zouga ponechal své muže u ohňů, kam přikládali po kouscích vlhké dřevo. Co chvíli převraceli kusy masa, aby uzení probíhalo rovnoměrně. Šlo o náročnou práci, protože museli všechno chránit před hyenami a šakaly, vránami i dravci, kteří se drželi v těsné blízkosti lákavé potravy. Doplňovali zásoby pro hltavé plameny a splétali košíky z kůry stromů mopani, v nichž uzené lahůdky ponesou.
Seržant měl radost, když společně s majorem vyrazili k výpravě, aby ji přivedli ke zdroji čerstvého masa. Dokonce ani tsetse jeho nadšení nezkalily, ačkoliv přes pás zamořený mouchami postupovali už celý týden. V některých místech je nechávaly napokoji, jinde se zase objevovaly jako rojící se včely trestající vetřelce dokonce i v noci. Tímhle územím nemohl žádný člověk provést dobytek beze ztrát.
Tom Harkness nazýval tyhle malé ovády „strážci Afriky“. Tsetse zabránily i Portugalcům v další kolonizaci, protože kavalerie projet nemohla a tažná zvířata by cestou od pobřeží zahynula.

Zouga si po zralé úvaze vybral nosiče, nenechal se svést pomyšlením na pohodlné vozy tažené voly. Dokonce s sebou neměli ani psa. Pouze divoká zvěř totiž odolávala těžkým následkům kousnutí, které i pro člověka znamenalo jistou hrozbu.
Ten den se dostali do nejkoncentrovanější části zamořeného pásu zambezského údolí. Celé roje much se zdvihaly ze země a jednolitou vrstvou pokrývaly nohy, usazovaly se vzadu na krku a na zádech mezi lopatkami. Jan Cheroot se chytře střídal se Zougou, kdy postupovali za sebou a čerstvě odříznutou buvolí oháňkou odháněli krvežíznivce. Stejně, jak se nečekaně vnořili do mračna much, ho zase opustili. Konečně se zbavili dotěrného hmyzu, zamořený pás mouchami tsetse zůstal za nimi. S úlevou se usadili do nejbližšího stínu. Během půl hodiny zaslechli v dálce zpěv, expedice se přibližovala. Mezitím pokuřovali, povídali si stali se z nich opravdu dobří partneři.
Během delší pauzy v konverzaci Zouga zahlédl v dálce neurčitý pohyb, přímo na protilehlém svahu mělkého údolí před nimi. Možná se tamtudy prodíralo stádo kudu nebo smečka paviánů. Vždyť od chvíle, kdy opustili Tetě, nic jiného kromě buvolů neviděli.
Přicházející karavana zvěř určitě vyplašila, spekuloval Zouga, zatímco se ovíval kloboukem, aby zahnal dotěrné mušky. Kdovíodkud se vzaly, ale rozhodně je zaujala vlhkost lidských očí, rtů a nosu. Pohyb naproti se už neopakoval, stádo pravděpodobně zmizelo za hřebenem. Major se pootočil a dál naslouchal seržantovu vyprávění.
„Deště skončily před šesti týdny," probíral fakta Jan Cheroot. „Napajedla i řeky jsou plné až po okraj s výjimkou těchto míst, kde voda ze strmých úpatí okamžitě mizí. Stáda se mezitím rozptýlí a postupují po pradávných stezkách." Zouga pozorně naslouchal odborné přednášce. „Staré sloní cesty vedly od ploché hory u mysu Dobré naděje až k bažinám kdesi v Súdánu," ukázal na sever. „Bohužel každým rokem se počet zmenšuje, protože je lovci nahánějí, čímž je zatlačují hlouběji a hlouběji do vnitrozemí."
Hotentot opět umlkl, aby popotáhl z hliněné fajfky.
„Táta mi vyprávěl, jak v mládí zabil poslední slony na jih od řeky Olifants. Tvrdil, že jich skolil během dne dvanáct se svou zastaralou předovkou, kterou musel usazovat na větev stromu, protože by ji neudržel. Dvanáct slonů v jednom dni to je tedy výkon!" Labužnicky nasál a vyplivl nažloutlou tabákovou močku. „Ovšem můj otec byl mnohem slavnější coby lhář než lovec," uchechíl se vypravěč a chápavě pokýval hlavou.
Zouga se usmál, náhle však zbystřil. Přivřel oči, neboť na druhé straně zaregistroval záblesk. V témže místě, kde předtím zahlédl pohyb. Nešlo tedy o žádné zvíře, ale člověka, protože jedině kov nebo sklo dokáže takhle odrazit sluneční paprsky. Hotentot si zatím ničeho nevšiml.
„Když jsem postupoval s Harrisem, prvního slona jsme našli v horách Cashan, což je o tisíc mil dál na sever od místa, kde otec skolil své stádo. Mezitím jsme na žádného tlustokožce nenarazili. Teď" už v horách sloni nejsou, zvěstoval mi bratr Stephan před dvěma roky se smutkem v duši. Na jih od Limpopa neexistuje ani jediný kus. Búrové pasou dobytek v místech, kde jsme dřív lehce získávali slonovinu tam nahoře, na té náhorní planině, už žádní chobotnatci nejsou. Třeba sloni vyhynuli."
Major ho však neposlouchal, uvažoval o člověku na druhé straně údolí. Možná je to někdo z jejich výpravy, kterého poslali dopředu zajistit palivo pro noční táboření. Ještě je ale brzo vybírat mí sto na kemp!
Zpěv nosičů zesílil. Zvučný hlas vždy zahájil sloku, ostatní se potom připojili. Domorodec patřil ke kmeni Angoni, snad od přírody nadaný talentem básníka. Perfektně improvizoval, chytře obměňoval text.
„Už jsi slyšel volání orla jasnohlasého nad jezerem Marawi? Už jsi viděl zapadající slunce, jak přeměňuje sněhovou čepici na Kilimandžám v krev?"
A chór se přidal: Typická melodie afrických hlasů, tak nádherná, tak dojemná.
„Kdo nás dovede k těmhle zázrakům, můj bratře? Necháme za sebou plačící ženy, necháme vychladnout jejich rohože ke spaní, pokud nás povede silný muž, budeme ho následovat, můj bratře!"
Zouga se rozzářil, když zaslechl v další sloce svou přezdívku.
„ Bakela nás povede jako otec své děti,
Bakela nám dá drahocenné kož ale
Bakela nás nakrmí tukem hrochů a masem buvolů"
Ve skutečnosti se však soustředil na podivný pohyb naproti. Kdo by to mohl být? Stovky mil od nejbližší osady, snad osamělý hledač medu, uprchlík, kdoví?
Major vstal, protáhl se. Jan Cheroot vytáhl dýmku ze zubů a následoval ho. Čelo výpravy se objevilo dole mezi stromy, červenomodrobílá vlajka zplihle visela.
Ještě jednou Zouga pohlédl na druhou stranu, buš se kupodivu zdála naprosto pustá. Cítil se unavený, chodidla ho pálila, jako by pochodoval po žhavém popelu. Postupovali usilovně hned od rozednění, navíc teprve nedávno zacelená rána na boku se pořád ještě ozývala.
Určitě by měl překontrolovat místo záhadného záblesku, ale rnusel by šplhat do příkrého kamenitého svahu. Dobrou půlhodinu stráví překonáváním vzdálenosti, další čas zase ztratí návratem, přemítal.
Raději sestoupil, aby přivítali karavanu. Na první pohled zaznamenal sestru postupující s elánem hříběte hned za vlajkonošem. Zamával na ni.
Vyběhla mu naproti, smála se jako dítě vždyť ho dlouhé tři dny neviděla.
Pod vyblýskanými černými kameny určitě končil vodopád v době, kdy se řečištěm hnala voda. Bohužel teď tu našli pouze bílý písek. Sourozenci se posadili na břehu a sledovali, jak domorodci hrabou a pátrají po vodě. „Modlím se, aby nějakou našli," nadhodila Robyn. „Pořádně jsem se nemyla už od Tetě." Smaltovaná sedací vana patřila k největšímu jednolitému břemenu celé výpravy.
„Mně by stačila alespoň trocha na uvaření čaje," povzdychl si Zouga, viditelně znepokojený.
„Copak?"

„Uvažuju o jednom údolí v Kašmíru.“
„Podobá se tomuhle?“
„Ani ne něco ale mají společného,“ pokrčil rameny. Tenkrát coby mladý poručík vedl hlídku před batalionem a přihodilo se něco podobného. Vpředu cosi zahlédl, nechtel však propátrávat okolí a zbytečně si přidělávat práci. Té noci přišel o tři muže, když se probojovávali zpět ze soutěsky. Ačkoliv mu bitka vynesla plukovníkovu pochvalu, muži zůstali mrtví.
Pohlédl na slunce, zbývala mu ještě hodina světla. Dobře věděl, že by měl tam nahoru vyšplhat. Sestra ho zmateně pozorovala. Ještě chvíli váhal, nakonec přece jenom unaveně vstal. Čeká ho náročná cesta.
Využil hluboké strže, aby se skrytě dostal dál do buše. Potom využíval křovisek, opatrně postupoval od jednoho krytí k druhému, bedlivě naslouchal, obezřetně pozoroval okolí.
Konečně vyšplhal na vrchol, ucítil dokonce závan chladnějšího vzduchu. Večerní bríza začala foukat od highveldu, pot na krku ho příjemně chladil. Tohle bude asi jediná odměna za složitý výstup, protože na kamenité půdě žádné stopy nenajde. Kromě toho se tu nesmí dlouho zdržovat, protože brzo zavládne tma, měsíc vyjde pozdě a on si při krkolomném sestupu může ještě zlomit nohu.
Otočil se k odchodu, vtom tu vůni zaznamenal dřív než zahlédl cosi hnědého na zemi. Snad mu i přeběhl mráz po zádech při tom nádherném zážitku: vždyť poslední doutník vykouřil přede dvěma dny, proto možná nos tak citlivě zareagoval na tabák.
Kdosi nedopalek rozdrtil botou, teď jen připomínal kousek seschlé kůry. Bez typického aroma by si ho vůbec nevšiml. Promnul nález v prstech, přičichl k němu. Takhle voňavý tabák nevyrábí nikdo jiný než Portugalci.
Camacho stáhl patnáct mužů od hrany zlomu, aby je umístil do skalní skruináže připomínající polorozpadlý hrad. Prostora podobná jeskyni poskytne stín i krytí. Dobře věděl, že všichni usnou, protože i jemu samotnému se klížila víčka. Přesto ležel na břichu u kraje údolí a sledoval, jak výprava buduje tábor.
Vzal s sebou pouze dva pomocníky, jimž vštěpoval do paměti místa, kde rostla ohrada z trnitých keřů obzvlášť důrazně upozorňoval na ohně strážných poblíž stanů i na rozložení hlídek. Ti pak dokážou vést ostatní i v temnotě, než vyjde měsíc, pokud bude při akci zapotřebí. Pereira doufal, že tahle situace nenastane. V noci může dojít k chybě, stačí jediný výstřel či výkřik. Ne, raději vyčkají na úplněk, rozhodl se.
Anglán se konečně objevil v táboře i s tím svým Hotentotem. Skutečně vypadali unavení, takže teď určitě pochrupují po dlouhém a namáhavém pochodu. Už ho neviděl minimálně hodinu. Musí být ve stanu hned vedle té ženské, kam právě před chvílí služebná nesla vědro s horkou vodou.
Slavný seržant postavil jen dvě hlídky. Ten major se teda cítí bezpečně, protože při tomhle obsazení se jistí pouze proti lvům. Kolem půlnoci navíc mušketýři usnou a nikdy se neprobudí. Osobně jim ufikne kebule, usmíval se nad sladkou vidinou.
Zbylí Hotentoti si vybudovali obvyklý přístřešek, ačkoliv v téhle době žádný déšť nehrozil. Ubytovali se dobrých dvě stě kroků od stanů, takže zaúpění nebo heknutí nezaslechnou. Výborně, pokyvoval Camacho spokojeně hlavou. Vše se vyvíjelo mnohem lépe, než vůbec doufali.
Jako vždy stály oba stany těsně vedle sebe, galantní Anglán hlídal sestru. Pereira se ušklíbl s radostí zaznamenal, jak z něho spadla únava při pomyšlení na konečné uskutečnění plánu, který už tak dlouho nosil v hlavě.
Noc padla s dramatickou rychlostí, jak je v Africe běžné. V několika minutách se údolí zaplnilo stíny, slunce teatrálně předvedlo poslední záblesky v meruňkově nazlátlém odstínu, potom zavládla temnota.
Celou hodinu Camacho pečlivě sledoval tábor, občas se objevila silueta proti ohni. Vyčkával. Zpívající hlasy pomalu umlkaly, nocí občas proniklo bouchnutí džberu či ťuknutí přihozeného polena do ohně. Pak konečně zaslechl ospalé mumlání, které potvrdilo nezměněnou rutinu nic netušícího osazenstva kempu.
Zvuky ustaly, plameny pohasly. Ticho přerušovalo pouze sporadické lamentování šakala na druhém konci údolí. Hvězdy na obloze pomalu měnily svou pozici, ukazovaly na postup času. Náhle nebe zesvětlalo, připravovalo se na příchod rozzářeného úplňku. jV
„Skoč pro ostatní!“ přikázal Camacho nejbližšímu vedle sebe. Sám se zdvihl a protáhl se jako kočka, aby si uvolnil svaly. Za chvíli měl muže okolo sebe, šeptem jim dodával poslední instrukce. Všichni horlivě přikyvovali.
Nakonec se pustili za ním, připomínali smečku vlků. Dostali se až k vyschlému řečišti, kde se rozdělili do předem stanovených skupin.
Pereira postupoval nově vydupanou cestou přímo k táboru. Nůž svíral v pravé ruce, mušketu v levé. Před sebou, těsně vedle křoviska, zahlédl obrys strážného, který se tam usadil před šesti hodinami. Samozřejmě spal, stočený jako pes na tvrdé zemi. Camacho spokojeně přikývl, plazil se blíž. Dokonce si ten hlupák přetáhl deku přes hlavu, určitě ho otravovali komáři. Portugalec se zašklebil a přiklekl k němu.
Rukou zašmátral, aby nešťastníka chytil za vlasy. Náhle ztuhl. Překvapeně sykl, odhodil přikrývku. Zíral na umně sestavenou hromadu kořenů, skutečně připomínající lidskou postavu. Vztekle zaklel.
Strážný se odtud určitě vytratil a chrápe na pohodlné matraci v přístřešku. Dostane svou odměnu společně s ostatními rukou jiného. Camacho rychle zamířil ke stanům stříbřitě zářícím jako maják jeho chtíče. Přehodil si mušketu přes rameno a nedočkavě se hnal ke svému cíli. Náhle ve tmě zaregistroval pohyb šlo však pouze o společníka, který měl za úkol podříznout hrdlo Anglánovi. Divoce kýval hlavou, na úkol se očividně těšil. Pereira s ním nechtel nic prodiskutovávat musel se totiž rozhodnout, kudy proniknout do stanu té ženské. Vchod má určitě pečlivě zatažený, navíc pokud by vetřelce očekávalo nějaké nemilé překvapení, bude přesně v tom místě. Proto raději stan obešel přiblížil se k zakrytému větracímu okénku. Zabodl do něj ostří nože a jediným řezem se těžká plachtovina rozdělila.
Portugalec vstoupil dovnitř, vyčkával, až se zrak přizpůsobí šeru. Mezitím odložil zbraně a horečně stahoval kalhoty, aby mohl zahájit vysněnou akci. Obezřetně postupoval k lůžku zakrytému moskytiérou, musel opatrně překračovat

kupičky lékařského vybavení.
Divoce se na kořist vrhl, zběsile rval látku ve snaze dostat se co nejdříve k hlavě a zabránit případným výkřikům. Nikde nikdo. Několik vteřin zůstal ochrnutý šokem, teprve potom prosahal sklápěcí postel opravdu nic! Vzpřímil se a usilovně natahoval kalhoty. Nastalá situace ho mátla, myšlenky se mu divoce honily hlavou. Možná ji odvolalo nutkání, ale proč by za sebou pečlivě zavazovala vchod? Třeba ho přece jenom zaslechla a číhá někde za hromadami léčiv se skalpelem! Skočil po noži, bleskově se otáčel. Kupodivu stan zel prázdnotou.
Podivná shoda okolností: Strážný není na svém místě, ani doktorka stalo se něco, čemu nerozumí! Vyřítil se ven, trapně zakopl. Okamžitě jako kočka nabyl rovnováhu. Zatáhl si opasek, divoce se rozhlížel, mušketu držel připravenou k výstřelu a jen taktak že nahlas nezavolal na své společníky.
Rozběhl se k Anglánovu stanu právě ve chvíli, kdy komplic přeskakoval rozříznutým plátnem k smrti vyděšený. Při zahlédnutí pohybu divoce zaútočil.
„To jsem já, idiote!“ zavrčel Camacho.
„Není tady,“ lapal po dechu útočník. „Všichni zmizeli!“
„Honem!“ sykl Pereira a vyrazili k přístřešku Hotentotů. Ještě předtím potkali celou skupinu.
„Camacho?“ kdosi nervózně vyhrkl.
„Drž hubu,“ odsekl vůdce, ale dotyčný nezadržitelně chrlil další informace.
„Nikdo tu není! Snad sám ďábel šije vzal!“
Na všechny padla bázeň, temno a ticho tábora z nich udělalo zbabělce. Sám Pereira nevěděl, k čemu se rozhodnout. Kumpáni se k němu tlačili, snad hledali jistotu v seskupení. Nervózně pohlíželi do okolních stínů.
„Co budeme dělat?“ Přesně téhle otázky se obával. Náhle kdosi hodil dřevo do žhnoucího popela jednoho z ohnišť.
„Nedělej to,“ vyštěkl váhavě Camacho. Instinktivně je však přitahovalo teplo a jistota oranžového ohnivého jazyka, který na ně svůdně má val.
Otočili se k plamenům zády, zformovali půlkruh a zírali do temnoty, jež byla v kontrastu s ohněm neproniknutelná. ,
Tam odtud to přišlo. Bez sebemenšího varování zahřmělo, plff měny vyšlehly z ústí hlavní. Údery projektilů připomínaly dopajá dětských kuliček do blátivé louže. :
Okamžitě nastal zmatek. Kdosi se rozběhl, ale v polovině skoku se zlomil a spadl do ohně. Vousy i vlasy plápolaly jako pochodeň, jekot se vznášel v korunách stromů.
Camacho naslepo vypálil do tmy, odkud se nesly typicky anglické rozkazy pro řízenou střelbu.
„Sekce jedna: Nabít! Sekce dvě: Tři kroky vpřed! Připravit k palbě!“
Portugalec bleskově pochopil, že se bude opakovat salva, kterou už zažili. Navíc během několika horkých odpoledních hodin tenkrát pozorně sledoval, jak Anglán procvičuje své loutky v červených kabátcích právě v tomhle umění.
Zděšení ho téměř ochromilo, přesto se pokusil zamířit tam, odkud se ozýval majorův hlas. Stiskl spoušť právě v okamžiku, kdy se jednomu z lehce zraněných společníků podařilo vstát. Zasáhl ho přímo do zad.
„Blbče!“ zaječel k mrtvole a otočil se s úmyslem vyrazit. Za sebou však zaslechl osudné „Pal!“
Praštil sebou o zem. Za vřeštěl, když ruce i kolena zaregistrovaly horký popel. Kalhoty začaly doutnat, na kůži vyskakovaly puchýře.
Druhá salva mu prosvištěla nad hlavou, kolem zaúpěli další. Camacho vystartoval a prchal. Sice ztratil nůž, ale mušketa mu zůstala.
„Sekce jedna: Tři kroky vpřed! Připravit k palbě!“
Než zazněla další salva, ukryl se za nejbližší hromadou nákladu. Kroutil se agónií popálených končetin i ponížením, že uvízl v Anglánově léčce. Bolest a vztek se opět přeměnily v šílenou nenávist. Přemýšlel alespoň o částečné pomstě, když vtom se kolem přehnala skupina vyděšených nosičů. Vypálil na jejich vůdce, který padl jako podťatý. Ostatní domorodci s řevem prchali. Dokonale znal konec: zastaví se až daleko v buši, kde se zhroutí vysílením! Stane se z nich dobrá kořist pro lva nebo hyenu. Pocítil alespoň malé uspokojení.
Přiskočil k ohništi, vytáhl ohořelou větev a máváním plameny rozdmýchal. Potom ji hodil do hromady s vybavením expedice. Vtom zaslechl další povel.
„V rojnici do útoku! Použijte bajonety!“
Camacho zamířil k vyschlému řečišti, bleskově přeběhl na druhou stranu a uháněl ve skrytu křovin, dokud se nedostal na předem domluvené misto srazu.
Tam už tři kumpáni čekali, vyděšeně lapali po dechu, zpocení a beze zbraní. Po chvíli se objevili další dva, jeden z nich měl rameno rozdrcené koulí z muškety.
„Nikdo další nepřijde,“ zachrčel. „Ti žlutí bastardi nás dostihli v řečišti.“
„A za chvíli budou tady,“ sykl Portugalec a pohlédl za sebe. S nadšením sledoval plameny, které zachvátily veškeré zboží i přes usilovnou snahu tuctu temných postav oheň uhasit. Jen zlomek vteřiny mohl věnovat nádhernému pocitu uspokojení, když zaregistroval válečné kvičení Hotentotů a blížící se dunění mušket.
„Zachraňte mě,“ naříkal zraněný komplic. „Nenechávejte mě tady, kamarádi, pomozte.!“ Snažil se vstát, ale volal do prázdnoty. Narůstající dupot ho vyděsil natolik, že se mu kolena podlomila, padl na kámen. Hrůza ho svírala jen do té chvíle, než mu první z Hotentotů vbodl bajonet do prsou a špička vyjela mezi lopatkami.
Zouga vztekle přecházel kempem v rostoucím vedru nastávajícího dne. Obličej i ruce měl zčernalé od sazí, oči zarudlé od kouře, vousy a obočí ožehlé. Ztratili téměř veškeré zásoby i vybavení, protože oheň přeskočil na stany a zničil i doškové přístřešky.
Ještě jednou pohlédl na doutnající trosky, v mysli propočítával utržené škody. Šestačtyřicet nosičů zmizelo, ovšem Jan Cheroot s Hotentoty snad některé přivede. Právě teď systematicky prohledávali údolí a pátrali po vyděšených domorodcích, kteří přežili. Každou chvíli slyšel troubení na roh, jenž zbabělce přivolával. Pravděpodobně hodně z nich

raději podstoupí nebezpečnou cestu zpátky do Tetě, než aby riskovali další noční přepadení. O některé přišel při noční střelbě v nastalé panice. Roztroušení v divočině buďto zahynou žízní, nebo se stanou kořistí divé zvěře. Půl tuctu zahynulo palbou útočníků střílejících do masy zdivočelých a bezbranných nosičů. Čtyři další utrpěli tak vážná zranění, že do večera nevydrží.
Došlo k velice těžkým ztrátám pro celou expedici, protože bez nosičů nemohou pokračovat v cestě ani s tím, co jim zůstalo. Ještě několik hodin bude trvat, než zjistí, co padlo za oběť plamenům a co zůstane použitelné po přehrabání spáleniště. Smutná scenérie Zougovi připomínala bojiště po ukončeném střetu kolik zbytečných ztrát při hrůzném ničení.
Zbylí nosiči propátrávali buš kolem, sbírali všechno, co mělo ještě nějakou cenu. I Holubička se mihala mezi nimi při hledání lékařského vybavení, knih a nástrojů.
Doktorka sama seděla pod rozloženou korunou stromu mukusi uprostřed tábora, kde vybudovala svou nouzovou ošetřovnu. Když Zouga pohlédl na zástup raněných, čekajících na první pomoc, a na řadu mrtvých těl, zahalených ohořelými pokrývkami, vztekal se sám na sebe.
Vždyť ale jinou alternativu neměl, uvažoval. Pokud by přeměnil tábor na pevnost, stejně by nemohl postupovat dál. Kdoví, jak dlouho by musel zahánět čenichající portugalské vlky, kteří by využívali každé možnosti k sabotáži.
Ne, past byla jediným řešením! Úvahy navíc zakončil rozhodným úderem. Alespoň si může být jistý, že zločinec prchá k pobřeží bohužel zaplacená cena je až moc vysoká. Proto Zouga zuřil!
Perfektně vypracovaná expedice skončila katastrofou dřív, než stačili splnit jediný naplánovaný úkol. Pohlédl vzhůru, k okraji zlomu, k němuž se dostal tak blízko. Tam nahoře, na náhorní plošině, snad ani ne sto mil odsud, musí ležet hranice říše Monomatapy. Ovšem sto mil za sebou zanechal špinavou osadu Tetě s mohutnou řekou, kudy jedině vedla bezpečná zpáteční cesta do Anglie. A potom ho opět čeká služba v armádě v daleké Indii.
Teprve teď si uvědomil, že své původní postavení nenávidí jak spokojeně se cítil tady, v panenské divočině. Podobně uvažoval vězeň, jemuž nechali ochutnat sladkou svobodu najeden den, a potom ho chtěli strčit zpátky do kobky.
Bolest mu sevřela srdce, musel se zhluboka nadechnout, aby ji zahnal.
Odvrátil zrak od jihu, otočil se a pomalu kráčel k sestře. V nedalekém stínu stále ošetřovala nešťastníky, ačkoliv sama vypadala pobledlá, obličej ztrhaný, blůzu znečištěnou krví pacientů.
Unaveně vzhlédla k bratrovi.
„Nejsme schopni jít dál," utrousil tiše. Zírala na něho, výraz v tváři její nezměnil. Pak jen sklopila oči a pokračovala v natírání masti na ošklivě popálenou nohu jednoho z nosičů.
„Ztratili jsme většinu nejdůležitějšího vybavení," vysvětloval chmurně Zouga celkovou situaci. „A nemáme ani dost nosičů."
Robyn pomalu obvazovala zraněného.
„Táta zvládl transverzálu se čtyřmi nosiči," nenuceně prohodila.
„Táta byl přece samotný chlap," upozornil ji bratr, zatímco Robyn jen přivřela oči. „Žena nemůže cestovat nebo přežít bez nutných civilizačních potřeb," pomalu deklamoval. „Proto té pošlu zpátky do Tetě společně se seržantem a pěti jeho mušketýry. Určitě nebudeš mít žádné problémy, až se tam dostaneš. Zároveň ti předám zbytek hotovosti, aby sis mohla najmout plavidlo do Quelimane, odkud se přesuneš do Kapského Města. Tam jsem uložil nějaké peníze do banky, což ti stačí na poštovní parník do Anglie."
Pohlédla na něho. „A ty?"
Vlastně dosud konečné rozhodnutí neudělal. „Důležité je, co se stane s tebou," procedil skrz zuby. Teď konečně věděl, co ho čeká. „Musíš se vrátit, já budu pokračovat!"
„Vezmu si víc než jen pět Hotentotů," zavrčela.
„Bud rozumná, sestřičko."
„A proč bych měla zrovna teď začínat?" opáčila sladce.
Zouga se nadechl, aby vztekle odpověděl náhle odhodlaně sevřel rty: jasně rozpoznal první náznaky sestřiny tvrdohlavosti.
„Nechci se hádat!"
„Dobře," přikývla. „Alespoň nebudeš zbytečně plýtvat svým drahocenným časem."
„Umíš si představit, co nás čeká?" zašeptal.
„Zrovna tak j ako ty!"
„Nemáme žádné zboží na výměnu ani si nemůžeme zaplatit volný průchod přes území jiných kmenů." Opět přikývla. „To znamená, že si budeme muset cestu probojovat, pokud se nás někdo pokusí zastavit."
Všiml si stínů v sestřiných očích, nikde však ani stopa zaváhání.
„Nezbyly ani stany, konzervy, cukr nebo čaj." Dobře věděl, co to pro ni znamená. „Musíme žít z toho, co nám země dá, nebo co dokážeme uštvat, zabít a nést. Nezůstalo nic než střelný prach a kulky."
„Nesmíš zapomenout na chinin," špitla.
„Opravdu minimum lékařského vybavení vzít můžeme," souhlasil. „Hlavně si uvědom, že naše pouť není ani na týden, ani na měsíc."
„Možná dokážeme postupovat svižněji než dosud," odpověděla tiše, vstala a oprášila si kalhoty.
Výběr z toho, co vzít a co nechat, byl skutečně v perfektní rovnováze, přemýšlel Zouga, zatímco sepisoval a vážil nový náklad.
Dal přednost papíru a psacímu náčiní před cukrem a čajem. Navigační přístroje vyvážily druhý pár bot v cestě může pokračovat, když si staré vyspraví buvolí kůží. Chinin s dalšími léky převážily dodatečné oblečení a přikrývky. Střelný prach a kulky přebily korále a látky.

Hora opouštěného vybavení pomalu rostla, hromadily se tu marmelády, pytle s cukrem, konzervy, sklápěcí židle a lůžka, hrnce i smaltovaná sedací vana padla za oběť. Poté Zouga všechno zapálil jako výsledek konečného řešení. Rozechvěle sledovali hltavé plameny.
Pouze dva menší ústupky velitel expedice povolil: jednu bednu ceylonského čaje, protože Robyn prokázala, že Angličan není schopen propátrávat neznámé oblasti bez tohoto nápoje. A pak vzal ještě plechovou krabici se slavnostní uniformou, neboť jejich životy mohou záviset na dojmu, jímž zapůsobí na divošské africké potentáty. Poctivě vybrali jen to nejnutnější, nosiči byli už tak přetížení vším, co patřilo k výzbroji. Dokonce i seržantovi mušketýři se zděsili, když se dozvěděli, že ponesou dvě stě nábojů místo obvyklých padesáti.
„Jsme bojovníci, a ne nosiči," protestoval hotentotský desátník. Jan Cheroot ho ale uklidnil ráznou ranou do hlavy pažbou bajonetu. Poraněný skalp Robyn okamžitě ošetřila.
„Všichni pochopili důvody, proč je třeba nést větší množství munice, majore," hlásil po chvilce seržant s úsměvem. Skutečně zajímavé, kolik nákladu odhodili, podivoval se v duchu Zouga při pozorování mnohem kratší karavany. Od čela ke konci měřila snad pouhých sto padesát metrů, rychlost pochodu se téměř zdvojnásobila. Všech čtyřicet nosičů prakticky stačilo tempu, které nasadil se svou průzkumnou skupinou.
První den dorazili k místu, kde na ně čekalo uzené buvolí maso. To už ale přibíhal Matouš a vzrušeně gestikuloval.
„Otec všech slonů," blekotal, třásl se jako v horečce. „Vlastně děda otce všech slonů!"
Jan Cheroot přidřepl ke stopě a vítězně se šklebil.
„Přece jenom se k nám vrátilo štěstí," nadšeně kypěl optimismem. „O takovémhle slonu se dá skutečně zpívat."
Přeměřil obvod otisku.
„Podle toho můžeme odhadnout jeho výšku," vysvětloval Hotentot. „Vážně nádherný kus!"
Matouš se konečně uklidnil, takže mohl začít vysvětlovat, jak se jednoho rána probudil. V šeru zahlédl šedivé přízraky, které postupovaly lesem a mířily do údolí zčernalého nedávným požárem. Přehnaly se rychle a potichu jako duchové, ovšem stopy po nich zůstaly.
„Jeden z nich byl mnohem větší než ostatní, kly dlouhé jako válečné kopí a tak těžké, až měl hlavou svěšenou. Postupoval coby starý, velice starý muž."
Zougu zamrazilo. Otřásl se a seržant si jeho pohybu všiml. Zašklebil se, vytáhl hliněnou fajfku z úst.
„Můj otec říkával, že statečný muž se při lovu slona bojí třikrát: Poprvé, když uvidí stopu podruhé, když zaslechne jeho hlas, a potřetí, když to monstrum, větší než blízké kopje, spatří."
Major se nepokoušel nic vyvracet, jenom očima sledoval směr. Zvířata skutečně postupovala středem údolí vzhůru, k highveldu.
„Budeme je následovat," suše ohlásil.
„Samozřejmě," uchechtl se Jan Cheroot. „Kvůli nim jsme pře ce tady." ;
Stopa dovedla loveckou skupinu až k samotnému zlomu. Půda se změnila ve skálu, otisky zmizely. Zouga čekal, co slovutný stopař provede, protože zatím slýchával pouze jeho vyprávění u táborového ohně. „Počkejte," špitl Jan Cheroot a zmizel mezi skalami. O minutu později tiše hvízdl.
Major k němu přiběhl. Na vlastní oči zahlédl zbytky popela na kamenném bloku, který tu zanechala sloní tlapa, o kus dál seržant objevil další. Před nimi se tyčilo přírodní schodiště, každý stupeň sahal do výše pasu vzrostlého muže, takže si museli pomáhat rukama.
Dokonce i sloni se tady určitě vztyčili na zadní jako v cirkusu, aby zdolali skalnatou překážku. Nejsou totiž schopni skoku. Mohutný kolos musí mít obě nohy pevně na zemi, než se posune o něco výš.
Pokračovali touhle soutěskou, dobře skrytou a z údolí prakticky neviditelnou. Našli tedy starobylou sloní cestu. Kamenné portály vypadaly symetricky, žulová vrstva se z nich loupala. Připomínalo to dílo sochařského obra. Zouga s podivem sledoval boční stěny, ohlazené tvrdou kůží chobotnatců. Snad celé tisíce jich tady prošly během několika staletí.
Najednou se soutěska rozšířila, Jan Cheroot už na ně zdálky radostně volal: „Pojďte se podívat!"
Sloní cestu jako by zkonstruoval zkušený stavitel: stoupání nikdy nepřevýšilo třicet stupňů, pokud se objevil schod, nebyl vyšší než člověk. Mohutným zvířatům se tudy skutečně pochodovalo dobře, i když některé z nich pravděpodobně šláplo vedle a kel si zabodlo do štěrbiny ve skále. Špička se ulomila, nyní tu ležela na zemi a seržant nadšeně mlaskal.
Dobrých deset kilo perfektní slonoviny, tak tlusté, že ji Zouga oběma dlaněmi nemohl obemknout. Na povrchu odřená a ušpiněná, lom však zářil nádhernou porcelánovou bělostí.
„Takhle velkého slona jsem v životě neviděl," vydechl unesené Hotentot a instinktivně překontroloval mušketu.
Po úžasně slibném nálezu pokračovali, stoupání skončilo. Ocitli se na rozlehlé vnitrozemské náhorní plošině, kde dokonce i stro my vypadaly jinak. Dorazili k místu, kde sloni orvali větve i s částí kůry, o kus dál objevili rozžvýkané sousto.
Pohodlně postupovali dál cestou, kterou uhladily tlapy snad desetitisíců tlustokožců směřujících k jedinému cíli kamsi na jih.
Zouga pohlédl zpátky, kde se daleko v hloubce táhnul lowveld, rovina kolem Zambezi, a obří baobaby vypadaly jako hračičky. V oparu viditelné pruhy vegetace zřetelně označovaly koryto mohutné řeky.
Otočil se a následoval seržanta. Za první zákrutou se nečekaně ukázalo nádherné panorama, jako by se otevřela opona na divadle.
Celé moře lesů ho vítalo růžovou, zářivě šarlatovou i jasně zelenou barvou. Přesně tam vedla sloní cesta, odkud se nesl sladký a chladný závan větru. Blaženě se nadechl opravdu si připadal jako doma. Vánek přinášel vůni podivných květů i keřů, velice jemný exotický parfém vydávaný stromy msasa. A už vůbec žádné mouchy tsetse, konečně překonali

území obývané těmito strážci. Kraj před nimi vypadal čistě a nadějně, tady by snad člověk mohl chovat i domácí zvířectvo. Konečně unikli vražednému dusnu údolí, aby se dostali do oblasti s podstatně lepším a zdravějším podnebím.
Slunce chýlící se k západu perfektně osvětlovalo úžasnou idylu, takže Zouga vůbec neváhal: sloní cesta je povede k samotnému prahu bájného království Monomatapy! Už se chtěl protlačit kolem stopaře a vyrazit k přednímu okraji lesa, když ho Jan Cheroot zarazil.
„Tamhle jsou!“ sykl.
Okamžitě je zahlédl. Pomalá, přímo éterická monstra připomínala v rozkvetlé krajině spíš stíny. Srdce se mu rozbušilo: poprvé se díval na afrického slona v jeho prostředí. Obři však náhle zmizeli v bujné vegetaci.
„Teleskop,“ vyhrkl s rukou za zády. Nedokázal odtrhnout oči od místa, kde mu zmizeli. Matouš mu bleskově vložil mosaznou trubku do dlaně.
Ještě než si ho přiložil k oku, zaznamenal chvějící se strom v místě, kde jeden ze slonů zmizel. Třásl se, jako by s ním cloumal vzdušný vír dokonce se k němu zdálky neslo úpění dřeva. Poté se lesní velikán podvolil, pomalu padl vyvrácený z kořenů. Rána připomněla výstřel z děla.
Konečně se mohl podívat teleskopem, opřeným o Matoušovo nehybné rameno. Zaostřil. Náhle měl slona téměř u sebe, viděl obrovské uši, které se pomalu pohybovaly podobné plachtám ve větru. Dokonce si všiml i temné cestičky pod okem, kudy mohly sjíždět slzy po svraštělé kůži. Vtom kolos zdvihl hlavu a major údivem zadržel dech. Objevily se totiž dva obrovské oblouky nažloutlé slonoviny. Jednomu klu však scházela špice, lom bělostně zářil.
Zouga se opět nadechl a v úžasu zíral, jak statný samec používá chobot zakončený podivným prstem, jímž spolehlivě obíral chutné listy z padlého stromu. Pracoval s dokonalostí experta, zdálky připomínal chirurga při operaci. Náhle otevřel spodní trojúhelníkovou čelist, kam posbírané pochoutky vkládal snad téměř do krku. Revmatická očka při gurmánské hostině až slzela.
Poklepání na rameno majora probralo, otráveně oddálil teleskop. Jan Cheroot ukazoval na blízký svah.
Dva další sloni tam právě vycházeli z lesa. Zouga zaostřil a nevěřícně polkl. Ten první obr mu doslova vyrazil dech, ale teď se díval na něco neskutečného.
Hotentot za ním jen sípěl, nadšením se mu stáhlo hrdlo, ale oči svítily.
„Ti mladší ho hlídají, používá je jako vlastní oči a uši. Ve svém věku možná už neslyší, kdoví, jestli není napůl slepý. Ovšem na první pohled musí každý uznat, zeje to král!“
Nejstarší samec bezesporu všechny převyšoval o hlavu, maso však na obrovité kostře scházelo. Kůže visela v obrovských záhybech, věk ho pravděpodobně připravil o většinu váhy. Matouš ho správně popsal: pohyboval se jako stařec, snad každý kloub protestoval revmatickou bolestí. Neuvěřitelně ohromné kly, které nosil dobrých sto let, se proměnily v tíživé břímě.
Kdysi znak jeho majestátu vypadal stále nádherně, špice se vpředu téměř setkávaly. Jejich graciézní tvar se shodoval, jeden kel byl zrcadlovou kopií druhého.
Nyní ho však omezovaly, už nesloužily jako smrtonosné zbraně, ale naopak bolestivě vyvracely čelist. Úžasné rozměry pro něho představovaly nebezpečí ze strany lovců, kteří se téměř neustále hnali po jeho stopě. Kdykoliv zaznamenal lidský pach, vždy se objevil v souvislosti s mohutným duněním starobylých předovek či bolestivým vpichem ostrého kovu.
Kusy nožek litinového hrnce, které domorodí lovci s oblibou používali coby projektily do svých slonobijek, mu neprorazily lebku. Zaseklé úlomky časem obrostly, takže kůže byla pokrytá hrboly připomínajícími jablka. Další jizvy od šípů a kopí se staly součástí té drsné, převislé, šedivé kůže.
Bez dvou věrných pomocníků by se už dávno stal jistou kořistí. Ovšem podivné sepětí s mladými slony trvalo snad dvacet let i víc. Společně přešli tisíce mil od hor Cashan daleko na jihu přes spálenou bezvodou pustinu pouště Kalahari, kde v suchých řečištích museli kleknout na kolena a kly dolovat vodu ve vyprahlém písku. Spolu se vyvalovali v mělkém jezeře Ngami, když hejna vodních ptáků nad nimi téměř zakrývala oblohu. Trhali kůru stromů podél řeky Linyati a Chobe, překračovali jejich šíři, pochodovali po dně a jen konce chobotů na hladině jim zajišťovaly vzduch.
Mnoho sezón postupovali v obrovském kruhu divočinou na severu od Zambezi, prožívali gurmánské hody při pojídání plodů různých lesů rozprostřených v oblasti tisíce mil. Jejich příchod byl načasován na dobu, kdy chutné bobule právě dosahovaly stavu nádherné zralosti.
Zdolávali jezera a řeky, dlouho pobývali v horkých močálech, kde polední žár dosahoval až padesáti stupňů tam si mohl vyhřívat své staré kosti. Jakmile však na něho dolehla toulavá nálada, donutil je instinkt dokončit kompletní okruh migrace. Opět zamířili na jih přes horské hřebeny, sestoupili k nížinám velkých řek a postupovali po starobylých tajných stezkách, které jejich předkové vydupali, kde kdysi pobíhali ještě jako slůňata.
Bohužel během posledních dvanácti sezón člověk pronikl i do míst dříve liduprázdných. Na severu v okolí velkých jezer se pohybovali Arabové v bílých hábitech s dlouhými mušketami. Na jihu se zase objevili mohutní zarostlí chlapi zahalení v doma tkané hrubé pytlovině na menších chlupatých koních. V dalších oblastech pobíhali kupříkladu malí Křováci s otrávenými šípy, zatímco celé regimenty lidu Nguni o síle tisíce mužů naháněly zvěř do předem připravených pozic tam je kopími zdolávali skrytí lovci.
S každým rokem se počty slonů tenčily, nové hrůzy i nebezpečí čekaly na starodávných krmelištích zděděných po předcích. Starý samec byl neuvěřitelně unavený. Přesto pevně rozhodnutý uchovat si důstojnost postupoval dál, řízený instinkty: přímo cítil v tlamě tu nádhernou chuť zralého ovoce v dalekém lese na břehu vzdáleného jezera.
„Musíme si pospíšit,“ vytrhl majora z úvah seržant. „Den se krátí!“
Zouga pohlédl přes rameno slunce už skutečně zalévalo mraky krví jako raněný válečník na bojišti. „Máš pravdu,“

souhlasil a s údivem pozoroval svlékajícího se Jana Cheroota. Oděv přidal k přikrývce do vaku, který usadil do pukliny ve skále.
„Takhle běžím mnohem rychleji," zareagoval na majorův tichý údiv.
„Aha," zabrumlal běloch a následoval jeho příkladu. Zarazil se však před stažením kalhot, když pohlédl na žluté půlky nahého Hotentota. Jak nechutné, navíc mu penis pořád někde vyčuhuje. Zajisté existuje hranice, za kterou se už důstojník slavné královny pustit nemůže, rozhodl se Zouga.
Seržant rychle postupoval buší, major ho následoval. Stopař se dvakrát zastavil, aby zkontroloval směr větru. Jasně slyšeli jednoho z hlídačů, jak si pochutnává ve větvích poraženého stromu.
Překonali dalších sto metrů, když hluk způsobený večeřícími obry náhle ustal. Jan Cheroot se zarazil, skupinka lovců za nimi ztuhla. Automaticky zadrželi dech. Jediným zvukem zůstal skřípavý zpěv cikády ve větvích nad nimi.
„Přesunuje se k ostatním," špitl stopař. Větřík rovnoměrně vál, ucítit je zatím nemohli. Zouga dobře věděl o slabém zraku slonů, kvalitou se téměř rovnal jejich sluchu. Ovšem čich měli perfektní! Navíc právě tohle seskupení dokazovalo výhody společenství těchto tří samců. Lovec je totiž nemohl přesně lokalizovat, obzvlášť v husté vegetaci jako tady. A hlídači svou funkci skutečně plnili, chránili i dozírali na vůdce.
Nyní zvířata naslouchala a čekala. Major mezitím uvažoval, zda mezi slony v téhle skupině existuje náklonnost, zda vnímají radost z přítomnosti druhých a jestli budou tesknit, až stařec nakonec padne s kulkou v mozku či srdci.
Jan Cheroot mávl rukou, takže opět vyrazili. Zouga se držel stranou za hotentotskou jednotkou, aby si zachoval volné zorné pole pro případnou střelbu. Kdesi výš se ozval praskot lámané větve. Všichni strnuli, snažili se ani nedýchat. Po chvíli pokračovali dál.
Slon nehnutě čekal, barva kůže splývala s mechem porostlými kmeny stromů i se stíny vrženými zapadajícím sluncem. V lese se dokonale ztrácel, lovci ho minuli snad na vzdálenost dvaceti kroků. Nikdo ho neviděl.
Nechal skupinu přejít, teprve potom do chobotu nasál štiplavý odér masožravého člověka a vyfoukl ho k malým čichovým orgánům skrytým pod horním pyskem. V tu chvíli hlídač varovně za vřeštěl.
Úděsný zvuk jako by udeřil přímo do nebes, odrazil se od vrcholků kolem. Hlásal nenávist a bolest, které samec v hloubi duše pociťoval vůči tomuto lidskému pachu. Nesčetněkrát se s ním setkal. Slon zatroubil a vyřítil se ke zdroji téhle ohavnosti, aby ho zničil.
Zouga se sotva stačil otočit, uši mu zalehly tím hrozným řevem, zem se chvěla. Hustý podrost se rozletěl, když se odtamtud rozzuřený obr vyřítil.
Automaticky zacílil americkou Sharps, zmáčkl spoušť a zahlédl obláček prachu na čele monstra. Hrábl dozadu, stiskl podávanou slonobijku a opět přímo podvědomě vše opakoval. Pouze se snad na zlomek vteřiny zarazil, když gigantická hlava i dlouhé kly zastínily veškeré okolí. Jasně zaregistroval bělobu zlomené slonoviny.
Jan Cheroot poblíž nadšeně křepčil.
„Skiet hom! Střel ho!"
Těžká zbraň v rameni poskočila, fontána jasné krve vytryskla na tlustokožcově krku. Bleskově sáhl dozadu, ačkoliv věděl, že další výstřel nestihne.
Vcelku ho překvapila absence strachu. Vždyť situace nevypadala nijak nadějně prakticky je už mrtvý. Přesto se mu podařilo zdvihnout hlaveň, když si uvědomil, že útočník se z původní trasy odchyluje. Přece jenom nebyl schopný přenést se přes účinek velkorážní slonobijky.
Přeběhl podél nich, hlavu i hrud zalitou krví. Ve chvilce tak odhalil krk, kam Zouga bez váhání poslal další projektil. Přímo do hradního koše, do plic.
Kupodivu samec neochvějně postupoval, vzdaloval se vzhůru po svahu. Díky čtvrté pušce ho major zasáhl do páteře, do obratlů vyčnívajících z šedé kůže spadajících zad. Slon stačil v agónii ještě mávnout střapcovitým ocasem a doslova se rozplynul v buši.
Major i seržant na sebe beze slova civěli, oba svírali v ruce kouřící zbraň. Nevěřícně naslouchali bušení mohutných tlap prchajícího monstra.
První se vzpamatoval Zouga.
„Nabíjet!" zasyčel. Stáli tam téměř ochrnutí neuvěřitelně blízkým průletem dunící smrti. Povel je naštěstí okamžitě probral, vrhli se do práce.
„Vůdce a druhý hlídač utečou," lamentoval Jan Cheroot, odborně ládující spolehlivou enfieldovku.
„Pod vrcholem ho můžeme dostat," vyhrkl major a uchopil první nabitou pušku. Slon do svahu postupuje přece jenom pomaleji, takže dobrý běžec ho dožene z kopce se však obr řítí rychlostí lokomotivy, nikdo ho nedokáže dostihnout, ani kdyby jel na koni.
Hnal se za postřeleným samcem s výčitkami svědomí: coby nováček nezasáhl životně důležité orgány jako mozek a srdce, možná je minul o pár centimetrů, čímž zvířeti způsobil jen bolest. Zoufale se snažil získat možnost skončit lov čistě, proto se řítil kupředu.
Po dvě stě metrech konečně narazil na důkaz dobrého zásahu, protože na zemi objevil snad vědro rozlité krve, jasně červené a zpěněné. Tahle pochází z plic, o čemž nebylo pochyb. Zrychlil postup, zvíře určitě umírá.
Smrtelně zraněné monstrum se nemůže udržet na nohách, pravděpodobně padne na cestě. Ovšem hlídač měl přece jenom dost loajality, aby se obětoval a upoutal na sebe pozornost. Mezitím vůdce s druhým samcem zmizí na opačné straně horského hřbetu. Očekával pronásledovatele o něco výš ve svahu s ušima roztaženýma. Jakmile zaslechl člověka, zaútočil. Troubil, řičel, vyfukoval růžovou pěnu z chobotu. Zem se zachvěla při každém kroku, praskot lámaných větví připomínal výstřely z mušket.
Zouga zalapal po dechu, stoupl si za kmen stromu a připravoval se na čistý zásah. V poslední chvíli samec bleskově uhnul a opět pokračoval vzhůru. Jakmile se k němu lovci dopracovali, zahájil hrůzný útok pokaždé však hbitě zmizel.

Minuty ubíhaly, většinu stíhání pronásledovatelé trávili ve skrytu a všem bylo jasné, že tahle zdržovací taktika má za účel zajistit dostatek času pro útěk zbylých dvou.
S nechutí musel major strávit první tvrdé lekce: Tom Harkness ho varoval, aby nepodceňoval slony menší ráží nové zbraně. Sharps sice mohla ohrozit amerického bizona, ovšem africký slon ho desetkrát převyšoval v tělesné hmotnosti i v kladení odporu. Uprostřed africké buše se Zouga dušoval: už nikdy nepoužije lehkou americkou pušku na tyhle obry!
Zadruhé pochopil, že pokud první projektil zvíře nezabije, vznikne u kořisti určitý stupeň nečitelnosti k další bolesti. Zraněný kolos se nejenom stane mnohem nebezpečnějším, ale dokonce snad v šoku získá pocit nesmrtelnosti.
Vykašlal se na opatrnost, hnal se kupředu. „Hej! Pojď sem k nám, kamaráde," snažil se slona vyprovokovat.
Tentokrát se skutečně obr zjevil tak blízko, že vyzyvatel bez problémů zasáhl srdce. Monstrum nechtelo prohru za žádnou cenu uznat, zběsile zařičelo a vyrazilo k dalšímu útoku. Zouga vypálil ještě jednou, teprve potom se vzteklé troubení změnilo v poslední zoufalé chroptění.
Slyšeli ho padnout. Opatrně se blížili. Vkleče měl přední nohy pod hrudí, obrovské žluté kly mířily proti nim. Dokonce i ve smrti jim hrozil.
„Nechte ho," vykřikl Jan Cheroot. „Musíme okamžitě vyrazit za ostatními!"
Tma zavládla dřív, než se dostali k hřebenu. Temná noc zakryla veškeré stopy.
„Jsme nuceni to vzdát," zaskučel stopař.
„Ano," přikývl Zouga. „Tentokrát nám unikli." Podvědomě ale tušil, že se naskytne ještě další šance. Ten stoletý pamětník nějak zapadá do osnovy jeho osudu určité na sebe opět narazí.
Tu noc poprvé Zouga ochutnal hvězdnou odměnu úspěšného lovce: plátky sloního srdce napíchnuté na zeleném klacíku proložené kostičkami bílého tuku z hrudní dutiny mrtvého slona. Osolené, opepřené a osmahnuté nad žhavým popelem táborového ohně chutnaly per fektně společně s přílohou studených placek z mouky na kameni primitivně rozdrcené kukuřice. Večeři zapil hrnkem silného čaje, vřelého a hořkého. Lepší hody snad ani nepamatoval. Ulehl na tvrdou zem, zakryl se dekou chráněný proti chladnému větru ohromnou masou padlého samce. Usnul, jako by ho do vody hodil beze snů, ani se ve spánku nepřetočil.
Ráno se jim podařilo jeden kel z lebky vydolovat a právě ho ukládali pod stromem msasa, když zaslechli zpěv nosičů. Karavana se blížila.
Robyn šla asi sto kroků před vlajkonošem, takže se u nich objevila první.
„Včera večer jsme slyšeli střelbu," začala a pohlédla na skoleného samce.
„Podívej, neuvěřitelně nádherný kolos," chlubil se hbitě bratr. „Byl.,"odvětila tiše.
Zougovo neskonalé nadšení se nedalo zastavit. Předváděl perfektní slonovinu dobytého klu, delšího než on sám. Celou třetinu museli totiž z lebky vysekat.
„Určitě má padesát kilo," pokračoval, zatímco Jan Cheroot s ostatními dolovali druhý. Kostěné bílé úlomky z lebky odletovaly, blýskaly se v ranním slunci. Robyn tuhle řezničinu ještě chvíli pozorovala, pak se otočila a raději vystoupala na nejbližší vy výšeninu.
Takovéhle zneuznání loveckého úspěchu hrdinu rozezlilo vždyť skolil prvního slona. Asi po hodině ho sestra zavolala, on ji však naštvaně ignoroval. Teprve na několikeré opakování se za ní mrzutě vydal. Běžela mu naproti, z tvářejí zářila dětská radost.
„Ach Zougo," chytila ho za ruku a vlekla nahoru. „Pojd se podívat, nic nádhernějšího si ani nemůžeš představit."
Stará sloní cesta prorazila horským sedlem chráněná z obou stran zdmi skalisek a pokračovala dál, do nového nádherného světa, jenž se před nimi rozprostíral. Musel polknout, protože nic podobného neočekával.
Kam až dohlédli, vlnily se kopce připomínající klidnou hladinu oceánu. Scenérii doplňovaly stromy větší než anglické duby, o kus dál zalesněné pastviny zlatavé jako pšeničné lány. Meandry Potoků se daly jasně rozeznat, okolo nich se popásala stáda divoké zvěře.
Buvoli snad byli všude, pohybovali se bok po boku pod temnými korunami deštníkovitých akácií. Náhle před nimi defilovala skupina vraních antilop, těch nejkrásnějších ze všech. Temně černé se sněhobílým břichem, z hlavy jako dvě turecké šavle se vypínaly symetricky zahnuté rohy, které se téměř dotýkaly hřbetu. Antilopy táhly k napajedlu, následovaly statného samce v dlouhém zástupu. Užaslí diváci jim vůbec nevadili, pouze několikrát ztuhli v dokonalosti řeckých soch a zírali na vetřelce.
Až k obzoru táhnoucí se krajinu zdobila skaliska připomínající kamenné hrady, které tu snad kdysi obři vybudovali z mamutích balvanů. Fascinující křivky kopírovaly pohádkové věže a cimbuří, ploché vrcholy doplňovaly nabídnutý výběr. Pouze úzkostlivě pečlivý stavitel mohl něco podobného vytvořit s pomocí olovnice a teodolitu.
Celý výhled zdobilo ranní slunce, které ozařovalo i nejvzdálenější kopce možná víc jak sto mil vzdálené.
„Taková nádhera," mumlala Robyn, stále tiskla bratrovu ruku.
„Království Monomatapy," zareagoval Zouga, prožitou emocí chraptěl.
„Ne," jemně odporovala sestra. „Nevidím žádné stopy po lidské přítomnosti. Tohle musí být nový ráj."
Neodpověděl. Kochal se pohledem, prozkoumával očima celý kraj. Vskutku nikde nenacházel důkaz o činnosti člověka. Bylo to naprosto panenské území.
„Půda čeká na převzetí," po chvíli konstatoval a sevřel sestřinu ruku. V tomhle okamžiku si byli blízcí jako nikdy předtím ani potom. Rozlehlá zem je očekávala bez hranic, civilizací nedotčená a neuvěřitelně kouzelná.
Jen nerad sestru opouštěl, jelikož se musel vrátit ke své práci. Druhý kel už osvobodili, nyní splétali oloupanou kůru, v níž slonovinu ponesou. Mezitím ostatní nosiči prožívali orgie nad hromadou čerstvého masa, obzvlášť juchali nad nejvyhledávanější pochoutkou: bělostným sloním sádlem.
Prořízli si průlez do břišní dutiny, odkud vyvrhli střeva nafukující se na slunci jako balony, když se plyn uvnitř teplem roztaho val. Půl tuctu nahých domorodců se protáhlo dovnitř, kde téměř plavali v krvi. Později se na denním světle

objevili rudí od hlavy až k patě, pouze zuby v úsměvu zářily. V rukou třímali další lahůdky jako játra či slezinu. Vnitřnosti nařezali na plátky, vhodili do rozžhaveného popela tuctu ohňů a vytáhli je na povrchu zčernalé, uvnitř snad ještě syrové. Dobroty hltali doslova v extázi.
Nikdo se odsud nehne dřív, dokud přežráním nepukne, přemítal Zouga. Navrhl seržantovi, aby vyrazili na pochod, až domorodci lahodnou kořist zbaští nebo přibalí ke svému nákladu. Vzal pušku a vrátil se na místo, kde zanechal Robyn. Ta však zmizela. Bezvýsledně volal sestřino jméno skoro půl hodiny, pak se už začal strachovat. Náhle se nečekaně ozval hlas kdesi seshora. Vzhlédl a spatřil ji na skalní římse, asi o třicet metrů výš. Horečnatými gesty naznačovala, aby se vyškrábal nahoru.
Během pár minut stál vedle ní, připravený ji pokárat. Vtom si konečně všiml sestřina výrazu z pobledlé, až popelavě šedé tváře vystupovaly zarudlé oči, stále ještě plovoucí v slzách.
„Sestřičko, co se ti stalo?“ bleskově zareagoval. Nebyla však schopná ani promluvit, vzlyky zadusily každou snahu o sdělení. Ukázala jen rukou.
Římsa se na druhé straně kamenného vrcholu svažovala a měnila v prostornou jeskyni, skrytou ve skále. Strop začernil kouř mnoha ohňů, zadní stěnu dekorovaly lyricky laděné obrázky Křováků, kteří po dlouhá staletí tenhle úkryt využívali při svém nekonečném vandrování.
Dětsky naivní kresby postrádaly perspektivu i souměrnost, ale perfektně zachycovaly skutečnost: od ladné žirafí šíje až po klenutou hrud buvola s rohy zahnutými k zemi.
Křovácký umělec viděl sám sebe i celý kmen neuvěřitelně křehce, veškeré figurky byly tenoučké tančily a jásaly nad úlovkem nebo se hnaly za kořistí. Ovšem každou postavičku zdobilo mohutné a ztopořené mužství. Chlapi jsou pořád stejní, mudroval Zouga.
Robyn ho zavolala do vzdáleného kouta. Šel k ní, k místu, kde odhalila přírodní terasu, z níž mohl shlížet na pozemský ráj, který Před chvílí objevili. Nevěděl, co vychutnávat dřív: Nádherný výhled, či starodávné obrázky? Bohužel sestra netrpělivě vyžadovala jeho přítomnost v odlehlém skalnatém výčnělku.
Dlouhodobou erozí vznikla ještě jedna nízká jeskyně, vyzdobená ztuhlými vrstvami různobarevné horniny. Převažoval nazelenalý steatit, nikde však žádné stopy po sazích či pobytu Křováků. A přímo v tomhle místě, odkud se dala přehlédnout říše Monomatapy, někdo použil kovový nástroj k zaznamenání zprávy do měkkého nerostu. Jako by snad včera zapsaná prvotní dojem ale okamžitě usvědčovaly ze lži zachycené údaje.
Do hloubky vyrytý jednoduchý křesťanský kříž, pod ním jméno a datum. Vše provedeno kaligraficky nadaným profesionálem.
„FULLER MORRIS BALLANTYNE,“ pronesl nahlas Zouga při zahlédnutí jména psaného otcovou rukou.
I přes zdánlivou čerstvost tu nápis přetrval už sedm let datum totiž hlásalo 20. červenec 1853. Po tak prostém oznámení tu oba sourozenci stáli, neschopni promluvit. Zachvátily je však rozdílné emoce.
Robyn se zmítala v dalším návalu lásky k otci, v zoufalém zmatku znovuzrozené naděje, že ho přece jenom najde naživu. Zouga ale spíš vnímal osten žárlivosti, protože ho otec předstihl při vstupu do bájného království. Tahle země patří jemu, on je objevitel, ospravedlňoval se syn s nikým se dělit nebude. Obzvlášť ne s tak krutým člověkem!
Chladně přečetl poslední slova: „Ve jménu Páně!“
Jak typické. Fuller Ballantyne určitě vyryl a popsal stovky míst v tomhle neprobádaném kraji coby nebeský vyslanec. Veškeré poklady zajisté považoval za osobní dar od samotného Boha.
„Měl jsi pravdu, bratříčku. Vedl jsi nás v jeho stopách, přesně jak jsi slíbil. Nikdy jsem o tom neměla pochybovat.“
Kdyby sem dorazil sám, zřejmě by tohle místo znesvětil, pochopil po chvíli Zouga. Loveckým nožem by rozryl nápis, ačkoliv by tím nezlomného ducha pyšného cestovatele nezničil.
Raději se otočil zády ke stěně, usedl na výstupek a mával nohama ve vzduchu. Opět pohlížel na čarokrásnou scenérii, radost bohužel kalila skutečnost, že jiný běloch tudy prošel před ním. Sestra se pořád ještě zdržovala u pamětního nápisu, což ho nesmírně dráždilo.
Vtom se ozval zpěv a Zouga v dáli zahlédl čelo své kolony procházející sedlem. Jak viděl, nosiči si dobrovolně zdvojnásobili zátěž, takže se prohýbali pod váhou sloního masa, tuku i morkových kostí. Nadšení z nich přímo sálalo. Kdyby on vyžadoval něco podobného, pokud šlo o zboží, zajisté by čelil vzpouře, ušklíbl se ponuře. Ještě aby jim byl vděčný, že vůbec vzali ty kly.
Karavana pomalu vyšla z lesa a blížila se k němu. Zouga jasně viděl, jak hotentotští mušketýři postupují bystře vpředu. Vstal, aby na seržanta křikl příkazy ohledně rozložení tábora. Nejlepší místo se jevilo pod kopcem, právě na úpatí, kde zahlédl zeleň bující trávy. Pár volavek tam lovil žáby, jistě nedaleko vyvěrá silný pramen. S porcemi spořádaného masa v žaludku domorodci uhasí i žízeň.
Sám pak druhý den okopíruje křovácké kresby v jeskyni. Přiložil dlaně k ústům, chtěl výkřikem upoutat pozornost, když se ozvala děsivá salva.
Dlouhou dobu Zouga nechápal, co se děje. Hřmění pokračovalo, přehlušilo jekot zděšených nosičů. Odhazovali náklad, prchali do bezpečí.
Zaregistroval pohyb, cosi obrovského a kulatého se řítilo ze svahu přímo na jeho expedici. Třeba nějaká neznámá šelma, bleskově uvažoval, když sahal po pušce. Teprve potom zahlédl jiskry i šedivý kouř, který obklopoval řítící se valouny. Bylo jich asi tucet či víc, každý o váze mnoha tun. Na vlastní oči viděl, jak drtí opuštěná zavazadla s nenahraditelným vybavením.
Konečně rozeznal práskání enfieldovek, všiml si Hotentotů mířících snad do oblak. Pohlédl tím směrem, přímo na vrchol dalšího skaliska, kde cosi podobného opicím vrhalo záhubu na jeho výpravu.
Zachvěl se hrůzou. Kdoví, o co vlastně jde. Okamžitě však jako správný voják zaregistroval uzounkou stezku vinoucí se vzhůru. „Zůstaň tady!“ křikl na sestru, ta se mu ale postavila do cesty. „Zougo, co chceš dělat?“ vyžadovala

odpověď. „Jsou to přece lidi! Nemůžeš je zastřelit!“ Ačkoliv měla tváře ještě zavlhlé od slz, v očích jí opět plápolala tvrdost. „Jdi mi z cesty!“ „Zougo, to je vražda!“
„Přesně tohle chtějí udělat oni nám.“
„Musíme se s nimi domluvit,“ přesvědčovala ho Robyn, snažila se ho chytit za ruku. Vytrhl sejí.
„Je to vražda!“ nesl se za ním sestřin výkřik, když stoupal vzhůru ke skalám. Vybavil si slova Toma Harknesse: Fuller Ballantyne se nezastaví ani před zabitím kohokoliv, kdo by mu zkřížil cestu. Tohle tedy myslel, měl téměř jistotu Zouga. Uvažoval, zda i otec se tudy probojovával stejně, jako se rozhodl jeho syn.
„Pokud to oblíbenec Všemohoucího zvládl, musím podobného příkladu následovat,“ mumlal si. V srdci se mu zahnízdil chladný vztek. Pospíchal, v nejužších místech se mu skála drolila pod nohama a kamení padalo do hlubin.
Vtom se stezka rozšířila, takže se mohl rozběhnout, aniž by ztratil rovnováhu. Ačkoliv neuplynulo ani deset minut od začátku útoku, mohutná hora se chvěla drnčením valících se balvanů.
Náhle před Zougou vyrazil pár skálolezů, půlmetrových antilopek žijících převážně v kopcích. Mistrně vyskakovaly, aby dopadaly na špičky malých kopýtek, zděšené hrůzným hlukem. Na jednom z výčnělků se odrazily do prázdnoty, jako by dospěly k sebevražednému řešení. Ovšem perfektně provedený skok je donesl o dobrých deset metrů dál, kde ladně přistály na skále v tom nejnemožnějším úhlu. Přeběhly po ní s jistotou mouchy lezoucí po stropě a zmizely za vrcholkem.
Zouga jim záviděl tuhle ptačí lehkost při šplhání, kdy se mu pot lil po zádech a z čela stékal do očí. Nemohl si odpočinout, protože plačtivé naříkání dole oznamovalo, že nejméně jednoho z nosičů kameny zasáhly.
Protáhl se dalším krkolomným úhybem kozí stezky a náhle se objevil na vrcholové plošině pokryté chomáčky nažloutlé trávy. Padl na zem a plazil se k okraji.
Opatrně pohlédl přes hlubinu pod sebou na skalnatý vrchol naproti. Dostal se do stejné výše, dělilo ho od něj tři až čtyři sta metrů vcelku dobrá vzdálenost pro americkou zadovku Sharps. Zatímco se připravoval ke střelbě, studoval protilehlou stranu. Téměř okamžitě pochopil, proč útočníci upřednostnili tamten břeh sedla proti místu, kde právě ležel. Nejenom že měli na vrcholu větší plochu, ale přístupová stezka byla kompletně skrytá a mohla být dobře bráněna. Navíc dispono vali nesčetným množstvím přírodních projektilů v rozličných velikostech zaplňujících prostor kolem. Pozoroval, jak chytře využívají kmenů coby páky, aby větší balvany dostali přes skalní okraj.
Ruce se mu ještě třásly po namáhavém výstupu, muška na pušce poskakovala, když mířil na skupinu postav. Nebylo jich víc než dva tucty. Černá kůže se na slunci leskla potem, poskakovali tam téměř nazí.
Několikrát se nadechl a vydechl, zklidňoval se. Pušku opřel o skálu, do mířidel dostal skupinu snažící se převrátit obří valoun. Akci řídil domorodec vzrůstem převyšující ostatní, hlavu mu zdobila čelenka vyrobená snad ze lví hřívy.
„Zvládneš to, krásko!“ šeptl Zouga a nastavil hledí na tři sta metrů. Stiskl spoušť. Výstřel mu stále zněl v uších, když zahlédl obláček prachu na protilehlém skalním masivu. „Nízko, ale správným směrem,“ ubezpečoval se, otevřel závěr a vsunul další patronu.
Černoši se udiveně rozhlíželi. Vůdce se dokonce připlazil k okraji skalní plošiny, aby zrakem pečlivě propátral okolí. Tentokrát Zouga zamířil na žlutou čelenku a vypálil. Domorodec sebou trhl, rozhodil ruce, zamrskal nohama a jentaktak se nezřítil do hlubiny.
Společníci ztuhli, ani se nesnažili veliteli pomáhat. Ten sebou ještě několikrát škubl, teprve pak přepadl a zmizel jim z dohledu. Tělo se ve vzduchu otáčelo, s dutým žuchnutím dopadlo na úpatí mezi keře.
Zouga opět vystřelil, tentokrát mířil jen povšechně na nehybnou skupinku. Dostal dva jedinou kulkou, čímž je probral ze strnulosti. Se šíleným jekotem se rozprchli, a než mohl ještě jednou vypálit, zmizeli přímo zázračnou rychlostí v puklinách.
Rozhostilo se nenadálé ticho. Rachot balvanů dozněl, střelba hotentotských mušketýrů trvala o chvíli déle, než je zarazil povel velitele. Zouga se vztyčil, chytil se větve blízkého stromku a opatrně se nahnul.
„Projděte sedlem, seržante!“ zaječel a ozvěna mu vracela vyřčená slova. „Seržante seržante seržante „ „Budu vás krýt krýt krýt,“ ubezpečovalo ho echo.
Zouga odvolal matabelskou dívku od ohně, kde klečela po boku Robyn a pomáhala při ošetřování zraněného nosiče, jemuž kamenný odštěpek nemilosrdně rozřízl rameno až na kost.
„Jubo, pojď se mnou!“ Holubička se otočila k doktorce, nechtela se výzvě podrobit bez jejího souhlasu. Podobné chování s ním doslova zacloumalo. Nepromluvil totiž se sestrou od doby, kdy střelbou zastavil útok a Jan Cheroot znovu seřadil karavanu, aby zmizeli ze smrtící léčky nastražené v sedle a vybudovali tábor při bezpečném úpatí, daleko od hrozivých skalních vrcholů.
„Jdeme!“ opakoval příkaz a Juba sklopila oči, když zaslechla přísný tón. Neochotně ho následovala.
Zamířili zpět ke skalám, kde Zouga obezřetně každých padesát kroků propátrával místa, odkud by mohl hrozit případný útok. Ačkoliv se vrcholky zdály opuštěné, držel se raději těsně u skály, aby cokoliv svrženého dolů dopadlo až za ně.
Prodíral se buší, hledal místo, kde zmizel zastřelený černoch s čelenkou. Trvalo celou hodinu, než tělo objevil, zakleslé v průrvě mezi kameny. Ležel na zádech, otvor na levé straně prsou označoval místo, kudy pronikla kulka.
Oči měl stále dokořán, o čelenku však přišel.
„Kdo to je? Z kterého kmene?“ ptal se Holubičky, jež nejevila žádné obavy z přítomnosti násilně usmrceného domorodce. V životě totiž viděla mnohem horší věci.
„Masona!“ odsekla znechuceně. Sama přece patřila ke šlechtickému rodu z kraalu samotného krále Mzilikazi, takže k cizincům necítila žádný soucit.
„Masona!“ zopakovala. „Hovnožrouti,“ upřesnila.
Takhle označovali všechny kmeny, jenž se nechaly vláčet do otroctví či se dostaly na samou hranici vyhynutí.
„Tyhle opice vždycky bojujou stejně nečestným způsobem skrytí na vrcholcích házou dolů kameny.“

V temných očích se objevil záblesk hněvu. „Každým rokem je pro naše mladé muže stále těžší a těžší smočit kopí v krvi nepřátel. Dokud se jim to nepodaří, nedostanou od krále povolení ke svatbě," vzdychla.
Zouga se musel nad touhle filozofií usmát. Vždyť dívka želí nejenom nedostatečného sportovního vyžití mladíků svého kmene, ale též chaosu na trhu s nevěstami způsobeného přebytkem neprovdaných dívek.
Raději seskočil do trhliny, aby padlého válečníka prozkoumal zblízka. I přes pohoršující nadhled Holubičky musel uznat, že chlapík byl dokonale urostlý silák. Poprvé pocítil závan smutku nad zmařeným životem, což se v zápalu boje nestává. Voják by nikdy neměl prohlížet své oběti, protože pak se vždy dostaví pocit viny a lítosti. Rozhodně sem nepřišel jásat nad vítězstvím ani se mučit výčitkami potřeboval pouze identifikovat nepřítele.
Proč na ně zaútočili bez varování? spekuloval. Šlo snad o strážce hranic bájné říše Monomatapy? Podobné vysvětlení se nabízelo, ačkoliv mohlo stejně dobře jít o obyčejné lupiče a bandity, s jejichž činností se dokonale seznámil už v Indii.
Ještě jednou pohlédl na mrtvolu. Kdo to byl? Jak velké nebezpečí pro jeho kmen představovala putující karavana? Na žádnou z těchto otázek však nedokázal odpovědět. Už chtěl odejít, když si všiml korálků kolem krku. Přiklekl, chtěl je pečlivě prozkoumat. Barevný náhrdelník tvořily obyčejné standardní korále mimo přívěsku dosud skrytého za ramenem, který objevil až ted. Nadzdvihl válečníkovi hlavu, aby mohl ozdobu sejmout, a okamžitě pocítil pod kůží posun kostí lebky rozdrcené pádem.
Ted si mohl konečně umělecký výtvor prohlédnout zblízka. Vypracovaný ze slonoviny, zežloutlý stářím, pokrytý jemnou pavučinkou prasklin. Držel ho ve slunečním světle, otáčel jím, aby reliéf viděl ze všech úhlů. S údivem zíral na dvojče figurky ve zlatém provedení, uložené do sejfu v Kapském Městě před odplutím na dělovém člunu.
Přesně stejný obrys opeřence usazeného na kulatém podstavci, dekorovaném trojúhelníkovým vzorem připomínajícím žraloci zuby. Pták měl do špičky tvarovaná křídla složená na zádech mohlo klidně jít i o holuba. Ovšem zahnutý zobák jasně prozrazoval dravce.
Už nepochyboval, je to sokol! Ten heraldický pták ze zlatého náhrdelníku, který mu daroval Tom Harkness. Ozdoba určitě patřila králi, královně či veleknězi, o čemž vypovídalo použité zlato.
Nyní držel v ruce stejný ornament, vytvořený z drahé slonoviny mladík se pravděpodobně také řadil ke královské větvi.
Sokol, vládce Monomatapy, upřesnil Zouga starobylý výtvor. Vyhoupl se z rozsedliny a ukázal úlovek matabelské dívce.
„Říká ti to něco?"
„Je to pták."
„Ale vidělas ho někdy?"
Juba zavrtěla hlavou, nahá ňadra poskočila.
„Nemůžu znát mašonské blbosti, když jsem dcerou synů našich velikánů, jako byl Senzangakhona a Čaka!"
Zcela automaticky si Zouga náhrdelník navlékl a sokola ze slonoviny nechal zapadnout za košili. „Jdeme zpátky, tady už nic víc dělat nemůžeme," prohlásil a vyrazili k táboru.
Kraj, kam je sloní obr zavedl po starodávné cestě, se těmito tlustokožci přímo hemžil. Možná tlak lovců od jihu je zahnal do této neobydlené oblasti. Jejich stáda byla všude. Denně Zouga a Jan Cheroot vychutnávali před postupující karavanou, každý den zaznamenali honbu úlovek.
První měsíc zabili osmačtyřicet slonů, druhý téměř šedesát. Zouga pečlivě zaznamenával jednotlivé kusy do deníku, popsal veškeré okolnosti lovu, váhu každého klu i přesné souřadnice míst, kde slonovinu ukryli.
Tak malá skupina nosičů nemohla přepravit ani zlomek ukořistěného pokladu, obzvlášť když cíl a směr postupu nebyl jistý. Proto vybíral jasně viditelná místa poblíž osamělého stromu, neobvyklé skalní kombinace, osamělé kopje či úkryty nedaleko soutoku řek. Jednoho dne se pro ně vrátí to už z nich vlhkost zmizí a ponesou se snadněji.
Mezitím trávil den honbou za úlovky, chůzí a během překonával velké vzdálenosti, až se jeho tělo zocelilo jako u trénovaného atleta. Ruce a obličej dostaly odstín mahagonové hnědi, dokonce i vousy zlatavě blýskaly v jasném slunci.
Každým dnem přebíral zkušenosti od seržanta, uměl už vystopovat kořist i v kamenitém terénu. Naučil se předvídat obraty a uskoky ženoucího se stáda, věděl, jak se dostat mimo vítr, aby nezachytili lidský pach. Dokázal odhadnout pohlaví, velikost, stáří i pravděpodobnou kvalitu slonoviny podle nalezené stopy.
Pochopil, že sloni dokážou udržovat rytmus v rozmezí klusu a cvalu celé dny i noci bez přestávky zatímco pokud je požene v plném poledním žáru prvních pět mil, malá slůňata se zastaví. Matky s nimi zůstanou, máváním uší je ochladí, chobotem si z břicha vysají tekutinu a uštvaným dětem pokropí hlavu i krk.
Zvládl perfektní výstřely do srdce a mozku, do plic i páteře. Dokázal kolosu přestřelit ramenní kost, když stál čelem k němu, takže padl jako zasažený bleskem. Výstřelem od boku při běhu za stádem byl schopen rozbít obru kyčel, a tím ho usadit, dokud mu v klidu nedopřál ránu z milosti.
Odhalil jejich zvyky vycházet kvečeru na kopce, kde se nechávali chladit vánkem za rozednění na ně číhal v hustých lesích i otevřených pastvinách. Přes poledne je lovil v zarostlých zahradách zmizelých obyvatel, kteří tu kdysi žili.
Nyní se o své právoplatné dědictví opět hlásila sloní stáda. V přerostlých křoviscích nacházel zbytky domorodých osad, v minulosti snad velkých rušných měst. Po stavbách většinou zbyly jen kruhové kamenné základy, zčernalé pícky a ohořelé kůly ohrad, kde drželi dobytek. Nepřítomnost člověka však odhadoval na několik desetiletí.
Dokonce našel starodávná bojiště v otevřených prostorách za zbytky tisíců chýší. Vybělené kosti v trávě připomínaly chudobky, většina z nich zmizela v bohaté načervenalé půdě či je zakryla hustá vegetace. Lidské ostatky zahrnovaly oblast o rozloze mnoha akrů, ležely v hromádkách jako padlé obilí za řadou postupujících ženců. Téměř každou lebku roztříštil úder těžkého kyje.

Nešlo o památníky bitev vždyť tu probíhala hotová jatka, uvědomil si Zouga. Pokud takhle skončili obyvatelé všech nalezených měst, celkový počet obětí musel přesahovat desítky nebo dokonce stovky tisíc.
Už se vůbec nedivil skupince odvážlivců číhajících u sedla na jakékoliv vetřelce. Náhle v dálce, poblíž podivně formované skály tyčící se nad krajinou, zaregistroval kouř. Pokud se tam uchýlili nešťastníci, co přežili tohle vybíjení, museli se stále třást děsem nad možností podobného osudu, jenž stihl jejich předky.
Jakmile do těch míst dorazil se svou loveckou skupinou, našel obyvatele na hoře opevněné vysokými zdmi z kamenů. Hned je přivítali lavinou balvanů, což průzkumníky donutilo se stáhnout. Dole kupodivu objevil kultivované zahrádky, kde rostlo proso, kukuřice a velké sladké hlízy jamy k nejzázračnějšímu nálezu však řadil tabák, temně zelenou rostlinu s listy o velikosti sloního ucha. Z horních zaschlých listů si sroloval tlustá cigára a slastně bafal, blaženě vychutnával dlouho odepřenou rozkoš. Zajisté šlo o dovezený druh, takže tady kdysi určitě kvetl výměnný obchod s obyvateli pobřeží. Předtím našel importované korále, nyní jeho teorii podpořil i výskyt exotických rostlin, jako tabáku či tamarindových stromů pocházejících z Indie, bujně rostoucích mezi troskami lidských obydlí.
Zouga si mohl jenom představovat, co by v téhle oblasti zvládli britští osadníci se svou sofistikovanou zemědělskou technikou: pluhem, rotací rostlinných kultur, výběrem semen a hnojivy!
Kdykoliv se vrátil k hlavní koloně, velice zodpovědně zaměřil nové souřadnice dosaženého místa a okamžitě je zanesl do mapy, kterou mu daroval Tom Harkness. Ta se stávala cennější dodanými podrobnostmi o řekách, hranicích území much tsetse a informacemi o povaze terénu, půdy i vegetace.
Pokud nebyl ponořený do mapy, usilovně pracoval na poznámkách v deníku i rukopisu knihy, pokud světlo dovolilo. Mezitím většinou dorazil Jan Cheroot s nosiči a nejnovější sklizní slonoviny dřív, než začala zapáchat, ji včas pohřbili v určeném prostoru.
Při namátkovém součtu všech zaznamenaných kilogramů Zouga zjistil, že vlastní přes Šest tun klů ukrytých podél trasy.i V Londýně platili dvanáct šilinků za kilo, takže disponoval majetkem v hodnotě téměř čtyř tisíc liber. Jediný háček zůstával v dopravě slonoviny do Londýna. Musel se zasklebit nad konečným výsledkem celé kalkulace: bude zapotřebí tuctu vozů nebo pěti set nosičů k přiblížení těchhle hodnot na vzdálenost téměř dvou tisíc mil nic víc!
Při každém přechodu řeky bral do rukou mělkou černou pánev sloužící nejenom v kuchyni, ale i k praní. Po i proti toku propátrával do velkých dálek říční břehy, plnil nádobu štěrkem a směs vymýval tak dlouho, dokud nezůstal nejtěžší a nejjemnější materiál na dně. Bohužel dosud nezahlédl zlatavý záblesk, po němž tolik toužil.
Zapsal veškeré novinky a zamyslel se: Jak by se tahle nádherná země měla jmenovat? Zatím žádné důkazy o říši Monomatapy nenašel, dokonce se dalo pochybovat, zda nějaký Monomatapa vůbec existuje. Roztroušené zbytky vyděšených obyvatel rozhodně nepřipomínaly válečníky mocného vládce. I další důvod ho zadržoval od použití královského názvu, jímž by jen potvrzoval vlastnictví někomu jinému. Zatím rozvážně postupovali pustou divočinou, kdy snil o zabrání téhle úžasné země pro královnu Viktorii. Nakonec se přece jenom rozhodl pro kompromis: Zambezia. Docela hezký název pro oblast na jih od řeky Zambezi. Tím tedy získal konečné označení pro svůj deník i knihu.
Při tomhle vytížení nestačil všechno zvládat, takže postup karavany připomínal spíš nedělní výlet. Však mu jednou Robyn vztekle vyčetla: „Zougo, při porovnání s tvou rychlostí pochodu je hlemýžď úplný sprinter! A to náš vlastní otec může někde v dálce umírat, protože se mu nedostává lékařské péče, zatímco ty.“ „Pokud v divočině přežil osm let, tak určitě těch pár dní ještě vydrží!“ Lehkým tónem podmalovaná odpověď jen chabě zakrývala podráždění. Od doby, co zabil domorodce, napětí mezi sourozenci vystoupalo k bodu, kdy už spolu nemohli ani civilizovaně promlouvat. Ta krásná nálada, kdy stáli vedle sebe a drželi se za ruce jako děti u vánočního stromku, dávno zmizela. Ovšem na druhé straně zase považoval za skutečný zázrak, že dvě naprosto rozdílné osobnosti dokázaly společně postoupit tak daleko! Ale jaké budou konce? mudroval. Určitě ji měl poslat zpátky do Kapského Města.
V hlavě mu uzrálo konečné řešení. Až se druhý den opět připojí k hlavní koloně, sestřička bude muset akceptovat jeho pozici vůdce výpravy i seznam priorit, mezi nimiž hledání Fullera Ballantynea bylo na posledním místě. Zřejmě by všem nejvíc prospělo, kdyby hrdinu transverzály už dávno uložili věrní nosiči někde do hrobu!
Přece jenom na něho doléhal pocit viny při podobných úvahách, o nichž se nemůže zmínit ani v deníku, natož sestře. Raději se pořádně zabalil do deky u malých ohníčků, umístěných u nohou i hlavy, aby se vyhnul nepříjemnému rozednění, kdy bílá jinovatka pokrývala okolí, než se vzdala teplu zimního slunce. Ještě si vyslechl serenádu hotentotského seržanta chrápajícího v hlubokém basu, doprovázenou sopránem smečky hyen. Pak konečně usnul.
S jasně promyšleným rozhodnutím upevnit svou autoritu roloval Zouga přikrývku. Dnes vyrazí usilovným pochodem k místu, kde před dvanácti dny opustil sestru i karavanu. Vzdálenost odhadoval na dobrých čtyřicet mil, pravděpodobně budou muset zrušit i polední přestávku, aby dosáhli svého cíle.
Před odchodem ještě vylezl na vrcholek kopje, kde mu zvláštní skalnaté věžičky připomněly návštěvu podobného hradu kdysi v dětství. Díky milé vzpomínce tohle místo ihned pojmenoval Mount Hampden.
Ještě byli daleko od cíle, když Zouga zaregistroval první nesoulad. Při pohledu do dálky k úpatí kopců, tam kde měl stát hlavní tábor, nezaznamenal ani náznak kouře. Přece měli udit tuny sloního masa a on se pohledem na sloupec dýmu mohl lehce orientovat.
„Nevidím žádný kouř!“ svěřil se nakonec a seržant jenom přikývl.
„Nechtel jsem být první, kdo to řekne.“
„Mohl nás Camacho pronásledovat až takhle daleko?“
„Žije tu i další lidožravá zvěř, nejen Portugalci,“ odfrkl Jan Cheroot. To už se Zouga svlékal, připravoval se na běh. Hotentot ho bez komentáře následoval.
Přebytky hodili nosičům. „Postupujte za námi co nejrychleji!“ stačil vyštěknout major a zmizel v buši.
Seržant se mu držel po boku jako mnohokrát předtím, kdy neúnavně hnali stádo slonů před sebou. Zouga však nasadil pekelné tempo, protože trpkou pachuť rozmíšky se sestrou nahradila bratrská starostlivost o její bezpečnost. Myslí mu

probíhala série hrůzných představ: viděl zohavená těla poházená ve zničeném táboře, roztrhaná koulemi portugalských mušket či ubodaná k smrti asagaji divochů.
Dokonce si uvědomil, že za sestřičku v běhu oroduje rýmovanými modlitbičkami z dětství. Instinktivně přidal na rychlosti, až Hotentot po boku protestně zachrochtal a pomalu začal odpadávat.
K cíli dorazil o dobrou míli dřív než Jan Cheroot. Zarazil se při pohledu zblízka, srdce mu bušilo až v krku, žaludek se mu obracel hrůzou. Tábor byl opuštěný, ohně vychladlé a s přístřešky si pohrával vítr.
Několikrát se zhluboka nadechl, otřel pot crčící z vousů a začal pátrat po příčině zmizení všech členů. Napřed situaci odhadl na přepadení otrokáři celou výpravu zajali. Co chudák Robyn asi prožívá!
Okamžitě se vřítil do její chýšky, po sestře ani stopy. Vběhl do daních, nikde ani živáčka. V poslední však přece jenom nalezl lidské tělo těsně ovinuté přikrývkou. Hlavu vidět nebylo.
Snad to není zohavená Robyn, zhrozil se Zouga, když padl na kolena. Pot ho oslepoval, ruce se třásly při odkrývání hrůzného nálezu.
Mrtvola náhle zavyla, vyskočila zděšeně až ke stropu a snažila se zbavit pevně utažené deky. Dokonce se chtěla i bránit pěstmi.
„Hellhound!“ vyjekl major přezdívku nejlínějšího nosiče, kterou mu osobně udělil podle tříhlavého psa Cerbera střežícího v mytologii vchod do podsvětí. Tenhle hubený chlapík měl vždy jen obrovskou chuť k jídlu a k smrti nenáviděl jakékoliv fyzické vypětí. „Co se stalo? Kde je Nomusa?“
Jakmile se Hellhound uklidnil a probral z utrpěného šoku, předal mu krátkou vysvětlující zprávu. Jediná stránka vytržená ze sestřina deníku byla přeložená a zapečetěná červeným voskem.
Drahý Zougo, došla jsem k názoru, že další zpoždění vážně ohrozí zájmy všech sponzorů naší expedice.
Proto jsem se rozhodla pokračovat v pochodu a urychlit náš postup, abychom mohli dosáhnout určeného cíle ještě před nástupem období dešťů.
Hellhound tu čeká na tvůj eventuální návrat. Můžeš postupovat za námi dle libosti.
Tvá milující sestra
Deset dní staré datum mluvilo jasně. Navíc mu tu nenechala ani pytlíček soli či špetku čaje, s jejichž absencí se musel Zouga poslední dny těžce vyrovnávat.
Omráčení trvalo do chvíle, než se objevil zchvácený Jan Cheroot. Když ale konečně dorazili zničení nosiči, ovládala ho už pouze jediná emoce: pomstychtivá zběsilost!
Chtěl okamžitě vyrazit k nočnímu pochodu při pronásledování karavany vztekle klel a dokonce kopal do žeber domorodce, kteří se však ani nehnuli. Leželi téměř v bezvědomí na místech, kam padli.
Robyn musela překonat velké obtíže, než donutila nosiče zrušit tábor a sbalit veškeré vybavení. Napřed se setkávala s pobavenými pohledy a lehkými úsměvy nikoho ani ve snu nenapadlo, že to myslí vážně. Dokonce ani Juba nemohla pochopit, že by Nomusa, pouhá žena, chtěla velet výpravě.
Když žádné další argumenty nepomohly, vzala si na pomoc karabáč z hroší kůže od hotentotského desátníka, jemuž Jan Cheroot před odchodem předal velení nad mušketýry. Ten právě zděšeně vykřikoval zmatené rozkazy svým mužům z horních větví stromu mukusi, kam prchl před vztekající se doktorkou.
Nakonec nekompromisně prosadila svou: postupovali už celou hodinu, pochechtávání nosičů se měnilo ve vzdychání a znechucení. Všichni se nechali zavalit nezvratnou jistotou, že nadějné safari je ztraceno. Kdo kdy slyšel, aby ženská, navíc ještě mladá, vedla chlapy do neznáma. Po další půl míli si nosiči začali stěžovat na ostny v chodidlech, špatné vidění a jiné neduhy.
Robyn je vyléčila velice rychle: výstřel z obřího revolveru Colt používaného u námořnictva jí sice málem zlomil zápěstí, ale projektil ženoucí se nad hlavami vzbouřenců měl přímo zázračný efekt. Oči i chodidla se jim náhle zhojily, okamžitě zvládli vyčerpávající celodenní pochod bez problémů. Překonanou vzdálenost odhadla podle posledních záznamů v deníku na deset mil při snaze udržet jihozápadní směr.
I přes navenek statečné chování trápily Robyn přece jenom jisté pochyby. Ačkoliv od bratra odkoukala veškeré navigační triky ohledně kompasu i nastavení azimutu v téhle úžasně členité krajině, stejně co nejčastěji porovnávala situaci s Harknessovou mapou, v níž pomalu odhalovala bratrovu chytrost ohledně směru postupu. Mířil napříč neprobádanou zemí, prozatím pojmenovanou Zambezia, aby na konci putování narazil na cestu, kterou děd Robert Moffat už dávno jako první běloch propátral. Vedla od jeho misijní stanice v Kurumanu do města matabelského krále Mzilikazi v Thabas Indunas.
Zougův úmysl naznačoval daný kurz, při jehož dodržení by měli přetnout jižní hranici matabelského království a vyhnout se Spáleništi, kde podle Torna Harknesse zabíjeli nebezpeční strážci hranic všechny cestovatele. Ani ona, ani její bratr nemohli v případě střetu s nekompromisními impi krále Mzilikazi spoléhat na příbuzenství se slavným misionářem.
Jakmile narazí na cestu pro vozy do Kurumanu, ocitnou se zpátky ve známém světě, kde už jsou veškerá napajedla zaznamenána na dědově mapě. V Kurumanu dojde k slavnému, opětovnému sjednocení rodiny. Tam odtud je povede dlouhá a únavná, ovšem dnes již běžně používaná cesta do Kapského Města, takže do roka mají šanci dorazit do Londýna. Nejzrádnější část putování je však ještě čeká na jihu země Matabelců, kde mohou dosud nadějný postup ohrozit nepředvídatelná rizika.
Robyn vcelku nepředpokládala, že by měla sama provádět orientaci Zouga se přece během pár dnů vrátí do bývalého opuštěného tábora na Mount Hampden, odkud za nimi přispěchá. Pak se může těšit na perfektní slovní souboj s bratrem, v němž se ukáže, čí vůle a názory jsou silnější. Snad ho přesvědčí, že odhalení místa otcova pobytu je důležitější než řezničina u pobitých zvířat, jejichž kly pravděpodobně stěží kdy vyzvednou z tajných skrýší.
Jenom tak potvrdí svou intelektuální převahu, i když nyní rezolutně kráčela v obepjatých kalhotách pár kroků před

vlajkonošem, nad jehož hlavou vlál poměrně dost ušmudlaný a potrhaný Union Jack. Za ním se táhla řada nasupených nosičů, jejichž elán opět uvadal.
Druhou noc se utábořili na břehu řeky, která se přeměnila na sérii zelenavých mořských ok sevřených v cukrově bílém písku říčního koryta.
Při úpravě obranného vnějšího valu z trnitých keřů se najednou rozlehlo lví zařvání. Mumlání domorodců na chvíli umlklo, ale zvuk se nesl z takové dálky, že mu už po pár vteřinách nikdo nevěnoval pozornost. Vždyť volání divočiny slýchali často, někdy ráno dokonce našli v písku poblíž tábora stopy tlap velké jako polévkový talíř, kdy zvědavá kočka během noci obcházela ležení.
Robyn je nikdy nezahlédla, protože šelmy vycházely na lov za tmy. Prvotní úlek zmizel, začínala si zvykat. Navíc se za trnitou ohradou cítila bezpečně a vzdálené pazvuky pomalu ani nevnímala, když zapisovala do deníku úspěšné překonání vzdálenosti jako v době bratrova velení. O náladě nosičů však rafinovaně pomlčela.
Lev se ozval ještě jednou, tentokrát domorodci ani nezdvihli hlavy od planoucích ohňů. Po pár hodinách se osazenstvo kempu připravilo na spánek. Robyn naslouchala melodickým hlasům černochů, vedle ní na matraci z trávy odpočívala do klubíčka stočená Holubička.
Nezřetelný hovor umlkal, i ona si jen povzdechla a okamžitě usnula. Naprosto zmatená se probrala, vnímala pohyb okolo. Určitě se blížilo ráno, protože vzduch měl mrazivou příchuť a sama se cítila omámená spánkem.
Nocí se nesly vyděšené výkřiky domorodců, slyšela dupot chodidel. Náhle se ozvala rána z muškety, potom zadunělo poleno, které kdosi přihodil do skomírajícího ohně. Vedle ní vyjekla Juba.
„Co se děje?“
„Ďábel!“ vzlykala Holubička. „Přišel nás všechny zabít!“
Robyn bez váhání odhodila přikrývku a bosá vyběhla z přístřešku jen ve flanelové noční košili se stužkou ve vlasech. V záři ohně zaregistrovala skupinu nahých žlutých i černých těl, v nichž vynikala bělma koulejících se očí a temné otvory úst ječících děsem.
Malý hotentotský desátník právě vypálil další ránu kamsi do temnoty.
„Co se děje?“ zařvala mu do ucha.
„Leeuw! Lev!“ zasípal, v koutku hrůzou zkřivených úst pěnu.v
„Kde?“
„Sakkie je pryč! Vytáhl ho z ležení.“
„Ticho!“ zařičela Robyn.
V tomhle okamžiku ji uposlechli, instinktivně potřebovali rozhodného vůdce.
„Klid!“ opakovala, nejistota všech se pomalu vytrácela.
„Sakkie!“ zvolala do tmy. Odkudsi z řečiště se ozvalo zaúpění,
„Die leeuw het my! Lev mě chytil! Die duiwel gaan my dood maak, ten ďábel mě chce zabít.,“ ani nedokončil, pouze v agónii zavyl.
Všichni zaslechli praskání spojené s vrčením, jako když pes drtí v zubech kost. Robyn naskočila husí kůže: právě naslouchala zvukové kulise zaživa požíraného člověka, snad ani ne padesát metrů vzdáleného.
„Hy vreet my bene,“ ozval se další výkřik. „Žere mi nohu!“ zaúpěl nešťastník. Následující zachroupání téměř obrátilo doktorce žaludek naruby. Bez uvažování popadla hořící větev a křikla na desátníka: „Honem! Musíme ho zachránit!“
Vy razil a k břehu, aniž si všimla, zeje sama, navíc neozbrojená. Pohlédla zpět: strnulé seskupení u ohně třímalo muškety i asagaje nikdo z nich se však nehnul ani o krok.
„Ten už to má za sebou,“ přesvědčoval ji roztřeseným hlasem desátník. „Nechte ho být je určitě po něm!“
Robyn hodila planoucí dřevo dolů, do suchého řečiště. Než uhaslo, zahlédla skutečně cosi obludného. Obrátila se a hnala zpátky. Jednomu z Hotentotů vytrhla nabitou mušketu, pak se vrátila opět na břeh. Marně zrakem propátrávala temnotu. Náhle se vedle ní kdosi objevil s hořícím kusem větve.
„Jubo! Běž zpátky!“ sykla na zcela nahé děvče třesoucí se děsem. Po buclatých tvářích jí stékaly slzy jako hrachy, krk měla stažený strachem, přesto statečně vrtěla hlavou ustoupit nechtela. Dole v písku skutečně zahlédla groteskní temný obrys ke vší hrůze se nářek umírajícího muže mísil s hlubokým chrčením dravé bestie.
Zdvihla mušketu, bála se ale o Hotentota. Lev vyrušený světlem vstal a klidně vlekl svou kořist dál do tmy.
Doktorka se zhluboka nadechla, zbraň se jí v rukách třásla. Přesto bojovně pozdvihla bradu, popotáhla noční košili a vykročila. Holubička ji následovala jako věrné štěně, ovšem vší silou se k ní tiskla, až ji téměř vyšinula z rovnováhy.
„Jsi statečná!“ povzbuzovala dívku Robyn. Postupovaly jemným pískem, bořily se po kotníky. Kdesi před nimi se stále hýbal zlovolný černý stín, rachotivé hřímání plnilo noc kolem nich.
„Nechaš ho!“ vyjekla přísně doktorka. „Okamžité ho pusť!“
Zcela automaticky používala povely, jimiž v dětství častovala foxteriéra, když odmítal aportovat gumový míček.
V temnotě ji Sakkie zřetelně zaslechl, naděje záchrany ho posílila. „Pomoc pro Boží smilování, pomoc!“ Šelma si ho však opět popotáhla.
Robyn cítila únavu, ruce umdlévaly váhou těžké muškety. Odhadovala, že lev velice brzo ztratí trpělivost neustálým vyrušováním a výkřiky.
Instinkt mluvil pravdu, protože v tu chvíli se dravá kočka, která právě odhodila svou hračku, před nimi objevila. Výškou se lidožrout snad rovnal poníku, zježená temná hříva jeho velikost ještě zdvojnásobila.
‚Ve světle plamene mu oči zářily zlovolnou zlatavou září, když otevřel tlamu a zařval. Doktorce připadalo, že ohluchla skutečně cítila bolest ušních bubínků. Řev však nabíral na síle, takže zděšeně ustoupila. Juba upadla, zoufale zavyla a v posledním .záblesku světla zahlédla útočící bestii. Pak se okolí ponořilo do neproniknutelné tmy, neboť hořící větev zhasla.

Robyn zcela reflexivně držela mušketu u boku, vždyť nic jiného sevřít nemohla. Naprosto automaticky ale zmáčkla spoušť a v záblesku výstřelu spatřila obrovskou hlavu téměř nadosah ruky. Zděšeně vyjekla, i když jakýkoliv zvuk pohltil řev rozzuřené šelmy.
Zbraň s doktorkou zacloumala, zpětný náraz s ní mrštil do písku, kam se zhroutila vedle Holubičky. Pokud by zůstala stát, přes dvě stě kilogramů těžké zvíře by jí ve skoku rozdrtilo žebra a zlomilo vaz.
Robyn se pomalu probírala ze šoku vnímala dusivý tlak, cosi teplého jí stříkalo do tváře.
„Nomuso!“ ozvala se Juba v náhlém tichu. Robyn se zavrtěla, uvolnila v písku nohy zatížené mrtvým tělem a pomalu se vysunovala zpod smrtelného lože krále zvířat. V té chvíli ji už Holubička svírala kolem krku.
Doktorka dívku zkušeně poplácala po prdelce jako nemluvně, políbila něžně na rozpálenou tvář smáčenou slzami a začala ji uklidňovat.
„Už je to pryč! Neboj se,“ konejšila chvějící se dívenku. Mezitím se krok po kroku obezřetně přibližovala řada domorodců, vedená opatrným hotentotským desátníkem. Každý z nich třímal v ruce plápolající pochodeň vyrobenou ze suché trávy.
Na osvícené scéně si Robyn konečně mohla prohlédnout výsledek úspěšného výstřelu: kulka proletěla tlamou, roztrhla mozek a přerazila šelmě krční páteř. Obří kočka vlastně zahynula při skoku, ještě ve vzduchu, takže na ni dopadlo už jen bezduché tělo.
„Lev je mrtvý!“ ubezpečovala ostražitě se přibližující hrdiny, kteří až po zahlédnutí zdechliny najednou projevili statečnost.
„Zásah vskutku hodný opravdového lovce,“ ohlásil důstojně desátník. „Pokud by střela proletěla o coul výš, odrazila by se od lebky, o coul níž by minula mozek.“
„Sakkie,“ vzpamatovala se doktorka. „Kdepak je?“ Dosud živého nebožáka okamžitě položili na deku a přenesli do tábora. Zranění vypadala hrůzně těžko existuje šance k přežití, rozvažovala Robyn. Ruka od zápěstí k lokti rozžvýkaná napadrť, noha končila u kotníku. Pravděpodobněji šelma uhryzla jediným stiskem a spolkla. Stopy zubů měl i na boku a kolem páteře, přes tržnou ránu na hrudníku viděla narůžovělé plíce.
Doktorka překonala nutkání vše sešívat či dávat zbytky kostí dohromady, protože by tím agónii malého žlutého muže jen zhoršila. Nechala ho položit k ohni, ucpala největší trhliny a zahalila pokrývkami. Pacienta předávkovala opiem, šlo téměř o smrtelnou dávku. Potom si k němu přisedla a uchopila ho za ruku.
Lékař musí vědět, kdy nastal čas nechat člověka důstojně zemřít, vzpomínala na slova svého profesora z nemocnice Svatého Matouše. Těsně před svítáním Sakkie otevřel oči, panenky široce roztažené působením drogy, mile se na ni usmál a skonal.
HotentotŠtí spolubojovníci ho pohřbili v malé jeskyňce u nedaleké žulové kopje, kde zablokovali vchod balvany, aby dovnitř nepronikla hyena.
Jakmile se desátník s mušketýry vrátil, předvedli krátký pohřební rituál: většinou vyráželi teatrální výkřiky, občas vystřelili, čímž urychlili pouť duše zemřelého. Potom zasedli k vydatné snídani, radostně se vrhli na uzené sloní maso.
„Jsme připraveni k pochodu, Nomuso!“ vyhrkl desátník, zubící se od ucha k uchu, s perfektním přidupnutím. Tenhle extravagantní pozdrav se prováděl pravou nohou, kdy se koleno zdvihlo až do výše brady obřadný výkon vyzařující nejhlubší respekt dosud patřil pouze majorovi.
Při dalším postupu se nosiči poprvé rozezpívali od okamžiku, kdy vyšli z kempu v Mount Hampden.
„ Ona je tvá matka i tvůj otec, všechny rány ti obváže, hlídá, zatímco ty spíš. í
My, tvé děti, tě zdravíme, Nomuso,
Posle milosrdenství.“
Robyn rozčiloval nejenom pomalý postup výpravy pod bratrovým vedením, ale i kompletní neúspěch při navázání kontaktu s původními obyvateli, rozprchlými a usazenými v opevněných skalách.
Copak není nad slunce jasnější, že otce mohou vystopovat pouze pomocí dotazů u těch, kteří ho mohli zahlédnout či s ním dokonce mluvili nebo obchodovali?
Těžko Fuller Ballantyne postupoval bezohledně kupředu, jak předváděl Zouga, který převálcoval všechno, co mu stálo v cestě.
Stále ji pronásledoval jasný obraz domorodce, kterého bratr tak chladnokrevně odstřelil. Viděla k zemi padající tělo. Na druhé straně si vysnila idylku, kdy ona nebo táta procházejí sloní cestou bez jediného výstřelu či podobné řezničiny. Vždyť stačilo využít diplomatického jednání, nabídnout malé dárky a dosáhnout pak konečného souhlasu.
„Přece šlo o jasnou vraždu!“ opakovala si nahlas nejmíň posté. „A potom jsme už předváděli jen donebevolající plenění!“
Zouga totiž bezostyšně kradl úrodu, bral tabák, proso i jamy, aniž by namístě ponechal byť jen špetku soli či několik kusů sušeného sloního masa.
„Raději bychom se měli pokusit o komunikaci,“ domlouvala mu tehdy.
„Jsou to zatrpklí a nebezpeční divoši!“
„Samozřejmě, vždyť od tebe můžou očekávat jen loupež a vraždu Bůh je můj svědek, žes jejich očekávání nezklamal!“
Podobné hádky mezi nimi probíhaly téměř každodenně, žádný nechtel ustoupit, oba se tvrdohlavé drželi vlastního názoru. Teď je konečně sama, takže se může svobodně pokusit o kontakt s těmi Masony, jak o nich Juba pohrdavě mluvila.
Čtvrtý den se dostali do blízkosti neobvyklé geologické formace: vysoká skalní stěna přepažovala horizont od severu k jihu.
Přímo ve směru cesty zahlédli proláklinu s bujnou zelenou vegetací, neomylně hlásající přítomnost vody. Robyn zamířila přímo k průsmyku.

Ještě jim scházelo několik mil, když s radostí zaznamenala první znaky lidské činnosti. Opět kamenné zdi nahoře na skalách, vysoko nad řekou, kolem níž se rozprostírala kultivovaná políčka.
„Dnes večer si napereme břicha," zářil hotentotský desátník. „Kukuřice je zralá, to bude bašta."
„Tábor rozbijeme zde," přerušila ho přísně Robyn.
„Vždyť nám schází ještě nejmíň míle."
„Tady budeme!" zopakovala.
Všechny zmátl doktorčin zákaz vstupu do svůdných zahrad, navíc se zděsili, když Nomusa společně s Jubou opouštěly ležení zcela neozbrojené.
„Přece jsou to divoši," snažil se je Hotentot zadržet. „Zabijou vás a major pak zabije mě," lamentoval.
Nenechaly se však zastrašit, takže po chvíli vkročily na nejbližší pole, obezřetně zamířily k přístřešku hlídače. V ohništi našly ještě žhavý popel, žebřík vedle mířil k vyvýšené podlaze. Robyn přiložila několik suchých větviček a po rozfoukání vyskočil plamen. Přihodila další, potom poslala Jubu pro zelené listy. Sloupec kouře upoutal pozornost hlídek nahoře.
Zahlédly i siluety neznámých obyvatel a Robyn téměř cítila nesčetné zvědavé pohledy. Faktem je, že jako žena se neopírala pouze o své mírové úmysly doplněné mnoha modlitbami, jimiž vyžadovala ochranu. Vzhledem k principu, že Všemohoucí pomáhá jen těm, kteří skutečně usilují o splnění svého záměru, vzala si na cestu i obří Colt. Měla ho za pasem kalhot, skrytý pod vykasanou košilí.
Vedle kouřícího ohniště položila pytlík se solí a několik kusů černého uzeného sloního masa z posledních zásob.
Brzo ráno společně s Holubičkou místo znovu navštívily a zjistily, že jejich dary zmizely. Okolo našly četné otisky bosých chodidel.
„Desátníku," obrátila se v táboře na Hotentota s naprostou sebejistotou, kterou však v srdci nepociťovala. „Musíme ulovit nějaké maso."
Mušketýr se rozzářil, opět vykopl koleno do výše a dupl. Teprve pak začal svému mužstvu vydávat rozkazy ohledně honu.
Nedávno si Zouga stěžoval, že puška Sharps na slony nestačí, a proto dával přednost mohutným slonobijkám. Nyní měla Robyn v ruce americkou zbraň a pozorně šiji prohlížela. Už z ní střílela na terč, takže systém nabíjení znala. Nebyla si ale jistá, zda dokáže chladnokrevně zamířit na živé zvíře. Na druhé straně však věděla, kolik hladových žaludků musí nasytit.
Hotentotský desátník podobné pochybnosti nesdílel vždyť na vlastní oči viděl Nomusu, hrdině likvidující útočícího lva jedinou ranou mezi oči. Postupovali ještě asi hodinu, než narazili na stádo buvolů v hustém rákosí u řeky. Robyn se od bratra naučila nutnosti postupovat proti větru, dokonce využila i hluku stádo dvou set kusů se nezapřelo, k tomu ještě bečela malá telata. Dostali se do takové blízkosti, že nikdo nemohl minout.
Mušketýři pálili ostošest, i Robyn s chmurou ve tváři střílela do pádící zdivočelé zvěře. Když se prach usadil, našli šest obřích zdechlin ležících v rákosí. Hotentoti hory masa rozřezali na zvládnutelné porce, poté je zavěsili na tyče k přepravě do kempu. Šokoval je pouze příkaz velitelky, aby jednu dávku čerstvého masa nechali na poli u hlídačova přístřešku.
„Vždyť to jsou hovnožrouti, ohlodávají kořeny," vysvětlovala jí trpělivě Juba. „Masa je pro ně škoda!"
„Nasadili jsme při lovu vlastní životy," zahájil protest desátník. Při pohledu na doktorku zaraženě ztichl, pouze si odkašlal. „Nomuso, nemohli bychom jim dát pouze odřezky? Jsou to jenom divoši, sežerou cokoliv.
Odcházel však se smutným pokyvováním hlavy, potichu brblal.
Během noci Holubička svou paní probudila. Temnotou se neslo vzdálené dunění bubnů společně se zpěvem, jasný znak oslav.
„Tolik masa určitě neviděli za celý svůj život," odfrkla Juba. :
Ráno našli u přístřešku pletený košík s patnácti vejci a dvě kamenné nádoby s kvašeným čirokovým pivem. Napěněný mok nevypadal nijak vábně, takže dar přenechala mušketýrům, kteří popíjeli s nadšeným mlaskáním a pochvalným přikyvováním. Doktorku zmátli natolik, že sama ochutnala nakyslý nápoj, který je příjemně občerstvil.
Opět vyrazila s dívkou na další průzkum, tentokrát s sebou vzaly napůl usušené buvolí maso. Výměna darů svědčila o možnosti přátelského kontaktu. Usadily se pod přístřeškem a vyčkávaly. Polední vedro pomalu ustupovalo večernímu chladu, když poprvé zaregistrovala pohyb v poli.
„Nehýbej se!" varovala Holubičku.
Pozvolna se objevila lidská postava oděná v cárech, bohužel Robyn nedokázala ani odhadnout pohlaví příchozího. Vyhublý člověk plný vrásek spíš připomínal mumii, kterou si kdysi prohlížela v egyptském oddělení Britského muzea. S velkou opatrností se vyděšeně blížil, pokaždé o krok poskočil, a teprve tehdy rozeznala hýbající se genitálie. Domorodec se šedivými vlasy rozhodně patřil k nejubožejším zjevům celého kmene. Proto ho vybrali, aby případná ztráta nebyla nijak citelná!
Doktorka pomaličku vztáhla ruku s masem, stařec na ni fascinovaně hleděl. Juba mluvila pravdu zřejmě se živili pouze vypěstovanou úrodou, jedlými kořeny a planými plody. Maso bylo vzácné. Sledovala pohled muže, z něhož se dalo odhadnout, že z porce buvola nedostal ani kousek. Očividně jako neproduktivní příslušník kmene už dlouho trpěl hladem. Jazyk se mu kroutil v bezzubých ústech, kostnaté prsty se vzpínaly na rukou otočených dlaněmi vzhůru ve zdvořilém gestu.
„Tady máš, chudáčku," darovala mu kus masa. Začal ho okamžitě hlučně vysávat, zpracovával pochoutku dásněmi. Sliny mu vytékaly z koutků, oči dojetím slzely.
Robyn se nahlas rozesmála, stařec překvapeně zamrkal. Juba neodolala a rozchechtala se. Smích obou žen se nesl přes pole, která náhle oživla. Přicházely další polonahé bytosti, jejich úzkost zmizela.

Osadu na vrcholku obývala stovka mužů, žen a dětí, z nichž všichni vycházeli ze svých chýší, když se k nim návštěva vyšplhala po klikatící se stezce. Stařec je pyšně vedl, snad nemohl ani unést překvapivě úspěšný výsledek své sebevražedné mise. Nahlas vykřikoval veškeré novinky, doktorku dokonce hrdě vedl za ruku. Občas se zastavil a předvedl několik kroků triumfálního tance.
Matky zdvihaly děti nad hlavu, aby jim z tak úžasného představení nic neušlo. Některé statečnější přibíhaly k bělošce, dotýkaly sejí a nadšeně vřískaly projevenou kuráží.
Během výstupu si Robyn všimla chytře umístěných hromad balvanů, které mohli obyvatelé vrhat na nepřátele. Tentokrát však příchod cizince znamenal oslavy, vítaly ji tančící a zpívající ženy. Viděla jejich inteligentní tváře normálně se smály, skutečně se radovaly. A tak hodné lidi Zouga střílel jako zvířata, pomyslela si zděšeně!
Dokonce měla připravenou vyřezávanou stoličku, umístěnou ve stínu. Juba si přidřepla k ní. Teprve teď stařec cosi důležitého vyjekl, načež okamžitě přiběhla chichotající se dívenka s kvašeným pivem. Až když se bílá žena napila, objevil se sám náčelník s čelenkou na hlavě.
Přes ramena měl přehozenou značně vypelichanou leopardí kůži, přesto sloužila coby symbol vysokého postavení. Usadil se na druhou židličku, hned proti hostům. Pravděpodobně středního věku, s milým výrazem ve tváři a úžasnou obrazotvorností dokázal rozluštit doktorčina gesta bez zaváhání, hned také pokládal své dotazy.
Odkud přišla ukázala k severovýchodu. Rukou zamířila na slunce: na prstech pak vypočítávala dny pochodu. Chtěl vědět, kdo je její manžel a kolik má dětí. Záporná odpověď na obě otázky šokovala celou vesnici!
Mezitím dodali další nádoby s pivem, takže Robyn pocítila povznesenou náladu, tvářejí zčervenaly. Navíc Juba už zase hostitele pomlouvala.
„Vždyť nemají ani kozu!“
„Možná jim je vaši stateční mladíci ukradli,“ odsekla doktorka, zatímco pozdvihla nádobu coby přípitek náčelníkovi. Ten jenom tleskl a hudebníci okamžitě přinášeli bubny. Vydlabané kmeny duněly, když do nich bušili dřevěnými palicemi. Bláznivé tempo velice brzy orosilo černá čela potem, sám náčel nik odhodil z ramen znak své moci a začal tančit. Náhrdelníky i náramky v rytmu chřestily.
Na hrudi mu svítil oslnivě bílý přívěsek, který odrážel plameny ohně slunce totiž už dávno zapadlo. Robyn překvapil perfektně kruhový tvar, proto zaměřila na ten podivuhodný šperk pozornost. Zatímco náčelník předváděl v její blízkosti sólo, všimla si i nějakého nápisu.
Bohužel musela vyčkat, až se tanečník unaví. Teprve poté, co dopadl na stoličku, aby se posilnil pivem, se mohla naklonit a podívat zblízka.
Spletla se. Nešlo o slonovinu, ale o porcelánové víčko, na němž se skvěl zlatý latinskoanglický nápis:

PATŮM PEPERIUM THE GENTLEMAN5 RELISH.
Pikantní doplněk k jídlu rozkoš pravého gentlemana, hlásala písmena. Až jí vzrušením přeběhl mráz po zádech. Velice dobře si pamatovala zuřícího otce, když ve špižírně nenašel tuhle lahůdku. Coby holčička se tenkrát v dešti hnala vesnickou uličkou k hokynáři, aby koupila další krabičku sardelové pasty. Člověk má slabosti, tohle je však má jediná, zněla tenkrát tátova slova, zatímco si mazal propečený toast.
Bez téhle lahůdky by snad vůbec neměl sílu dokončit transverzálu, usmívala se Robyn. Nikdy nezapomněla, jak matka brala s sebou při posledním odjezdu do Afriky asi tucet krabic otcovy milované pochoutky. Takže existovalo jen jediné možné vysvětlení pro přítomnost tohohle znaku civilizace.
Natáhla ruku a dotkla se přívěsku. Výraz náčelníkovy tváře se okamžitě změnil. Bleskově odskočil. Zpěv a bubnování jakoby uťal, takže Robyn pochopila, že porcelánové víčko má pravděpodobně magický význam. Pokud se ho dotkla cizí ruka, znamenalo to katastrofu.
Ačkoliv se snažila náčelníka uklidnit, znechuceně si přehodil leopardí kůži přes ramena a zmizel v chýši na kraji osady. Oslavy skončily, oněmělí obyvatelé se pomalu plazili do svých domovů. Pouze šedovlasý bezzubý stařec zavedl Robyn do chýše pro hosty.
Téměř do rána uvažovala nad nalezeným důkazem otcovy přítomnosti, navíc ji trápily obavy, zda úplně nezničila zdárně navázaný vztah s náčelníkem. Jestlipak se zítra dozví nějaké podrobnosti o tátovi.
Napřed situace vypadala bledě, protože se žádná příležitost k setkání s vůdcem osady nenaskytla. Domorodci snad doufali v odchod návštěvy ona však tvrdohlave setrvávala. Jedině stařec jí zůstával věrný.
Robyn chápala, že během celého putování nenarazila na tak horkou stopu, a proto poslala náčelníkovi skutečně extravagantní dárek: poslední khete společně s jednou sekerou z majetku expedice.
Neuvěřitelně bohatému úplatku odolat nemohl, takže přece jenom vylezl ze své chýše. Choval se mnohem chladněji a rezervovaněji než předešlý den. Pozorně ale naslouchal veškerým doktorčiným dotazům, s vážnou tváří je prodiskutovával se staršími kmene a teprve pak poskytl odpověď.
Měla postupovat jižním směrem ještě pět dnů, vysvětloval dokonce nabídl i doprovod. Z jeho tváře se dal vyčíst hluboký smutek nad znesvěcením magického kouzla, což kmenu zajisté přinese smůlu. Ovšem nemohl potlačit ani radost z drahocenných darů, takže nakonec za průvodce vychytrale určili bezzubého starce, čímž se naráz zbavili neužitečného hladového krku a zároveň i nevítaného hosta.
Zpátky v táboře Robyn pochybovala, zda hubené nožky nového pomocníka vůbec někam donesou. Starý muž ji ale neuvěřitelně překvapil. Ozbrojil se vrhacím kopím, které vypadalo staré a křehké jako on sám. Na hlavě si vyvážil srolovanou spací rohož a hliněný hrnec, svůj jediný majetek. Popotáhl si potrhanou sukýnku a vyrazil na jih v takovém tempu, že nosiči zoufale protestovali. Doktorka ho musela mírnit.
Netrvalo dlouho, než stařec pochopil danou roli: stal se jejím učitelem. Při pochodu ukazovala na sebe a věci okolo pojmenovávala anglicky. Pohlížel na ni nechápavýma zavlhlýma očima, ale když několikrát opakovala Nomusa, náhle se

udeřil do hrudi ajásavě vykřikl: „Karanga!“
Okamžitě danou funkci lektora pochopil a vrhl se do ní s plnou vervou. Během pár dnů Robyn zvládla několik tuctů sloves a stovky podstatných jmen, které mohla splétat dohromady k neskonalému Karangově nadšení.
Teprve až po čtyřech dnech odhalila menší chybičku: Karanga nebylo starcovo jméno, název patřil celému kmeni. K opravě však dojít nemohlo, protože všichni členové výpravy si už zvykli ho takhle nazývat.
Karanga se neustále držel doktorce po boku, k velkému znechucení a projevům žárlivosti Holubičky.
„Přece hrozně smrdí,“ upozorňovala na skutečnost domorodá dívka. Tenhle fakt musela Robyn přiznat.
„Po chvíli si člověk lehce zvykne,“ vysvětlovala trpělivě a opět musela řešit další problém. Kdykoliv se stařec usadil, vše skryté pod sukénkou se mu rozvalilo po zemi. I tohle chytře překonala, protože mu darovala bratrovy vlněné spodky. Zouga ji za to určitě nepochválí, ale Karanga pýchou přímo přetékal. Procházel se jako páv, neskonale hrdě předváděl nejnovější kus svého oblečení, když zvysoka našlapoval na čapích nožkách.
Opatrně vedl výpravu mimo vesnice poblíž trasy, přestože je údajně obývali domorodci stejného kmene. Tím jen potvrdil doktorčin odhad, že žádný obchod mezi osadami neexistuje. Každá se snaží udržet v osamocení na vrcholcích kopců.
Robyn už mluvila téměř plynně jejich jazykem, takže se konečně mohla dozvědět více podrobností o velkém kouzelníkovi od něhož náčelník obdržel magický porcelánový talisman. Příběh ji naplnil vzrušením a nadšeným očekáváním.
Před mnoha obdobími dešťů se objevil podivuhodný muž světlé pleti. Vlasy i vousy měl v barvě plamenů, ukazoval Karanga k ohništi, a bezpochyby byl jedním z nejlepších šamanů, proroků i přivolávačů deště. V den, kdy dorazil, skončila totiž dlouhá sucha a hřmící bouře konečně naplnila řeky až po okraj poprvé po mnoha letech!
Tenhle bledý čaroděj předváděl skutečně neuvěřitelná kouzla přeměňoval se do lva a pak zase do orla, oživoval mrtvé v hrobech, blesk řídil pouhým mávnutím ruky.
„Mluvil s ním někdo?“ vyzvídala Robyn. „Báli jsme se ho,“ přiznával Karanga, třesem dramaticky předváděl přežitou hrůzu. „Já osobně ho viděl, jak v podobě orla přelé tává naši osadu a spouští talisman,“ mával nadšeně vyzáblýma rukama při své pantomimě.
Silná vůně ančoviček zřejmě přilákala ptáky k odhozené krabičce, uvažovala doktorka, ovšem když dravec odhalil nejedlost kořisti, pustil ji čirou náhodou právě nad domovem Karangy.
„Čaroděj pobýval krátkou dobu poblíž naší osady, poté zamířil na jih. Doslechli jsme se o jeho rychlém postupu, obzvlášť, když se přeměnil ve lva!
Slyšeli jsme o dalších zázracích zprávy se šířily bubnováním z kopce na kopec. Uzdravil prý smrtelně nemocné, dokonce si porobil i duchy našich předků na nejposvátnějších místech kmene Karanga: Hřímal na ně tak, až se všichni roztřásli!
Dál jsme se dozvěděli, jak pokořil Umlimo, nejvyšší kněžku mrtvých. Připravil ji o veškerou moc přímo v její sluji, dokonce zničil i posvátné relikvie.
Rychlý postup krajem v podobě lva lidožrouta jen potvrzoval známá fakta, vždyť přece tohle kouzlo lehce zvládal.
Nakonec se prý zastavil k odpočinku v temných kopcích daleko na jihu, na horách železa nazývaných Thaba Simbi.
Tam předváděl magické čáry a zázraky, takže k němu zdaleka přicházeli lidé, aby si obstarali zázračné služby výměnou za přinesené obilí i další obětiny.
„Žije tam pořád?“ chtěla vědět.
Starý Karanga jen zakoulel vlhkýma očima a pokrčil rameny. Je velice složité i nebezpečné předvídat příchod a odchod kouzelníků nebo čarodějů, naznačoval rozpačitým výrazem.
Čím víc se vzdalovali od jeho rodné vesnice, stával se nejistým, ačkoliv odhodlaně tvrdil, že na konci denního pochodu k horám železa dojdou.
Večer se pokorně omluvil za nesplnění úkolu, ovšem zítra je čeká úspěch, horlivě ujišťoval. Dokonce je dvakrát zavedl k podivným skaliskům, kde však na ně čekala jenom sprška kamení a mrak vržených kopí.
„Zmýlil jsem se,“ mumlal nešťastně průvodce. „Občas mám v očích tmu, i když slunce praží.“
„Viděl jsi vůbec horu železa na vlastní oči?“ přísně se do něho pustila Robyn, již pomalu docházela trpělivost. Karanga svěsil prošedivělou hlavu a z velkých rozpaků si strčil prst do nosu.
„Je pravda, že osobně jsem to místo nikdy neviděl, ale kdosi mi povídal o někom, který sám skutečně.,“ pomalu přiznával.
„Ty darebáku, proč jsi to neřekl hned!“ zaječela doktorka vztekle anglicky.
Karanga tón pochopil, i když slovům nerozuměl. Zasmušil se tak, že Robyn zlost už za hodinu přešla a dovolila mu nést láhev s vodou. Jak pateticky si potom vykračoval!
Nyní však na ni dosedla netrpělivost. Vůbec netušila, kam až se zatím dostal Zouga se svou loveckou skupinou. Kdoví, jak daleko se tenkrát od tábora odchýlil, kdoví, kdy vůbec našel její zprávu.
Jinak ale zvládala situaci perfektně, takže se začal drát napovrch její soutěživý duch. Úspěšně dokázala navázat kontakt s domorodci, jde po stopě vlastního otce a Zougovi nezbývá nic jiného než ji následovat. Jakpak tuhle situaci popíše ve své knize, komupak přiřkne odvahu a dobrou orientaci? Koneckonců odměnou jí bude tátova náruč společně s uklidňujícím pocitem, kolik obětí přinesla trpícímu černému lidu Afriky.
Proto vyhlásila tirikeza, aby zostřeným pochodem udržovala před bratrem náskok. Chci přece najít tátu sama, navíc svět se dozví, že jsem ho objevila já, uvažovala.
„Pýchaje hříšná, ale já byla vždycky hříšnice. Odpusť mi, sladký Ježíši, nahradím Ti to tisíckrát,“ modlila se ve svém travnatém přístřešku.
Při sebemenším nezvyklém hluku se děsila, že do tábora vstoupili Zougovi nosiči. Posedlá jedinou myšlenkou chtěla

nařídit noční pochod ke vzdáleným kopcům, které se při západu slunce ukázaly na horizontu a Karanga je bez váhání označil za Thaba Simbi. Měsíc byl v úplňku kdoví, zda pochod za svitu luny by neupevnil její vítěznou pozici.
Bohužel nosiči vyčerpaně naříkali, dokonce i Juba si stěžovala na trny v chodidle. Snad jen ona a starý Karanga mají dostatek sil k dalšímu pochodu, přesto se museli podvolit většině.
Ráno vyrazili tak časně, že stébla trávy se stále ještě nakláněla vahou rosy. Neušli ani míli a kalhoty měla promáčené až nad kolena. Během posledních pár dní se charakter krajiny pozměnil. Náhorní planina zarostlá pastvinami a lesy klesala k jihu, ojedinělý vrchol před nimi náhle vystřídala nepřeberná spousta kopje rozesetých od západu až k východu. Naděje v srdci pohasínala. Jak by mohla vypátrat tábořiště jediného muže při tom neskutečném množství příhodných míst? Tvrdohlavě však postupovala dál a společně s průvodcem dosáhli prvního úpatí ještě před polednem, karavanu nechali daleko za sebou. Zkontrolovala Zougův výškoměr: stále se nacházeli ve výši přes čtyři sta metrů nad mořem, i když jen včera sestoupili téměř o celou stovku.
Těsně za patami jí kráčel Káránga, o kousek dál Juba. Překonávali velké kameny, šplhali výš, až získali poměrně dobrý rozhled. Všimla si, že vysoké kopce k jihu příkře spadají. Možná už zdolali náhorní rovinu a před nimi leží oblast kolem řek Shashi, Táti a Macloutsi jejich jména si zapamatovala z mapy Torna Harknesse.
Náhle ji zavalila vlna osamění a nejistoty. Vždyť nemohla dohlédnout konce, připadala si jako hmyz v těch nekonečných pláních pod nemilosrdně modrou oblohou. Zaměřila teleskop na sever, pátrala po sebemenší známce bratrova postupu. Postupně začala váhat, zda by ho raději neměla vedle sebe.
„Karango kudy dál?“ vyžadovala odpověď. Stál na vedlejším kameni na jedné noze, druhou se škrábal na lýtku. Téměř omluvně máchl vpřed, čímž zahrnul snad celý jih Afriky. Doktorčina odvaha poklesla o další stupeň. Konečně si přiznala, že zabloudili.
Zbývaly pouze dvě možnosti: buď se tady utáboří a vyčkají bratrova příchodu, nebo se otočí a po vlastních stopách budou postupovat zpět, dokud se nesejdou. Ovšem ani jedna alternativa nebyla nijak lákavá, takže konečné rozhodnutí ponechala na druhý den.
Voda v řečišti tvořila obvyklé mělké zelenavé kaluže, teplá a zkalená výkaly zvířat i ptáků.
Padla na ni únava. Dosud ji udržovaly při životě nadějné vyhlídky, teď však cítila vysílení až do morku kostí.
„Utábořím se tady,“ nahlásila hotentotskému desátníkovi, který před chvílí dorazil. „Vezmi si dva muže a sežeňte něco k jídlu!“ Od té doby, co opustili domorodou osadu, neměli čas ani doplnit zásoby. Poslední kusy sušeného buvolího masa zapáchaly jako zdechlina, navíc se v nich objevili červi. Zoufale potřebovali přísun čerstvé potravy.
Nosiči ještě ani neskončili pletení přístřešku, když se zdálky ozvaly výstřely mušket. O hodinu později se dostavil desátník a radostně hlásil, že úspěšně skolili pět kusů ze stáda vraních antilop. Domorodci zprávu nejprve nadšeně komentovali, poté spěchali potravu dopravit do tábora. Robyn mezitím postupovala řečištěm s Holubičkou po boku, až našla skrytou kalužnice.
Určitě smrdím jako starý Karanga, pomyslela si a drhla se bílým pískem, protože mýdlo došlo už před týdnem. Dokonce si vyprala i oblečení, položila ho na vodou vyhlazené balvany, aby uschlo. Stále nahá seděla na slunci, Juba klečela za ní a pročesávalají vlasy.
Dívku těšilo, že má paní zase jen pro sebe. Navíc si strašně ráda hrála s její nezvyklou ozdobou hlavy na dlouhých vlasech nejvíc obdivovala načervenalý lesk ve slunečních paprscích.
Šťastně žvatlala, smála se, takže ani jedna z nich nezaslechla kroky v písku. Teprve když stín upozornil Robyn, že nejsou samy. Zděšeně vyjekla, chytila mokré kalhoty ve snaze zakrýt svou nahotu.
Před ní však stála neozbrojená žena, nervózní a stydlivá. Nebyla to žádná mladice, přesto ještě měla všechny zuby. Patřila určitě k Masonům, halila ji pouze kratická sukénka. Podle naběhlých prsou se dalo soudit, že kojí novorozence.
„Slyšela jsem výstřely,“ zašeptala a Robyn se ulevilo, když slovům porozuměla. Mluvila totiž řečí kmene Karanga.
„Hned jsem přišla, abych vás za vedla k muži jménem Manali!“
Robyn vhrkly slzy do očí, srdce sejí rozbušilo. Manali je přece muž s červenou košilí otec celý život razil zásadu, že červená barva zahání mouchy tsetse i jiný obtížný hmyz.
„Manali!“ vykřikla a pokračovala anglicky. „Kde je? Ach, hned mě k němu zaveď,“ vydechla, zatímco černošce třásla vzrušeně rukou, aniž vnímala spadlé kalhoty.
Setkání se neudalo pouhou náhodou či průvodcovským uměním starého Karangy, plná nadšení rozvažovala Robyn, když následovala domorodou ženu po jedne z úzkých klikatících se stezek vydupaných divokou zvěří. Určitě šlo o volání krve. Naprosto instinktivně, jako migrující vlaštovky, letěla přímo ke svému otci.
Chtělo se jí zpívat, vykřičet svou radost do světa, ale musela veškeré úsilí věnovat rychlému postupu. Přesto měla dojem, že se loudají představovala si, jak se mohutný táta objeví celý zarostlý, vykřikne její jméno a bude ji drtit v objetí.
Jaká budou jeho první slova, až pozná vlastní dceru? Musela se usmát nádherné vizi: určitě sejí nepodaří potlačit slzy dojetí.
Černoška je vedla v posledních paprscích zapadajícího slunce po stoupající stezce k nejvyššímu vrcholu před nimi. Robyn se až zakuckala nad faktem, že přesně na tohle kopje starý průvodce tenkrát ukázal, když je dělilo ještě dobrých dvacet mil. Nakonec měl přece jenom pravdu, bude ho muset přede všemi významně pochválit, rozhodla se.
Vystoupali až na plošinu těsně pod vrcholem, odkud se otvíral úžasný výhled do kraje zalitého růžovým a zlatavým odstínem končícího dne. Kulisa zcela perfektní pro tuhle magickou chvíli Robyn odtrhla zrak a zaměřila pozornost před sebe.
Zahlédla vchod do nízké jeskyně, naprosto zčernalé kouřem nesčetných ohňů. Zem vypadala zametená, vpředu trůnilo ohniště s hliněným hrncem umístěným na kamenech. O kus dál vedle jeskyně páchla hromada odpadků, jasný důkaz lidského přebývání.

Jakýsi stařec seděl skloněný nad malými plameny, zahalený do špinavé přikrývky rozežrané moly spíš připomínal neandrtálce než civilizovaného člověka. Ani se nepohnul.
Uvnitř jeskyně stála postel, vyrobená z hrubě přitesaných kmenů, stažených řemeny z kůry čtyři nohy odlišovaly evropské pojetí od africké spací rohože.
Těsně nad lůžkem zahlédla v originální etuji sextant a chronometr, vedle ležela malá plechová krabice. Tu si pamatovala ještě ze studovny strýčka Williama: tenkrát se popsané papíry povalovaly všude viděla sehnutého otce, jak je pečlivě studuje.
Robyn spolkla radostný výkřik, vyrazila vpřed, proběhla kolem starce u ohně a vrhla se k obrysu postavy na posteli.
„Táti!“ vyhrkla. „To jsem jáRobyn!“
Hromada kůží se ani nepohnula, chtěla se ho tedy dotknout. Ruka se však bezděčně zarazila. Třeba umřel, bleskla jí hlavou zoufalá myšlenka. Dorazila jsem pozdě!
Přinutila se k dokončení pohybu, ovšem v lůžku nikoho nenašla, i když zdálky kůže připomínaly ležící postavu.
Zmatená Robyn se otočila ke vchodu do jeskyně. Černoška stála u ohně, bezvýrazně ji sledovala, zatímco zděšená Juba se krčila opodál.
„Kde je?“ rozhodila doktorka rukama, aby dodala otázce váhu. „KdejeManali?“
Domorodá žena sklopila oči. Dlouhou chvíli Robyn nic nechápala, teprve potom pohlédla na groteskní bytost u ohniště.
Jako by jí ocelová chladná ruka sevřela hrud a stiskla srdce. Vší silou se donutila vstát, ztěžka vykročila. Náhle sebou schoulená postava trhla a stařecký hlas začal skandovat jakési podivné litanie, podobné spíš magickému zaříkávání.
Trvalo několik minut, než doktorka rozpoznala vzdálený skotský přízvuk i náznak obsahu třiadvacátého žalmu.
„Ano! I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého!“
Přesně jak začal, tak náhle skončil. Přestal se i kolébat. Černoška se k němu obrátila, mateřsky něžně mu stáhla pokrývku z hlavy na ramena.
Fuller Ballantyne se zcvrkl, tvář rozryly hluboké vrásky, takže připomínala kůru starého dubu. Snad kouř táborových ohňů mu kůži i vyudil, začernil veškeré prohlubně sazemi.
Vlasy i vousy se slily v jeden bělostný chumáč, pouze v koutcích úst zažloutlý tabákem.
Snad jenom oči žily, hýbaly se, ale při prvním pohledu dcera poznala, že otec zešílel. Tohle nebyl Fuller Ballantyne, slavný cestovatel, mocný evangelista a nepřítel otroctví! Už dávno zmizel a na svém místě ponechal špinavého blázna.
„Táti,“ nevěřícně vydechla. „Táti,“ opakovala, dokud nevydal jakési pisklavé dívčí chichotání. Potom ho angličtina opustila, přenechala místo asi půl tuctu domorodých dialektů, nářek se zrychlil, kostnaté paže divoce mávaly ve vzduchu.
„Prohřešil jsem se proti Tobě, můj Bože,“ zaječel a začal si rvát vousy. „Nejsem hodný se nazývat Tvým sluhou,“ zaťal nehty do bezkrevné tváře.
Černoška se nahnula, zcela samozřejmě ho chytila za vyschlé zápěstí. Něco podobného musela opakovat už mnohokrát. Sklonila se, lehce zdvihla postavičku do náruče a přenesla do postele. Skutečně snad nevážil víc než dítě.
Robyn zůstala u ohně s hlavou svěšenou. Stále se ještě chvěla, když domorodá žena přišla a dotkla sejí.
„Je velmi nemocný.“
Teprve teď se doktorce podařilo odsunout veškerý prožitý děs i hrůzné zklamání. Chvíli ještě váhala, pak vstala a přešla k otci. Juba jí pomáhala, když začala s vyšetřením alespoň mohla skrýt emoce za profesionální chování. Nikdy neviděla nikoho takhle vyzáblého.
„Neměli jsme dostatek potravy,“ vysvětlovala černoška. „Navíc nechtel jíst. Musela jsem ho krmit jako novorozence!“
Robyn nepochopila, co tím myslí, pokračovala však dál v lékařském zkoumání.
Tělo pokrývaly zaschlé výkaly, mezi chlupy se hemžily vši. Pod prsty pocítila zvětšená játra i slezinu, když otec na dotek reagoval zoufalými výkřiky. Šlo o zanedbanou malarickou infekci.
„Kde má veškerou medicínu?“
„Dávno mu došla, zrovna jako střelný prach. Všechno skončilo,“ pokývala hlavou. „Pak už k nám lidi s dary nechodili.
Rovnalo se jasné sebevraždě, zůstat v malarické oblasti bez chininu. Jak mohl nedodržet své vlastní zásady? Ve chvilce našla odpověď, když mu nahlédla do úst.
Většina zubů vyhnila, krk i patro pokrýval charakteristický povlak. Jemně se ještě dotkla kořene nosu, aby ucítila, jak se chrupavka houbovitě poddává. Nebylo pochyby, choroba postoupila a zahajuje poslední útok na kdysi geniální mozek. Ano, měl syfilis v konečném stadiu! Došlo k celkovému ochromení ve stavu šílenství. Ted teprve pochopila, proč se nevrátil zpět, když vyčerpal veškeré lékařské zásoby.
Náhle si všimla, jak se naprosto automaticky začala modlit. Slova přicházela mnohem snadněji než kdykoliv jindy.
„Posuzuj ho, Pane, podle jeho skutků, které konal a hlásal v Tvém jménu nesud ho podle malých hříchů, ale velkých úspěchů! Nehleď na tuhle zhroucenou trosku, vzpomeň si na silného a rozhodného muže, jenž nesl Tvé slovo stále vpřed bez jakéhokoliv zaváhání,“ zakončila tichou prosbu.
Rozbalila mu ovázané nohy, odkud se vznesl neuvěřitelný zápach rozkladu. Další důvod, proč nemohl odejít stehenní kost byla pravděpodobně zlomená na několika místech. Primitivní ošetření nepomohlo, noha nesrostla, navíc končetinu už zachvátila sněť.
Rychle ho zakryla, protože s tím se nedalo vůbec nic dělat. Náhle pacient zneklidněl, dětsky blekotal, cloumal hlavou ze strany na stranu, bezzubá ústa otevřená dokořán.
Domorodá žena k němu přikročila, uchopila jedno snědé ňadro, připravila si bradavku a stydlivě pohlédla na Robyn.
Teprve teď doktorka pochopila, co předešlou informací černoška myslela. Ihned vyšla ven.
Za ní se ozvalo mlaskavé broukání, všechny ostatní nechutné zvuky zmizely.

Stála na skalní plošině v plném měsíčním světle, ani nepociťovala lítost nad poznáním, jak Fuller Ballantyne dramaticky dokončil kompletní životní cyklus: ocitl se nakonec v kojeneckém stadiu. Mohla pouze obdivovat loajalitu domorodé ženy kolik času s ním tady vůbec strávila?
Vzpomněla si na vlastní matku, až do smrti též oddanou tomuhle muži. Potom jí přišla na mysl Sarah s dítětem a její trpělivé vyčkávání u vzdálené řeky. A nyní sem dorazila jediná dcera, překonala neuvěřitelnou dálku, aby došla až sem, do neznáma.
Fuller Ballantyne vždycky neobvyklou silou přitahoval ostatní, bohužel jiné zrovna tak odpuzoval.
Držela Holubičku za ruku, když spěchala zpátky po měsícem zalité stezce k břehu řeky. S jakou radostí přivítala pohled na strážní ohně před sebou. Až opět vyrazí nahoru, nosiči jí pomůžou s lékařským náčiním. Naneštěstí radost trvala jen krátce. Po odpovědi na výzvu od hlídajícího Hotentota vstoupila do osvětleného prostoru. Proti plamenům zahlédla známou postavu kráčející k ní. „Zougo!“ zalapala po dechu. „Tebe jsem nečekala!“ „Ne?“ odfrkl ledově. „To chápu.“
Proč se musel objevit zrovna teď, pomyslela si zoufale. Proč nemohl přijít alespoň o den později, až by otce ošetřila a umyla. Bože, proč zrovna teď? Zouga tohle nikdy nepochopí. Nikdy! Nikdy! Nikdy!
Robyn tvrdě vytrénovanému bratrovi nemohla stačit. Se svou skupinkou odpadla hned na počátku stezky. Ani nebyla schopná ho varovat. Však také jakými slos vy mohla popisovat bytost v jeskyni? Jednoduše jenom vyhrkla: „Našla jsem tátu!“
Tím v něm okamžitě zlomila jakýkoliv vztek. Hořká obvinění mu ztuhla na jazyku, v očích mu zajiskřilo.
Konečně je Fuller Ballantyne nalezen. Splnili jeden ze tří hlavních úkolů expedice. Živě viděl titulky v novinách, slyšel výkřiky kamelotů v londýnských ulicích.
„Hlavně nezapomeň, že jsem ho našla já! Sama jsem ho vypátrala!“ syčela plná hněvu.
„Samozřejmě, sestřičko,“ usmíval se laskavě. „Kdo by na to mohl zapomenout? Kde je?“
„Napřed musím vybrat všechno, co potřebuju.“
Vyčkával, dokud společně nedošli k úpatí kopje. Pak už se neudržel a vyrazil vzhůru.
Robyn se objevila na plošině, srdce měla až v krku. Lapala po dechu. Oheň plápolal, Zouga u něho stál zády k jeskyni. Tvář měl smrtelně bledou.
„Viděl jsi ho?“
„Má v posteli domorodou ženskou,“ zašeptal bratr zděšeně.
„Ano,“ přikývla. „Je velmi nemocný. A ta žena se o něho stará.“
„Proč jsi mě nevarovala?“
„Že ho zdolává choroba?“
„Ne, myslím tu černošku.“
„Vždyť umírá, Zougo.“
„Co řekneme světu?“
„Pravdu,“ sykla tiše. „Je nemocný a umírá.“
„Nikdy se nesmíš zmínit o té divošce,“ poprvé si všimla, jak nejistě hledá správná slova. „Musíme ochránit pověst rodiny!“
„Co potom řekneme o chorobě, která ho zabíjí?“
„Mál árie?“
„Kdepak, Zougo, prostý syfilis!“
Trhl sebou, pak jen špitl: „To přece není možné.“
„Proč ne?“ nadhodila. „Nebyl to jen velký muž, ale taky člověk.“ Přešla kolem bratra. „Teď se musím pustit do práce!“
Když o hodinu později vzhlédla, Zouga zmizel. Asi se vrátil do tábora. Věnovala se tedy po zbytek noci základnímu ošetření, strávila u otce i další den.
Poté, co dokončila veškerou očistu, si musela přiznat pacientovo obrovské fyzické i emocionální vyčerpání. Velice dobře totiž věděla, jak vypadá blížící se smrt, kterou i tady poznala. Proto nezbývalo, než dodat lidskost a jemnost osamělé cestě, po níž musí táta ještě projít.
Zahalila otce čistou přikrývkou, lehce ho pohladila po pečlivě přistřižených vlasech. Náhle Fuller Ballantyne otevřel oči, kupodivu pořád světlemodré, připomínající letní africké nebe. Zapadající slunce opět osvítilo nitro jeskyně. Zaregistrovala cosi v jeho pohledu, snad odstín muže, jímž býval. Ústa se pohnula. Dvakrát se pokusil zformovat slovo, musela se k němu naklonit.
„Co potřebuješ?“
„Helen!“ se mu konečně podařilo přenést přes rty.
Záplava slz ji téměř zadusila, když zaslechla matčino jméno.
„Helen,“ ještě jednou zopakoval a chápavý výraz se z očí postupně vytratil.
Zůstala vedle něho, bohužel nemohla nic dělat. Vyslovené jméno tvořilo poslední pouto s realitou, nyní se spojení přerušilo.
Světla ubývalo. Robyn odtrhla oči od milované tváře a teprve ted si všimla, že tátova malá plechová krabice zmizela. Zouga horečně prohrabával obsah. Hrůza z objevu zbídačelého otce už dávno zmizela, zcela propadl kouzlu nalezených pokladů. Znechucení a hanba se však vynoří, až bude mít čas k úvahám to jasně věděl. Uvědomoval si, k jak tvrdým rozhodnutím bude nucen sáhnout a využití veškerou osobní sílu i sourozeneckou převahu k ovládnutí paličaté sestry. Přece musí připustit jeho delikátnější verzi popisu okolností při nálezu místa posledního odpočinku slavného cestovatele.
Plechová krabice obsahovala čtyři v kůži vázané deníky, každý o pěti stech listech z obou stran popsaných či pomalovaných mapkami. Vedle nich ještě ležela převázaná hromádka asi tří set vol ných papírů. Dál našel zbytky

psacích per, které otec obrousil až do nemožnosti, vedle stály dvě sklenice s inkoustem. Jedna prázdná, druhá páchla po žluklém tuku. Asi s pomocí sazí a rostlinných barviv vyráběl tuhle hrůzně smrdutou směs.
První deník obsahoval veškeré záznamy z bývalých cest, poznámky se týkaly klimatu i nadmořské výšky, vše dokreslovalo pozorování terénu a obyvatelstva. Mezi poznámkami se prolínaly obvinění i stížnosti na Londýnskou misijní společnost a ministerstvo zahraničí.
Konečně nalezl detailní vysvětlení, proč otec opustil Tetě a vyrazil na dlouhou pouť s minimálním vybavením. Zcela nečekaně obětoval dvě stránky popisu sexuálních hrátek s domorodou dívkou z kmene Angoni, kterou vysvobodil z otroctví. Nakonec ji pokřtil na Sarah, v poznámce však vyslovil podezření: Pravděpodobně nosí pod srdcem mědíte! Těhotná žena by ale postup zdržovala. Jsem přece v Božích službách, končil tuhle kapitolu.
Zouga stránky nožem opatrně vyřízl, zmačkal a hodil do ohně. „Ten šílenec přece neměl právo dát takovouhle špínu na papír," zamumlal.
Ještě dvakrát nalezl podobné sexuální záznamy, které bez váhání odstranil. Posléze otcův rukopis upadal, objevily se první známky choroby. Dokonce začal zaznamenávat i divoké představy a sny zmatené mysli.
Velice často se Fuller Ballantyne označoval za nástroj Boží odplaty, za plamenný meč proti pohanům. Další bláznivé kapitoly Zouga znechuceně ničil. Musí pracovat rychle, než se Robyn vrátí. Chápal, že jedině on může ochránit pověst celé rodiny.
Jinak do sebe s radostí nasával veškeré otcovy zkušenosti i vypsanou lásku a soucit s lidem Afriky. Zmiňoval se o Matabelcích, které nazýval buď Ndebele nebo Amandebele.
Tihle tvrdí a nesmlouvaví válečníci Boha vůbec neznají, navíc se živí ďábelskými lektvary a napůl syrovým masem, které konzumují v obrovských kvantech. Mezi největší vášně se však řadí nabodávání bezbranných žen a dětí na ostré asagaje.
Jiné kmeny tak pomstychtivé nejsou. Kupříkladu Rozvi, lstiví a zrádní, patří k potomkům králů podporujících otrokářství a bažících po zlatě své náčelníky nazývají Mambo. Vládnoucí dynastii zlikvidovali bojovní Ndebele a jejich monstrózní bratři lidu Nguni z kmene Shangaan pod vedením Gungundhy společně s pokrevně spřízněnými Angoni. Karanga jsou zbabělci, slouží ďáblu skryti v jeskyních na vrcholcích kopců a provádějí neuvěřitelně rouhavé modloslužby. Před tváří Všemohoucího křepčí v troskách měst, jimž kdysi vládl Monomatapa.
Tady Zouga zbystřil, okamžitě hledal upřesnění těchto nálezů, bohužel otcova mysl opět přeskočila na jiné téma. Po chvíli se překvapivě dozvěděl, že velký cestovatel zvládl další jazyk a dokonce navázal s divochy kontakt. Odhalil spirituální centrum jejich náboženství, o němž psal coby o pohřebním místě králů, v řeči domorodců nazývané Zimbabwe nebo Simbabwee. Konečně našel alespoň náznak konkrétního místa, a tak napjatě četl dál.
Nachází se na jihovýchod od mé nynější pozice tam kdysi působila představitelka pohanské hnusné víry, kněžka Umlimo. Uprchlá až před nájezdníky z kmene Angoni. Přesunula se na další posvátné místo a budí velikou hrůzu v bezbožných Ndebele, že i krvavý tyran Mzilikazi posílá dary její věštírne. Díky Božímu zjevení jsem vykročil k pelechu samotného zla zabil jsem ji v jeskyni, odřízl hlavu a vynesl ven na denní světlo. Pán ke mně opět promluvil: Pokračuj, můj věrný a milovaný služebníku! Nesmíš polevit, dokud všechny pohanské modly nesvrhneš!
Nakolik jde o popis skutečnosti či výplod chorého mozku mohl Zouga těžko odhadovat, ale prodíral se textem dál. Všemohoucí mě vedl až k zavrženému městu, kde uctívači ďábla prováděli odporné reje k hrůznému Simbabwee. Navíc mě Pán obdařil vědomostí, že pouze já mám tohle místo zničit, aby okolní lid mohl přijmout Kristovo slovo, které přináším.
Zouga nedočkavě zrychlil obracení stránek, zvědavost ho hnala k dalším informacím a faktům. Čím dál víc získával dojem, jako by deník psali dva různí lidé. Nemohl si proto dovolit něco důležitého přeskočit.
Třetího listopadu. Pozice: 20. stupeň 20. minuta jižní šířky, 31. stupeň východní délky. Teplota 103 stupňů Fahrenheita. Nesnesitelné vedro. Mraky na obloze hlásí déšť, ten však nepřichází. Konečně jsem dosáhl bájného města.
Lakonickou poznámku o souřadnicích téměř přehlédl, jelikož hltal další pokračování příběhu s Umlimo.
Nosiči mě následovat nemohli, báli se duchů. Dokonce ani Joseph, jenž mi vždy zůstával věrně po boku, neprošel branou ve vysoké kamenné zdi. Sám jsem dorazil k velikým vystavěným věžím. Nalezl jsem zlaté modly, na kterých ještě nezaschla krev. Všechno jsem rozbil, nikdo se mi nemohl postavit, mne, meči Siónu, prstu samotné Boží ruky. Všemohoucími dovolil zničit veškeré modlosluţebné předměty podobně jako Mojžíš rozdrtil zlaté tele.
Opět došlo k přerušení textu, autora pravděpodobně zachvátila síla vlastního náboženského zanícení. Zouga prolistoval dalších sto stran, ale o městě a zlatu už žádnou poznámku nenašel.
Vrátil se tedy k uvedeným souřadnicím, opsal si je do svého vlastního deníku. Pak obkreslil mapku a připojil několik šifrovaných údajů. Nakonec originální stránky pečlivě vyřízl a hodil do ohně. Popel ještě klacíkem rozhrnul, než pocítil úlevu.
Poslední ze čtyř deníků zachytil detailní popis cesty dlouhé pět set mil či víc: začíná v krví nasáklé zemi krále Mzilikazi, kde ďábelští impi chrání hranici svého panovníka končí na pobřeží, kde otrokáři čekají na nešťastné duše, jež krutý pochod touhle smutně proslulou trasou přežily.
Prošel jsem tím směrem až k východnímu hřbetu hor, všude jsem nalezl známky procházejících karavan. Samotná cesta je obklopená vybělenými kostmi, nad ní neustále krouží supi. Copak člověk nenajde koutek na tomhle kontinentu, kam by nedosáhla hrabivá ruka otrokáře?
Podobné úvahy sestru určitě zaujmou. Na stovce dalších stránek Zouga rychle přeběhl veškeré podrobnosti týkající se chmurných faktů, kde se otci podařilo skutečně pravdivě zachytit celkovou situaci.
Při použití teleskopu jsem jich napočítal přes stovku, většinou šlo o děti a mladé ženy. Vlečou se spoutáni po dvou, jako koně u pluhu. Na povel je mají černoši, nikde jsem nezahlédl bělocha ani Araba. Podle tělesné stavby jde o Amandebele, pocházející z království tyrana Mzilikazi. Do jejich výzbroje patří široké asagaje a dlouhé štíty zvolské

kůže. Dva či tři z nich dokonce nesou muškety.
V téhle chvíli se právě utábořili ani ne míli ode mě, aby při rozednění vyrazili na nešťastnou pouť dál na východ, kde za ně zaplatí arabští a portugalští otrokáři.
Bůh ke mně opět promluvil, jasně jsem slyšel Jeho hlas. Mám zaútočit jako Boží meč, srazit bezbožné na kolena, osvobodit otroky.
S Josephem věrně po mém boku jsme se řítili podle Božího příkazu na otrokářský tábor. Padli jsme na nějako Izraelité na Filištínské. Napřed se zdálo, že pohané prchli, ale potom nás Bůh ve své nebetyčné moudrosti opustil. Jeden z lotrů využil chvíle, kdy Joseph znovu nabíjel, a probodl ho kopím v okamžiku, kdy se zhroutil zasažený mou střelou.
Sám jsem tedy musel dokončit Boží dílo, otrokáři se rozprchli po lese. Všichni se děsili mé pomsty, jen jeden se otočil a zblízka na mě vypálil S bídou jsem se doplazil do úkrytu, naštěstí mě nehledali. Podařilo se mi vyjmout projektil, obávám se však, že stehenní kost je přeražená a já zůstanu ochrnutý.
Přišel jsem i o zbraně. Zůstaly ležet na místě, kde Joseph padl. Poslal jsem ženu, aby je našla, ale otrokáři pravděpodobně vzali všechno s sebou.
Zbylí nosiči se rozhodli vzhledem k mému stavu pro útěk, napřed však vyplenili celý tábor a veškeré cennosti odnesli společně s mým lékařským vybavením. Jen ta domorodá žena zůstala. Napřed jsem trpěl výčitkami, teprve potom jsem pochopil Boží úmysl: Vždyť ona se stala mou skutečnou pomocnicí ve chvíli, kdy Joseph zemřel.
Co dokáže člověk v téhle kruté zemi beze zbraně a chininu? Co je tohle za lekci, kterou se mi Bůh rozhodl uštědřit? Může zde žít bílý muž? Nezůstane natrvalo cizincem bude ho Afrika tolerovat, když ztratí svou zbraň i léky ? Vše zakončil výkřik agónie.
Ach Bože, copak tohle všechno bylo zbytečné? Přinesl jsem Tvé slovo a nikdo mému hlasu nenaslouchá! Přišel jsem zatarasit cesty zločinců, a nic se nezměnilo! Otevřel jsem Afriku křesťanství a žádný věřící za mnou nevykročil! Prosím, můj Bože, dej mi znamení, že jsem nenásledoval nesprávnou cestu k falešnému cíli!
Zouga se napřímil, promnul si oči. Cítil pohnutí, oči ho pálily nejenom únavou.
Fuller Ballantyne byl vcelku snadným terčem nenávistí, ale těžko se jím dalo opovrhovat.
Robyn vybrala velice pečlivě místo setkání ve vyschlém řečišti. Nikdo je tam nemohl zahlédnout ani odposlechnout. Rozhodla se pro polední čas, kdy největší vedro všechny domorodce zahnalo do stínu, kde samozřejmě usnuli.
Otci dala pět kapek opia, aby ho utišila. Nechala u něho černošku i Holubičku, pak začala sestupovat dolů. Stále ještě uvažovala, proč bratr tak bleskově poslal zpět plechovou krabici, když mu Juba doručila stroze napsaný požadavek o vrácení. Podobné chování v ní budilo podezření a nedůvěra k bratrovi vzrůstala! Přišel čas co nejdříve prodiskutovat blízkou budoucnost.
Skutečně ho našla na určeném místě, seděl ve stínu divokého tíkovníku poblíž kaluže a pokuřoval sbalený list tabáku. Obřadně vstal, jakmile ji zahlédl tvářil se však rezervovaně.
„Nemám moc času, drahý Zougo," snažila se Robyn otupit ostří narůstajícího konfliktu. „Chci se vrátit k tátovi. Nemíním tě k němu znovu zvát, když jeho situaci považuješ za ohavnou a nedůstojnou." V očích mu zablýskalo, proto rychle pokračovala: „Je nutné se rozhodnout, co uděláme. Očividně tu nemůžeme zůstat napořád."
„Co navrhuješ?"
„Otcův stav se zlepšil, podařilo se mi zahnat malárii i další choroby," zahájila diplomaticky. „Zareagoval i na rtuťovou mast. Teď už jen ta noha mi dělá starosti."
„Vždyť jsi říkala, že umírá," připomněl Zouga.
Nemohla se udržet a zlobně vyštěkla: „Lituju, že jsem tě tak zklamala!"
Bratr jen sevřel rty, tvář se mu proměnila v bronzovou masku. Postřehla, jak se usilovně snaží ovládnout.
„Takhle bys mluvit neměla!"
„Promiň," souhlasila a zhluboka se nadechla. „Zougo, pořádná strava i léky vyvolaly přirozenou touhu k přežití, navíc náš otec má pořádně tuhý kořínek. Kdybychom ho dostali do nemocnice, zkušený chirurg by mohl sněť zastavit, možná by se dala vyřešit i ta několikanásobná zlomenina."
Ačkoliv dlouho mlčel a nehnul ani brvou, Robyn v přivřených očích zahlédla, že sám se sebou svádí vnitřní boj. Konečně promluvil.
„Otec přece zešílel."
Neodpověděla.
„Dokážeš vyléčit i jeho mysl?"
„Ne," zavrtěla hlavou. „Naopak duševní stav se bude horšit, ale s lékařskou péčí a odborným dohledem se tělo zotaví natolik, že může zůstat naživu ještě několik let."
„K čemu?"
„Aby se cítil spokojeně a možná i šťastně."
„A celý svět ho pozná v podobě syfilitického šílence," tiše dodal Zouga. „Nebylo by lepší ponechat jeho legendární genialitu neposkvrněnou? Copak je rozumné vláčet ho přes hory a doly, aby se mu nakonec nesčetní nepřátelé vysmívali?"
„Proto jsi zkoumal jeho deníky?" vyjekla.
„Tohle je nebezpečné obvinění," ztrácel bratr sebevládu. „Máš důkazy?"
„Žádné nepotřebuju, protože my dva samozřejmě pravdu dobře známe!"
„Přece s ním nemůžeš hýbat," změnil směr hovoru Zouga. „Vždyť je paralyzovaný."
„Ponesou ho, nosičů máme víc než dost!"
„Kudy s ním chceš jít?" zjišťoval sestřin záměr. „Naši trasu nepřežije zatímco jižní směr je nezmapovaný."
„Nezapomínej, že táta osobně zakreslil cestu otroků vedoucí přímo k pobřeží."

„Potom ovšem zůstanou nejzávažnější úkoly naší expedice nesplněné.“
„Nejdůležitějším cílem bylo nalezení místa, kde Fuller Ballantyne žije plus zpráva ohledně obchodu s otroky, což můžeme dokončit právě pochodem po té smutně proslulé otrokářské spojnici!“ Umlkla a pak jako by si náhle vzpomněla: „Ach drahý, jsem to ale hloupá určitě myslíš na zlato a slonovinu: tvé soukromé nejzávažnější úkoly, že milovaný Zougo?“
„Máme zodpovědnost k našim sponzorům.“
„A k tomu nemocnému chudákovi nahoře ne?“ dramaticky mávla rukou Robyn. Dojemnou scénu však pokazila vzteklým dupnutím, když neudržela roli až do konce a zlostně zavyla. „Tátu přepravím k pobřeží, jak nejrychleji to půjde!“
„Jánkám ne.“
„A já tě zase klidně pošlu do prdele, Morrisi Zougo Ballantyne!“ Vyřčená slova ji potěšila, otočila se a vykročila nazpět ve svých obepnutých kalhotách.
Za dva dny měla Robyn všechno připravené k pochodu. Veškerá další komunikace s bratrem se omezila pouze na písemné vzkazy. Později mu určitě poslouží k ospravedlnění, obzvlášť když striktně odmítla jeho příkaz nezatěžovat nemocného transportem.
Poslední zprávu jí poslal po Holubičce: velkoryse koncipovanou, pravděpodobně kvůli budoucím čtenářům, pomyslela si Robyn kysele.
Trvášli na svém rozhodnutí, poskytnu ti ochranu celé jednotky hotentotských mušketýrů s výjimkou seržanta Cheroota, který vyslovil přání zůstat s velitelem expedice. Desátník v čele eskorty vás bezpečně dopraví k pobřeží, přítomnost profesionálů podstatně sníží veškerá rizika hrozící cestou.
Nabídl i veškeré zbylé nosiče. Jemu prý postačí pouze pět domorodců k přepravě nejdůležitějších materiálů. K tomu samozřejmě počítá čtyři nosiče zbraní Matouše, Marka, Lukáše a Jana.
Předávám ti též spolehlivou pušku Sliarps a všechny zásoby. Nechávám si jen nezbytné množství střelného prachu a kulek, minimum léků mi postačí k dokončení dalších úkolů, které měla naše expedice splnit.
V posledním odstavci vypsal veškeré důvody, proč by dal přednost ponechání Fullera Ballantynea na skalním vrcholku, a ještě jednou sestru žádal o přehodnocení celé situace. Robyn mu usnadnila schraňování důkazů tím, že list otočila a dozadu připsala: Jsem rozhodnutá vyrážíme zítra za rozednění! Doplnila ještě datum a podpis.
Druhý den ráno jí bratr poslal tým domorodců s vyrobenými nosítky vystlanými jemnou kůží čerstvě zabité antilopy. Dokonce lehátko vybavili i řemeny k připoutání pacienta.
Po chvíli se Robyn objevila kráčela těsně za nosítky, aby mohla uklidňovat rozrušeného starce. Hotentotská eskorta i nosiči už jen čekali na rozkaz. Zouga se držel stranou v domnění, že ho sestra bude ignorovat. Ta kupodivu odhodlaně zamířila přímo k němu.
„Alespoň jsme se vzájemně dokonale poznali,“ poznamenala chraptivě. „Zřejmé nám není souzeno stát bok po boku, Zougo. Což ovšem neznamená, že k tobě nepociťuju respekt víc tě však mám ráda jako bratra!“
Zouga uhnul pohledem. Dobře vytušila, že ho podobným vyznáním uvedla do rozpaků.
„Dohlédl jsem, abys měla s sebou padesát kilo střelného prachu, což je víc než kdy vůbec spotřebuješ.“
„Nechceš se s tátou rozloučit?“
Strnule přikývl a přistoupil k nešťastnému misionáři. Snažil se pohledem vyhnout domorodé pečovatelce a formálně začal: „Na shledanou, pane. Přeju vám ze srdce snadnou a bezpečnou cestu i rychlé uzdravení!“
Seschlá tvář s bezzubými ústy se k němu obrátila, oholená hlava v ranním rozbřesku leskem připomínala porcelán. V očích mu plálo šílenství.
„Hospodin je můj pastýř, nebudu se bát ničeho zlého,“ téměř neslyšitelně se ozvaly zmatené verše Davidova žalmu.
„Máte pravdu, pane,“ vážně přikývl Zouga. „O tom nelze pochybovat!“ Zasalutoval a ustoupil. Mávl rukou, průvod vyrazil směrem ke světle nažloutlému horizontu.
Bratr i sestra stáli naposled vedle sebe, sledovali pohyb vzdalující se karavany. Nakonec s nimi zůstala jen mladičká Juba. Robyn se přece jenom neudržela a zcela impulzivně Zougu objala.
„Snažím se ti porozumět, nemohl bys něco podobného udělat pro mě i ty?“
Na chvilku jí svitla naděje, že se podvolí. Ovšem ihned ztuhl. „Nebučíme se,“ upozornil ji. „Až splním nejnutnější, budu tě následovat. Opět se sejdeme.“ Robyn spustila ruce a ustoupila.
„Takže se zatím měj,“ pronesla, smutná z loučení. „Nashle,“ ještě dodala, otočila se a společně s Holubičkou vstoupily do buše, kde karavana zmizela.
Major vyčkával, až zpěv nosičů v dálce dozněl. Jediným zvukem ranního svítání zůstalo sladké švitoření ptáků, vítajících nový africký den.
Zmítalo s ním hodně emocí. Na prvním místě pocit viny, že nechal odejít ženu, i když dobře vybavenou, aby se pokusila prorazit k pobřeží Indického oceánu. K tomu se navíc přidružily nemilé představy: Robyn se zřejmě okamžitě přesune do Londýna, kde může zpochybnit jeho další setrvávání v africkém vnitrozemí. Navíc mu nedávala spát ani autentičnost záznamů Fullera Ballantynea, podle nichž chtěl dorazit k vysněnému cíli. Na druhé straně zase pocítil úlevu i vzrušení, protože konečně bude zodpovědný jenom sám sobě, sám si určí rychlost a směr pochodu.
Nakonec potřásl hlavou a pohlédl na zasmušilého Jana Cheroota, čekajícího u skupinky připravené k pochodu.
„Pokud se směješ, výraz tvého obličeje děti rozpláče,“ začal Zouga. „Když se ale mračíš. Copak tě trápí, ó velký lovce slonů?“
Malý Hotentot neochotně ukázal na plechovou krabici s majorovou slavnostní uniformou a kloboukem.
„Dál ani slovo, seržante,“ varoval ho.
„Nosiči si stěžují, jakou dálku to zbytečně nesou.“

„A ponesou třeba až k samotné pekelné bráně, pokud jim poručím. Safari!“ zavelel nadšeně, vzrušený z nastávajícího dobro družství. „Na pochod!“
V duchu se Zouga připravil na drobné nepřesnosti, které se otci určitě musely vloudit do záznamů. U souřadnic stačilo pochybení několika úhlových vteřin, a dostanou se o celé míle jinam. Podezíravě tedy zkoumal terén okolo, neustále porovnával fakta s okopírovanými mapkami v deníku. Radostně však mohl konstatovat, že tátův popis krajiny se shoduje se skutečností. Téměř nabýval jistoty, že Umlimo i trosky pohádkového města opravdu existovaly.
Procházeli neuvěřitelně zbarvenou zemí, protože dlouhé období sucha přeměnilo travnaté pastviny ve zlato zrající pšenice, listnaté lesy hrály stovkami odstínů od tmavě červené až po meruňkovou. Mnoho stromů tu stálo holých, pokroucené větve mířily I k nebesům, jako by prosily o déšť. Denně se tvořily bouřkové mraky, ale bez výsledku. Občas v dálce zaslechli ozvěnu hromu, večer spatřili světélkování blesků kdesi na obzoru.
Zvěř se soustřeďovala kolem vysychajících napajedel, takže každý den pochodu procházeli nádherným královstvím divočiny.
V jednom stádu Zouga napočítal dvaatřicet žiraf, o kus dál pózovala rodina nosorožců, tisícové hordy buvolů vůbec nebral na vědomí. Stopy slonů křižovali pravidelně, všude se válely orvané větve, občas zahlédli tyčící se strom stažený z kůry. Obří pyramidy čerstvých výkalů připomínaly nedávnou přítomnost tlustokožců u hromad se činili paviáni i bažanti, když s velkou chutí hledali napůl strávené oříšky a jiné bobule.
Major stěží odolával seržantovým poznámkám při pohledu na mohutné otisky. „Skutečně veliký samec, přední nohy se mu boří vahou klů na to bych vsadil panenství mé sestry,“ ujišťoval ho
Hotentot.
„Zboží už dávno ztracené,“ suše poznamenal Zouga. „Přesto za ním vyrazíme.“
Mnoho večerů trávili odřezáváním slonoviny z lebek a zakopáváním získaného pokladu. Krvácející srdce odnášeli dva nosiči k ostatním vždyť dvacetikilová porce syrového masa se stávala slavností pro celou výpravu. Jako obvykle zpomalili tempo, ačkoliv tentokrát musel Zouga vyhledávat popsané orientační body podle deníku.
Pochopil, že se přibližují k vytouženému místu. Dokonce začal odolávat svůdným seržantovým nabídkám ohledně tří pěkných sloních samců, kteří zanechali poměrně čerstvou stopu.
Jan Cheroot odmítnutím zesmutněl. „Člověk by v žádném případě neměl ignorovat dobrého slona, zrovna tak jako ochotnou ženu,“ mudroval nahlas, „protože jeden nikdy neví, kdy potká další!“
Hotentotský mušketýr ještě o novém cíli nevěděl, přesto majora sledoval zvídavým pohledem.
První se prozradili nosiči. Zouga vůbec nechápal, jak něco podobného uhodli. Možná starý Karanga vyprávěl o věštící Umlimo u táborového ohně, třeba šlo o pradávnou kmenovou pověst i když většina domorodců přece pocházela z oblasti vzdálené několik stovek mil na sever.
Ovšem v Africe dochází k nepochopitelnému jevu snad telepaticky se přenášejí informace o zajímavých místech a událostech. Proto se najednou množily stížnosti ohledně trnů v chodidlech, nosiči kritizovali nadměrnou zátěž a celkově jejich snaha upadala úměrně s přibližující se skrumáží holých vrcholů kopje na obzoru.
Ten večer si Zouga vzal seržanta stranou, anglicky mu vysvětlil, co vlastně hledá a kde poklady naleznou. Rozhodně nepředpokládal zděšený výraz, který zachvátil nažloutlou tvář.
„ Wat? Nie!“ vyjekl Jan Cheroot, pro jistotu opakoval anglicky. „Cože? Nikdy! S tímhle si nemůžeme zahrávat.“
„Seržante, viděl jsem tě odhodlaně běžet nahého k raněnému slonu, mával jsi čapkou, abys ho nalákal.“
„Sloni jsou obyčejná zvířata, ale čarodějové nevím, nevím.“ Náhle mu očka zajiskřila, signalizovala spásný nápad. „Někdo musí přece hlídat nosiče, aby nám během nepřítomnosti velitele všechno nerozkradli.“
Major ho tedy zanechal v táboře poblíž bahnité vodní kaluže a po hodině ostrého pochodu dospěl k severní straně obrovitého žulového valounu. U malého pramene naplnil polní láhev a nezapomněl namočit filcové pouzdro, aby obsah odpařováním příjemně vychladl. Se slonobijkou přes rameno vyrazil sám do skalního města, kde ve stínu zůstávala stále ještě tráva vlhká rosou.
Procházel mezi mohutnými žulovými valouny, napůl zabořenými do půdy, o velikosti normálního kopce. Připomínaly holá temena plešatých starců, na povrchu nebyla sebemenší stopa po vegetaci. S každým krokem jako by kamenné balvany rostly, údolí mezi nimi se prohlubovalo.
Trnitá buš ucpávala veškeré rokliny. Těžko tu bez průvodce něco najde! Náhle narazil na vyšlapanou stezku, po níž mohli matabelští vyslanci přinášet dary, jak se otec zmiňoval v deníku. Pokračoval po ní dál v šeru, ani slunce sem nedokázalo naplno proniknout. Buš řídla, celé údolí se zužovalo, stezka mizela v úzkém průchodu mezi skalami. Dobře vycvičený černoch s asagajem by tu klidně udržel v šachu i regiment vojáků.
Na skalní římse nad sebou zahlédl strážní přístřešek, vedle kterého stoupal modrý kouř. Pokud tu někdo hlídal, pravděpodobně zmizel, když spatřil příchozího.
Opřel se o pušku, aby si vydechl. Mezitím přehlížel skaliska, zda neobjeví nějaké známky po nepřátelích. Horkým vzduchem se neslo jen bzučení hmyzu. Zaklonil se a zavolal.
Ozvěna se ozývala ze všech stran, než ztichla v podivném šepotu. Posledním bělošským návštěvníkem byl asi Boží meč, osobně přicházející utnout čarodějnici hlavu, pomyslel si Zouga truchlivě. Těžko může předpokládat slavné vítání.
Slonobijku opět hodil na rameno a pokračoval. Instinkt mu říkal, že jedině otevřeným postupem vpřed dokáže zapůsobit. Úzká soutěska ho vedla dál, po chvíli neviděl ani začátek, ani konec. Pouze písek mu křupal pod nohama. Cítil se jako v pasti, ale nezrychloval.
Po další zátočině vešel do otevřeného prostoru, kde malý potůček spadal ze žulového útesu do přírodní nádrže, odkud odtékal širokou boční průrvou. Tráva kolem zeleně zářila. Popošel dál a všiml si příčného údolí, asi míli dlouhého, kde uprostřed stála skupinka chýšek s hezky vyčesanými deskovými střechami.
Zamířil k nim, bohužel nikoho nenašel. Jen slepice pobíhaly okolo, na ohništi se vařila kukuřičná kaše. Pohlédl dovnitř.

Ve třech nalezl opravdové poklady: kožené pytle se solí, nástroje i zbraně ze železa, ingoty narudlé mědi a hromadu menších klů. Pravděpodobně šlo o dary či platby za déšť nebo jiná kouzla.
Už jenom skutečnost, že takovéhle bohatství tu bylo ponecháno bez dozoru, svědčila o veliké moci, jíž Umlimo disponovala. Fuller Ballantyne v deníku však její smrt potvrzoval zcela jasně.
Zouga z posledního obydlí opět vkročil do slunce a zavolal. Lidé tu musí být, ale navázat s nimi kontakt bude složité. Zkoumal zrakem skaliska, dokud nezahlédl kozí stezku vedoucí ke vchodu do jeskyně.
Vystoupal po ní vzhůru, dostal se k otvoru širokému asi sto kroků, stropu se klidně mohl dotknout rukou. Člověkem zbudovaná zeď vchod částečně blokovala, mezi perfektně usazené kameny by se nevešla ani špička nože. Neuvěřitelně dokonalá práce starodávného stavitele, který neznal žádné pojivo. Dílo se ale stářím na několika místech rozpadalo.
A právě do jedné průrvy vedla stezka. Skutečně zrádný vstup: zřetelně bude viděn proti slunci, bohužel jeho oči se nestačí včas přizpůsobit tmě.
Sehnul se a do temného otvoru zavolal v řeči Matabelců: „Přicházím v míru!“
Okamžitě se ozval dětský hlásek, hned za jeho ramenem. Srdce se mu úlekem téměř zastavilo, bleskově se otočil. Nikde žádné dítě ani známka lidské přítomnosti celé údolí stále zelo prázdnotou, plné ticha.
„Bílá je barva smutku a smrti,“ píplo náhle jakési stvoření. V krku mu vyschlo, na těle naskočila husí kůže.
„Bílá je barva války.“
Tentokrát šlo o chvějící se hlas staré ženy. Srdce se mu opět rozbušilo, zhluboka se nadechl.
„Bíláje barva otroctví,“ zapělo děvčátko.
Vybavil si výrazy, jimiž otec tuhle čarodějnici častoval ve svých záznamech. Nesmí projevit bázeň.
Náhle se rozlehl dunivý ryk: „Bílý orel se snesl na kamenné sokoly a srazil je na zem!“
Vtom si vzpomněl na dětství, kdy mu strýček William ukazoval na pouti břichomluvce, který používal pípavého hlásku k oživení dřevěné loutky. Rozesmál se, což ho docela překvapilo.
„Nech si podobné triky pro děti, Umlimo. Přišel jsem si s tebou promluvit jako muž!“
Žádná odpověď, i když snad zachytil jemný šramot bosých nohou na kameni kdesi v temnotě.
„Podívej se, Umlimo! Zbraň nechám venku!“
Odložil slonobijku i roh s prachem a zdvihl prázdné ruce. Potom obezřetně vkročil do jeskyně.
Kdesi před ním se ozvalo vzteklé prskání leoparda, skutečně úděsný zvuk. Nezměnil rytmus kroků, pomalu postupoval dál.
Pak se zastavil, vyčkal, až dokáže rozeznat siluety kolem. V dálce zahlédl zdroj světla, takže lehce obcházel spadané kameny. Došel k paprsku. Vzhlédl. Slunce pronikalo prasklinou ve stropu jeskyně.
Mírně oslepený zakopl, ztratil rovnováhu. Rozhodil ruce a něčeho se dotkl. Ozvalo se zachrastění, teprve pak rozeznal lidskou lebku zírající na něho prázdnými očními důlky. Až teď pochopil, že hromada v šeru není kamení, ale vlastně kupa vyschlých mrtvol blokující další postup do hloubky jeskyně.
Instinktivně si otřel ruku o kalhoty kdoví, jak dotyčný skonal. Ucítil kouř smíšený s podivně nasládlým pachem, který zatím nedokázal nikam zařadit.
Podlaha jeskyně se začala svažovat, po chvíli se objevil v přírodním amfiteátru, kde uprostřed plápolal oheň živený aromatickým dřevem. Kouř stoupal ve spirálách k prasklině v kamenném stropu, ve slunečním svitu zářil mléčně modrou. Na druhé straně ohniště zahlédl sedící postavu.
Pomalu k ní zamířil, nespouštěl z ní zrak. Klečela tu tváří k němu skutečně nádherná žena, podobnou krásu nezahlédl ani v Indii, ani Africe. Nad labutí šíjí zářil temný obličej s egyptskými rysy, rovný nosík a černé oči vynikaly u ladně vystouplých lícních kostí. Perfektní malé zoubky doplňovaly nádheru narůžovělých rtů.
Byla úplně nahá. Malá ňadra se pyšně zvedala, pod útlým pasem se klenulo zaoblení připomínající tvar drahocenné benátské vázy. V klíně se vyzývavě vzdouval kudrnatý trojúhelník.
Když došel k ohni, graciézním gestem delikátně dlouhých prstů ho vybídla, aby usedl. Poslechl a vyčkával.
Vzala tykvovitou nádobu a do mělké hliněné misky nalila mléko. Asi budu muset ochutnat, uvažoval. Nestalo se tak pouze tekutinu odsunula a dál na něho pohlížela.
„Přišel jsem ze severu,“ pronesl Zouga. „Říkají mi Bakela.“ „Tvůj otec připravil o hlavu mou předchůdkyni,“ konečně promluvila, ačkoliv rty se téměř nepohnuly. Zvuk se však nesl jeskyní perfektně. Teď už věděl, kdo napodoboval dítě, ženu, válečníka i divoké zvíře.
„Byl nemocný,“ odpověděl, aniž se snažil vypátrat, odkud ví, kdo je. Navíc logicky usoudil, že Umlimo má dědičné postavení, takže post vysoké kněžky přechází z jedné na druhou. Tahle náležela asi k posledním nositelkám věšteckého titulu.
„Otce dohnala nemoc k šílenství, měl špatnou krev. Nevěděl, co dělá,“ vysvětloval.
„I to patřilo k proroctví,“ naznačila.
„Kdo byli ti lidé, co tu leží na hromadě jak zemřeli?“ zeptal se major.
„Z kmene Rozvi, zahynuli kvůli ohni a kouři.“
„Kdo byl toho příčinou?“
„Černý býk z jihukmen Angoni.“
Zouga si živě představoval dávné události: celý kmen se běží ukrýt do posvátného místa, matky pláčou, děti vřeští útočníky mají v patách. Ti pak jenom nasekali dříví a zapálili hranici u vchodu do jeskyně. Oběti v kašli umíraly, dusily se a venku za plamennou hradbou se vetřelci jen krutě chechtali.
„Tohle byla též součást proroctví,“ pronesla Umlimo a ztichla. Náhle se ozvalo šustění suchého listu klouzajícího ve větru po hladkém kameni. Zouga se tím směrem otočil.
Cosi temného se přibližovalo z kouta jeskyně, vlnilo se a naplnilo vzduch podivným odérem. Majorovi přeběhl mráz po

zádech.
Ten nasládlý puch myšiny patřil hadu.
Strnule zíral na plaza silnějšího než mužské zápěstí, jehož délka se stále ztrácela ve tmě. Hlava ozářená plamenem zoranžovéla, strnulé oči bez víček se na něj zaměřily. Černý rozeklaný jazyk prohmatával vzduch.
„Dobrý Bože!“ sykl Zouga a spustil ruku k loveckému noži za pasem. Umlimo se ani nepohnula.
Had zdvihl hlavu, ponořil ji do misky a začal pít.
Černá mamba, ta nejjedovatější ze všech, dokáže jediným kousnutím člověku způsobit nepředstavitelnou bolest a přivodit nevyhnutelnou smrt. Major netušil, že může dorůst takovéhle délky.
Po minutě se monstrózní plaz vztyčil, natočil se ke své paní a rozvlnil tělo. Zamířil k nahým kolenům, začal se převíjet výš, přehoupl se přes břicho, přeplazil ňadra až se dostal ke krku. Ten obtočil a zůstal napůl spuštěný, pomalu se pohupoval. Stále na cizince zíral.
Zouga si olízl rty, přestal svírat rukojeť nože.
„Přišel jsem hledat moudrost,“ zachrchlal.
„Vím, po čem pátráš. Najdeš víc, než si myslíš!“
„Kdo mě povede?“
„Následuj malé hledače sladkostí v korunách stromů.“
„Nerozumím,“ zamračil se Zouga, nepřestával však sledovat obřího hada.
Umlimo neodpověděla. Bude si tedy muset daná slova dobře zapamatovat.
Opět se ozvalo šustění, tentokrát kolem prosvištěla další mamba, ne silnější než palec. Zarazila se až u ženy, kde se vztyčila a začala se kolébat ze strany na stranu. Potom se přimkla k tělu velkého hada, pomalu ho obtáčela.
Umlimo ani mohutný plaz se nepohnuli oba vytrvale pozorovali cizincovu bledou tvář. Mezitím se ten menší začal rytmicky pohupovat a teprve ted major pochopil, že má před očima dva pářící se hady. Z čela mu kanuly krůpěje potu.
Bizarní miliskování a kopulace trvaly pouhých několik minut, kdy se Umlimo vůbec nehnula. Náhle však promluvila.
„Bílý orel se snesl na kamenné sokoly a srazil je na zem,“ pomalu pronesla. „Nyníje orel znovu zdvihne vzhůru, aby mohli odletět do dáli.“
Zouga se nahnul, každičké slovo si vrýval do paměti. „Nebude mír v království, kde vládne Mambo a Monomatapa, dokud se sokolové nevrátí. Bílý orel bude válčit s Černým býkem, dokud se kamenní sokolové nevrátí do svého hnízda. Generace bude bojovat s generací, orlí mládě zápasit s teletem bílý proti černému, černý proti černému, dokud se sokoli nevrátí. Dokud se sokolové nevrátí!“
Umlimo zdvihla ruce a sundala z krku hadí náhrdelník. Něžně položila mambu na žulovou podlahu jeskyně, pak jediným pohybem vstala. Zůstala vzpřímená, plameny ozařovaly její krásné, olejem se lesknoucí tělo.
„Až se sokolové vrátí,“ rozpažila a oblá ňadra změnila pohybem tvar. „Až se sokolové vrátí, pak opět Mambo kmene Rozvi a Monomatapa kmene Karanga zavládnou téhle zemi.“ Spustila ruce a pokračovala. „Takhle končí má věštba! Tohle je celé proroctví,“ vydechla. Otočila se od ohně, ušla několik kroků a zmizela ve stínu jeskyně.
„Počkej!“ zvolal Zouga, snažil se rychle vyskočit.
Obrovská mamba vztekle zasyčela jako pára v čajníku a vztyčila hlavu do úrovně majorových očí. Teď pohlížel do rozevřené tlamy.
Strnul! Plaz znovu zasyčel a popojel ještě výš. Esovitě se prohnul dozadu. Zouga o krok ustoupil, pak o druhý. Zlobný sykot se zmírnil. Jak se vzdaloval, mamba poklesávala. Než mu skalní výstupek zastínil pohled do amfiteátru, plaz se proměnil v po kolena vysokou hromadu blýskavých šupin, stále jevící zájem o přítulného partnera.
Záhadné proroctví, které Umlimo pronesla, se zdálo nerozluštitelné, když o něm uvažoval dlouhou cestou zpátky ke skupině svých věrných nosičů. Jan Cheroot je dobře ohlídal.
Tu noc u ohně si Zouga zapsal slovo od slova do deníku, aby ho pak nasládlý hadí pach děsil ve zlých snech snad mu i na několik dalších dnů potáhl sliznici v nose.
Vítr se stal nevypočitatelný. Někdy úplně zmizel, jindy v poledním žáru zahučel. Občas se přeměnil ve vzdušný vír, jenž se hnal po vyprahlé pláni a zvedal do vzduchu uschlé listy a trávu. Pak se zase opřel odjinud. Těžko následovali stopy slonů při těchhle změnách. Nejednou se už ke stádu blížili, když se ozvalo zatroubení hlídače a nepřehledná horda tlustokožců se vylekaně dala do běhu. Po setkání s Umlimo několik dalších dnů neulevili nic. Jednou sice narazili na slibnou stopu, ovšem vedla na sever, úplně mimo směr jejich postupu. Zouga sám odvolal honbu, snažil se dosáhnout daného cíle za každou cenu. Jan Cheroot po celý den brebentivě mumlal hořké protesty.
S každým východem slunce se vedro stupňovalo vkročili do sebevražedného měsíce, který předcházel období dešťů. Dokonce ani major nebyl schopný pochodu v hodinách před a po poledni. Padli vždycky do nejbližšího stínu, kde se bez hnutí potili, pokud je netýraly hnusné mouchy. Nesnažili se mluvit, nemohli si ani otřít pot, jenž se měnil na bílé krystalky pokrývající kůži i oděv. Sůl Zougovi rozežrala košili i kalhoty, látka se trhala jako papír při dotyku trnu či ostré skály. Neustále našíval rozličné záplaty, až z původního materiálu nezůstalo téměř nic.
I boty nejednou opravil surovou kůží odloupnutou z vnitřní plochy sloního ucha. Opasek a řemen pušky dostatečně nahradila surovina z buvola.
Zdálky major vypadal podivně: namáhavým postupem spálil veškeré přebytečné tuky, slunce dodalo kůži temné zabarvení, vlasy a vousy přeměnilo na bílé zlato. Kostnatá ramena ostře vyčnívala, krk zakrývala dlouhá hříva, kterou si občas stáhl koženým řemínkem. Vousy i knír si však zastřihával nůžkami, konce opaloval nažhavenou čepelí loveckého nože.
Celkově se cítil výborně, což vycházelo z perfektní fyzické kondice. Navíc ho vzrůstající rozechvění vzhledem k blížícímu se cíli plnilo neklidem, takže den se mu zdál příliš krátký. Když padla noc, upadal do bezesného spánku a jako dítě se probouzel dávno před svítáním a netrpělivě očekával, co mu přinese nový den.

Čas ubíhal neuvěřitelně rychle, takže po každém lovu byl pytel se střelným prachem lehčí, projektily ted už dokonce museli ze zdechlin dolovat a znovu je použít.
Drahocenná zásoba chininu též ubývala. Nastávající období dešťů žádný bílý muž nemůže přežít bez tohoto léku a bez munice. Brzo bude muset změnit kurz postupu k troskám zlatého města a stočit se na jihozápad. Čekaje dobrých pět set mil pochodu, aby se napojili na cestu vedoucí k dědovi do misijní stanice v Kurumanu. Tam se nachází nejzazší místo evropské civilizace.
Čím později dosavadní směr opustí, tím tvrdší a delší se stane tenhle úhybný manévr, zahrnující usilovný pochod bez ohledu na slony či zlato. Nemohou polevit, dokud se nedostanou na náhorní planinu v jižní části země, kde je deště neohrozí.
S těmihle myšlenkami na něho doléhala deprese kvůli nedostatku času, na druhé straně zase jasně cítil, že se určenému cíli skutečně přibližuje. Uklidňoval se však pomyšlením na možnost opětovného návratu na tenhle kontinent. Afrika se mu opravdu dostala pod kůži, jejímu volání nelze odolat, zakončil úvahu.
Pohlédl do větví stromu marula, kde se ozývalo ostré pípání. Nějaký ptáček tam rozčileně poskakoval z jedné snílky na druhou. Připomínal špačka hřbet hnědý, bříško bahnitě žluté, s přiléhavým jménem medozvěstka křiklavá. Zouga se přetočil. Jan Cheroot už také zbystřil.
„Neochutnal jsem med od doby, co jsme opustili Mount Hampden," uvažoval nahlas. „Ovšem je vedro a medozvěstka občas lže kdoví, kam nás zavede."
„Potrestá tě jenom, pokud ji ošidíš," upřesnil major.
„To se říká," zabručel seržant a přemýšlel, kolik úsilí bude zapotřebí ke sledování mlsouna vydanou energii porovnával s pravděpodobností zdárného výsledku. Tenhle neposeda skutečně volal medojeda nebo člověka, aby ho dovedl k divokým včelám. Po rozlomení plástve medozvěstka vždy čeká na svou odměnu. Legenda však praví jasně: Kdo ho ošálí, toho příště dovede k jedovatému hadu či lvu lidožroutu!
Jan Cheroot se kvůli své zálibě ve sladkostech nakonec posadil. Ptáček ožil ještě víc, vzrušeně mával křidélky, řičel zplna hrdla. Pak přelétával k dalšímu stromu, hned se ale vracel.
„Tak dobře, kamaráde," odsouhlasil Zouga pozvánku a vstal. Seržant vzal sekeru, Matouš mu podal hliněný hrnec s ohněm.
„Zbudujte tábor tady," přikázal Hotentot. „Přineseme med, takže si večer dáme do nosu."
Sůl, med a maso patřily ke třem delikatesám dodávaným africkou buší. Zouga se cítil nesvůj přerušením dalšího pochodu, ale jeho muži opravdu pracovali tvrdě a zaslouží si sladkou prémii, která oživí upadající nadšení.
Medozvěstka nervózně poletovala, postupovala před nimi celou hodinu podél vyschlého řečiště. Náhle se stočila a vyletěla na kamenný kopcovitý hřeben, odkud shlíželi do hustě zalesněného údolí.
„Dělá si z nás legraci," mumlal Jan Cheroot. „Jak daleko nás ještě povede?"
Zouga si přehodil slonobijku na druhé rameno. „Máš pravdu," souhlasil, protože vyprahlé údolí před nimi nenabízelo nic než ještě větší vedro. Navíc ostrá tráva převyšovala člověka a suchá semena opatřená hroty, která se dokázala zakousnout do kůže, způsobovala ošklivě hnisající rány.
„Asi nemám tak velkou chuť na med, jak jsem si původně myslel," otráveně prohodil seržant a pohlédl na majora.
„Jdeme zpátky," souhlasil. „Ať si objeví jiného hlupáka. My se podíváme po nějaké antilopě, dáme si radši maso než med."
Začali sestupovat, ptáček však okamžitě znásobil aktivitu.
„Najdi si medojeda!" zaháněl Hotentot neodbytného letce, který se jim rozčileně motal okolo hlavy. „ Voetsak!"
Jan Cheroot se už skutečně dopálil, protože jekot neposedy vyděsí zvěř všude kolem. „ Voetsak!" Sehnul se, aby ho kamenem zastrašil. „Zmiz, ty sladká cukrová hubo!"
Vyslovená nadávka Zougu zarazila. Seržant totiž použil zkomolený holandský název klein Suiker bekkie, jenž se shodoval s proroctvím Umlimo ohledně následování malých hledačů sladkostí v korunách stromů. Vždyť tahle slova mu dosud zněla v uších. Jen taktak zachytil napřaženou ruku s kamenem. Hotentot však těžko pochopí pravý důvod.
Zmohl se tedy jen na vágní vysvětlení. „Přece jenom jsme došli až sem a navíc medozvěstka předvádí takovou míru vzrušení, že včely určitě nejsou daleko."
„Může nás to stát další dvě hodiny," znechuceně vrčel Jan Cheroot, ale kámen odhodil. „Potom nás čeká šest hodin zpátky do tábora."
„Copak chceš ztloustnout a zpohodlnět?" popichoval ho major, přestože žlutý mužík byl vyzáblý jako chrt. „Však víš, když chlap stárne, už tak rychle pochodovat nemůže a pak je pomalejší i se ženami!"
Seržant se vztekle otočil a nasadil vražedné tempo. Spokojený ptáček nadšeně poletoval před ním.
Major ho následoval s úsměvem ve tváři, vzpomínal na slova nahé čarodějnice a uvažoval o jejich pravdivosti. Pokud nic jiného, med se přece jenom hodí.
O hodinu později už litoval, Hotentot asi věděl své. Neposeda ve větvích očividně lhal, ale ted žlutého stopaře z honby za sladkostí nic neodradí. Velitelovy břitké poznámky ho vskutku vybudily.
Překonali celé údolí, medozvěstka je vedla téměř po přímce. Travní semena na ně přímo sršela, aktivovaná potem připomínala živé tvory, kteří se chtěli zavrtat do kůže. Porost jim svou velikostí zakrýval jakýkoliv pohled kupředu.
Náhle se před nimi objevil skalní útes ne vyšší než deset metrů, úplně obrostlý vegetací. Pohlédli vzhůru, kde se nad vrcholkem vítězoslavně třepotal malý mlsoun.
„Nie!" šeptl Jan Cheroot. „Tohle je prokleté místo tady snad přebývá sám satan," blekotal. „Musíme prchnout co nejdál."
Prodrali se vzhůru a skutečně našli ve skalní puklině sladký poklad, rafinovaně zakrytý popínavými rostlinami. Divoké včely přičinlivě vylétaly a přilétaly i v tak vražedném parnu.

„Seržante, tady máte odměnu, medozvěstka nelhala.“ V hloubi duše však bojoval s těžkým zklamáním, ačkoliv sám sebe už nesčetněkrát přesvědčoval o nesmyslnosti zjeveného proroctví. Přesto se v něm kdesi skrývalo zrnko naděje, proto se tolik rmoutil.
Zbraň si opřel o kmen stromu, u něhož se usadil. Sledoval přípravy Hotentota na oloupení včelího společenství. Jan Cheroot odřízl čtverhranný kus kůry ze stromu mukusi a stočil do ruličky. Zaplnil ji oškrábaným dřevem z uschlé větve. Potom roztbukal řeřavé uhlíky v nádobě, dokud z mechu nevyskočil plamének. Pak zapálil náplň kouřové trubky, vzal sekeru a začal se prodírat k cíli.
První obránci mu zabzučeli poblíž hlavy, takže si seržant zastrčil ruličku do úst a jemně vydechoval modrý kouř směrem na útočníky. Ti se stáhli. Nato zavalil dýmem celé včelí centrum, což rozvášnilo osazenstvo úlu do té míry, že kolem něho vytvořili ječící oblak. Sám se též zahalil do neproniknutelného dýmu jedna ze včel mu však zaútočila na krk. Vztekle zaklel, ale nedopustil se chyby, aby ji rukou rozdrtil nebo se snažil vbodnuté žihadlo rychle odstranit. Skutečně pomalu a obezřetně pracoval s kouřící trubičkou.
Po několika minutách obránce omámil natolik, že mohl použít sekeru a zlikvidovat šlahouny křovin bránící snadnému přístupu.
„Doprčic.,“ zarazil se asi po tuctu úderů. Zíral na očištěnou kamennou plochu. „Který ďábel tohle vytvořil?“
Tón v hlase Zougu probral. Hned se k němu hnal. Teprve po několika vteřinách pochopil, že se dívá do geometricky perfektně vytesaného čtverce, který je součástí horizontálního pásu opracovaného reliéfu obtáčejícího celý útes. Měl před sebou dílo zkušeného kameníka.
Zblízka zkoumal nález, než si uvědomil, že hledí na malé opracované kameny perfektně zapadající do sebe, z nichž kdosi postavil přes deset metrů vysokou tlustou zeď.
Zdálky všechno vypadalo jako obyčejné žulové skalisko, přitom ale šlo o monumentální stavitelské dílo: obří vnější zeď měla chránit zapomenuté město, jehož trosky pohřbila vegetace.
Obcházením obvodu zdi strávil Zouga celou hodinu, protože na severní straně se probíjel mnohem hustším porostem. Stavba opisovala téměř perfektní kružnici, bez jakéhokoli otvoru. Občas rozhrnul křoviny, ale žádnou branku nenašel. Dekorativní reliéf však zabíral pouze východní čtvrť, nad čímž uvažoval třeba měl vytesaný vzor čelit vycházejícímu slunci. Možná původní obyvatelé patřili k vyznavačům slunce!
Jan Cheroot se za ním neochotně plazil, neustále předpovídal ďábelskou pomstu, zatímco se major prosekával dál.
„Někde tady musí být vchod,“ mumlal Zouga. „Jak by se jinak dostali ven a zpátky?“
„Čerti přece mají křídla,“ logicky odpověděl Hotentot. „Lítají! Přál bych si odtud co nejdřív zmizet.“
Konečně se dostali k místu, nad nímž objevili divoké včely. Mezitím se zešeřilo, slunce zmizelo za vrcholy stromů.
„V hledání budeme pokračovat ráno.“
„Snad tu nepřespíme?“ kvikl zděšený seržant.
Major ho ignoroval. „Povečeříme med,“ sváděl ho.
Poprvé neusnul jako špalek. Ležel pod dekou a obrazotvornost vytvářela zlaté modly i truhlice pokladů čekající na něho za mohutnou zdí.
Jakmile při rozednění rozeznali siluetu kamenného výtvoru proti světlejší obloze, vrhli se do práce. Kousek od tábořiště narazili na rozložitý keř, který už někdo kdysi osekal. Nyní se rozrostl ještě víc. „Seržante,“ odvolal žlutého společníka od ohně. „Vykliď to tady!“
Mezitím co vyčkával, až Hotentot ohánějící se sekerou vyčistí určené místo, odhadoval, kdo asi ty větve sekal. Přece jde po stopách Fullera Ballantynea, takže odpověď se zdála jednoznačná. „Pospěš si!“ netrpělivě pobízel věrného druha.
„Bují to tu nejmíň tisíc let, tak se mám teď zbláznit?“ bránil se Jan Cheroot a plivl si do dlaní.
Vypadal mnohem šťastnější než včera. Kupodivu přežil noc pod tajuplnou zdí, aniž by na něj jakýkoli zlý duch zaútočil. Kromě toho mu Zouga ještě převyprávěl celou ságu o pokladech, které na ně uvnitř čekají. Seržant se téměř už viděl, jak sedí s kapsami naditými zlatými mincemi ve své nejoblíbenější hospůdce v Kapském Městě, labužnicky vychutnává Kapský kouř, obklopený minimálně tuctem máslově nažloutlých krásek uctivě naslouchajících napínavým příběhům. Proto se jeho dnešní zanícenost skoro rovnala majorově.
Svižně odsekával křoviska, nakonec ještě musel odklidit pořádnou hromadu kamení použitou k zakrytí vstupu. Pak se skutečně objevil zakřivený portál brány, kudy vedly žulové schody. Tisíce chodidel je kdysi ohladily do současného lesku.
Konečně Zouga prostoupil zdí, aby se ocitl v jakémsi mezikruží sevřeném další kamennou stěnou, nad sebou měl modré nebe.
Zachvátilo ho zklamání. Myslel si totiž, že za průchodem mu trosky města nabídnou úžasné poklady. Místo toho ho čekaly další hodiny lopotné práce, pokud Fuller Ballantyne tudy pronikl a snažil se za sebou zamést stopy.
Naštěstí narazil na polorozpadlou průrvu, kudy se mohl konečně protáhnout dovnitř. Neustále se však obával hadů, děsili ho od chvíle setkání s Umlimo. Ovšem pohled na cylindrickou věž vystavěnou z kamenných kvádrů mu rozechvěl srdce. Vrchol stavby se snad dotýkal mraků.
Rozhlédl se a hned vedle odhalil druhou, zcela identickou stavbu. Konečně pronikl do samotného středu starodávného města, tady určitě najde klíč k záhadě.
O cosi zakopl a roztrhl si kalhoty. Ještě tohle má zapotřebí, pomyslel si, když hledal sekeru vypadlou z ruky. Našel ji hned, zároveň si všiml vyčnívajícího kamene. Zdál se opracovaný, proto se ho pokoušel uvolnit. Nervy měl napjaté při odhalování prvního nálezu.
Jan Cheroot přiklekl vedle, pomáhal čistit okolí holýma rukama. Nakonec oba pohlédli na předmět, který se objevil na denním světle. Lesklá soška zhotovená z nazelenalého mastku opět zobrazovala stylizovaného sokola se složenými

křídly na kulatém pod stávci, dekorovaném trojúhelníkovým vzorem nemohla vážit víc než padesát kilo. Hlavu mu však někdo urazil.
Major hrábl za košili a vytáhl slonovinový přívěsek. Pohlédl na něj. Seržant vedle zamumlal: „To je přece tentýž dravec!“
„Ano, musí mít nějaký skrytý význam!“
„Kdoví,“ pokrčil rameny Jan Cheroot. „Vždyť pochází z dávných dob.“ Znechuceně vstal, ale cosi upoutalo jeho ostražitý pohled. Zvědavě přiklekl, vedle sochy se totiž v ranním slunci něco zablýsklo. Kousek nerovného plíšku, s dírkou uprostřed. Snad ho kdysi vykul pradávný kovář, uvažoval Zouga, když mu Hotentot nález předal.
Setřel špínu a prach, povrch se rozzářil žlutě rudou. Jenom jediný kov tohle dokáže.
„Zlato!“ vydechl major, mužík vedle se zachichotal jako nevěsta po prvním políbení.
„Zlato,“ přisvědčil. „Naše dobré žluté zlato!“
Každou chvíli si Zouga připomínal krátící se čas, každou hodinu pohlédl k obloze, kde se hromadila stále větší a temnější mračna. Pot se z něho jen lil. V noci už dokonce v dálce slýchal dunění hromu. Ráno co ráno netrpělivě probouzel spáče ještě před rozedněním, hnal je do práce. Věrný nosič zbraně Matouš dokonce v poledním horku odmítl vstát po krátkém odpočinku, takže ho rozzuřený major udeřil, až chudák sletěl do svého vlastního výkopu. Hned však chytil z bambusu upletené hrubé síto a pokračoval v pátrání po neobvyklých předmětech ve vykopané půdě.
Zouga se dřel podstatně víc než celý jeho spolek plenitelů chrámu. Pracoval vedle nich bok po boku, hlavně v okolí obou věží. Dosud našli dalších šest kamenných sokolů, poměrně nepoškozených, ovšem nedaleko leželo mnoho roztříštěných kusů původní počet se nedal s jistotou určit. S tímhle si ale hlavu nelámal, problémy mu působil nedostatek nářadí. Co by dal za dobrý krumpáč a rýč. Takhle museli používat zašpičatělé větve, konce opálili v ohni, aby ztvrdly. S primitivními síty, které upletl šikovný Hotentot, propátrávali veškerou zeminu.
Zlato skutečně nacházel, bohužel pouze v podobě malých korálků či mincí. Nakonec však narazili i na cívky jemných zlatých drátků, pak objevili miniaturní ingoty drahého kovu o velikosti dětského prstu.
Nazelenalí kamenní sokolové museli stát v kruhu, se zobáky nasměrovanými do středu. Šlo tu pravděpodobně o umístění podobné proslulým žulovým kamenům v Stonehenge. Zlaté výrobky snad tvořily část darů či obětí těmto zkamenělým ptákům. Kdokoliv sochy srazil, rozmetal všechno kolem. Časem železo zkorodovalo, provázky shnily a zůstal jen ten překrásný žlutý kov.
Za deset dní těžké dřiny našli na dvoraně chrámu, jak ho major nazýval, přibližně pětadvacet kilo zlata. Teprve pak zaměřil Zouga pozornost k oběma věžím. S využitím primitivních pomůcek riskoval vlastní krk, aby se vyšplhal nahoru a pohlédl dovnitř, protože nenašel zvenčí žádný vstup. Naneštěstí bujná vegetace vše zakryla, takže získal jen nádherný rozhled na labyrint kouzelně propojených staveb.
Rozvažoval, proč dávný architekt vybudoval věž podobnou komínu, aniž by měla nějaký srnysl. Třeba uvnitř umístil pokladnici, kterou pak obstavěl tímhle dílem.
Snažili se prolomit kameny, bohužel bezvýsledně. Věž odolávala jakémukoliv násilí, i Jan Cheroot tenhle přístup označil za šílený. Nakonec Zouga souhlasil, ale pro jistotu ještě vyslal na žebřík Matouše, aby začal odshora stavbu rozebírat. Ovšem umění starodávných stavitelů se ubránilo i tomuhle nápadu, takže shazování kamenů postupovalo až bolestně pomalu. Teprve po třech dnech snížili výšku věže tak, že konečně mohli proniknout na dno. Zklamaní i tam našli jen stejně šedivé žulové kameny.
„Zbytečně ztrácíme čas, všude je pouze žula,“ odplivl si seržant, čímž vyjádřil nahlas i majorovy myšlenky. „Měli bychom se radši podívat na místo, kde zlato objevili!“
Zougovi, posedlému pleněním chrámu a hledáním zlatých pokladů, nepřišlo vůbec na mysl, že kdesi v blízkosti musí být zlatý důl. j
„Už se nedivím, proč tě matka tak milovala,“ chválil muškety i ra. „Nejenom pro tvou krásu, ale i chytrost.“
„Jo, tohle mi říká každý!“
Vtom se Zougovi na čele rozplácla obrovská kapka a okamžitě jmu vtekla do levého oka. Voda byla teplá jako krev člověka l zachváceného malarickou horečkou.
Za vysokými zdmi našli další trosky, ale už ne v tak mohutných rozměrech, které by měly potvrzovat důležitost městského centra. Všechny stavby byly rozhozene na obrovské ploše, takže jakýkoliv podrobnější průzkum nepřicházel v úvahu.
Opevněné kopje kolem města ovšem zely prázdnotou zrovna tak jako temné otvory jeskyní. Potřebovali najít dávný důl, soustředili se na tuhle jedinou myšlenku. Vždyť dolování drahého kovu se muselo stát hybnou pákou zmizelé civilizace. Zouga si představoval hluboké šachty zasahující z boku do kopců, jak je viděl u starých cornwallských cínových dolů. Proto zkoumal hustě porostlé okolí několik mil každým směrem, propátrával každý nezvyklý výstupek či hromadu, která kdysi mohla být důlní šachtou.
Mezitím Jan Cheroot dohlížel na poslední úkony při hledání zbytků zlatých úlomků, z čehož měli největší užitek domorodci. Sdílel totiž s nimi stejnou nechuť k pracovnímu úsilí v porovnání s pohodlným životem válečníka a lovce, takže zdaleka nedosahoval úrovně majorova pedantství.
První dešťová sprška bylo pouhé varování, pochopil Zouga. Už dlouho ignoroval vlastní bezpečí, zatímco se zaobíral průzkumem.
„Pokud se řeka rozvodní, ocitneme se v pasti,“ nadhodil večer u ohně Jan Cheroot. „Navíc jsme vyhrabali všechno zlato. Rád bych zůstal naživu, abych si svůj podíl užil!“
„Ještě jeden den,“ přislíbil Zouga, když uléhal. „Ještě jsem objevil jedno údolí na jižní straně, musím ho prohledat a pozítří vyrážíme.,“ šeptl a usnul.
Napřed ucítil přítomnost hada, zase mu čichové orgány zasáhla ta nasládlá myšina. Snažil se nezadusit rozvážně

dýchal, aby nepřilákal nežádoucí pozornost. Tlak na prsou mu hrozil rozdrtit žebra, nechutný puch ho omračoval. Ani nemohl otočit hlavu k místu, odkud očekával útok.
Plaz se skutečně blížil a zíral na něho hypnotickým pohledem. Mrskal rozeklaným jazykem a linka zavřené tlamy tvořila hnusný úsměšek. Šupiny drhly o zem, blýskaly se zlatě jako nalezený poklad.
Zouga se nemohl ani pohnout, ani vykřiknout. Jazyk mu naběhl hrůzou, opět se dusil. Had se však proplazil kolem spěchal do příjemně osvětleného kruhu, kde ve stínu seděli sokolové, každý na svém podstavci.
Oči jim zlatě plály, krutě zahnuté žluté zobáky pyšně mířily vpřed, dlouhá křídla složená na zádech připomínala překřížené čepele.
I když Zouga sokoly znal, tihle byli velcí jako zlatí orlové. Ozdobeni náhrdelníky řetězů z drahého kovu arogantně hleděli do středu chrámového prostoru, kde se had právě zastavil. Vztyčil hlavu, sokolové se na podstavcích zavrtěli. Náhle s obrovským hřměním vyletěli, temnotu zahalil rachot mohutných křídel i plačtivý zvuk loveckého pokřiku dravců.
Zouga zdvihl ruku, aby si ochránil obličej, zatímco rozměrná křídla bila všude kolem něho, když se připravovali do letové formace. Přítomnost hada už nebyla důležitá všechno záleželo na odletu ptáků. Zouga vnímal obrovskou osobní ztrátu, cítil naprostý zmar! Otevřel ústa, tentokrát úspěšně. Volal na sokoly, ať se vrátí zpět na své shromaždiště. Řval do temnoty, dokud ho hřmění a jekot vlastních mužů neosvobodily ze zlého snu.
Hromy skutečně drnčely, vichr se prohánělo táborem. Stromy se ohýbaly, větve lámaly, vzduch se zdál téměř ledový. Náhlý poryv větru jim sebral přístřešek a rozházel i popel. Žhavé uhlíky se však rozdmýchaly, staly se jediným zdrojem světla, protože hvězdy na obloze zakryly těsně nad zemí letící mraky.
„Hlavně ať nezvlhne střelný prach!“ řičel bosý major jen v kalhotách. „Seržante, kde jsi?“
Hotentotovu odpověď přehlušila mohutná salva, ušní bubínky praskaly. Jasný záblesk ozářil okolí, a tím Zougu obdařil nezapomenutelným výjevem: Nahý Jan Cheroot tančil na jedné noze, zatímco druhou držel rukama, protože šlápl na rozfouklé řeřavé uhlí. Divoké nadávky mizely v rachotu, temnota je opět zahalila. Náhle se rozpršelo.
Déšť se hrnul v celých vodopádech. Všichni se rozkašlali, jakoby se topili. Lapali po dechu, kroutili se, protože kapky deště do nich bušily jako vystřelené krystaly soli. Chlad prostupoval až do morku kostí. Domorodci se okamžitě seskupili, přes hlavy hodili promoklé kožešiny a smrděli jako smečka zmáčených psů.
Studené ráno je odhalilo stále zachumlané před neutuchajícími kapkami vody, nacucané mraky nepřetržitě dštily své poselství. Vybavení výpravy zůstalo pod vodou, která po kotníky zalila tábor včetně ohniště.
Zouga zabalil střelný prach do naolejované kůže a s mušketýrem ho drželi na klíně jako nemocné děcko. Bohužel v neustávajícím dešti nemohli zkontrolovat, zda mateřská péče přinesla úspěch.
Za rozbřesku poručil nosičům, aby se připravili k pochodu. Pojedli studené placky a poslední kusy uzeného buvolího masa. Pak major vstal a přehodil si kůži antilopy kudu přes hlavu i ramena.
„Safari!“ zavelel. „Na pochod!“
„Tohle jsme měli udělat včera,“ brblal Jan Cheroot, když si na rameni obracel mušketu, aby mu voda netekla do hlavně. Teprve v tomhle okamžiku nosiči zjistili nenadálé zvětšení obsahu nákladu.
„Tohle určitě neponesou,“ odhadoval seržant a ždímal vodu z mohutného obočí.
„Ale ano,“ vztekle odsekl Zouga, oči mu zářily zeleně jako vybroušené smaragdy. „Budto náklad ponesou, nebo tu s ním zůstanou mrtví!“
Velice pečlivě totiž vybral nejlepší exemplář sedícího sokola, nejméně poškozený, nejlépe umělecky vyvedený. Ten mu poslouží jako důkaz existence ztraceného města. Něco takového nemůžou popřít ani nejcyničtější kritici hovící si v luxusu Londýna. Přitom odhadoval, že cena tohoto ojedinělého výtvoru se pravděpodobně vyrovná stejné váze zlata. Proto jej chtěl vzít s sebou do civilizace. Navíc měl pro něho speciální význam sahající snad až k pověrčivosti. Symbolizoval totiž nejenom úspěch jeho výpravy, ale vlastnictví starobylé skulptury mu připomínalo nádheru i divokost nově objevené země. Později se vrátí pro další. Tenhle se mu však mezitím stane talismanem pro štěstí!
„Ty a ty,“ ukázal na dva nejsilnější nosiče, většinou i nejochotnější. Viděl, jak váhají. Stáhl tedy slonobijku z ramene. Dobře rozuměli majorovu smrtelně vážnému výrazu. Neochotně rozložili svůj náklad a předali ho ostatním.
„Alespoň tuhle blbost tady necháme,“ nechal se slyšet Jan Cheroot a opět ukazoval na plechovou krabici se slavnostní uniformou. Zouga ho ignoroval a mávl na Matouše, ať sejí chopí.
Až v poledne se malá skupina dostala z obklíčení dlouhé mokré trávy a za hlasitých nadávek klouzajících a kymácejících se nosičů začala stoupat do kopce.
Pršelo pět dní a pět nocí, vodní clony padaly z nebe jedna za druhou. Nyní se nad zemí objevily potrhané obláčky páry, kroutily se jako mučené duše kdesi v pekle. Země snad sama vydechovala jedovaté výpary.
První příznaky choroby se ukázaly u nosičů, kteří se začali třást horečkou zcela nekontrolovatelně. Zuby jim cvakaly, sevřené čelisti hrozily zlomením. Díky imunitě vůči nebezpečnému průběhu malárie byli ale i nadále schopni pochodovat.
Těžký kamenný sokol zabalený v orobinci se vznášel na nosítkách nad skalnatými stržemi, nesený domorodci připomínajícími opilce. Když dorazili k řece, padli vyčerpaní beze slova do bahna a odpočívali.
Tam, kde se dřív blýskala suchá řečiště, se nyní hnala rozdivočelá hnědá voda, podemílala břehy a obnažovala kořeny vysokých stromů. Ty se kácely do proudu, řeka je odnášela jako sirky.
Tenhle živel zdolat nemohli. Dokonce zahlédli i nafouklou zdechlinu buvola, nohy mířily k obloze. Zouga stál na břehu, znechuceně pozoroval nepřekonatelnou bariéru. Přece jenom vyrazili pozdě, jsou lapeni.
„Musíme postupovat proti toku,“ zabrumlal.
„Což ale znamená pochod na západ,“ upozornil ho seržant s morbidní úlevou.
Tam leželo království matabelského krále Mzilikazi, kde jeho proslulí impi ve Spáleništi automaticky zabíjeli všechny

cizince.
„Co jiného mi dáš na výběr, můj paprsku zlatého hotentotského slunce?“ hořce vzdychl Zouga. „Máš snad křídla, abys tohle nadělení překonal?“ máchl rukou k rozeřvanému živlu ženoucímu se přes balvany. „A co třeba žábry a ploutve?“ pokračoval. „Předved mi, jak plaveš pokud ne, určitě máš nějaký spásný nápad!“
„Přesně tak,“ usmál se hořce Jan Cheroot. „První zní jednoduše: Naslouchej dobré radě v okamžiku, kdy ji dostaneš! I druhý je prostý: Tohle hoď do řeky!“ pohodil hlavou směrem k sošce a plechové krabici.
Major na další chytré nápady nečekal, otočil se k němu zády a zařval. „Safari! Všichni vztyk! Na pochod!“
Pomalu se propracovávali na západ, museli se vyhýbat rozvodněným přítokům zaplňujícím boční údolí. Šestého dne se mraky roztrhly, aby odhalily akvamarínovou modří zabarvenou oblohu. Slunce se do nich opřelo plnou silou, z provlhlého oblečení jim začala stoupat pára a zimnicí zasažení nosiči se konečně přestali třást.
Teď teprve mohl Zouga podle slunce přesně určit dosaženou pozici. Dostali se dál na západ, než odhadem propočítal. Ovšem země, kde vládne Mzilikazi je sušší, uklidňoval se. Kromě toho jsem Angličan a vnuk slavného Tshedi. Zajisté se žádný Matabelec neodváží odmítnout mi průchod, ačkoliv Tom Harkness zapsal něco jiného! Navíc vlastním talisman, kamenný sokol mi poskytne ochranu, ujišťoval sám sebe.
V podstatně lepším počasí malý oddíl pokračoval dál, problém nastal pouze s potravou. Nic neulovili od doby, kdy opustili trosky tajemného města. S prvním deštěm se divoká zvěř mohla konečně rozběhnout do kraje, přestala záviset na zahnívajících kalužích v řečišti. Nyní v každé proláklině bublala čerstvá voda, pláně laskané slunečními paprsky se začaly zelenat prvními výhonky rostlin.
Ještě v dešti se před nimi tenkrát přehnalo nepočetné stádo vodušek, těch nejméně chutných antilop, jejichž terpentýn připomínající pižmo proniká až do masa. Statný samec pyšně vedl svůj malý harém bezrohých samic necelých dvacet kroků před majorem. Ten sice okamžitě zamířil a stiskl spoušť za hlasitého vytí všech hladových členů výpravy, ale rána nevyšla. Mohli tedy jenom smutně sledovat perfektně bílé kroužky kolem ocásků, než hojnost masa nenávratně zmizela.
Zouga s nadávkami těžce doloval kouli i prach z hlavně nástrojem podobným vývrtce. Zjistil, že dešťové kapky dovnitř hlavně přece jenom pronikly, čímž nálož zvlhla. Konečně nastal a příležitost vysušit na slunci střelný prach, aby k něčemu podobnému už nemohlo dojít. Mezitím nosiči odložili náklad a natáhli se na ohřáté skále, aby si odpočinuli.
Až moc rychle se obloha znovu zatáhla, slunce zmizelo. Horečně balili prachové sáčky do naolejované kůže, než dopadly první kapky. Vykročili zase vpřed, hlavy skloněné, tišší a hladoví, opět v zimomřivé a znechucené náladě.
Zougovi začalo pískat v uších vedlejší příznak masivních porcí chininu, který pojídal příliš dlouho. Několik let užívání tohohle léku vede k nezvratné hluchotě, připomenul si.
I přes pravidelné dávky úděsně hořkého prášku se jednoho rána major probudil s bolestí v kostech, navíc jako by ho těžký kámen tlačil mezi očima. V poledne už s ním třásla zimnice, když se začala střídat horkost s podchlazením.
„Zachvátila tě horečka dešťového období,“ filozoficky dumal Jan Cheroot. „Bud tě zabije, nebo otuží!“
Někteří jedinci mají vůči této chorobě vrozenou odolnost, napsal kdysi Zougův otec ve svém díle pojednávajícím o malarických horečkách v tropické Africe. Dokonce existuje i domněnka, že odolnost může být dědičná, dodával.
„Uvidíme, zda ten expert skutečně věděl, o čem píše,“ mumlal major skrz cvakající zuby, zatímco si přitahoval smrdutou kůži kolem ramen.
Nikdy ho nenapadlo, že by mohl onemocnět vůbec neuvažoval o možnosti zastavit kvůli horečce pochod. Vždyť podobnou úlevu nedopřál žádnému domorodci, proč by se tedy měl odlišovat?
Zatvrzele postupoval vpřed, ačkoliv cítil v kolenech rosol, zrak se mu rozostřil, takže spíš viděl blýskající světla a podivné stíny připomínající kroutící se červy. Každou chvíli mu zaťukal malý Hotentot na rameno, aby se zorientoval a kráčel po stezce, z níž vybočil.
V noci prožíval úděsné sny, kdy horečkou omámený mozek plnil obrazotvornost rachotem černých křídel a odporným hadím puchem. Občas se probouzel zbrocený potem, děsivě ječící v náruči seržanta, který ho uklidňoval jako matka své nejmilejší robě.
Prvního náporu malárie se zbavil při opětovně kratší změně počasí jasný žár slunce snad vysál jedovatou miazmu z krve. Cítil se lehce, ačkoliv trochu oslabený tupou bolestí v pravé zadní části hrudníku, kde játra zůstávala oteklá a ztvrdlá v typickém stavu po horečce.
„Z toho se vykřešeš,“ prorokoval Jan Cheroot. „Zbavil ses horečky rychle, což jsem viděl jen u tvrdých nátur. Jo, jo! Patříš do Afriky nechá tě tu žít, kamaráde!“
Připadal si jako baletka, nohy se téměř ani nedotýkaly země, když narazili na stopu. V rozbahněné půdě zůstaly obrovské prohlubně plné vody, což zdálky připomínalo blýskavý náhrdelník položený na zemi. Každý otisk tlapy mohutného sloního samce si mohli prohlédnout zblízka, viděli každičký detail. Tam, kde zvíře v bahně zapadlo až po břicho, opřelo se obrovitými kly, aby se osvobodilo.
„To je on!“ vydechl okouzlený Hotentot. „Jeho stopu poznám kdykoliv.“ Nemusel už víc dodávat, všichni chápali, koho myslí: legendárního stařešinu se přece snažili dostat v horském sedle tenkrát při výstupu ze zambezského údolí.
„Má před námi asi hodinu náskok,“ pokračoval šeptem Jan Cheroot, jako by se modlil.
„A vítr vane proti nám,“ též potichu dodal Zouga. Hned si vzpomněl na předtuchu, když se s ním tehdy loučil. Téměř se strachem pohlédl na oblohu, kde na východě opět hrozily bouřkové mraky. Nemilosrdný liják vyplaví zanechané šlépěje, takže směr putování bájného zvířete nadobro ztratí.
„Postupuje proti větru, je opatrný,“ poznamenal. „Má s sebou i toho druhého oba veteráni však z dlouholeté praxe vědí, jak se po delší době stočit a zkusit po větru, zda je někdo nestopuje.“
Museli se rozhodnout, protože každá minuta hrála velkou roli. Kdoví, kolik mil ještě zbývá k hranici matabelského území možná už o nich bystří impi vědí a blíží se. Potom se čas ztracený lovem může vymstít, místo útěku z horečkou

prosáklých lesů tu zanechají své kosti hyenám.
Ani major, ani seržant nezaváhali. Hned předali nasáklé přikrývky, polní lahve a zbytek dalších věcí nosičům, protože nic z toho potřebovat nebudou. Večer se už budou hřát v závětří padlého velikána. „Následujte nás, jak nejrychleji můžete bude vás čekat hostina," stačil ještě Zouga křiknout přes rameno a oba lovci zmizeli. V těsném závěsu se za nimi drželi všichni čtyři nosiči zbraní.
V rychlém tempu se během první míle majorovi opět rozostřoval zrak, pot z něho lil a nohy se podlamovaly.
„To vyběháš," suše konstatoval Jan Cheroot.
Měl pravdu, ale stálo ho to veškeré úsilí. Náhle se mu pohled pročistil, pocit únavy z těla zmizel a dál už klusal lehce jako vždycky. Hotentot přerod zaregistroval oči mu zajiskřily obdivem, souhlasně přikývl.
Hnali se dál. Mušketýr dobře věděl, že nesmí přerušit rytmus, protože jinak by se bílý muž zhroutil jako střelený přímo do srdce. Díky loveckému instinktu se neustále rozhlížel, když stranou v dálce zahlédl dva stíny.
Oba sloni se vynořili ze skrytu akácií, protože se skutečně vraceli na svou vlastní stopu ve snaze odhalit případného pronásledovatele. Za pár minut zjistí pravdu.
Lehce se dotkl majorovy ruky, aby běh nepřerušil stačil jen tiše oznámit, co viděl. „Musíme se k nim dostat dřív, než ucítí náš pach ve svých šlépějích a zpanikaří," sípěl.
Oba samci ležérně postupovali mezi deštníkovitými stromy, ten větší vedl. Jako umanutí mířili k místu, kde zanechal otisky člověk.
Skupina se v běhu stočila, lovci sáhli do posledních rezerv, aby se včas dostali ke zvířatům na dostřel. Nesnažili se ani zdržovat krytím mezi křovinami, spoléhali na špatný zrak stařešiny. Nečekaně jim pomohlo i počasí, kdy se přímo nad nimi ozvalo burácení hromu. Od nedalekého lesa postupovala dešťová clona. Zbývalo jim ještě posledních pár set metrů, hukot větru a praskání větví utlumily jakýkoliv nežádoucí zvuk.
Sto padesát metrů před Zougou stařičký samec náhle ztuhl, zachytil totiž podezřelou přítomnost vetřelců. Stál tam, mával ušima, jako by ho zadržela neviditelná stěna. Chobotem nasál vzorek půdy, v tlamě ho bedlivě prozkoumával. Konečně objevil nenáviděný pach.
Hnusem se otřásl, zdvihl chobot do výše, varovně zatroubil a vyrazil na ústup. Druhý se k němu okamžitě přidal, oba se roz běhli jako zapražený pár kočárových koní a majorovi zbývalo pouhých sto metrů.
Jan Cheroot bleskově zaklekl, mušketu zapřel do ramene. V té chvíli lovci nevěřili vlastním očím, protože stařešinův strážce trochu vybočil vlevo. Snad něco vytušil a vlastním tělem letitého obra zastínil.
„Říkáš si o to? Máš to mít!" vztekle řičel seržant, který tímhle manévrem ztratil drahocenné metry. Zazněla rána, rudá krev vystříkla na kůži v oblasti kyčelního kloubu. Slon se stočil napříč, snažil se odlehčit bolestivému zranění na boku. Stařešina se ani neohlédl, zachovával daný směr úprku.
Zouga mohl kulhající zvíře střelit rovnou do srdce, když se přiblížil na pouhých třicet metrů přesto na něj ani nepohlédl. Měl před očima jen obřího samce, tuhle maličkost přenechá Hotentotovi, který si určitě poradí.
V terénu před nimi se objevila proláklina, na druhé straně za ní se tyčila další řada kopců. Slon při běhu po svahu nabral rychlost, vzdálenost mezi lovcem se zvětšovala. Náhle se vřítil do rozbahněného středu úžlabiny, kde se prudce zastavil.
Obrovská váha probořila zatvrdlý povrch močálu, takže zvíře zapadlo až po lopatky. Každý krok doprovázelo savé mlasknutí, když se zoufale snažilo osvobodit.
Zouga rychle dobíhal, zachvacovalo ho nadšení, čímž otupil zmáhající únavu a vyčerpání. V žilách mu opět začal kolovat adrenalin. Opatrně přeskakoval z jednoho travnatého chomáče na druhý, až se ke své kořisti přiblížil na vzdálenost pouhých dvaceti metrů. Stařešina ale dosáhl pevného dna, takže přední nohy už dostal z močálu ven. Stál tu šikmo, záda v celé ploše vystavená lovci.
Udýchaný Zouga jasně viděl vyčnívající obratle páteře, žebra hrudního koše připomínala kostru vikingské lodě. Představoval si i to velké bijící srdce.
Tentokrát nepochybí. Tolik měsíců uplynulo od prvního setkání, teď však jako zkušený lovec dobře věděl kam umístit smrtící zásah. Na tuhle vzdálenost projektil rozdrtí páteř mezi lopatkami a s neztenčenou silou vletí dál do srdce.
Pomalu stlačoval kohoutek, náhle se ozvalo prázdné cvaknutí. Puška opět selhala. Šedivé monstrum právě sklepávalo bahno z těla, pak zamířilo k úpatí nejbližšího kopce.
Zouga též doskočil na pevnou zem, odhodil nepoužitelnou zbraň a nervózně mával na Matouše, který velitelovo tempo neudržel. Opozdil se minimálně o padesát kroků.
„Honem! Dělej!" ječel major a natahoval ruku po druhé zbrani. Musí přece kořist udolat před dosažením hřebenu, z kopce se těžký obr požene neuvěřitelnou rychlostí, čímž mu zmizí v nenávratnu. Pustil se vzhůru s nasazením posledních sil, slonobijku připravenou k výstřelu.
Matouš automaticky popadl odhozenou zbraň a hned ji zručně nabíjel. Vzrušený lovem si nevšiml, že není prázdná, takže pouze přisypával na první kouli další hrst prachu a docpal druhý projektil. Tím z obyčejné pušky nevědomky vytvořil smrtelně nebezpečnou nálož, která mohla zranit či dokonce zabít i samotného střelce.
Samec se už dostával k okraji hřebenu, major se k němu přibližoval. Cítil, jak mu ubývají síly snad vydrží ještě několik minut, než padne. Zase viděl rozmazaně, navíc ho déšť smáčel a téměř oslepoval.
Šedesát metrů před ním se dostal stařešina těsně ke zlomu a předvedl nečekaný obrat. Natočil se bokem, aby pohlédl na pronásledovatele. Tohle Zouga ještě nezažil ani o ničem podobném neslyšel!
Zkušený slon asi prožil mnoho podobných okamžiků, kdy nenávist, po nekonečné věky v srdci střádaná, přebila moudrost. Kolos stál bez hnutí, pouhá silueta proti nízké šedivé obloze.
V tom lovec stiskl spoušť, z hlavně vyrazil rudý plamen. Oba padli. Zouga ztratil rovnováhu zpětným úderem, slon při zásahu olověnou koulí do žeber poklekl na zadní. Revmatické oči se bolestí zatáhly.

Nesvalil se na bok, ale klidně otevřel víčka a zahlédl člověka, toho nenáviděného a zlem zapáchajícího tvora, který ho bez oddechu naháněl celá dlouhá léta.
Náhle se tlustokožec odrazil, valil se dolů podobný kamenné lavině. Útok doprovázel krvežíznivým troubením. Zouga se otočil, prchal. Za ním se chvěla zem.
Matouš stál na svém místě jako přibitý, za což by ho major snad nejradši políbil. Vydržel ve službě i v tak hrůzném okamžiku.
Odhodil u nosiče prázdnou slonobijku a popadl nově nabitou zbraň, aniž by měl nějaké pochyby. Bleskově zalícil. Šedivá hora už na něho téměř padala, kly ho o vlásek minuly, chobot se připravoval k uchopení zlosyna.
Stiskl spoušť. Puška zařvala, hlaveň se roztrhla a oblak hořícího střelného prachu vletěl Zougovi do tváře, kde ožehl vousy i pokožku. Odlomený úderník narazil na kost těsně pod pravým okem, neuvěřitelně mohutný zpětný náraz mrštil majorem tak daleko, že chobot nedosáhl.
V té chvíli se samec zarazil, oslepený divokým výbuchem teprve pak zaostřil zrak a zahlédl domorodého nosiče. Konečně se Matouš probral a rozběhl se!
Chudák loajální statečný Matouš zvíře ho zachytilo, než udělal první tucet kroků. Chobot ho obtočil kolem pasu, pak ho slon vymrštil do vzduchu jako dětský míček. Nosič mrskal rukama i nohama a děsem vřeštěl, troubení samce připomínající únik páry z přetopeného parního kotle však všechno přehlušilo.
Dřív, než nešťastník dopadl na zem, chobot ho zachytil a znovu vymrštil, tentokrát ještě výš.
Zouga se pomalu posadil, pravá ruka mu bezvládně visela podél boku, krev stékala z roztržené tváře. Výbuch ho ohluSil, takže jekot zvířete slyšel jen tlumeně. S údivem zíral na Matouše ve vzduchu. Tentokrát nebohý domorodec dopadl na zem a slon ho začal systematicky likvidovat.
Major se snažil doplazit po kolenou k prázdné pušce, kterou před chvílí odhodil. Ležela od něho snad pět kroků, což v téhle situaci byla téměř nepřekonatelná vzdálenost.
Mezitím se rozzuřený kolos opřel jednou nohou o Matoušův hrudník, žebra zapraskala jako sirky. Potom chobotem uchopil hlavu a urval ji od těla takhle farmář zabíjí slepici.
Kořist odhodil na stranu, právě se kutálela k Zougovi. Stačil zahlédnout, jak věrný sluha mrká očima, když přerušené nervy stále ještě pracovaly. Odtrhl oči od hrůzné podívané, soustředil se na slonobijku. Konečně ji mohl uchopit. Bude ji muset rychle nabít, ačkoliv má pravou ruku k ničemu.
O dvacet kroků dál slon přiklekl k bezhlavému torzu, aby klem probodl oběti břicho.
S velkou bolestí se majorovi podařilo nasypat prach do hlavně, snažil se nerozptylovat.
Monstrum vztekle zdvihlo hlavu, kde na klu vlály zbytky domorodého nosiče. Chobot je začal ovíjet jako krajta zhypnotizovanou kořist.
Zougovi se konečně podařilo vecpat kouli do hlavně a zdravou rukou ji udusat.
Kolos mezitím odtrhával jednu paži, pak druhou ostatky Matouše dopadly na zem.
S každým pohybem tiše hekl, nakonec se majorovi přece jenom podařilo přetlačit pružinu a natáhnout kohoutek.
Slon přiklekl k lidským pozůstatkům a pomalu je rozmazával na rudou kaši.
Zouga se plazil k pahrbku, o který si mohl slonobijku opřít, zatímco tlustokožec pištěl neutuchající zuřivostí. Major se přetočil na břicho, ztěžka pušku ustálil jednou rukou. V očích ho pálil pot, cíl viděl rozmazaně. Přesto se mu podařilo stisknout spoušť.
Samec ztichl. Kouř se rozptýlil a Zouga spatřil pomalu se zvedajícího slona. Kýval se ze strany na stranu, hlavu stahovaly k zemi zkrvavené kly, chobot bezvládně visel jako majorova pravice.
Náhle vydal podivný, smutně bručivý tón kdesi hluboko v hrudi zároveň z druhého zranění začala v pravidelných intervalech vystřikovat krev.
Obr se zvolna natočil k pronásledovateli. Pomalu se šoural jako stařec, konec chobotu se stále kroutil touhou nepřítele smrtelně sevřít.
Major se snažil odplazit, ovšem zvíře bylo rychlejší. Ucítil dotek na kotníku, mohutná hora mu zastínila výhled na nebe. Zděšeně kopl, ale chobot neuvěřitelnou silou nohu obemkl teď ji vyrve z kyčelního kloubu, pochopil s naprostou jistotou.
V poslední vteřině náhle kolos zamručel, naposledy vydechl a uvolnil sevření. Zemřel vestoje. Pak se mu nohy podlomily a svalil se na bok, země se zachvěla. Dokonce i Jan Cheroot, ženoucí se za svým pánem, tenhle otřes zaznamenal.
Zouga si opřel hlavu o zem, zavřel oči a nechal se obestřít blahodárnou temnotou.
Seržant se ani nesnažil majora přemístit. Vybudoval přímo nad ním přístřešek, o kus dál si splétali úkryt nosiči. Když se vůdce konečně probral, pomohl mu usednout.
„Všemohoucí Bože," zachraptěl Zouga poté, co se vzchopil natolik, že mohl navléknout nit do jehly. „Oba kly bych vyměnil za sud skotské!" povzdechl si.
Hotentot přidržoval zrcátko, když si dobitý pán jednou rukou sešíval roztrženou tvář. Dotáhl poslední uzlík, odstřihl nit a padl do zavlhlé kožešiny.
„Radši umřít než pochodovat dál," sykl. „Můžeš si vybrat," uchechtl se mušketýr, aniž vzhlédl od sloních jater a srdce, které právě obaloval žlutým tukem. „Bud vyrazíš s námi, nebo skončíš tady v bahně."
Z hloučku nosičů se ozývaly plačtivé skřeky, domorodci truchlili pro Matouše. Poctivě sesbírali všechny kousky nebohého druha, zabalili je do deky a stáhli provazem z kůry. Zítra ho pochovají s náležitými pohřebními obřady.
Jan Cheroot otáčel špízem nad řeřavými uhlíky. „Nebudou k ničemu, dokud ho nepohřbí! Navíc musíme oddělit kly."
„Dlužím Matoušovi alespoň důstojné rozloučení," šeptl major. „Postavil se útočícímu kolosu tváří v tvář. Kdyby zdrhnul s druhou puškou.," zaúpěl pod náporem bolesti v rameni.

„Byl dobrý ale hlupák," komentoval Hotentot. „Moudrý člověk uteče! Teď pro něho truchlí, zítra za svítání ho budou pohřbívat. A přitom musíme ještě vydolovat kly i z mého úlovku. Pozítří ale každopádně vyrážíme!"
Zouga mezitím pohlížel na kly padlého stařešiny, který od něho neležel dál než dvacet kroků. V duchu odhadoval jejich velikost. „Kolik asi váží?" vyhrkl.
Jan Cheroot pokrčil rameny. „Většího slona jsem v životě nepotkal," přiznal. „Na přesun jednoho klu budu potřebovat minimálně tři muže."
„Určitě má sto kilo!" konverzace odváděla pozornost raněného od bolesti v rameni.
„I víc," odhadoval seržant. „Něco takového už vážně nikdy neuvidíte."
„Máš pravdu podobný kus snad ani na celém kontinentu neexistuje!" Hluboká lítost se smísila s bolestí. Majora zaplavil smutek nad koncem tak nádherného zvířete, zároveň želel i ztraceného života statečného muže, který zemřel společně s obrem.
Přes noc příliš nespal, paže se ozývala. Ještě před rozedněním si pošramocenou ruku zavěsil na pásku, aby se připravil na smuteční obřad. Dva domorodci mu pomohli se postavit, sám se pak dobelhal k úpatí, kde zela prázdná jáma.
Do ní vložili veškeré ostatky nešťastného druha společně se sekerou i kopím a přidali i jídelní misku, aby Matoušova duše přestála dlouhou pouť.
Za pomalého pohřebního zpěvu zakryli rov kameny, aby zabránili mrchožroutům ve vyhrabání pozůstatků. To už byl Zouga na pokraji těžce zmobilizovaných sil. Obrátil se ke svému přístřešku, kde nesmírně vyčerpaný ulehl. Na zotavení má jenom tenhle den, zítra se vyráží na pochod. Zavřel oči, usnout však nemohl. Přetočil se a ucítil pod zády kámen. Vytáhl ho a chtěl odhodit, když cosi zaujalo jeho pozornost.
Šlo o krystal vzhledem připomínal cukrkandl, který v dětství neskonale rád mlsal. Kvůli tomu se samozřejmě nezarazil. Jak nerost v prstech přetáčel, postřehl záblesk. Pozorně si kámen prohlížel, než rozeznal malé šupinky zlata.
Takovému zázraku nemohl uvěřit vždyť celý život toužil po bohatství a náhle svírá v ruce drahý kov jen tak sebraný ze země. Konečně se mu podařilo chraptivě zavolat, krk se mu svíral dojetím.
Mušketýr okamžitě přispěchal.
„Ten hrob," sípěl, „kam pohřbili Matouše jak ho vykopali v tak skalnatém terénu?"
Jan Cheroot zavrtěl hlavou: „Jáma už tam byla. A spousta dalších všude okolo."
Zouga jenom zíral. Válí se tady po zlatě a málem ho přehlédl. Horečně začal gestikulovat. „Honem!" nařizoval. „Musím se na ně podívat."
Opřel se o malého Hotentota, aby překvapivý nález ohodnotil. Pak se dobelhal zpátky a veškeré podrobnosti zachytil do deníku. Naleziště pojmenoval Harkness Mine na počest starého Torna.
Zaznamenal průběh zlatonosné žíly, odhadl výnos na dvě unce ryzího zlata z tuny křemene.
Dávní zlatokopové vyrubali čtyři šachty do úpatí kopce, psal téměř nečitelně levou rukou. Menší člověk se v nich může pohybovat jen po čtyřech k téhle práci možná využívali dětí. Jakmile se však dostali na úroveň spodní vody, dílo se zaplavilo, takže ho opustili. Moderními metodami by se určitě vytěžilo podstatně víc.
Ležím vlastně na zlaté matraci, připadám si jako král Midas. Ovšem stejně jako on pravděpodobně nebudu mít z nalezeného pokladu moc velký užitek, postěžoval si.
Přestal psát, musel si ohřát ruku u kouřícího ohně. Skutečně se nechal unést, přesto vzdychl a pokračoval dál.
Zakopal jsem velké množství klů na různých místech v téhle zemi, získal pětadvacet kilo zlata a objevil zlatou žílu, sesumíroval hlavní úspěchy. Bohužel si za to nemůžu koupit ani hromádku střelného prachu, natož léky na utržená zranění.
Až zítra zjistím, jestli mám dostatek síly k dalšímu pochodu nebo mi osud určil zůstat tady s Matoušem a skoleným stařešinou, jako mými jedinými druhy.
Jan Cheroot s ním dlouho třásl, než se probudil. Nořil se snad až na dno hlubokých temných vod. Okamžitě pochopil, že pochmurná předpověď včera zapsaná do deníku se plní. V nohách neměl sílu, rameno i paže mu ztuhly.
„Nech mě tady," vztekal se, zatímco ho mušketýr posazoval. Pak ho donutil vypít vřelou polévku z morku sloních kostí.
„Nech mi tu jednu pušku!"
„Tady," ignoroval příkaz Hotentot a cpal do něho bílý prášek. Zouga se chininem málem zadusil. Pak ho dva nosiči zdvihli.
„Ten šutr tady nechám," máchl rukou seržant ke kamennému sokolu. „Oba vás neuneseme."
„Ne!" syčel major. „Pokud půjdu, socha musí se mnou!"
„Jak?"
Odstrčil pomocné ruce.
„Normálně po svých," prskal. „A vy ponesete sokola!"
Ten den nezvládli ani pět mil, naštěstí zítřek pro ně přichystal slunce. Jakmile si Zouga vyhřál svaly, dokázal zrychlit. Večer si mohl zapsat do deníku dvojnásobek překonané vzdálenosti. Utábořili se v otevřené krajině. Těsně před rozedněním se bez pomoci vyvlekl z přikrývek, prošel mezi trnitou ohradou a zastavil u prvního stromu. Tam si ulevil. Moč už měla temně žlutou barvu, chinin přece jenom svůj úkol splnil. Brzo bude zdravý!
Pohlédl na oblohu, spatřil mraky. Zase se schyluje k dešti. Měli by bez váhání vyrazit. Chtěl se otočit, když zaregistroval pohyb v trávě.
Uviděl podivná pera, snad hejno divokých pštrosů probíhá okolo. Náhle si však uvědomil, že po rozlehlé pláni se porost kývá, jako by se tu ve dvou proudech valilo obrovské množství opeřenců.
Pořád nic nechápal rozespalý se opíral o klacek. Pohyb jakoby obkroužil celý tábor, poté všechno ztichlo. Možná mu z horečky zůstaly ještě halucinace. Náhle se ozvalo tiché a melodické písknutí, tráva se opět rozšuměla.
Teď už naprosto jasně rozeznal sněhově bílá pštrosí pera, k nim se bohužel přidaly dlouhé oválné štíty potažené

černobílou hovězí kůží. Matabelci!
Ztuhl. Instinkt ho varoval jakýkoliv pohyb znamenal okamžitou smrt. A to zrovna teď, když uvěřil v konečné zotavení.
Snad je jich stovka, ne, dvě stě! V plné válečné zbroji, široké asagaje odrážely paprsky vycházejícího slunce.
Neprodyšně je obklíčili formací tvaru býčích rohů, což patřilo k té nejspolehlivější taktice bojovného kmene.
Impi na hranicích říše krále Mzilikazi všechny zabíjejí, psal přece Tom Harkness.
Přesto se vzpřímil a vykročil vpřed. Zdvihl zdravou ruku, dlaň stočenou k nepříteli.
„Jsem Angličan. Velitel armády královny Viktorie. Mé jméno je Bakela, syn Manali, syn Tshedi přicházím v míru!“
Z útvaru vystoupil domorodec, vyšší než Zouga pštrosí pera z něho dělala giganta. Posunul štít bokem, stál tu jak gladiátor.
Nad loktem zdobily paži konce volských oháněk, každou obdržel od krále za akt statečnosti. I krátkou sukýnku měl jimi pokrytou. Kulatou tvář, tak typickou pro lid Nguni, hyzdil jen široký nos. Hlavu držel vzpřímeně, nesl se jako šlechtic.
Chmurně se na majora podíval, pohledem přejel potrhané oblečení i špinavé obvazy na ruce. Nakonec bedlivě prostudoval obličej: ohořelé vousy cizince ladily s puchýři na rtech a nateklou tváří hrající všemi barvami.
Rozchechtal se.
„A já jsem Matabele,“ prohlásil, „Induna dvou tisíc bojovníků. Jmenuju se Gandang, syn krále Mzilikazi, syn nebes, syn Žulu přicházím s ostrým kopím a s hněvem v srdci!“
Robyn Ballantyneová odhalila už během prvního dne pochodu, jak silně přecenila otcovu navracející se sílu. Bratr asi ze zkušenosti správně odhadl pravý stav nemocného na rozdíl od ní, vystudované doktorky. Tohle pomyšlení ji hnětlo. Nejednou od rozchodu se Zougou zaznamenala zvláštní pocit sourozenecké rivality.
V poledne musela uznat, že Fuller Ballantyne až nebezpečně zeslábl. Naprosto vysušená pokožka mu přímo žhnula. Navíc pohyb nosítek rozbouřil hojící se končetinu, která groteskně otekla. Pacient při sebemenším dotyku velice naříkal.
.leden z nosičů dostal za úkol vyrobit z kůry stromů kryt na nohu, aby ji těžká kožešina dotekem nedráždila. Mezitím otci přikládala chladivé obklady na čelo a přitom konverzovala s Holubičkou i mašonskou ženou ve snaze přijít na jiné myšlenky.
„Možná bychom mohli zůstat v jeskyni, ale kdoví, na jak dlouho?“ vyslovila své myšlenky nahlas. „Za chvíli přijdou deště a záplavy nás odříznou. Ne, musíme naopak zvýšit tempo bohužel nevím, jestli to táta vydrží.“
Druhý den však otec opět vypadal lépe, horečka poklesla, a tak zvládli celodenní postup. Naneštěstí večer se jeho stav zase zhoršil, při prohlídce nohy ji zarazilo podivné zabarvení kůže kolem vředů přičichla k obvazu a hned si vzpomněla na neustálá varování profesora medicíny u Svatého Matouše. Nešlo totiž o obvyklý puch hnisu, rozeznala mnohem horší odér hnijícího masa. Obvazy okamžitě hodila do ohně.
Podrobně začala prozkoumávat celou končetinu. Skutečně našla na vnitřní straně stehna šarlatové linky táhnoucí se až do třísel. Navíc chorý žádné dotyky na noze nevnímal.
Snažila se uklidnit, snad namáhavý transport zapříčinil tuhle nečitelnost. Ale proč? Odpověď na otázku najít nemohla.
Přece otcův stav stabilizovala, takže jediným důvodem ke změně bylo drncání nosítek.
Vinila sama sebe, opravdu měla bratra poslechnout. Vlastnímu tátovi přivodila plynatění odumřelé tkáně! Možná se mýlí? Bohužel ne! Tyhle symptomy se splést nedají. Musí pokračovat v pochodu a doufat, že dosáhnou civilizace, než choroba dostoupí k nevyhnutelnému zlomu. Ale pravděpodobně i tahle naděje je pouze zbožné přání.
Ráda by oplývala filozofickým nadhledem svých bývalých kolegů, který akceptovali při marném boji s vítězící chorobou či zraněním. Jenže v tomhle případě šlo o milovaného tátu.
Pro změnu dala na končetinu horký obklad, ačkoliv dobře věděla, že jde pouze o patetické gesto. Jako by chtěla zadržet mořský příliv hradbou z písku. Ráno se noha zdála být na dotek chladnější, ale zůstávaly na ní otisky zkoumajících prstů. Puch zesílil.
Při celodenním pochodu upadl nemocný do komatózního spánku, Robyn kráčela vedle nosítek. Už nadšeně nerecitovala žalmy a chvály Všemohoucímu, jen v duchu děkovala Bohu, že otec utrpení nevnímá!
Pozdě odpoledne narazili na širokou stezku spojující východ a západ. Juba propukla v pláč, protože dobře poznala Hyení cestu. Zachvátily ji hrůzné vzpomínky.
Po chvíli však objevili opuštěné rozpadající se chýše, které snad používali otrokáři. Tady doktorka nařídila rozbít tábor. Ponechala u nosítek domorodou ženu s Holubičkou, sama si s sebou vzala starého Karangu. Takhle vyznamenán si už zase vykračoval jako páv, dokonce se vyzbrojil dlouhým kopím. Po dvou mílích stezka zamířila vzhůru, k sedlu v dálce mezi kopci.
Tady získala nezvratné důkazy, že jde skutečně o cestu otroků. O pár kroků vedle v trávě našli dvojité jařmo zhotovené z vidlice větví, nahrubo přitesané sekerou.
Dlouho studovala veškeré zakreslené náčrtky v otcově deníku, takže tenhle příšerný předmět okamžitě identifikovala.
Při nedostatku otrokářských řetězů a pout využili jha upevněného na krk dvou otroků, kteří pak vedle sebe pochodovali, jedli, spali i vyměšovali.
V blízkosti nalezla i pár vybledlých kostí, které hyeny a supi přehlédli. Mučící nástroj jako by vyzařoval děsivou zlobu, takže se neodhodlala vzít dřevo do ruky. Pouze se krátce pomodlila za člověka, jenž na tomhle místě zemřel. Teď měla jistotu, žejsou na Hyení cestě.
Po návratu do kempu se poradila s hotentotským desátníkem a starým Karangou, Holubička samozřejmě seděla vedle ní.
„Otrokáři tudy neprošli už mnoho dní,“ stařec dvakrát vztyčil všechny prsty na rukou.
„Kterým směrem táhli?“ chtěla vědět doktorka. Konečně začala stopařským schopnostem starce bezmezně důvěřovat.
„Tam, kde vychází slunce zatím se nevrátili.“

„Má pravdu," překvapivě souhlasila Juba. „Otrokáři prošli s poslední karavanou před obdobím dešťů. Teď už obchod skončil, protože řeky jsou plné. Hyení cesta zaroste trávou, než zase nastane sucho."
„Takže jsou před námi," uvažovala Robyn. „Když vyrazíme za nimi, můžeme je dohnat?"
Hotentotský desátník zavrtěl hlavou. „Ne, madam! Mají náskok několika týdnů."
„Potom je tedy potkáme v případě, že otroky prodali a budou se vracet."
Velitel mušketýrů přikývl, takže doktorka položila další otázku: „Jste schopni nás ubránit, když se otrokáři rozhodnou k útoku?"
„Já a moji muži," Hotentot vstal a hrdě se vzpřímil, „se můžeme vyrovnat celé stovce špinavých otrokářů!" Po krátké odmlce pokračoval: „A vy, madam, přece střílíte jako chlap!"
Robyn se usmála. „Tak dobře, půjdeme tudy až k moři."
Desátník se blaženě zašklebil. „Mám až po krk téhle země i všech divochů. Stýská se mi po Stolové hoře, kde konečně v domově pod ní spláchnu prach v hrdle tvrdým Kapským kouřem."
Vůně mrchožrouta vedla přímo k otevřenému přístřešku uprostřed tábora. Postupoval opatrně, břicho téměř vláčel po zemi. Přibližoval se, dostával se do hrozivě nebezpečné blízkosti.
Statný hyení samec téměř vypelichal, hlavu mu zdobily jizvy, uši potrhaly trny a jiní mrchožrouti, když se rvali o hnijící těla lidí či zvířat. Pysky měl ohrnuté, žluté tesáky svítily kdysi natržená tlama si udržovala výsměšný úšklebek. Mnohaletým užíváním se mu zuby ubrousily, takže už nemohl chroupat kosti a smečka ho zavrhla. Navíc několik dlouhých týdnů žádnou mrtvolu nenašel, ani chcíplé zvíře. Pochutnal si pouze na čerstvém šakalím a paviáním lejnu, k tomu zakousl myšku a vše zapil odloženým pštrosím vejcem, z něhož vytryskl žlutavý gejzír shnilé močky. Stále čenichal s hlavou u země, hledal jakékoliv odpadky.
Postupoval promyšleně kupředu, z kůže vychrtlého těla vzadu vyčnívala typicky sražená páteř. Ačkoliv trpěl hladem, udržoval si téměř metrovou výšku a váhu okolo sedmdesáti kilogramů.
Vítr mu donesl vůni až do nozder. Neomylně rozlišil kouř a přítomnost člověka od nádherně svůdného znamení lahodné potravy. Sliny mu začaly odkapávat z koutků, tvořily stříbrné řetízky. Radostně poskočil a houpavým klusem vyrazil k vábnému zdroji nasládlého odéru: zachytil totiž puch hnijícího masa nohy zachvácené snětí!
Zalehl jako pes nedaleko tábora. Hlavu si položil na přední tlapy, chlupatý ocas stočil pod břicho. Sledoval aktivitu u ohně.
V šeru náhle zahlédl menší lidskou bytost mířící k nedalekým kravinám. Okamžitě chtivě vyrazil, ale Juba se vyprázdnila velice rychle a vracela se zpátky. Hladovec alespoň slupnul vše, co tam nechala. Tím rozdmýchal svůj apetýt. Teď se mohl nadechnout a vydat typický skřek, na který si už všichni v kempu dávno zvykli. Oznámil tak začátek lovu.
Ještě vyčkal, až ruch ustane a ohně zmírní svou záři. Potom se vplížil do ležení.
Dvakrát ho vyděsil nějaký zvuk, takže honem zmizel v buši, kde opět sbíral odvahu. Teprve kolem půlnoci našla šelma dostatečnou mezeru v trnitém oplocení, kudy se mohla protáhnout.
Robyn upadla do spánku hned vedle nosítek, stále oblečená. Seděla u otce a přemohla ji únava i pocit viny.
Probrala se jekotem. V táboře vládla naprostá temnota, v první chvíli měla dojem, že její něco zdálo. Rychle vyskočila nebyla si jistá, kde vlastně je. Udělala krok a zakopla. Rozhodila ruce, dotkla se čehosi chlupatého. Smrdělo to výkaly a smrtí, k tomu se ještě přimísil puch z nemocné nohy.
Hystericky zavřeštěla, ale zvíře jen zavrčelo. V čelistech svíralo otcovu zapáchající nohu. Lidské výkřiky probraly osazenstvo tábora, kdosi okamžitě vhodil suchou trávu do žhavých uhlíků. Plameny ozářily celé prostranství.
Obrovská hyena vlekla Fullera Ballantynea pryč, doktorka slyšela, jak čelisti mrchožrouta drtí kost. Tenhle zvuk ji probral. Vztekle popadla sekeru a máchla po vetřelci. Ozvalo se zavytí. Ovšem hyena kořist nepustila.
Postupovala dál, takže Robyn k ní znovu přiskočila. Tentokrát mrchožrout chňapl po sekeře a zakousl se do topůrka.
Obrovské kulaté oči žlutě zářily, tesáky zacvakaly jako kovové čelisti lovecké pasti. Vytrhl jí zbraň z ruky, pak se opět chopil bezvládného těla. Rychle ho vlekl ven, neboť slavný cestovatel nevážil víc než dítě.
Se zoufalým voláním o pomoc se doktorka snažila zachytit otce za rameno, zatímco se mu hyena zakousla do břicha.
Začali se přetahovat, šelma zuby rvala kůži z bezvládného těla.
Hotentotský desátník konečně doběhl s mušketou, oblečený jen v kalhotách.
„Dělej!" vřískla Robyn. Hyena se už dostala k trnité barikádě, doktorce ujížděly nohy v písku a nebyla schopná tátu udržet.
„Nestřílej!" vyjekla zoufale. Vždyť pacientovi hrozilo stejné nebezpečí jak od zbraně, tak od šelmy.
Desátník tedy udeřil mrchožrouta pažbou do hlavy. Ten kořist upustil, vrozená zbabělost přebila lačnost. Raději se otočil, proběhl mezi trny a zmizel v temnotě.
„Ach, milosrdný Bože," šeptala Robyn, když přenášeli otce zpátky k nosítkám. „Copak už nevytrpěl dost?"
Fuller Ballantyne noc přežil, ale hodinu před svítáním ztratil vědomí. Potom i kontakt se životem.
Legenda zmizela, Robyn tomu nemohla uvěřit. Bolestně omámená omývala křehoučké tělo, hrůzně potrhané a napůl uhnilé. Musela tátu připravit na pohřeb.
Pochovali ho pod vysokým stromem mukusi. Dcera sama vyryla do kůry důležitou informaci:

FULLER MORRIS BALLANTYNE
3. listopad 178017. říjen 1860
V té době žili na Zemi obři.
Přála si tahle slova vytesat do mramoru, chtěla otce balzamovat a dopravit zpátky, kam patří, do Westminsterského opatství. Zasloužil by přece vážnost i po smrti s jeho dosaženými úspěchy by se měl seznámit každý, uvažovala. Zatím však na ni doléhal jen smutek a svíravý pocit viny.

Tři dny strávila v tomhle táboře vedle Hyení cesty, kdy seděla u čerstvého pahrbku hlíny pod stromem. Ani Holubičku, ani starého Karangu k sobě nepustila potřebovala být sama!
Posledního dne poklekla vedle hrobu a nahlas pronesla: „Při tvé památce, drahý otče, přísahám, že svůj život zasvětím téhle zemi i lidem zde žijícím: Půjdu ve tvých stopách!“
Potom vstala a sevřela rty. Čas truchlení skončil. Teď už volala povinnost! Po Hyení cestě musí dorazit k moři, aby jako očitý svědek obvinila před celým světem všechny ty, kteří tuhle trasu hrůzy používali.
Když lvi vyrazí na lov, kořist jako by jejich záměr vycítila. Při pastvě antilopy posedne neklid, velice často pohazují hlavou ozdobenou rohy a ztuhnou ve svém typickém postoji. Pouze trychtýřovité uši se trhavě natáčejí, potom, jako by někdo hodil kostky, přearanžují postavení stáda. Nervózně poskakují, odfrkují tuší nebezpečí, neznají však zdroj.
Starý Karanga vlastnil podobný instinkt coby mašonský hovnožrout představoval také kořist. Proto nepřátele zaregistroval jako první. Zmlkl, pokukoval do dáli a nervozitu přenesl i na nosiče.
Robyn si všimla, že u cesty sebral odlomené pštrosí pero a pochmurně si ho prohlížel. Cosi přitom mumlal. Asi ho neztratil pták.
Večer se o své pochybnosti s doktorkou rozdělil.
„Jsou tady, zabíječi žen a únosci dětí.,“ plivl furiantsky do ohně.
„Jsi pod mou ochranou,“ ujišťovala ho. „Ty a všichni členové téhle výpravy!“
Dalšího varování se jim už nedostalo, protože těsně před svítáním se Matabelci objevili. Neprodyšně obklíčili tábor, v paprscích vycházejícího slunce se blyštily asagaje. Během noci zmizel Karanga i nosiči. S výjimkou Hotentotů zel tábor prázdnotou.
Ti vyčkávali v plné pohotovosti za trnovým ochranným prstencem, muškety připravené, bajonety nasazené.
Matabelci stáli v tichosti, připomínali sochy vytesané z černého mramoru. Snad jich jsou tisíce, děsila se Robyn, ačkoliv chápala, že jde pouze o bujnou fantazii násobenou nedokonalým osvětlením. Stovka, nejvíc dvě stě, odhadla střízlivě.
Juba za ní zašeptala: „Jsme v bezpečí, Nomuso. Nenacházíme se ve Spáleništi, nezabijí nás!“
Doktorka si přála, aby Holubička měla pravdu. Otřásla se nejenom ranním chladem.
„Podívej, Nomuso,“ uklidňovala ji dívenka dál. „Mají s sebou mladé nosiče, někteří z nich nesou i zbraně. Kdyby chtěli zaútočit, nebudou se zatěžovat břemenem.“
Tenhle důvod musela Robyn uznat. Všimla si i válečníků se zrezivělými mušketami na ramenou. Hned si vzpomněla na dědovy zápisky ohledně podivného zvyku Matabelců odkládat při útoku palné zbraně, neb jim nedůvěřují. Zůstávali přece jenom věrní asagajům svých předků, jejichž použití zdokonalil sám velký ČakaZulu.
„Jen se podívej, co všechno ti mladíci nesou na hlavě,“ špitla Juba. Když však doktorka rozeznala otrokářský obchodní artikl, obavy vystřídal vztek.
„Otrokáři!“ sykla. „Bože můj, vždyť ty právě hledáme! Vracejí se od dokonané špinavé práce. Holubičko, schovej se!“ přikázala.
Se zadovkou Sharps u boku prošla mezerou v trní a nejbližší bojovníci spustili štíty. Překvapeně na ni zírali. Tohle gesto potvrdilo pravdivost dívčiných odhadů.
„Kde je Induna!“ vykřikla hlasem plným zášti. Ve vojenském útvaru zašumělo a najednou se před ní objevil pohledný muž tak úžasný zjev v životě neviděla!
Držel se vzpřímá a důstojně, vyvěrala z něho pýcha válečníka zoceleného bitvami, pokrytého vyznamenáním. Postavil se před ni a chladným hlasem tiše promluvil. Tón zvyšovat nemusel.
„Kde máš manžela, bílá ženo?“ chtěl vědět. „Nebo otce?“ „
„Mluvím za sebe a za naši výpravu!“
„Ale vždyť jsi jenom žena,“ odporoval Induna.
„A ty jsi otrokář,“ odsekla Robyn, „obchodník se ženami a dětmi!“
Bojovník se na chvíli zarazil, pozdvihl hlavu a melodicky se rozesmál na celé kolo.
„Nejenom žena, ale navíc ještě podezřele statečná,“ chechtal se.
Posunul si štít na bok, prošel kolem ní. Byl tak vysoký, že se musela vytáhnout na špičky, aby na něho pohlédla.
Kráčel jako šlechtic. Svaly se mu pod blyštivou kůží napínaly, peří v čelence poskakovalo. Válečné přívěsky na nohou rachotily při každém kroku.
Vešel do nitra kempu, kde podle doktorčina pokynu hotentotský desátník pozdvihl zbraň, jako by vzdával čest.
Induna přejel zpytavým pohledem tábor, pak se opět rozesmál.
„Nosiči vám zdrhli,“ poznamenal. „Mašonští šakalové ucítili opravdové muže už den pochodu dopředu!“
„Jakým právem vstupujete do mého kempu a děsíte mé lidi?“ zeptala se Robyn.
Otočil se k ní. „Jsem králův člověk, pohybuju se ve službách panovníka!“ Zatvářil se, jako by tohle vysvětlení bohatě stačilo. Vždyť Gandang je Induna, syn krále Mzilikazi, nejvyššího vládce všech Matabelců i podmaněných kmenů.
Matka, čistokrevná Zanzi ze starého dobrého rodu na jihu, bohužel coby mladší vladařova manželka nepatřila k elitě, takže Gandang nikdy nemohl dosáhnout otcova postavení.
Přesto se řadil k jeho oblíbencům. Mzilikazi totiž nevěřil téměř žádnému svému potomku, ani většině ze stovek vlastních manželek. Tomuhle však důvěřoval. Tenhle syn byl pohledný, chytrý a statečný válečník, zároveň striktně dodržoval kmenový zákon i zvyky. Navíc velice často osvědčoval bezmeznou loajalitu králi.
Za slavné skutky ho nejenom ověnčili volskými oháňkami, ale už ve čtyřiadvaceti letech se stal nejmladším kandidátem na post velitele ozbrojeného sboru. Jako Induna získal čelenku a místo v radě starších, kde mu pozorně naslouchaly i prošedivělé hlavy.
Letitý král postižený dnou se prakticky se všemi důležitými úkoly obracel přímo na svého favorita. Když se dozvěděl o

zradě, jíž se dopustil jeden Induna velící strážcům jižního a východního Spáleniště, okamžitě si předvolal Gandanga, věrného syna. ,“Bopa, syn Bakwega, je zrádce!“
Vysvětlováním vydaného příkazu prokazoval otec nejvyšší náklonnost.
„Napřed vykonával svou povinnost, provinilce zabíjel. Pak ho posedla neskonalá hrabivost a místo likvidace je začal prodávat na východě jako dobytek. Kupovali je od něj Putukezi i Sulumani. Mně ale nahlásil smrt viníků,“ stěžoval si panovník na zrádcovo spolčení s Portugalci i Araby a posunul se, aby odlehčil bolavě oteklým kloubům.
„Hamižnost zachvátila všechny, takže začali vyhledávat další dobytek k prodeji. Dokonce prováděli nájezdy až za Spáleniště
Gandang, klečící před otcem, překvapeně sykl. Tohle přece jasně odporovalo všem kmenovým zákonům a zvykům. Vždyť mašonské kmeny za Spáleništěm patřily coby „dobytek“ jen králi. Nájezdy na ně se mohly provést pouze z příkazu panovníka. Vykonat něco podobného o vlastní vůli patřilo k nejhorší formě zrady.
„Ano, můj synu,“ souhlasil s rozhořčením potomka. „Hrabivost u něj však nezná mezí. Začalo se mu stýskat po tretkách a celkách, které dostával od Sulumani. A protože mu pramen mašonského dobytka náhle vyschl, obrátil se dokonce na svůj vlastní lid!“
Král ztichl, ve tváři se mu zračil hluboký zármutek. Ani jako despota a tvrdý vykonavatel nejhorších trestů něco takového nedokázal pochopit.
„Bopa ke mně vysílal posly, podle nichž obviňoval mé poddané, některé dokonce i z krve Zanzi, ze zrady, jiné z čarodějnictví, další z krádeže v královských stádech. Vydal jsem příkaz k zabití viníků, ale on opět neuposlechl a hnal své stádo na východ po cestě, kterou si otevřel. Takhle těla mých poddaných nespočinou v rodné zemi, jejich duše bez domova budou bloudit cizím světem navždy.“
Tak hrůzný osud si ani král nedovedl představit, jen sklopil hlavu a vzdychl.
„Vezmi své kopí, můj synu, a až ho zabiješ, vrať se!“
Když se Gandang začal pozpátku plížit z královy přítomnosti, zarazil ho ještě zdvižením prstu.
„Až Bopa zemře, ty i tvoji spolubojovníci získáte právo na ženy!“
Na tohle povolení Gandang čekal už tolik let. Konečně má nadosah možnost se oženit. Vyhrkl veškeré předepsané chvály a dokončil formální odchod.
Gandang, loajální syn, splnil otcovy rozkazy. Své kopí rychle přenesl napříč Matabelelandem až ke Spáleništi. Pokračoval dál po Hyení cestě, dokud nepotkal skupinu, které velel Bopa. Vraceli se s bohatou odměnou za prodané soukmenovce.
Ke střetu došlo přesně v sedle žulových kopců, ani ne den pochodu vzdáleném od místa, kde ho právě teď osočila ze zločinu Robyn Ballantyneová. Vždyť před chvílí zvolal Ngidla! Jedl jsem!, když zrádci vrazil kopí mezi žebra a probodl srdce. Krev vytryskla a potřísnila mu štít, všichni Bopovi stoupenci padli.
Proto se upřímně rozesmál tomu, že ho nazvala otrokářem.
„Jsem ve službách krále,“ opakoval. „Co tady ale děláš ty, bílá ženo?“ Z dětství si pamatoval tyhle podivné lidi, s kterými impi daleko na jihu bojovali a nakonec museli couvnout na sever, do kraje zvaného nyní Matabeleland. Gandang se sešel pouze s jedním či dvěma bílými muži. Patřili mezi otcovy návštěvníky ve velkém kraalu v Thabas Indunas, buď cestovatelé, obchodníci nebo misionáři, jimž král dovolil překročit striktně chráněnou hranici. Neustále je podezíral, nelíbily se mu blýskavé tretky, s nimiž obchodovali. Také neměl rád ten přísemný zvyk, kdy všude, kudy prošli, ulamovali kousky skály. A už vůbec nesnášel vyprávění o nějakém bílém mocnáři žijícím na nebesích, což vypadalo na těžkou konkurenci pro Nkulukulu, velkého boha všech Matabelců.
Pokud by tuhle ženu s celou výpravou objevil ve Spáleništi, bez váhání by uposlechl dané příkazy a zlikvidoval je. Našel je však dobrých deset dní pochodu od hranic království, takže ho pudila jenom zvědavost. Na druhé straně zase spěchal, aby včas i donesl otci zprávu o splněném úkolu.
„Co je tvým cílem, ženo?“
„Přišla jsem zvěstovat vůli naší velké královny Viktorie, která už nedovolí prodávat lidské bytosti jako dobytek za pár korálků. Tohle zlo musím zničit!“
„Na to jsou přece chlapi,“ usmál se Gandang. „A navíc jsem už úkol splnil.“
Ta žena ho opravdu překvapovala, kdyby měl dost času, s radostí by ji víc poškádlil. Otočil se k odchodu, když jeho pozornost upoutal pohyb v nedaleké chýši. Bleskovým skokem, neuvěřitelně rychlým na tak vzrostlého člověka, vnikl dovnitř. V okamžiku vytáhl Jubu, držel ji za zápěstí. Zamračeně si dívku prohlížel.
„Jsi z kmene Matabele?“ suše nadhodil.
Zděšeně sklonila hlavu, temná kůže jí hrůzou zešedivěla. Chvíli Robyn připadalo, že se děvče zhroutí.
„Mluv!“ rozkázal vznosně. „Jsi Matabelka!“
Holubička k němu vzhlédla, sotva slyšitelně zašeptala: „Ano, z krve Zanzi.“
Zatímco na ni válečník zamyšleně pohlížel, zdvihla hlavu a nasadila statečný výraz.
„Jsem Juba, dcera Tembu Tebe.“
„Ten i všechny jeho děti zahynuli na příkaz krále!“
Zavrtěla hlavou. „Tátu zabili manželky a děti však zmizely v zemi Sulumani, kdesi za mořem. Já jediná se zachránila.“
„Bopa!“ opovržlivě odtrkl Gandang. „Možná tvého otce odsoudili omylem, protože Bopa úmyslně obžalovával nevinné.“
Holubička neodpověděla, ale v nastalém tichu si Robyn všimla, jak se její postoj změnil. Provokativně se zhoupla v bocích, přivřela oči a trochu pootevřela rty.
„Čím je pro tebe ta bílá žena?“ trochu chraptivě zjišťoval Induna. Pořád svíral drobné zápěstí, dívka se vytrhnout nechtela.

„Stala se mi matkou," informovala ho. Veliký vojevůdce na ni pohlédl a Holubička chytře pohnula ramenem, aby vylepšila úhel ňader.
„Jsi s ní tedy ze své vlastní vůle?" ujišťoval se. Přikývla. Dívku pustil a otočil se k Robyn s uštěpačným výrazem ve tváři.
„Otrokáři nejsou odtud daleko, bílá ženo. Najdeš je v nejbližším horském sedle."
Zmizel tak rychle a potichu, jak se objevil, i se svými bojovníky. V mžiku se temný útvar válečníků doslova vypařil.
Starý Karanga patřil k prvním, kdo se vrátil do tábora.
„Kdes byl, když jsem tě potřebovala?" přivítala ho doktorka.
„Nomuso, nemohl jsem se spolehnout na svou náturu. Kdoví, co bych těm matabelským psům udělal!" kasal se, ale do očí jí nepohlédl.
Do hodiny se všichni připlazili z úkrytů na nejbližších kopcích a velice snaživě zdolávali přípravy na další pochod v opačném směru, než zmizeli impi.
Leželi tu rozházeni jako pokroucené listy po prvním podzimním vichru. Gandang nelhal. Téměř každý z domorodců měl smrtelné rány v hrudi či krku, což dokazovalo, že bojovali do posledního dechu jako Matabelci.
Však také vítězové rozřízli břicha padlých coby odměnu za statečnost tím dovolili duchům odejít. Mezitím supové nadšeně ocenili takovouhle pozornost, poskakovali po mrtvých, rvali se o kusy vnitřností.
Na okolních stromech seděli další, pomalu trávili první hltavá sousta a připravovali se na pokračování hostiny.
Malá karavana postupovala pomalu, bez jediného slova, fascinovaná hrůzou z úděsného divadla. Hned po překonání sedla zrychlili krok, nikdo se ani neohlédl. Konečně dorazili v údolí k potoku, kde Robyn nařídila rozbít tábor.
Společně s Jubou odešly k nejbližší tůňce, aby ze sebe smyly puch smrti. Doktorka se ponořila až po pás, nechala si malý vodo pád bušit do hlavy, chtěla se zbavit příšerných obrazů zmaru. Holubička tím, co spatřila, nijak netrpěla: byla totiž dávno zvyklá na různorodou formu násilné smrti. Radostně si hrála ve vodě, stříkala na všechny strany.
Po chvíli Robyn koupel přerušila a dobrouzdala se k břehu, kde si na mokré tělo oblékla košili a kalhoty. V takovémhle vedru oděv vysuší za pár minut. Zatímco si upravovala vlasy, volala dívku z vody.
V jakési vzpurné náladě si Holubička tiše prozpěvovala, trhala kvítka popínavé rostliny visící nad ní a výzvu ignorovala. Pletla si z nich věneček. Doktorka se otočila, vyšla po břehu nahoru a zamířila k táboru.
Až teď se dívka zarazila, nebyla si jistá, proč vlastně neposlechla, a samota ji trochu lekala. Stále se nemohla vyrovnat s pubertálními návaly, nerozuměla sama sobě. Pohodila však hlavou a vrátila se ke svému zpěvu i hře.
Nad břehem, ve skrytu křovisek, se potichu jako leopard pohnula postava, která dívku sledovala. Vlastně tady stál celou dobu, co se obě ženy koupaly. Porovnával jejich nahotu tu ubohou bledost oproti svůdně blyštivé černi, pohublou kostnatou postavu s nádherně pučícím mládím, téměř chlapecké boky s úžasně vypuklou pánví, která bude rodit nádherné syny.
Gandang dobře věděl, že návratem podél stezky poprvé zanedbává dané povinnosti. Dávno by už měl být v čele svých impi ženoucích se na západ k domovu. Ovšem tomu šílenému volání krve nemohl odolat. Zastavil tedy oddíl ozbrojenců a sám se pak vrátil.
Kradu králův čas zrovna tak jako Bopa jeho dobytek, rozumoval. Ve skutečnosti jde o malou část jednoho dne, zatímco jsem otci obětoval roky rozhodně mě za to nepokárá.
V duchu však připouštěl možnost hlubokého omylu. Ať oblíbenec nebo ne, Mzilikazi znal jen jediný trest za neposlušnost smrt!
Riskoval vlastně život, když chtěl dívku znovu spatřit. Mohla ho klidně potkat smrt určená zrádcům, pokud by někdo prozradil Gandangův styk s dcerou popraveného zrádce.
„Kolik mužů si vykope vlastní hrob s umthondo," podivoval se, zatímco vychutnával skvostný pohled. Hlavně aby neodešla s tou bledulí, snažil sejí na dálku vnutit sílu své myšlenky.
Matabelce symbolem bohatství a plodnosti. Mezi všemi však vynikal ten nejúžasnější kus královych stád, Chawala. Telepatie snad pomohla, dívka si navíc prozpěvovala píseň, kterou si on sám pamatoval z dětství.
Konečně Juba vyšla na břeh, zády k němu se ohnula, aby setřela kapky z nohou. Gandang jen hlasitě zamlaskal nad tou krásou. Bleskově se otočila, celá vyděšená.
„Vidím tě, Jubo, dcero Tembu Tebe," spokojeně pronesl.
V dívčiných očích došlo ke změně: zazářily, připomněly paprsky slunce v misce medu.
„Jsem vyslanec krále a vyžaduju přednost na cestě," prohlásil a dotkl se jejího ramene. Zachvěla se, dokonce jí naskočila husí kůže.
Přednost cesty patřila ke zvykům z jihu, z pravlasti na břehu moře. Stejnou větou žádal Senzangakhona pozornost u Nandi, té nejsladší. Ale nerespektoval zákon a přes zákaz protrhl zapovězený závoj. Z tohohle přečinu se narodil nemanželský bastard Čaka, což značí červ v břiše. Vyrostl a stal se z něho král i pohroma Zululandu ten samý Čaka, z jehož tyranie uprchl Mzilikazi se svým kmenem na sever.
„Jsem loajální dívka krále," odpověděla Juba stydlivě, „nemůžu odmítnout útěchu bojovníkovi na cestách při službě panovníkovi." Usmála se ne provokativně, ale sladce a s takovou důvěrou, až Gandangovi poskočilo srdce.
Celý obřad začal velice jemně, pomalu a trpělivě. Sama dívka chtěla všechno urychlit, zasloužila si přece splnění touhy, kterou nabídla. Divila se jenom, proč není schopná mu nahlas odpovídat, poprvé pocítila problémy i při dýchání.
Pomohl jí při budování osvědčeného hnízda v klíně zkřížených stehen, kam se nakonec přitiskl. Nemohla vydržet to divoké tření na své pokožce, chtěla, aby mohl vnímat sladkou vlhkost, kterou mu její tělo vycházelo vstříc.
Ovšem jeho respekt pro kmenové zvyky a zákon byl tak silný, že se málem rozplakala, když se v poslední chvíli z jejího objetí vytrhl a zmarnil své vzrušení na bílém písku.
Opět se k sobě přitiskli, ani jeden nepromluvil.

„Jsi hebká a krásná jako první noc nového měsíce," zašeptal nakonec Gandang.
„A ty jsi černý a silný jako býk při oslavách Chawala," instinktivně vybrala přirovnání, kdy plemenný krasavec je pro každého
„Staneš se pouze jednou z jeho mnoha žen," zhrozila se Roby n.
„Ano," souhlasila Juba. „Budu ale první a všechny mě budou ctít!"
„Vzala bych tě s sebou a ukázala ti nádherné věci."
„To nejkrásnější jsem už viděla."
„Vždyť mu budeš jenom rodit děti."
Holubička nadšeně přikyvovala. „Pokud budu mít štěstí, porodím mu stovku synů."
„Bude se mi po tobě stýskat."
„Kvůli nikomu jinému bych tě neopustila, Nomuso, má matko, s výjimkou Gandanga."
„Chce mi dát krávy."
„Protože moje rodina nežije, ty jsi opravdu mou matkou," vysvětlovala Holubička, „takže krávy ti patří je to zasloužená cena za manželství."
„Nemůžu převzít žádnou platbu, jinak bych měla dojem, že jsem té prodala do otroctví."
„Potom na mne uvalíš hanbu vždyť přece pocházím z krve Zanzi. Navíc mě Gandang ujistil, že patřím mezi nejkrásnější ženy v Matabelelandu. Musíš nasadit lobolu nejméně na sto kusů dobytka."
Induna se na doktorčino zavolání okamžitě dostavil.
„Cenu jsem určila na stovku krav," vyslovila s obavami velikost platby.
„Mohla jsi žádat počet mnohokrát větší," zajásal Gandang. „Skutečně stojí za víc!"
„Stádo však podržíš ve svém kraalu, dokud si pro něj nepřijdu. Budeš na něj pečlivě dohlížet, postaráš se i o jeho růst!"
„Stane se, jak si přeješ, amekazi, má matko." A tentokrát se na něho Robyn upřímně usmála, protože pohrdavý výraz z pohledné tváře zmizel a zuby mu svítily přesně jak Holubička líčila. Stál před ní dokonalý exemplář chlapa.
„Pořádně se o ni starej, Gandangu!"
Pak se s domorodou dívkou objala, slzy oběma zvlhčily tváře. Když se rozloučily, Juba se už neotočila a radostně běžela ve stopách svého nastávajícího. Na hlavě si nesla srolovanou spací rohož, zadeček pod krátkou sukýnkou sejí nadšeně natřásal.
Muž a žena doběhli k horskému sedlu, náhle všem zmizeli z očí.
Hyení cesta zavedla karavanu do hor, do oparu podivně rozeklaných údolí plných fantasticky zformovaných balvanů. Dostali se k ohradě pro otroky, kterou jí Holubička podrobně popsala. Tady se otrokáři setkávali, tady si bílý a černý muž vyměňovali lidské duše. Nyní však byla opuštěná, zůstal jen nakyslý puch zajetí. V zoufalém gestu nechala Robyn odpudivou stavbu zapálit.
Pak je cesta vedla temnými úžlabinami až do lowveldu, k příbřežní nížině, kde se do nich zase opřelo dusno. Už zdálky je vítaly groteskní baobaby zdviženýma revmatickýma rukama. A právě tady je zastihlo období dešťů.
Příval vody u brodu strhl tři muže, další čtyři včetně jednoho z Hotentotů zemřeli na horečku. Sama doktorka trpěla prvním záchvatem malárie, třásla se napůl omámená fantasmagorickými výjevy před očima. Přesto postupovali rychle zarůstající trasou, klouzali a padali v bahně, nadávali na výpary z močálů.
V téhle poslední etapě putování horečka všechny oslabila. Věděli, že se nacházejí pouhých pár dní pochodu od pobřeží, hluboko v portugalském teritoriu, pod ochranou křesťanského krále a vlády civilizovaného státu. Proto mušketýři místo hlídky vyčerpaně spali u strážního ohně. A přesně tak i zemřeli, hrdla rozříznutá ostrou čepelí, aby nevydali ani hlásku.
Robyn se probrala hrubými doteky, kdosi jí kroutil ruce za zády. Kostnaté koleno ji tlačilo do zad, když kovová pouta chladně zaklapla na zápěstí. Potom s ní někdo trhl, postavil a vyvlekl z polorozbořené chýše vedle Hyení cesty.
Minulý večer byla tak zmožená nemocí a unavená pochodem, že se ani nesvlékla. Pořád tedy měla na sobě flanelovou košili a kalhoty. Dokonce usnula i s čepicí na hlavě, takže ve tmě útočníci ženu nepoznali.
Přidružili ji ke skupince nosičů a zbytku Hotentotů, všechny připoutali k lehkým pochodovým řetězům, takže hned pochopila, odkud vítr vane. Svítání totožnost únosců odhalilo: šlo o skupinu míšenců a černochů, všichni oblečení v odhozených zbytcích evropského šatstva ovšem vyzbrojení nejmodernější technikou.
Kvůli nim překonala půl kontinentu, aby je pohnala před spravedlivý soud. A oni ji ted měli ve své moci. Hrůzou se otřásla nad představou konců, kdyby ji odhalili. Marně si vyčítala, že sama sebe obelhala zrádnou vidinou nezranitelnosti, protože je běloška a Angličanka.
Tihle krutí dravci jdou přece po lidském mase bez ohledu na barvu pleti či postavení. Spoutaná lidská stvoření nemají moc velkou cenu při aukci za ně určitě nedostanou víc než pár dolarů. A za jakoukoliv provokaci je zcela jistě kulka do hlavy, odhadovala. Snažila se tedy chovat nenápadně, poslušně reagovala na každé gesto nových mocipánů. Navíc ještě museli nést veškeré zbylé vybavení výpravy, které lovci lidí považovali za svou kořist.
Skutečně se blížili k pobřeží, Robyn už ve vzduchu cítila jód a sůl. Navečer se k novému odéru přidal kouř z ohňů a nezaměnitelný puch zajatých otroků. V dálce dokonce zahlédli blikající světla potupných ohrad.
Únosci s nimi vpochodovali až do centra zastavěného prostoru, všude bylo plno bahna a výkalů otřesnou scenérii doplňoval ochromující zpěv beznaděje, opěvující zemi, kterou už nikdy nespatří!
Dostali se až k pódiu, jehož účel doktorka ihned pochopila. Právě na něj vyváděli prvního nosiče, zároveň se všude kolem rozhořely ohně, aby se představení konalo za plného světla. Mělo dojít k dražbě, pravděpodobně s okamžitým prodejem.
Všechno řídil Portugalec, malý chlápek se svraštělou, sluncem zhnědlou tváří a výrazem zlého skřeta. Se strnulým úšklebkem, elegantně oblečený ve výtvorech z těch nejjemnějších kůží, si prohlížel novou dodávku. Pár blýskavých

pistolí měl zastrčený za pasem, na hlavě široký plochý klobouk na první pohled pravý portugalský gentleman!
Kopnutím vyslal svého otroka k dřevěnému bubnu, aby do éteru ohlásil začátek akce. Nadšení kupci vylézali ze všech možných stínů i chýší. Někteří si už pořádně přihnuli, jiní si nesli rum s sebou. Po chvíli se okolo pódia shromáždil dostatek diváků, vyzařujících snad veškeré odstíny barev lidských ras.
Show začala. Jednoho po druhém přiváděli členy její výpravy nahoru, potupně jim strhávali oblečení předváděli zájemcům výhodnou tělesnou stavbu. Občas někdo přikročil, osahal svaly nebo otroku nahlédl do úst jako cikánský koňský handlíř na trhu.
Potom Portugalec postoupil kupředu a začal s aukcí. Nejspíš ho dobře znali, protože mu říkali jménem Alphonse! Chovali se kupodivu s respektem, což byl určitě důkaz dražebníkovy nevalné pověsti.
Pod jeho velením prodej probíhal svižně, i když Hotentoti kvůli své velikosti a podivné barvě mnoho zájmu neupoutali. Prodali je za pár stříbrných rupií. Svalnatí nosiči vynesli podstatně víc, dokud nenarazili na starého Karangu. Pohyboval se jako čáp, zdálo se, že v důsledku své vyzáblosti ani neudrží rovnováhu.
Rozlehl se chechtot a zoufalý Portugalec nevydoloval z nikoho ani cent. Odvlekli nebožáka z pódia kamsi do temnoty za planoucí ohně. Teprve ted Robyn pochopila, co s ním chtějí udělat, takže zapomněla na své pevné předsevzetí ohledně nežádoucího přivolání pozornosti.
„Ne nechte ho!“ vyjekla.
Málokdo z přítomných se vůbec jejím směrem podíval, jen muž držící řetěz ji udeřil do tváře tak prudce, až na chvíli oslepla. Padla na kolena do bahna. I přes zvonění v uších zaslechla v dálce výstřel pistole.
Potichu se rozplakala. V té chvíli ji právě vyvlekli nahoru. „A další hubeňour,“ představil ji Portugalec. „Ale dost bílý na to, aby zvládl arabský harém, jakmile mu ušmiknou koule. Kdo dá deset rupií?“
„Ukaž ho pořádně,“ zařval kdosi. Alphonse zahákl prst za vetchou flanelovou košili a trhl.
Sklonila se ve snaze se zakrýt. Krotitel však odborně zatřásl řetězem, musela se narovnat. Vtom se vyhoupla ňadra z rozervaných cárů. Diváci chtivě zachrčeli, nálada se prudce změnila.
Portugalec se významně dotkl pažby pistole. Provokativní výkřiky pohasínaly, zájemci zvědavě přistupovali blíž.
„Dá někdo deset rupií?“ znovu opakoval Alphonse Pereira.
Náhle z davu vystoupil snědý chlápek s kudrnatými lesklými černými vlasy, ve tváři se mu zračilo obrovské vzrušení. Robyn ho okamžitě poznala.
„Zlato!“ vykřikl. „Nabízím zlatý mohur východoindické společnosti. A zároveň prokletí pro každého, kdo mě bude chtít přebít.“
„Zlatý mohur,“ opakoval Alphonse. „Zlatý mohur dá můj bratr Camacho Pereira! Přeju mu neskonalé štěstí,“ uchechtl se. „Ted ať se objeví odvážlivec, který by chtěl mého bratra přetrumfnout!“
Jeden z nohsledů rozhazovačného dražitele poplácal pobaveně po rameni.
„Dobrý Bože, ty jseš pruďas. Za tuhle cenu bys mohl získat deset podobných.“
Camacho se oplzle šklebil, blížil se ke sladké odměně. „Tak dlouho jsem musel čekat.,“mumlal.
Robyn nemohla uvěřit vlastním očím! Ustupovala, až kam řetěz povolil, aby unikla co nejdál.
„No tak, pánové!“ zvolal Alphonse. „Nikdo nepůjde nad zlatý mohur za tak krásný kousek.“
„Je moje,“ sykl Camacho. „Odklepni koupi!“
Bratr zdvihl aukční kladívko, vtom se zarazil.
„Dám dvojnásobek, pane. Dva americké zlaté desetidolary,“ ozval se zcela chladný a zřetelný hlas, který mohl udílet rozkazy posádce na lodi i za nejryčnější bouře.
Doktorka sebou škubla, natočila se směrem k zájemci. Skutečně tam stál na samém rozhraní světla a temnoty, v obličeji známý lenivý úsměv. Když se k němu všichni otočili, postoupil kupředu.
Alphonse strnul.
„Vyvolej novou cenu!“ vykřikl muž v bílé košili a tmavých kalhotách. Po krátkém zaváhání ho zmatený dražebník poslechl.
„Dvojnásobnou částku nabízí,“ zaskřehotal, „kapitán Mungo St. John z klipru Huron.“
Robyn pocítila závan naděje ve chvíli, kdy se Camacho Pereira vztekle otočil a pohlédl na Američana. Mungo St. John se spokojeně usmíval. Nikdy ho dosud neviděla takhle nádherného a nebezpečného.
„Tisíc rupií, Camacho,“ suše konstatoval. „Zvládneš to?“
Portugalec zaváhal, pak se rychle otočil na Alphonse. „Půjčíš mi?“ zeptal se.
Odpovědí mu bylo jen zlovolné uchechtnutí. „Nikdy peníze nepůjčuju!“
„Ale bratrovi přece.“
„Obzvlášť ne bratrovi,“ odsekl Alphonse. „Kup si lacinější babu za padesát rupií.“
„Musím ji dostat,“ chrlil pro změnu zase na kapitána. „Jde o mou čest! Chápete?“ Oběma rukama si zoufale prohrábl vlasy, potom paže spustil. Začal si procvičovat prsty.
„Nabídku vyrovnám,“ zasyčel. „Mám jeden mohur k tomu přidám deset coulů damascenské ocele.“ Dýka se mu objevila v ruce jakoby zázrakem, špičkou se dotkl Američanova opasku.
„Vypadni, Yankee, nebo si tu ženskou vezmu společně s tvými zlatými dolary!“
Pozorovatelé zavrčeli, vycítili příležitost dalšího povyražení. Okamžitě vytvořili ring pro oba soupeře.
„Sto rupií na Camacha Yankee co nevidět skončí s rozpáraným břichem!“
„To říkám i já!“
Sázkaři začali přihazovat.
Mungo St. John se nepřestal usmívat, pravou ruku napřáhl před sebe, neustále sledoval Portugalcovu tvář.
Z davu se náhle vynořil nafouklý plešatý žabák, šoural se zprava ke svému pánovi. Vložil mu nůž do dlaně. Pak si

Tippoo odmotal z pasu šerpu a kapitán si ji ovinul kolem levého předloktí na tváři stále udržoval pobavený výraz. Ani jednou se nepodíval na doktorku, která nebyla s to od něho odtrhnout oči. Připadal jí jako pohanský bůh sestoupivší snad přímo z Olympu. Klidně by se mu vrhla k nohám a sloužila mu.
Těsně pod ní si Camacho svlékal kabátec, omotával si jím levačku. Máchl pravačkou dopředu i dozadu, ostří ve vzduchu výhružně zasvištělo. Při každém švihu se trochu nahrbil, uvolnil kolena. Procvičoval se jako atlet před závodem.
Pomalu postupoval vpřed na zrádném bahnitém povrchu. Mával špičkou dýky, aby protivníka zmátl.
Kapitán se přestal usmívat, nasadil pozorný výraz připomínající matematika řešícího složitou úlohu. Držel ruku s nožem spuště nou, dopředu sunul chráněné předloktí. Pozvolna se otáčel, sledoval kroužícího Portugalce. Robyn si vzpomněla na večer, kdy tančil v sále admiralitní budovy při své výšce se tenkrát graciézně nesl, ladně vyvážený pohyb měl neustále pod kontrolou. A tady se choval stejně.
Diváci ztichli, napjatě čekali na první kapku krve. Camacho zaútočil. Zaržáli, jako by vběhl býk do arény. Američan se skoro ani nepohnul, v toreadorském stylu se pouze zhoupl v bocích. Špička dýky ho minula.
Ještě dvakrát Portugalec zaútočil, Mungo St. John pokaždé bez viditelné snahy trochu ustoupil, až se dostal zády k první řadě přihlížejících. Ti začali ustupovat, aby zápasníkovi uvolnili prostor k boji. Camacho zaregistroval svou šanci, když protivníka obklopil dav. Vyřítil se vpřed. V téže chvíli z chumlu kdosi kopl Američana do zad.
Málem upadl do bahna, ale podařilo se mu udržet rovnováhu. V tom okamžiku však zasyčela dlouhá dýka. Robyn zaječela, Mungo St. John se pokusil uskočit. Na košili se rozrůstala rudá skvrna připomínající burgundské víno rozlité na damaškovém ubrusu. Navíc mu nůž vypadl z ruky.
Zástup zařičel. Camacho neomylně vycítil svou příležitost, protože zraněný muž mu bude dobrým terčem. Podobal se loveckému psu nadšeně se ženoucímu za bažantem se zlomeným křídlem.
Američan ustupoval, zbraň v bahně nemohl najít. Nejhorší výpady zachycoval chráněnou rukou, šerpa se už třepila. Portugalec ho zkušeně zaháněl k pódiu. Když Mungo za zády ucítil dřevěné kůly, poznal, že je v pasti. Camacho po něm okamžitě vyjel, mířil mu na břicho. Zlobně ohrnuté pysky odhalovaly zářivě bílé zuby.
Kapitán opět bodnutí odrazil levým předloktím a bleskově chytil útočníka pravačkou za zápěstí. Oba muži se o sebe opírali, ruce se jim kroutily. Na Mungově košili se vzhledem k vynaložené námaze objevilo víc krve, ale podařilo se mu otočit Portugalcovu dýku špičkou vzhůru. Pak se Camachova ruka začala ohýbat v lokti a zbraň přestala směřovat na Američanovo břicho. Ukazovala kamsi ke hvězdám.
Kapitán ukročil, tvář mu zrudla úsilím. Portugalcovo zápěstí se poddávalo tlaku, oči mu lezly z důlků, když zaregistroval postupující hrot.
Byl také zaseklý u pódia, nemohl couvnout. A dlouhá čepel se blížila! Po chvilce se dýka dotkla Camachovy hrudi a vytryskla první kapka portugalské krve.
Náhle si Robyn všimla, že Alphonse Pereira vytahuje pistoli. Než mohla vykřiknout varování, stanul po boku dražebníka Tippoo a přiložil zrádnému Portugalci ke spánku široké ústí námořnické zbraně. Ten jen zakoulel očima a rychle vrátil pistoli na své místo. Robyn od něho odtrhla zrak, aby dál sledovala děsivý zápas.
Mungo St. John byl celý od krve, ale každý sval na ruce i v rameni pracoval naplno. Veškerou svou sílu zkoncentroval do dýky. Levou nohou se zapřel o sloupek, odrazil se a vlastní vahou nalehl na soupeřovu ruku. Připomínal matadora zabíjejícího býka bodnutím vedeným mezi rohy přímo do srdce.
Jen chvilku se Camacho vzpíral, potom už dlouhá dýka pomalu vjížděla do hrudníku mizela v těle jako krajtou polykaná gazela. Portugalec otevřel ústa dokořán, snad chtěl vykřiknout. Prsty mu však náhle povolily, veškerá síla zmizela. Mungo zarazil dýku tak hluboko, až příčník jilce zazvonil o žebra.
Američan uvolnil sevření a nechal mrtvolu padnout obličejem do bahna. Sám se však musel opřít o pódium. Teprve potom pohlédl na doktorku.
„Váš služebník, madam," zaúpěl, ale to už se Tippoo hnal, aby pána zachytil před zhroucením.
Kompletně vyzbrojená posádka Humnu zformovala kolem nich ochranný oddíl a první důstojník je vedl s lampou vysoko zdviženou. Zkušeně cestou osvětloval veškeré podezřelé stíny. Ačkoliv Mungo St. John začal kráčet sám, bocman Nathaniel ho přece jenom po chvíli podepřel. Robyn stačila ránu jenom ovázat kusem košile jednoho z námořníků, z utržených rukávů zhotovila závěs pro poraněnou paži.
Prošli mezi mangrovovým porostem a dostali se na břeh řeky, u níž otrokáři vybudovali ohrady. Uprostřed vodní hladiny se tyčila silueta nádherného klipru s rozsvícenými lampami v ráhnoví.
Tippoo zavolal hlídka na palubě k nim okamžitě vyslala veslici. Po chvíli už vystupovali na palubu, kapitán se dokonce obešel bez cizí pomoci. Přesto s úlevou vydechl, když se usadil na lůžko ve své kabině, kterou si Robyn tak živě pamatovala.
Snažila se potlačit vzpomínky a chovat se profesionálně.
„Sebrali mi i lékařský kufřík," postěžovala si při mytí rukou v porcelánovém umyvadle.
„Tippoo." Mungo pohlédl na prvního důstojníka, ten bleskově zmizel. Kapitán a doktorka zůstali o samotě. Zbytečně se nechtela k pacientovi přibližovat, když poprvé prozkoumávala zranění v pořádném světle.
Řez byl úzký, ale velice hluboký. Vůbec její nelíbil úhel bodnutí: táhl se od klíční kosti až k rameni.
„Můžete hýbat prsty?" zeptala se. Pozdvihl ruku a pohladil ji po tváři.
„Ano," oznámil radostně. „Docela snadno."
„Nedělejte to," vzdychla.
„Jsi nemocná," upozornil ji. „Hubená a pobledlá."
„To nic není dejte ruku dolů, prosím."
Byla si vědoma svých ušpiněných vlasů, bahnem oblemtaného oblečení, žlutavého nádechu pokožky od horečky i

temných kruhů pod očima v důsledku vyčerpání a prožitého děsu.
„Malárie?“ zeptal se tiše. Přikývla a pokračovala v ošetřování rány.
„Podivné,“ mumlal. „Vypadáš teď mnohem mladší, tak křehká,“ na chvíli se odmlčel, „tak nádherná!“
„Zakazuju vám takhle mluvit!“ Cítila se zmatená, nejistá.
„Vždyť jsem říkal, že na tebe nezapomenu,“ ignoroval příkazy. „A opravdu se tak stalo.“
„Pokud nepřestanete, okamžitě odejdu.“
„Když jsem dnes večer zahlédl tvou tvář ve světle ohňů, nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Vůbec jsem nechápal, jak ses tam mohla objevit. Ale na druhé straně jsem pocítil jistotu, zeje to osud, který nám snad byl určen už ve chvíli našeho zrození.“
„Prosím,“ špitla, „prosím přestaňte!“
„To je mnohem lepší jak uslyším prosím, přestanu.“
Přesto však oddaně pozoroval její tvář při práci. V truhlici s lékařským vybavením pod kapitánovým lůžkem našla Robyn téměř všechno, co potřebovala.
Ani sebou netrhl, ani nezkřivil obličej, když mu ránu sešívala. Pořád ale na ni hleděl.
„Teď musíte odpočívat,“ vydechla po skončení zákroku. Svalil se na záda, vypadal nesmírně unaveně. Veškerá jeho síla vyprchala. Doktorka k němu skutečně cítila vděčnost spojenou s lítostí, v koutku srdce však odhalila další emoce, o nichž předpokládala, že už dávno zmizely.
„Zachránil jste mě,“ přiznala nakonec se sklopenýma očima. Nebyla schopná se na něho dál klidně dívat a předstírat pečlivé ukládání nástrojů zpátky do truhlice. „Za to vám budu do smrti vděčná, ačkoli vás musím současně nenávidět kvůli vašim zdejším aktivitám.“
„A copak dělám tak hrozného?“ nadhodil.
„Kupujete otroky,“ obvinila ho. „Kupujete lidské životy zrovna tak, jako jste koupil při dražbě mě!“
„Ale za mnohem nižší cenu,“ povzdechl, oči se mu zavíraly. „Dvě zlaté desetidolarovky za jeden kus takhle se vydělávat nedá, o tom tě můžu ujistit.
Probrala se v malé kajutě, v té samé, kde trávila celou dlouhou plavbu Atlantským oceánem, v téže nepohodlné úzké kóji.
„ Jako by se ocitla doma. Otevřela oči a v paprscích slunce dopadajících horním oknem překvapeně zírala na svůj lékařský kufřík, truhlici i zbytek osobních věcí.
Hned si vzpomněla na kapitánův nevyslovený rozkaz včera večer, kdy Tippoo zmizel. Během noci zřejmě vyrazil zpátky na pevninu a kdoví, za jakou cenu či pod jakou pohrůžkou všechno získal.
Rychle vstala, zahanbená špínou v umyvadle se začala omývat. S úlevou se zbavovala bahna i nečistot, pročesala si vlasy. Pak prohledala truhlici, aby se oblékla do čistého, a vyběhla na palu bu. Pokud první důstojník tyhle poklady nalezl, mohl určitě objevit i ostatní členy výpravy.
Kapitánova kabina však zela prázdnotou. V koutě se jen válela zakrvácená košile, lůžko bylo rozházené. Vyšla ven a okamžitě na obloze zpozorovala bouřkové mraky tvořící se nedaleko horizontu.
Rozhlédla se kolem. Huron kotvil uprostřed širokého říčního ústí, mangrovový porost zakrýval břeh. Otevřené moře neviděla, ale poznala odliv, protože se na kraji zátoky objevil bahnitý pruh.
Opodál zahlédla zakotvené arabské dhau, za nimi se na hladině pohupovala velká loď pod brazilskou plachtou. Vtom si všimla neobvyklého ruchu. Od pobřeží urychleně vyrážely všelijaké veslice, všichni se najednou připravovali k vyplutí. Dokonce i na Humnu zaregistrovala nečekaný ruch.
Přešla k velitelskému můstku, kde stál Mungo St. John, ruku na pásce. Vypaďal bledý, vyzařovala však z něho přísnost, když naslouchal hlášení nějakého námořníka. Dokonce si Robyn ani nevšiml. Teprve po chvíli se otočil.
„Váš příchod byl snad samotným Božím aktem, doktorko Ballantyneová!“
„Jak to?“
„V ohradách vypukla epidemie,“ pronesl. „Většina kupců zdvihá kotvy a mizí na moře.“ Pohlédl na brazilský škuner, který se už hnal se zdviženými plachtami pryč ze zátoky.
„Na břehu mám ale ve výkrmně přes tisíc kvalitních černochů teď přece nemůžu oďjet. Alespoň kďybych věďěl, o co jde!“
Robyn na něho pohlížela, v nitru plná pochyb a strachu. Epidemie je široký pojem, jenž mohl zakrývat veškeré choroby od moru až po syfilis.
„Okamžitě vyrážím na břeh!“ prohlásila pevně.
Kapitán pokýval hlavou. „Předpokládal jsem podobnou odpověď,“ konstatoval. „Půjdeme oba.“
„Ne, vaše zranění se tím jenom zhorší,“ zarazila ho. „Oslabený organismus je terčem epidemie, ať jde o cokoliv!“
Pohlédla tázavě na prvního důstojníka. Ten nasadil vodorovný žabí úsměv, vykročil a postavil se vedle ní.
„Bože, madam, vždyť jsem chytil už všechno,“ prohlásil od neštovic podobaný bocman. „A nic z toho mě nezabilo!“
Popošel a stoupl si z druhé strany.
Než s veslicí dorazili k břehu, Nathaniel se snažil vysvětlit situaci.
Každý obchodník má své ohrady střežené vlastními lidmi. Majitel postupně nakupuje černochy od Portošů, jak je přivádějí z vnitrozemí.
Doktorka naslouchala bocmanovu líčení, a získávala tak odpovědi na otázky, které jí dosud nikdo nevysvětlil. Proto se tedy Pereira tak zoufale snažil překazit postup expedice na jih od Zambezi, proto na ně nakonec zaútočil! Odtud pramenila jeho usilovná snaha zničit výpravu za každou cenu. Chránil bratrovy obchodní cesty i prodejní místa. Nešlo o pouhé dobrodružství a hamižnost, zcela logicky se snažil uchránit lukrativní byznys před odhalením.
Nathaniel pokračoval.

„Každý obchodník si na břehu vykrmuje zboží jako prasata před dodáním na trh. Domorodci musí načerpat sílu před dlouhou plavbou, navíc je potřeba ověřit zdravotní stav každého z nich, aby nenakazili ostatní.
Najdeme třiadvacet ohrad, v některých bude možná jen dvacet černochů ti patří menším obchodníkům. Ve větších jsou výkrmny tisíce i víc kusů, k jejich majitelům patří i náš kapitán.
Už jsme v podpalubí postavili přídavná podlaží, měli jsme každým dnem začít nakládat. Ale teď.“
Bocman pokrčil rameny a plivl do vody.
„Nathanieli, jsi křesťan?“
„Ano, madam,“ hlásil pyšně. „Na palubě najdete málokterého tak dobrého, jako jsem já.“
„A myslíš si, že Bůh schvaluje takovéhle zacházení s chudými lidmi?“
„Dřevo sekat a vodu nosit je psáno v bibli, madam,“ odpověděl bleskurychle větrem ošlehaný námořník. Okamžitě poznala, kdo mu taková slova vložil do úst.
Jakmile se objevili na břehu, vedl je Tippoo trasou, kterou určil kapitán. Jejich ohrady stály poblíž řeky, profesionálně zbudované s vyvýšenou podlahou nad bahnitou půdou, střechu kryly došky z palmových listů.
Strážci z posádky Humnu svá místa neopustili, což prokazovalo disciplínu, kterou jim Mungo St. John vštípil. Otroci uvnitř očividně patřili k lepší třídě, pravděpodobně je kapitán osobně vybíral. Černí muži i ženy měli své měděné hrnce plné bublající kaše nadutá břicha a lesknoucí se pokožka naznačovaly vynikající kondici.
Podle doktorčina příkazu je postavili do řady, aby je mohla rychle prohlédnout. Našla několik drobností, které ponechala na pozdější ošetření. Hlavně že nenalezla symptomy nebezpečných chorob.
„Žádnáepidemie,“ prohlásila. „Zatím ne!“
„Jdeme!“ zavelel Tippoo.
Vedl je palmovým hájkem, kde stála další ohrada, tentokrát majitelem opuštěná. Otroci už hladověli, navíc je mátlo náhlé vysvobození.
„Můžete jít, jste volní,“ přesvědčovala je Robyn. „Vraťte se domů!“
Nebyla si jistá, zda chápou. Dřepěli v bahně, tupě na ni zírali. Pravděpodobně rezignovali, ztratili jakoukoliv touhu po svobodě, přišli o vůli přežít. Tihle nebudou schopní vrátit se po Hyení cestě, ani kdyby překonali nastávající epidemii.
Srdce se jí sevřelo hrůzou při poznání, že nešťastníci nedokážou žít bez svých otrokářů jsou odsouzeni k pozvolné smrti hladem a nemocemi. Majitel dokonce stačil odvézt i všechny zásoby, takže nezbyla ani hrst mouky.
„Musíme jim dodat potravu,“ zauvažovala Robyn.
„Máme jídlo jen pro naše,“ odpověděl první důstojník.
„Mluví pravdu, madam,“ potvrzoval Nathaniel. „Pokud budeme krmit cizí, naši pojdou hlady. A pak, tihle nejsou tak kvalitní nemají cenu ani pytlíku mouky!“
V další ohradě doktorka přece jenom vypátrala první oběti, jak se na pohled zdálo. Na podlaze leželo množství úpějících nahých bytostí, skučení a kvílení rvalo srdce. Vše halil odporný puch.
Tippoo však upřesnil situaci. „Export do Číny,“ odfrkl a Robyn chvíli nechápala, co tím myslí. Teprve, když zblízka pohlédla na prvního chudáka, hrůzou uskočila. I přes veškerou lékařskou praxi její čelo opotilo.
Zatímco ho Nathaniel držel, Robyn zaschlé škraloupy seškrabovala stěrkou do sklenice se širokým hrdlem, kde předtím měla l chinin.
Podle císařského dekretu přímo z Pekingu se nesměl objevit černý otrok na pobřeží Číny, pokud nebyla odstraněna jeho reprodukční schopnost. Vychytralý císař odhadl, že by další generace mohlo ohrozit rozmnožení cizí menšiny!
Proto obchodníci svůj náklad kasírovali hned tady, aby na dlouhou a drahou cestu brali jen silné jedince.
Zákrok se prováděl velice drastickým způsobem: Konec šourku se zaškrtil a řez nože dokonal své. Ránu okamžitě „dezinfikovali“ přiložením rozžhaveného železa. Jen asi šedesát procent přežívalo podobný šok, ovšem prodejní cena za hlavu byla tak vysoká, že majitel téměř poloviční ztrátu lehce přetrpěl.
Robyn pro ty chudáky nemohla nic udělat, ale nezměrné utrpení ji šokovalo. Dokonce vybočila ze stezky, šlápla do bahna, oslepená slzami. V další ohradě, té nejbližší aukčnímu pódiu, skutečně narazila na první oběti.
Opuštění otroci leželi na mokré zemi stočení do klubíčka, horečka s nimi lomcovala. Nebyli schopni si ani odklidit exkrementy. Všude se ozýval nářek a blouznění z deliria.
Napřed prohlédla rozpálenou mladou dívku zoufale se převalující z boku na bok. Osahala jí horké břicho a hned ucítila malé hrbolky připomínající vystřelené broky. Neměla pochyby.
„Neštovice!“ konstatovala diagnózu. Tippoo zděšeně couvl.
„Počkejte radši venku,“ rozhodla a první důstojník s úlevou zmizel. Pak se otočila na bocmana, který nedával najevo žádné známky strachu.
„Kdy jste je prodělal?“
„Ještě jako kluk,“ odpověděl. „Nemoc mi ale zabila mámu a bratry!“
„Pustíme se tedy do práce.“
Ve smrdutém prostředí začali zjišťovat, koho je možné ještě zachránit. Někteří už zemřeli, jiní byli chorobou zasaženi naplno. Nalezla nemocné ve všech stadiích přežít mohli jen ti, kterým se pustuly otevřely a vytékal z nich nažloutlý hnis.
„Choroba z jejich krevního oběhu odchází,“ poznamenala. Dokonce našla jednoho muže, jemuž se otevřené neštovičky pokryly strupy.
„Síla choroby se oslabila,“ netrpělivě vysvětlovala doktorka, když poprvé zahlédla v kapitánových očích náznak strachu. „Tuhle metodu původně použili Turci před dvěma sty lety!“
„Radši bych odplul,“ procedil Mungo St. John a nemohl odtrh nout zrak od sklenice s podivně žlutavým obsahem. Dokonce zahlédl i kapky krve.

„To nepomůže, protože infekce se už nalodila," suše konstatovala Robyn. „Během týdne nebo i dřív se Huron přemění ve smrdutou bárku umírajících!"
Kapitán se otočil a přešel k zábradlí. Stál tam, s rukou za zády sevřenou v pěst. Pohlížel k břehu, kde mezi mangrovovým porostem zahlédl doškové střechy ohrad.
„Nemůžete přece ty chudáky opustit," argumentovala doktorka. „Vždyť umřou hlady. Já sama nenajdu dostatek potravy pro takové množství. Vy za ně přece nesete zodpovědnost!"
Chvíli mlčel, pak se otočil a překvapeně na ni pohlédl.
„Když Huron odpluje s prázdnou, vy na tomhle horečkou a neštovicemi zachváceném kusu země zůstanete, abyste se starala o takové množství divochů odsouzených k záhubě?"
„Samozřejmě," vyhrkla.
Naklonil hlavu, z očí mu zmizel výsměch. Tentokrát se mu pohled rozjasnil, snad se v něm objevil i respekt.
„Pokud nechcete setrvat z důvodů milosrdenství, tak alespoň kvůli svým vlastním zájmům," jizlivě ťala do živého. „Jde údajně o hodnotu milionu dolarů vloženou do lidského dobytka a já vám je zachráním!"
„Vy se o ně postaráte, i když půjdou do zajetí?" podivil se.
„Dokonce i otroctví je lepší než smrt," odsekla.
Opět se otočil, zamračil se, popotáhl kouř z viržinka. Doktorka i posádka ho sledovaly, polovina námořníků se strachem, druhá rezignovaně.
„Tvrdíte, že sama jste se podrobila tomu té věci?" Zrak mu vytrvale přitahovala malá lahvička stojící uprostřed stolu na mapy.
Robyn si jednoduše vykasala rukáv a ukázala mu naprosto zřetelnou jizvu po neštovici na předloktí.
Ještě odolá val.
„Tímhle vašemu tělu dodám zeslabenou formu choroby, která už prošla člověkem. Zcela jinak se chová virulentní forma, kterou vdechnete se vzduchem. Ta zabije většinu z vás!"
„Existuje nějaké riziko?"
Chvíli zaváhala, pak popravdě odpověděla: „Vždycky existuje, ale asi tak stokrát, ne, tisíckrát zmenšené oproti přímé nákaze."
Mungo St. John se rozhodl. Nabídl doktorce levé předloktí.
„Dejte se do práce," vyzval ji. „Proboha ale rychle, než ztratím odvahu!"
Řízla skalpelem, objevila se kapka krve. Ani nemrkl. Když však ponořila chirurgický nástroj do odporného nažloutlého pudinku, hrůzou zbledl a téměř jí ruku vytrhl. Ale s veškerým vypětím sil se ovládl, takže mohla vetřít nasbíraný hnis do malé ranky.
„A teď ostatní," zachrčel, v hlase mu stále zaznívala hrůza i znechucení. „Všichni, až do posledního muže!" nařídil vyděšeným námořníkům.
S výjimkou bocmana našla Robyn ještě další tři nesoucí stigma prodělané choroby.
Ale čtyři lidé jí nemohli stačit při pomoci tisícům otroků, takže ztráty byly větší, než očekávala. Možná epidemie útočila naplno nebo domorodci z vnitrozemí neměli vrozenou odolnost jako Evropané, jejichž předkové už po celé generace museli odolávat náporům neštovic.
Každému roztírala hnis do škrábnutí na končetinách, pracovala od poledne až do noci za svitu lampy. Černoši se poddávali zcela rezignovaně, což sejí nelíbilo, ale na druhé straně podobný postoj práci urychloval.
Reakce se dostavila do pár hodin, kdy začali zvracet, zachvátila je horečka a objevily se otoky. Navíc musela zajít do ohrad umí rajících, když jí sérum došlo. Potřebovala získat očkovací látku od těch, kteří přežili, aby ironií osudu zahynuli hladem. Sama už přehlížela smutnou skutečnost, že nemá čas ani sílu postarat se o jiné mimo těch z Humnu. Uzavřela mysl veškerému úpění a nářkům, nechtela vidět tváře umírajících plné otevřených neštovic, z nichž vytékala matérie.
Ačkoliv jí všichni čtyři pomocníci horlivě stáli po boku ve dne i v noci, přesto se mohla jednotlivcům věnovat jen chvíli. Každý dostal pouze kupičku studené kaše a hrneček vody. U některých docházelo k prudkým reakcím na očkování, jiní přežili bez problémů. Museli se postarat sami o sebe. Nathaniel jim nechával na dřevěných platech dostatek kaše, ke džberu s vodou bylo zapotřebí se doplazit.
Jakmile zesílili, začali stahovat hnijící těla svých méně šťastných krajanů, která pak odváželi na voze mimo ohrady. Nebyla šance mrtvoly ani zakopat, ani spálit dokonce ani supové nestačili! Skládali je tedy na hromady u hájku kokosových palem, vzdáleném od nich po větru.
Dvakrát denně přicházela Robyn ke břehu, aby ji vyzvedla veslice a dopravila zpátky na Huron. Celou hodinu trávila v kabině u kapitána, jehož reakce nevypadala dobře.
Mungo St. John byl pravděpodobně oslabený zraněním, takže mu ruka otekla na dvojnásobek a řez skalpelu se proměnil v mohutný vřed pokrytý černým strupem. Horečka stoupla, pokožka na dotek téměř pálila.
I Tippoo s oteklou rukou trpěl, svého pána však neopustil. Tohle doktorku uklidňovalo, protože starostlivost prvního důstojníka připomínala péči matky o milované dítě. S větším klidem se pak vracela k nezvládnutelnému množství černých pacientů.
Dvanáctý den, když vstoupila na Huron, konečně potkala žabáka na chodbě s úšklebkem od ucha k uchu. Už dávno takhle nezářil. Vešla do kapitánovy kabiny a hned poznala proč.
Mungo seděl opřený o polštáře, rty popraskané, s temnými kruhy pod očima. Jako by ho někdo zbil dřevěným kyjem. Zrak se mu zjasnil, horečka zmizela.
„Proboha," zaskřehotal. „Vypadáš hrozně!" Měla dojem, že se rozpláče úlevou, ovšem jeho poznámka sejí hluboce dotkla.

Omyla mu ruku, obvázala zmenšující se neštovici na předloktí. Chystala se k odchodu.
„Takhle se zabiješ," zašeptal, když ji chytil za ruku. „Kdys naposledy spalajak dlouho?"
Teprve při odpovědi se projevila obrovská míra jejího vyčerpání. Oči sotva zamhouřila přede dvěma dny na pár hodin, teď dokonce vnímala pohyb paluby Humnu jako by se loď zmítala na rozbouřených vlnách, ačkoliv kotvila na klidné hladině.
Kapitán pomalu přitahoval Robyn k sobě, neměla sílu odporovat. Nakonec si opřel její hlavu o rameno doktorka okamžitě usnula. Předtím stačila ještě zaznamenat hladící prsty na tváři.
Probrala se s pocitem viny. Vůbec neodhadla dobu, kterou prospala. Omámeně se vymanila z objetí. Vstala, snažila se uhladit zmuchlané a propocené oblečení.
„Musím jít!" zasípala v polospánku, pořád vyčerpaná. Kolik pacientů umřelo během mého nezodpovědného lenošení, obviňovala se. Mungo jí v odchodu ani nestačil zabránit, protože už v mžiku na chodbě volala Nathaniela, aby zajistil dopravu na břeh.
Chvilka osvěžení v ní však přece jen vzbudila zájem o okolí. Poprvé si uvědomila stálou přítomnost arabské dhau hned vedle nich. Pořád tu kotvila připomněla jí loď, z níž tenkrát zachránili Jubu. Požádala tedy bocmana, aby k lodi přirazil. Protože na volání nikdo nereagoval, vystoupila na palubu. Celé plavidlo bylo zachvácené epidemií, možná právě odtud pronikla infekce na pobřeží.
Robyn tady nenašla nic nového v porovnání s hrůznou situací na břehu. Zdejší posádka se dělila na mrtvé, umírající a pár těch, kteří by měli šanci se zotavit. I když patřili k obchodníkům s otroky, přesto se na prvním místě považovala za lékaře! Nemohla poskytnout velkou pomoc, ale snažila se. Dokonce i zesláblý arabský kapitán jí potom ze své spací rohože na palubě srdečně děkoval.
„Ať vám Alláh stojí po boku," šeptal, „ať mi dá možnost jednou vám tuhle laskavost oplatit."
„Hlavně ať vám Alláh ukáže nesprávnost vašich činů," zareagovala kysele. „Pošlu vám čerstvou vodu, ještě než padne noc. Ale čekají na mě nešťastníci, kteří si mé služby zaslouží mnohem víc než vy."
V následujících dnech choroba dokončila neúprosné dílo zkázy. Slabší zemřeli! Většina z těch, co přežili, se probrala stravovaná šílenou žízní z horečky proto se plazili liduprázdnými uličkami bahnem k zálivu, aby do sebe hltavě sáli slanou vodu. Jejich těla však ztuhla v groteskních zkroucených polohách vinou přebytku soli v krevním oběhu, šílené skuhrání se neslo vzduchem připomínalo křik mořských ptáků. Nakonec nářek utichal s postupujícím přílivem, kdy břeh ožil mrskajícími se dravci. Krokodýli i žraloci tu hodovali, sklidili dobrou žeň.
Silnější jedinci se odplazili do lesa a hájků, kde vyčerpáním padli. Ještě než zemřeli, zavalila je rudá vlna útočících mravenců, kteří přes noc očistili objevenou mrtvolu na bíle zářící kostru.
Další, povzbuzení doktorkou, vyrazili na zpáteční cestu zamířili na západ, do vnitrozemí, k domovu. Možná se jim podaří překonat dlouhou a riskantní pouť do svých vypálených vesnic a zdevastovaných polí, doufala.
Bohužel většina neměla dostatek sil, byla zmatená a demoralizovaná. Zůstali ve smrdutých ohradách, pateticky záviseli na skupině dobrovolných pomocníků, která jim přidělovala jídlo. Sledovali Robyn pohledem připomínajícím tupá trpící zvířata.
Hromada obětí za hájkem rostla, puch houstl. Uvědomovala si, co lze očekávat dál.
„Semeniště dalších chorob," vysvětlovala kapitánovi. „Nemoci následují jedna za druhou, obzvlášť, když mrtví nejsou pohřbeni. Tentokrát však už nikdo nepřežije. Všichni jsou velmi oslabení, takže nemají šanci odolat postupujícímu tyfu a jiným střevním epidemiím. Přišel čas k odplutí. Máme naživu všechny, které jsme mohli zachránit. Teď musíme zmizet před novým náporem, proti kterému na rozdíl od neštovic očkování nepomáhá!"
„Většina posádky je stále zesláblá."
„Na otevřeném moři se rychle zotaví."
Mungo St. John se obrátil na bocmana. „Kolik otroků nám přežilo?"
„Víc než osm set, díky naší madam," dodal Nathaniel.
„Zítra při rozednění začneme nakládat," rozhodl konečně kapitán.
Po setmění se u něho Robyn zase objevila. Nemohla vydržet o samotě. Čekal na ni, což poznala podle výrazu jeho obličeje a rozzářených očí.
„Už jsem se obával, že dáš přednost společnosti osmi set chorobou schvácených otroků," přivítal ji.
„Kapitáne St. Johne, vyzývám vás ještě jednou: Jako křesťanský gentleman byste měl ty nešťastníky vrátit do rodných míst, zajistit jim potravu na cestu."
Přerušil její kázání a nasadil lehký tón.
„A proč bys mi radši nemohla říkat Mungo než kapitáne St. Johne?"
Ignorovala otázku a pokračovala. „Po všem co protrpěli, po tom hrůzném pochodu z highveldu, po prožitém hrubém zacházení a ponížení na ně ještě dolehla epidemie. Kdybyste se rozhodl je propustit, sama bych je dovedla do jejich domovů!"
Vstal ze židle, přikročil k ní.
„Mungo!" trval na svém.
„Bůh vám určitě odpustí, jsem si jistá, za všechny hříchy, kterých jste se dopustil proti lidskosti.
„Mungo!" zašeptal, opřel sejí rukou o rameno.
Začala se nekontrolovatelně chvět.
Přitáhl ji k sobě. Cítila nemocí vystouplá žebra neuvěřitelně zhubl. Hrdlo sejí sevřelo, když se snažila pokračovat ve své naléhavé výzvě. Pomalu se k ní nakláněl. Raději zavřela oči, paže nechala viset podél těla, pěsti měla zaťaté.
„Řekni Mungo," tiše nařizoval, zatímco se jí dotkly chladné a hebké rty. Chvění se znásobilo.
Pod náporem rozevřela ústa, ruce ho samy objaly kolem krku.

„Mungo," vzlykla. „Ach Mungo, Mungo."
Kdysi dávno se učila, že nahota je hanba. O první skrupule v tomhle směru přišla v nemocnici Svatého Matouše, hlavně na patologii. Další ji opustily ve společnosti Holubičky, té milé matabelské dívčiny, u níž v tomhle směru prakticky stud neexistoval. Vždyť se spolu pořád cachtaly neoblečené v tolika vodách Afriky, takže si nakonec zvykla. Teď zase Mungo St. John obdivoval její tělo, tentokrát však cítila radost a pýchu. Milování už probíhalo bez bolesti, navíc veškeré bariéry mezi nimi zmizely zaklesnutí v sobě mohli sjíždět hloubky i vrcholky emocí od větrných himalájských výšin až po sladké hlubiny vonící medem. Vychutnávali každý pohyb, odvažovali každý vdech. Těla měli rozpálená a horká, tiskli se k sobě.
Bohužel noc byla krátká. Před svítáním je nádhera spojení naplnila novou energií, kterou zahnali slabost i vyčerpání minulých dnů.
Teprve až dupot prvních otroků přicházejících na palubu přivedl Robyn zpátky z dalekých krajů slasti do malé kabiny otrokářské lodě, nakládající lidské zboží.
Zaslechla šustění bosých nohou, cinkání řetězů, zvuk netrpělivých hlasů.
„Ať si pospíší, nemáme času nazbyt!" ozýval se Tippoo.
Robyn se opřela o loket, pohlédla na Munga. Oči měl sice zavřené, ale nespal.
„Ted," zašeptala. „Teď ti nezbývá nic jiného než je propustit. Vím, že tuhle noc se v tobě něco změnilo!"
Zavalila ji dosud neznámá radost, podobná pocitu proroka z dokonání úkolu, kdy se konvertitova duše konečně vyprostila z osidel ďábla a zvítězila.
„Zavolej prvního důstojníka," pokračovala. „Dej mu příkaz, ať otroky osvobodí!"
Mungo otevřel oči, i po dlouhé probdělé noci nádherně zářily. Na tvářích prorážel stín rašícího strniska. Vypadal úžasně, milovala ho z hloubi duše.
„Zavolej Tippooa," opakovala. Pokrčil rameny a zatvářil se trochu zmateně.
„Pořád mě asi nechápeš," posmutněl. „Tohle je přece mé živobytí. S tím nemůžu nic dělat ani kvůli tobě, ani kvůli nikomu jinému."
„Osm set duší," vydechla. „Jejich spasení máš ve svých nikách."
„Ne," zavrtěl hlavou. „Mýlíš se! Pro mě to není osm set duší, ale osm set tisíc dolarů."
„Mungo." Pořád jí tohle podivné jméno nechtelo přejít přes rty. „Ježíš Kristus jasně prohlásil, že je snazší pro velblouda projít uchem jehly než bohatému vstoupit do Království nebeského. Nech je jítpřece nemůžeš měřit lidské životy zlatem."
Se smíchem usedl.
„S osmi sty tisíci doláči si můžu zaplatit cestu až do nebe, pokud budu chtít. Mezi námi, má drahá, místo nahoře se mi jeví dost nudné. Myslím, že ďábel a já si budeme lépe rozumět!"
Opět se mu ve tváři usadil pohrdavý úsměšek, když nahý vstal a šel se obléknout.
„Dlouho jsme leželi v posteli," bryskně zahlaholil. „Musím dohlédnout při nakládání, ty se mezitím připrav na plavbu!"
Utáhl si opasek, zastrčil košili. „Tři dny potrvá nalodování otroků. Byl bych rád, kdybys zkontrolovala vodu v nádržích." Natáhl si boty. „Nebudeme mít plno, takže zůstane dostatek prostoru k jejich pohybu po palubě, čímž udržíme nitro lodi čisté." Přistoupil k lůžku a pohlédl na ni.
Odhodila přikrývku, klekla si a objala ho kolem pasu.
„Mungo," horečně šeptala, „takhle nás nemuč." Opřela se mu hlavou o hruď, vnímala bušení jeho srdce. „Nesmím dál hřešit proti Bohu podle mého svědomí si tě nemůžu vzít, pokud ty nešťastné ubožáky neosvobodíš!"
Okamžitě se zatvářil provinile, pohladil ji po tváři i vlasech, ještě vlhkých od nočního milování. Můj nebohý miláčku, zformoval neslyšně na rtech, přestože ho nemohla vidět. Nadechl se, z očí mu zmizela lítost, v hlase zazněl lehký tón.
„Máš smůlu, protože z mých otroků nepropustím ani jednoho to by mi manželka dala!"
Trvalo několik vteřin, než Robyn pochopila obsah jeho slov. Otřásla se, uvolnila objetí a pomalu si sedla na paty. Zcela nahá trůnila uprostřed rozházeného lůžka, zírala na něho, v obličeji výraz sklíčení a neochoty uvěřit.
„Ty jsi ženatý?" zeptala se naprosto cizím hlasem.
Přikývl. „Už deset let," tiše poznamenal. „Francouzská dáma ze šlechtického rodu, sestřenice samotného Ludvíka Napoleona. Velice krásná manželka i synové, tři perfektní kluci, mě čekají v Bannerfieldu." Odmlčel se. Soucitně na ni pohlédl: „Je mi líto má drahá, nikdy mě nenapadlo, že tohle nevíš!" Vztáhl ruku, aby ji pohladil ucukla hlavou, jako by na ni zaútočil jedovatý had.
„Můžeš jít pryč, prosím," sykla.
„Robyn.," začal, ona však divoce vrtěla hlavou.
„Ne," zarazila ho. „Prosím, neříkej nic. Klidně jdi. Běž pryč! Prosím tě, dělej!"
Zamkla se ve své kajutě a přiklekla k truhlici, která nahrazovala stůl. Slzy neměla. Oči jenom pálily, jako by se do nich opřel ostrý vítr z pouště. Mnoho nepopsaných stránek jí v deníku nezbylo, přesto jednu obětovala zkroucenou a zasedlou vedrem highveldu i vlhkostí lowveldu.
Uhladila papír, namočila pero a pevnou rukou začala psát.
16. listopad 1860 Na palubě otrokářské lodi Huron
A potom pokračovala úhledným rukopisem, docela pomalu.
Drahý kapitáne Codringtone, má důvěra v milosrdnou Prozřetelnost i má víra v pravého a jediného Boha, i v Syna jeho jediného, našeho Spasitele Ježíše Krista mi dovoluje si udržovat přesvědčení, že tenhle list se vám dostane do rukou ještě včas.
Po celé sérii neuvěřitelných dobrodružství i nešťastných zážitků se nyní nalézám zcela bez přátel či ochránců v rukou notoricky známého amerického otrokáře a obchodníka s lidským zbožím Mungo St. Johna. Proti své vůli i svědomí jsem

donucena sloužit na smutně proslulém klipru jako lékařka při plavbě k mysu Dobré naděje a dál přes Atlantský oceán k jakémusi přístavu jižanského amerického státu.
Během psaní jasně slyším žalostné zvuky z horní paluby i z podpalubí, kudy se ubírá osm set opuštěných duší v řetězech ke svým kobkám. Bohužel mnoho z nich pouť ne „; přežije!
Kliprje zakotven ve skrytém ústí řeky, z otevřeného moře se nedá zahlédnout. Celá síť kanálů a bahnitých mangrovových porostů je perfektním bludištěm i útulkem otrokářů.
Přesto jsem byla schopná zjistit podle navigátorových poznámek souřadnice téhle řeky zvané Rio Savé: 21. stupeň jižní šířky a 35. stupeň východní délky.
Budu se snažit ze všech sil zpozdit vyplutí, i když v téhle chvíli nemohu přijít na ten správný důvod. Pokud dostanete dopis včas, rozhodně nebude problém pro důstojníka vašich kvalit i zkušeností zablokovat výjezd odtud a loď zabavit.
Odplujemeli dřív, než se objevíte, žádám vás o následování v tom samém kurzu, jaký bude držet kapitán Huronu. Budu se modlit za protivítr, který by mohl uspíšit naše setkání.
Pokračovala v popisu přepadení výpravy, boje s epidemií v ohradách s otroky do detailu rozepsala barbarské praktiky i krutosti. S lítostí musela vytrhnout další stránky, aby vypsala veškeré důležité informace. Nakonec se dostala k závěru.
Musím uznat vaši laskavou poznámku vyjadřující víru v jakési tajemné propojení našich osudů. Vím, že společné se mnou cítíte povinnost zakročit proti zavrženíhodnému obchodu s nebohými dušemi právě z těchto důvodů jsem si dovolila vás vyzvat k záchraně: v srdci chovám jistotu, že vyslechnete mé úzkostné volání.
Opět na chvíli přestala psát, aby vyhledala zbylou náušnici.
Přikládám k tomuto dopisu i pečeť našeho přátelství, udržuji si naději, že předmět poznáte. Každý den budu sledovat obzor a vyhlížet horní plachty vašeho dělového člunu, ženoucího se plnou parou k záchraně mé i Navržených duší, v zoufalství polapených.
Rozmáchla se k závěrečnému podpisu, přeložila listy a vsunula mezi ně náušnici. Potom všechno zabalila do plátna.
Zaznamenala tenkrát jenom jediné místo, kde by se mohl Clinton pohybovat: ostrov Zanzibar s tamějším anglickým konzulem. Dobře znala jeho pověst coby tvrdého odpůrce otroctví však i sám Fuller Ballantyne se o něm zmiňoval jako o jedné z mála osob, na které se díval s respektem a náklonností.
Ukryla balíček pod suknicí a vyšla na palubu. Mungo St. John, stále pobledlý, jí hned vykročil v ústrety. Okamžitě se otočila.
„Nathanieli," dala přednost bocmanovi. „Chtěla bych se ještě jednou podívat na tu arabskou dhau."
„Už se připravuje k odplutí, madam," upozorňoval námořník. „Zmizí dřív, než se dostaneme."
„Vskutku se tak stane, pokud budeš dlouho klábosit," zarazila ho Robyn. „Musím zkontrolovat, jestli ti chudáci před vyplutím něco nepotřebují!"
Bocman pohlédl na velitele, který pro chvilce váhání přikývl. Pak se raději otočil, aby přihlížel nakládání otroků.
Arabský kapitán zřejmě nabral sil, zaujal totiž místo u páky kormidla. S velikým respektem zdravil, když se doktorka objevila na palubě. Dokonce i pozorně naslouchal jejímu vysvětlování.
Nathaniel čekal dole v člunu, takže předání balíčku nemohl zahlédnout. Robyn se samozřejmě pojistila proti pozorování z paluby Huronu natočila se zády, aby podloudnou transakci zakryla. Poslu navíc darovala zlatý anglický sovereign.
„Další dostanete od adresáta," vysvětlila. Zkušený Arab kousl do mince, spokojeně se usmál a schoval si zlaťák do záhybu turbanu.
„A já jsem Matabele. Induna dvou tisíc bojovníků.
Jmenuju se Gandang, syn krále Mzilikazi, syn nebes, syn Žulu přicházím s ostrým kopím a se znač ným hněvem v srdci!" Zouga jen těžko rozuměl slovům, protože černoch mluvil rychle. Ovšem podle vražedného tónu hlasu jeho úmysly snadno odhadl. Navíc obklíčení dlouhých černých štítů mluvilo naprosto zřetelně.
Major se instinktivně vzpřímil, aby protáhl bolavé svaly přitom neuhnul očima před válečníkovým pohledem. Zírali jeden na druhého, zkoušeli sílu vůle. Zouga dobře věděl, že stačí jediná kapka krve a dvě stovky bojovníků v mžiku zlikvidují celou výpravu. Žádný význam pro domorodce ale mít nebudou, takže nezískají ani dostatek respektu u vítěze, aby jim tradičně vyvrhl střeva.
Musí vydržet Gandangův upřený pohled, nesmí projevit strach. Ticho je zavalilo. V každé vteřině může dojít ke katastrofě, proto je nutné vhodně volit další slova. Závisí na nich holý život.
Induna sledoval podivného bělocha s nezvyklou nejistotou v srdci. Cizinec se ohání jménem Bakela navíc použil jména známých bílých mužů Tshedi a Manali, které otec ctil. Na druhé straně ovšem královy rozkazy zněly jasně: Každého, kdo se objeví v zóně Spáleniště zabít!
Ale o tomhle otrhanci se už dozvěděl od Juby, jež se brzy stane jeho manželkou. Takže teď se dívá na bratra bílé ženy, kterou nedávno nazval amekazi, matkou. Holubička vyprávěla o Bakelovi, když mu ležela po boku na spací rohoži.
Obdivovala bělocha, líčila, jaký je to odvážný lovec slonů i statečný bojovník všemocné královny Viktorie žijící daleko za velkými vodami. Mluvila o něm jako o příteli a ochránci.
Proto váhal, nemohl s určitostí vydat jasný povel: Bulala! Zabteje!
Matabelský Induna se však nikdy nenechá ovlivnit slovy žen, protože padesát manželek mele v jednom kuse, což připomíná hukot vody ženoucí se přes kameny v peřejích řeky Inyati.
Ovšem Juba prošla podivnými místy, zmiňovala se i o různých zázracích a kouzelnických čárech. Gandang sice neprojevoval zájem, přesto jí bedlivě naslouchal vyprávění na něho udělalo dojem. Holubička nepatřila jenom ke vznešenému rodu, ale působila na něho i neobvykle citlivým chováním, s nímž se nikdy u chichotajících se pubertálních dívek nesetkal.
Od mládí se Gandang učil, že matabelský Induna nevěnuje pozornost ani chvilkovým vrtochům, ani žvatlání žen. Pokud jde o něco důležitého, dá se všechno probrat v soukromí s nejstarší manželkou, jejíž dobrý úsudek byl přezkoušen.

Ovšem seniorka zase na druhé straně dokáže muži těžce znepříjemnit život, i když by její hněv na sebe přivolal sám Induna dvou tisíc a nejmilejší syn nejmocnějšího monarchy v Africe.
Za nehybnou černou maskou tváře probíhaly různorodé myšlenky. Gandang se snažil dosáhnout rozhodnutí, instinkt i slova Juby ho však varovaly před unáhlenou likvidací bělocha. Ovšem válečníci rozkaz znají pokud ho nesplní, selhání posoudí jako slabost a zradu okamžitě nahlásí králi!
Zpytavě si prohlížel orvaného Bakelu, zdál se mu až moc drzý. Neobjevil u něho ani náznak strachu.
„Přišel jsem coby vyslanec k velkému králi Mzilikazi, vládci všech Matabelců přináším pozdravy od bílé královny Viktorie sídlící za širokými vodami.“
Konečně Gandang pocítil závan úlevy. Cizinec mluvil jejich řečí, i když s hrozným akcentem. Jako vyslanci mu mohl udělit výjimku, spekuloval Induna.
Zouga zaregistroval změnu v černochově pohledu a bleskově příhodnou situaci využil.
„Mám pro vás něco,“ důstojně prohlásil a obrátil se k ležení, kde našel v plechové krabici kromě slavnostní uniformy i důležitě vypadající dokumenty. Šarlatové stuhy a rudé pečetě dodaly punc obyčejným formulářům, které získal na ministerstvu zahraničí. Většinou obsahovaly ten samý text:
Ve jménu Jejího Veličenstva, vládané Velké Británie a Irska, obránkyné Víry Všem zástupcům cizích států a mocností, Dovoláváme se tímto pomoci pro našeho vyslance jménem Morris Zouga Ballantyne a vyžadujeme zajištění volného průchodu cizím územím i asistenci, pokud bude zapotřebí.
Bez obav se otočil zády k nebezpečným útočníkům, klidně prošel trnovou hradbou a zmizel v táboře.
Jan Cheroot na něho čekal, tvář popelavou děsem. Dokonce i nosiči zbraní ze samého strachu zaklekli za obrannou linii trnů s namířenými puškami. dokument okamžitě akceptoval takhle nádherně ozdobený dar povzbudí srdce i té nejrozmazlenější ženy. „Stane se tak,“ souhlasil.
„Položte je,“ sykl major. Stačilo nepatrné zachvění ukazováčku a výstřel by přivodil katastrofu.
Mezitím Gandang stále bojoval s nerozhodností. Z nemilosrdného vykonavatele královy spravedlnosti se stal prosebníkem stojícím venku u dveří. Každá vteřina ukrajovala část jeho důstojnosti.
Za sebou už zaslechl mumlání válečníků i jemné ťuknutí asagaje o štít. Muži zneklidněli, vycítili únik možnosti vyřádit se v tomhle ležení. Vůdce se pomalu otočil, s kamenným výrazem ve tváři na ně pohlédl. Všichni okamžitě ztichli.
„Gandang, syn krále Mzilikazi, Induna dvou tisíc ať vstoupí!“
Zdaleka nečekal žádnou slavnostní výzvu, navíc pomalu ztrácel trpělivosti. Přece jenom odhodlaně vykročil, pera na čelence se natřásala. Vzpřímeně a pyšně vstoupil do tábora, aby nikdo nepoznal jeho vnitřní nejistotu.
Náhle ztuhl, ve tváři se mu nehnul ani sval. V duchu však nadšeně chválil své prozíravé a moudré jednání, když poslechl slova malé Holubičky. Před ním totiž stál skutečný vládce.
Trvalo dlouho, než v téhle osobě poznal otrhance. Kabátec zářil rudou víc než prolitá krev. Už tohle by bojechtivé muže zastavilo, ale odhalil ještě další nádheru. Na hrudi vrhaly paprsky blýskavé medaile, přezka na opasku zářila v ranním slunci. Přes rameno vedl řemen barvy bílé, snad oslnivější než volavčí pera. Ale na hlavě se skvěl pravý poklad úžasně formovaná přilba.
Teď už neměl pochyby, že jde vskutku o důležitého muže, navíc bojovníka obrovské pověsti, jak Juba varovala. Uvážlivě složil tichý slib: Holubičku bude poslouchat na slovo a s mnohem větší pozorností! Až se mu sevřel žaludek při pomyšlení nad vůbec první úvahou, kdy chtěl vyslance podříznout jako mašonského hovnožrouta.
Pohádková postava pokročila, zasalutovala. Gandang automaticky zareagoval pozdravem svého kopí.
„Já, Bakela, podávám tímto důkaz o nutnosti setkání s vaším otcem, slavným a vítězným králem Mzilikazi. Je zapotřebí ho informovat o mé žádosti ohledně přesunu naší výpravy,“ pronesl v trochu lámané řeči sindebele. Induna samozřejmě předávaný
Pro chvíle konfrontace s Matabelci měl už Zouga dávno promyšlenou strategii. Každopádně museli přežít! Častokrát se v noci budil, s hlavou plnou nápadů, z njcn2 na prvním mjstg bylo převlečení do slavnostní uniformy. Tím přece musí zapůsobit na kohokoliv.
Jakmile tedy zaslechl souhlas, spadl mu kámen ze srdce, ovšem nesměl dát najevo úlevu. Stál pořád vzpřímeně, naprosto neutrálně zíral na mohutného Indunu, když vybíral pět nejrychlejších běžců a recitoval jim dlouhou zprávu pro krále.
Text začínal do nebe stoupajícími chválami.
„Velký černý slone, který otřásáš zemí při každém kroku.,“ začal Gandang, pak vyjmenoval všechny své hrdinské činy od doby, kdy opustil velký kraal v Thabas Indunas a vyrazil na východ, kde své tažení zakončil bitvou s jednotkou zrádného Bopy. Potom přešel na setkání s bílým mužem, kde květnatě popisoval magnificentní zjev posla velké královny Viktorie a zakončil opakováním Bakelova požadavku ohledně odsouhlasení přesunu výpravy do Thabas Indunas.
Vybraní poslové museli jeden po druhém zopakovat celou dlouhou tirádu. Zouga se nestačil divit, jak si všechno zapamatovali do posledního slova. Skutečně zajímavá ukázka vyvinuté paměti u lidí postrádajících abecedu a tím neznalých psaní nebo čtení, uvažoval s nehybným výrazem ve tváři.
Induna běžcům ještě předal dokument, ti jen zasalutovali a zmizeli západním směrem. Pak se Gandang otočil k majorovi.
„Zůstanete tady, dokud se král neozve!“
„Kdy k tomu dojde?“
„Až se mu zlíbí!“ suše odvětil mohutný černoch.
Malá výprava tedy přežila, i když je zvenku střežilo tucet mataI belských bojovníků ve dne v noci. Ani jeden z nich se však neodvážil vkročit za trnitou hradbu k nim do ležení. Dokud král nedá vědět, osoby i jejich majetek zůstávají nedotknutelné.

Hlavní jádro útvaru impi se utábořilo asi čtvrt míle dál po proudu. Každý večer přišel statný Induna na návštěvu, usadil se proti majorovi u ohně a promlouval s ním s chmurnou vážností.
Po několika dnech se čekání změnilo na týdny, kdy si vůdci vyvinuli jeden pro druhého hluboký respekt, ačkoliv nešlo o přátelství v pravém slova smyslu. Oba patřili k bojovníkům, takže mohli využít společného tématu týkajícího se vojenských postupů a vyhraných bitev. Poznávali tak oponentovu sílu, udržovali mezi sebou vzájemnou důstojnost. Uznávali moudrost těch, kteří se řídí zákony své společnosti, přestože se mohly diametrálně lišit.
Pokládám ho za gentlemana, zapsal si Zouga do deníku. Skutečně přírodní člověk, uzavřel poznámku.
Bakela je pravý muž, prostě vyjádřil svůj dojem Gandang, ležící vedle Juby na rohoži.
Induna také dovolil Zougovým nosičům opustit tábor, aby přinesli suchou trávu a dřevo ke zpevnění a vylepšení přístřešků. Major mohl tedy přebývat v poměrném suchu a teple. Vydatný spánek společně s nenadálým odpočinkem měl dobrý vliv na jeho rekonvalescenci. Hluboká rána ve tváři se perfektně zahojila, zůstala jen narůžovělá jizva. Rameno konečně přestalo bolet, nepotřeboval k opoře hůl, ani paži už nenosil v pásce. Za další týden byl schopný vystřelit ze slonobijky.
Jednoho večera nabídl Gandangovi společný lov. Také jemu se zajídalo nekonečné čekání, které by si rád zpestřil jakoukoliv činností. Indunovi válečníci podle velitelova příkazu obklíčili stádo buvolů a hnali je směrem k čekajícím lovcům. Zouga s údivem sledoval, jak se mohutný černoch rozběhl a jediným úderem asagaje skolil statného býka. K něčemu takovému by se on nikdy neodhodlal scházela mu nejenom praxe, ale i podobná sebevražedná statečnost.
Potom zase Gandang nevěřícně zíral, když se běloch postavil ječícímu a ženoucímu se slonu přímo do cesty. Ozvala se rána a monstrum padlo na kolena jako podťaté. Černý vůdce přešel ke kořisti, zblízka si prohlédl malý otvor po projektilu a pronesl jenom Hau! Sice potichu, ale s obrovským důrazem. Vlastnil totiž starou mušketu vyrobenou v Londýně roku 1837, z níž vystřelil na buvola, slona i mašonského hovnožrouta. Všechny tři sice obrátil na útěk, bohužel nezraněné.
Gandang už dávno pochopil, že je při střelbě důležité zavírat oči i ústa. Bezpodmínečně musí v okamžiku vypálení rány zadržet dech, aby přelstil ďábla žijícího v oblaku po výstřelu. Jinak by do něho mohl vstoupit očima nebo ústy a dostat ostrostřelce pod svou nadvládu. Aby kulka doletěla dál, bylo zapotřebí trhnout zbraní stejně jako při vrhání kopí. Pro zmírnění zpětného nárazu se pažba nesměla ani trochu dotýkat ramene. I přes dodržování všech těchto pravidel nikdy nic nezasáhl, takže nepotřebnou mušketu odhodil a vzal zase na milost tradiční asagaj.
Teď však konečně pochopil, co dobrá zbraň v rukou odborníka dokáže. Vzájemný respekt vzrostl ještě víc, už téměř přecházel v přátelství, ačkoliv plnému rozvinutí stále překážely kulturní a kmenové zvyky. Navíc musel Induna zachovávat odstup pro případ, kdyby dorazil běžec se zvoláním Bulala umbuna! Zabte bílého muže!
Potom by nesměl váhat, což chápal i Zouga. Přesto se zatím snažil plánovat audienci u krále. Hlavně si zapisoval, co všechno by po mocném panovníkovi mohl požadovat.
Exkluzivní dolovací práva na kutání zlata a získávání slonoviny v samostatném teritoriu Matabelelandu na prvním místě, uvažoval, protože mu přece jenom nedaly spát vyhrabané šachty dávných horníků, které s takovým štěstím objevil.
Pořád vylepšoval slovosled, potřeboval vypracovat skutečně právnicky formované dílo, jenž by mohlo začínat: Já, Mzilikazi, vládce Matabelelandu, dávám tímto na vědomí.
Nakonec zkomponoval celý dokument k naprostému uspokojení, když si náhle uvědomil velkou chybu: panovník se zajisté neumí podepsat. Několik dní nad problémem hloubal, až nalezl snadné řešení: krále určitě zaujmou rudé znaky moci královny Viktorie a on s sebou naštěstí nosí pár tyčinek potřebného vosku. Hned si zakreslil návrh státního pečetidla krále Mzilikazi, ozdobeného odposlechnutým titulem Velký černý slon, který otřásá Zemí.
Doprostřed znaku usadil obrovského sloního samce s dlouhými zdviženými kly a roztaženýma ušima. Nahoře se skvěl nápis Mzilikazi Nkosi Nkulu, pod ním překlad do angličtiny Mzilikazi, King ofthe Matabele.
Posléze začal experimentovat s různými materiály od jílu až po dřevo, ale výsledky ho nijak neuspokojovaly. Nakonec požádal
Gandanga o povolení k vyslání několika nosičů pod vedením hotentotského seržanta k nejbližšímu úkrytu slonoviny nedaleko Harkness Mine.
Dva dny Induna o bělochově nápadu přemýšlel, než se podvolil. Pro jistotu však s nimi poslal padesát svých bojovníků s příkazem celou skupinu okamžitě pobít při jakémkoliv náznaku zrady.
Jan Cheroot se kupodivu šťastné vrátil se čtyřmi obrovskými kly. Major se radoval, protože nezískal jen materiál na vyrobení pečetě, ale bude mít i solidní dar pro krále.
Matabelci už dávno poznali, že slonovina je vzácná obchodní surovina, bohužel jí neměli dostatek. Ani ten nejstatečnější bojovník nebyl schopný zabít tak velké zvíře obyčejným oštěpem. Proto mohli využít jenom nalezených zdechlin či oblud občas chycených do vyhrabaných pastí.
Gandang jenom zamlaskal při pohledu na rozpětí a váhu všech čtyř klů. A ten největší bude dar jeho otci, pokud běloch zůstane naživu a získá povolení vstupu do Thabas Indunas.
Mezitím Zouga neustále podléhal chmurným představám: vždyť jeho život visí na vlásku, rozhodne o něm černý vladař kdesi v dálavách. Navíc dochází chininový prášek a všude kolem se z močálů jen kouří. I v noci cítil podivné výpary, neustále obnovované sprškami deště. Proto musel omezit denní dávku hořkého medikamentu, aby měl šanci na přežití. Nečinnost ho také zmáhala, takže znervózněl. Dokonce se v mysli zabýval sebevražednými plány, jak v noci obejde černé vojsko a prchne směrem na jih. Manévr by se mohl podařit jedině za předpokladu, že Gandanga bude držet jako rukojmí. Coby pojistku si vyrobí ze zbytku dvaceti kilogramů černého prachu výbušninu, která v případě nezdaru roztrhá Indunu na kousky zřejmě i on sám by přišel o život, mudroval. Nakonec si neochotně přiznal porážku a veškeré smělé plány zavrhl.

Impi se objevili za svítání. Zouga se probral voláním od trnové ohrady. Přehodil si přes ramena kůži a vyšel do ledového deště. Klouzal v červeném bahně. Jediným pohledem pochopil, že král odpověděl: tišší Máta382 belci těsným sevřením obklopili tábor, stáli tu jako sochy vyřezané z ebenu.
Uvažoval, kolik vteřin mu zabere doběhnout k přístřešku pro nabitou pušku pravděpodobně mu hbití domorodci podříznou krk dřív, než stačí natáhnout kohoutek.
„Vidím tě, Bakelo," vystoupil náhle vpřed Induna.
„Vidím tě, Gandangu."
„Králův posel dorazil.," odmlčel se dramaticky černý vůdce, a pak se zazubil od ucha k uchu. „Otec ti povolil přesun, žádá tvou přítomnost v Thabas Indunas!"
Muži se na sebe radostně zašklebili, oba dva si konečně mohli oddechnout. Vladař uznal synovu moudrost při plnění královských rozkazů a major byl akceptován coby posel, nikoliv nepřítel.
„Vyrážíme okamžitě," informoval nadšený Induna. „Ještě před východem slunce!" Panovníkův vzkaz vyžadoval bleskovou reakci.
„Safari!" budil Zouga své muže. „Vydáváme se na pochod!"
Během vyčkávání na konečný verdikt držel Gandang zcela podvědomě malou Holubičku mimo bělochovo zorné pole, ani se o její přítomnosti nezmínil. Teprve první večer pochodu k velkému kraalu přivedl Jubu s sebou. Ta před Zougou poklekla, podle kmenových zvyklostí ho oslovila titulem BabaOtče. Induna se mezi ně hned posadil a s radostí naslouchal novinkám.
Major nevěřil vlastním očím, když spatřil známou dívenku, nevěřil ani vlastním uším při vyprávění o příhodách své sestry, otcově smrti a jeho pohřbu. Konečně mu spadl kámen ze srdce, největší problém se vyřešil: Tátova památka přece jenom zůstane neposkvrněná!
Oddechl si i kvůli Robyn, když se dozvěděl, že je v bezpečí. Trochu mu sice vadil sestřin nepřiměřeně rychlý postup vždyť od doby, co se rozloučila s Holubičkou, uběhly minimálně tři měsíce. A její výprava překonala poslední horský hřeben, odkud se cesta svažuje do lowveldu, jak informovala Juba. V těchhle dnech je tedy Robyn na palubě nějaké obchodní lodi, kdoví, jestli už neobeplula mys Dobré naděje a nenachází se v Atlantiku.
On sám přitom vůbec netušil, jak dlouhou dobu stráví u matabelského krále a kolik času mu zabere překlenutí zbytku cesty na jih. Sestřin rukopis se tedy objeví v Londýně dřív o rok, možná i víc, než jeho záznamy!
Podobné starosti však musel hodit za hlavu, protože už druhý den se těžce zatížení nosiči nedokázali vyrovnat s vražedným tempem, které nasadili neustále klusající impi. Nakonec musel požádat Gandanga, aby někteří z jeho mužů pomohli s nákladem slonoviny i s obrovským břemenem skrývajícím nález ukořistěný ve zříceninách chrámu.
Každým dnem pochodu k západu byla krajina sušší, lesy řidší. Ocitli se v buši, občas oživené akáciemi a deštníkovitými stromy.
Úleva z vymanění se působnosti neutuchajícího deště se projevila v posíleném duchu celé jednotky, impi si dokonce začali zpívat do pochodu. Černý útvar se kroutil jako had nádhernou krajinou připomínající parkovou úpravu kolem půlkulatých žulových kopje.
Velice brzy se setkali s prvním královským stádem. Dobytek se vyznačoval podivným hrbem těsně za hlavou, jeho původ snad zasahoval až za samotnou oponu historie. Možná jejich předchůdcům trvalo několik tisíc let, než pronikli do těchto končin od úrodného údolí řeky Nilu, či dokonce ze samotné Mezopotámie.
Perfektně vykrmená zvířata zajímavě zbarvená od čokoládově červené až po oslnivě bílou nevzrušeně pohlížela na ženoucí se jednotku. Malí nazí pastevci zakrytí jen bederní rouškou kulili oči v úžasu nad probíhající přehlídkou: vždyť se kolem nich hnali válečníci v plné zbroji! Nedočkavě se těšili, až nadejde i jejich čas, aby se mohli připojit.
Konečně výprava dosáhla prvních matabelských měst situovaných na břehu řeky Inyati. Gandang hrdě vysvětloval, že právě tady má svůj hlavní stan, jeho impi dokonce nesou jméno řeky.
Osada se skládala z charakteristických kulatých chýšek stejné konstrukce, střechu tvořily došky. Typický vzhled staveb si zachovali i po opuštění rodného Zululandu. Vnější ochrannou zed tvořily kůly z kmenů stromů mopani, zakotvené hluboko v zemi.
Vesničané radostně vybíhali ven, vítali navracející se bojovníky zpěvem, tleskáním a smíchem. Většinou však byly přítomny jen ženy a děti.
„Muži a svobodné dívky už odešli do Thabas Indunas. Jakmile měsíc dosáhne úplňku, začnou tance slavnosti Chawala. Celý národ se shromáždí u krále," informoval Gandang. „Proto budeme odpočívat jenom jednu noc, potom nás cesta dovede přímo do velkého kraalu, kde se objevíme ještě před novoluním."
Nyní se trasa na západ proměnila ve velice rušnou spojnici překypující obyvateli přesunujícími se k oslavám ve vladařském sídle. Muži pochodovali zařazeni do svých regimentů, odlišovali se oblečením i barvou válečných štítů. Dali se zahlédnout též šedovlasí veteráni, účastníci bojů v Basutolandu, Griqualandu i s Búry najihu.
Mladíci toužící po krvi se zase podle panovníkem vrženého válečného kopí dozvědí, ve kterém směru najdou svou reputaci, chlapskou slávu a pravděpodobně i smrt to vše slibovala oslava Chawala.
Jiné skupiny mladých, dosud neprovdaných dívek, provokovaly chichotáním a posunky chlapce, kteří se v odpověď naparovali pantomimou boje naznačující omočení ostří asagajů v krvi nepřítele teprve potom získají právo na ženy, teprve potom si koupí manželku.
Konečně se v další horké poledne objevili u nepřetržitého proudu domorodců mířícího k velkému kraalu a zároveň hlavnímu městu Matabelelandu.
Rozkládalo se na mnoha čtverečních mílích otevřené pláně, na jihu ohraničené rozlehlým seskupením obrovských holých balvanů. Sám Mzilikazi prý místo nazval MatoposKopce rady starších: připomínaly mu totiž plešaté hlavy shromážděných Indunů. Nejvzdálenější vrch se nazýval zase BulawayoMísto zabíjení, kde z příkrých útesů svrhávali

odsouzence na smrt.
Po boku Zougy pyšný Gandang hrdě ukazoval špičkou kopí j veškeré pamětihodnosti rozlehlého města. Oddělení pro neprovdané dívky, vojenské oddíly s asagajijeté neomočenými v krvi pokrývaly další prostor, vedle stály chýše ženatých válečníků půda kolem nich byla perfektně zametená.
„A tamhle je králův příbytek," mířil na obří kónickou strukturu v naprosto oddělené části. „Ta stovka chýší okolo patří otcovým manželkám, kam vstup jiného muže znamená jistou smrt!"
Pak dovedl majora k malému hájku akácií s bublajícím potokem. Po dlouhé době se Zouga ocitl uprostřed víru domorodců, o něčem takovém se mu už dlouho ani nesnilo.
„Kdy vlastně uvidím vašeho panovníka?"
„Po oslavách," uklidňoval ho vladařův nejmilejší potomek. „Prochází totiž rituálem očisty, ale posílá ti dary, protože je tvou návštěvou potěšen," mávl kopím k zástupu dívek u hlavní brány. Nesly na hlavě perfektně vyvážené hliněné hrnce, vůbec se jich nemusely dotýkat rukama.
Postupovaly s nádhernou graciézností, boky se jim vlnily ve svůdném rytmu, pevná ňadra poskakovala při každém kroku. Dostaly se až k malému tábořišti, kde major rozbil své ležení. Poklekly, aby předaly dary.
V některých nádobách nalezli husté čirokové pivo, v dalších zase kyselé mléko, v jiných nádherné pláty hovězího masa opečené nad otevřeným ohněm.
„Skutečně si tě váží," konstatoval s překvapením Gandang. Takovouhle štědrost u otce nepředpokládal. „Přece jenom Tshedi, tvůj děda, byl dobrým a věrným přítelem našeho krále."
Po delší době se začal Zouga nudit, dlouhé dny čekání přinášely únavu. Měl ale svobodu pohybu, takže mohl propátrávat město i okolí s výjimkou zakázané oblasti panovníkových žen.
Udělal si nějaké skicy z příprav na velké oslavy, snažil se vrýt si veškeré zážitky do paměti. Na břehu řeky sledoval obrovskou masu domorodců koupajících a věnujících se očistě, zatímco oblečení viselo na větvích nedalekých stromů, aby vy větralo.
Prošel kolem skupiny dívek, kde jedna druhou natírala barevnou zeminou s olejem. Hihňaly se, dokonce na něho zamávaly.
Uvažoval i nad záhadou, jak se při tak obrovském srocení davu udrží základní hygienické podmínky. Teprve po několika dnech odhalil funkčnost hustého nízkého porostu mimo dosah města, kam všichni mizeli v době šera za rozednění či při západu slunce. Téhle oblasti vládla hejna havranů i jestřábů, hlavní sanitární četu však tvořili šakalové a hyeny.
Zvědavost vzrostla, začal hledat další pravidla. Velice brzo pochopil omezení, kdy veškeré mytí a praní se konalo jen od jistého bodu označeného velkým stromem. Nad ním se totiž z tekoucí řeky odebírala pitná voda.
Dokonce i obří ohrady pro dobytek udržovaly město čisté, sloužily vlastně jako past na hmyz. Ten ukládal svá vajíčka do čerstvého hnoje, ale než se mohli vylíhnout potomci, rozšlapala je kopyta pohybujících se stád. Navíc žhavé slunce a silný vítr dokončil proces očisty, a tak se zbývající pach dal poměrně lehce vydržet.
Jak se major radoval ze svého znovuzrození vždyť jeho asagajem propíchnuté tělo už dávno mohlo posloužit hyeně k zahnání hladu.
Proto si určil úkoly, které musel splnit. Namaloval si plánky města, kde obzvlášť pečlivě zachytil slabiny v opevnění. Na papír načrtl i různé uniformy impi, pochopil, že barvy štítů pomáhají v identifikaci při boji. Nevinnými dotazy u Gandanga zjistil počet bojovníků v každém regimentu, věk i bojovou zkušenost válečníků. K tomu pak jen dodal jména dalších Indunů s patřičnými hlavními stany v určených osadách.
Získané informace porovnával se zápisky na mapě Torna Harknesse. Hned zjistil, jak mnoho se změnilo v Matabelelandu.
K procvičení mozku si začal malovat bitevní plány pro válku se starým králem Mzilikazi, zaznamenal si požadavky na počet mužů a zbraní, množství potřeb dodaných týlovou službou. Vše doplňovaly určené pochodové směry. Vypracoval i nejefektivnější taktiku pro boj s impi byl přece v první řadě voják, a ten se neustále těší na nějakou vojenskou operaci.
Důvěřivý Gandang unesený majorovým zájmem s pýchou podrobně zodpovídal každou otázku ohledně svého národa. I přes vyvíjenou aktivitu se však Zougovi čas úmorně vlekl.
„Král se s tebou nesejde, dokud neskončí oslavy," únavně opakoval Induna stále stejnou písničku. Ale mýlil se.
Večer před začátkem se objevili dva starší domorodci, v kudrnatých vlasech měli zapíchnutá modrá volavčí pera. Gandang je přivítal s hlubokou úctou, pozorně jim naslouchal a pak se obrátil k bílému muži.
„Přišli, aby tě zavedli ke králi," oznámil prostě.
Tři menší ohně hořely před panovníkovou rezidencí, nad prostředním se kroutila podezřelá postava připomínající lidoopa. Neustále bezzubými ústy polohlasně vypouštěla zaklínači formule, občas přihodila do plamenů nějaký prášek či špetku suchých bylin do obřího hliněného hrnce, v němž cosi vařila.
Kmenový šaman nesl odznaky své profese nesmírně pyšně: hadí kůži, drápy orla i leoparda, nafouklý močový měchýř lva, opičí lebku a krokodýlí zuby. On vlastně řídil celé oslavy, kdy nejdůležitější událost matabelského kalendáře zahrnovala poděkování za první plody sklizně, požehnání stádům a případné rozpoutání války s nejbližším sousedem. Shromáždění Indunové proto sledovali veškeré přípravy s bázní a velkou pozorností.
Všech třicet vytvořilo kruh šlo o královu radu starších. Tím byl prostor dvora paláce přeplněn. U vstupu do rezidence, jejíž došková střecha strmě stoupala k nebi do výše téměř deseti metrů, trůnilo evropské křeslo.
Zouga měl dojem, že ho poznává takové přece panovníkovi daroval dědeček Moffat před dvaceti lety.
„Bayete! Mzilikazi, Velký slone Matabelců!"
Gandang majora naučil správné dvorské etiketě a formálnímu královskému pozdravu, který bude vladař očekávat.

Když Zouga přecházel malý dvůr, musel vyzpěvovat panovníkova oslavná přízviska. Jako Angličan a vyslanec samotné královny Viktorie nemusel vykřikovat z plných plic ani se plazit po kolenou.
Ve vzdálenosti třech metrů od vládce se musel ale pokorně usadit na holou zem s hlavou sehnutou. Vyčkával.
Postava v křesle se zdála mnohem menší, než očekával ve spojení s válečníkem tak hrůzné pověsti. Teprve po chvíli si v šeru všiml, jak drobné má král ruce i nohy a kolena groteskně oteklá dnou i artritidou.
Skutečné tu seděl stařec, nikdo nevěděl, kolik mu je. Ovšem na přelomu století patřil k nebezpečným bojovníkům.
Kdysi pevné svaly zplihly, břicho se vypoulilo v klíně. Spíš připomínal těhotnou ženu.
I hlava byla pro malé tělo příliš velká, vyzáblý krk ji snad ani nemohl udržet. Bystrá očka na cizince kupodivu zářivě pohlížela.
„Jak se má můj starý přítel Tshedi?“ zeptal se pisklavým hlasem.
Zouga matčina otce už neviděl dvacet let, poslední vzpomínka na něho se týkala dlouhých bílých vousů.
„Má se dobře a je šťastný,“ odvětil. „Posílá ti pozdravy spojené s velikou úctou a respektem.“
Stařec v křesle nadšené přikyvoval.
„Můžeš prezentovat dary,“ dovolil. Rada starších, dokonce i sám šaman, vydechli údivem nad velikostí klu, který sotva unesli tři černí bojovníci. Položili ho vládci k nohám.
Kmenový kouzelník se však hned vzpamatoval, neměl rád přerušení očistného obřadu. Proto se svými pomocníky rychle přenesli kouřící hrnce k panovníkovu trůnu.
Pak zdvihli plachtu sešitou z leopardích kůží, rozprostřeli ji nad králem jako stan, aby mohli zachytit vzácné výpary.
Okamžitě se z nitra ozval kašel a zvuk dusivého záchvatu. Když kůži konečně odstranili, panovník lapal po dechu, pot z něho lil v proudech, v očích se třpytily slzy. Všichni démoni se ale s těmito tělesnými tekutinami z těla vypudili!
Přítomní vyčkávali, až se král z očisty vzpamatuje. Mezitím Čaroděj svářel další lektvar. Mzilikazi přestávky využil, sáhl po malé krabici vedle křesla a vyňal dokument s pečetěmi.
„Mluv napsaná slova,“ předal list Zougovi.
Králanalfabet dokonce už dávno pochopil systém psané řeči, jelikož majorův děda dvacet let pravidelně posílal se zprávou jednoho ze studentů na misii, aby dopisy doručil, přečetl a zaznamenal panovníkovu odpověď.
Zouga stál vzpřímeně, překládal z angličtiny, jak nejlépe uměl, občas ještě obsah přizdobil.
Když dočetl, zalilo palácový dvůr na delší dobu ticho. Rada starších i sám vladař zamyšleně zírali na bílého muže před sebou. Ve tmě se plameny ohňů odrážely na všech vyblýskaných knoflících a kovových přezkách majorovy slavnostní uniformy, šarlatový kabátec snad přímo hořel.
Šaman opět přicupital s další porcí, ale Mzilikazi ho znechucené odehnal.
Tentokrát dotáhl všechny k samotnému vrcholu pozornosti, takže se mohl pustit do díla, odhadl perfektně příhodný okamžik Zouga. „Vidí král znaky mé královny? Jsou to zvláštní pečetě, které by měl užívat každý veliký vládce, aby ostatním mohl prokázat svou moc!“
Otočil se a mávl na nosiče u vstupní brány. Ten padl na kolena, plazil se celou cestu, hlavně se snažil nepodívat panovníkovi do tváře. Bledý děsem předal majorovi krabičku, v níž se skrýval vyrytý znak ze slonoviny a tyčinka pečetního vosku.
„Vlastnoručně jsem vyrobil pečetidlo pro krále, aby jeho důstojnost a síla vešla ve známost veškerému lidu.“
Mzilikazi nebyl schopný udržet na uzdě svou zvědavost, posunoval křeslo kupředu a zval hosta blíž. Zouga přiklekl, nahřál tyčinku plamínkem hořící větvičky z ohniště, odkápl vosk na víko krabičky a otiskl pečetidlo. Když reliéf ztuhl, předal výsledek vládci.
„To je slon!“ Mzilikazi perfektně rozpoznal obrovské zvíře, neutajil však překvapení.
„Velký černý sloní samec Matabelelandu,“ upřesnil major.
„Mluv napsaná slova,“ dotkl se stařec písmen.
„Mzilikazi, Nkosi Nkulu!“
Král radostně zatleskal, poté předal pečeť k ohodnocení radě starších. Velice brzo se odevšud ozývalo uznalé mlaskání nad tak úžasným obrazem přecházejícím z ruky do ruky.
„Bakelo,“ Mzilikazi promluvil, „musíš se u mě zase objevit, až skončí oslavy Chawala. Máme si hodně co říct!“
Pak prostým mávnutím ruky propustil mladého muže ze své přítomnosti a rezignovaně, s bohorovnou trpělivostí, se poddal dalšímu procesu neúnavně kroužícího kmenového kouzelníka.
Úplněk se objevil až po půlnoci, proto ohně potřebovaly víc dřeva, aby se ozářilo okolí. Vítání novoluní mohlo začít, všude se ozýval zpěv a bubnování. Ani jeden z obyvatel království se do téhle chvíle neodvážil dotknout jediného zrnka z úrody, protože až východ měsíce ohlašuje počátek oslav Chawala.
Hlavní obřad však započal v ranních hodinách, kdy se masa válečníků shromáždila před svým panovníkem. Země se otřásala jednotným bušením bosých nohou pětadvacet tisíc bojovníků vymršťovalo kolena téměř až k ramenům, aby vší silou trénovaného muže dupli unisono.
„Bayete!“ pozdravili vladaře královským pozdravem.
„Bayete!“ ozvalo se opět zadunění.
„Bayete!“ potřetí, a pak došlo k zahájení mohutného představení.
Regimenty postupně předváděly svůj um před králem Mzilikazi trůnícím v křesle. Perfektní souhra pohybů bojovníků připomínala jediný živoucí organismus, jehož štíty se v rytmu rozvíraly a uzamykaly jako šupiny gigantického plaza.
Prach stoupal od dupajících nohou, zástěrky z kůží cibetek, opic, lišek i koček švihaly v divokém rytmu.
V každém útvaru vyskakovali hrdinové až do výše okolních hlav, zběsile bodali kopími do nebes, triumfálně ječeli a pot se z nich jenom lil.
Mzilikazi se nechal nakazit mořem obklopujícího vzrušení, takže upíjel čirokové pivo z hliněné nádoby, až se mu

panenky protáčely. Náhle sjel z trůnu a na dnou zdeformovaných a oteklých nožkách doběhl k nejbližšímu šampiónovi.
„Můj otec je nejlepší tanečník v Matabelelandu," poznamenal Gandang k vedle sedícímu Zougovi.
Starý král se pokusil vyskočit, ale chodidla zem neopustila. Trochu se nachýlil vpřed i vzad, mával ve vzduchu zmenšenou variantou královského asagaje.
„Takhle padl k zemi nenáviděný Barend Griqua, takhle zahynuli jeho synové!"
Národ zařičel nadšením.
„Když statný sloní samec dupne, celá zem se třese!" Zabušení desetitisíců chodidel zakrylo bolestivou a patetickou taneční parodii vzpomínajícího starce.
„Takhle jsem dal najevo své pohrdání k Čakovi, takhle jsem odřízl pera z čelenek jeho poslů a zahnal je zpět," vřeštěl Mzilikazi.
„Bayete!" zahřměl národ. „Náš otec vládne celému světu!"
Za pár minut se stařičký král vyčerpal, padl do písku. Gandang a další dva potomci mu okamžitě přispěchali na pomoc. Velice něžně ho zdvihli a přenesli na trůn. Lobengula, panovníkův nejstarší syn, mu podal nádobu s pivem. Stařec upil, nápoj mu stékal po bradě a smáčel nadýmající se hruď.
„Ať národ tančí," zachroptěl vladař.
„Hned po boji na druhém místě otec miluje tanec," vysvětloval Gandang.
Objevily se zástupy panen, nahá kůže zářila v poledním slunci. Maličké korálkové zástěrky jentaktak zakrývaly ztemnělé klíny, zpěv z mladých hrdel vycházel sladký a čistý.
Mzilikazi se kupodivu opět neovládl a vyrazil, aby si při svižném rytmu zatančil, dokud znovu nepadl do prachu. Synové ho zase přenesli.
S příchodem noci na majora dolehla únava. Zpocený krk dřel dotekem uniformy, oči zarudly od prachu i záře, v hlavě mu hučelo od kakofonie bubnů a řevu Matabelců. Jazyk mu v ústech nechutně natekl od neustálého popíjení čirokového piva. Záda i nohy ho navíc bolely od nepřirozené pozice v sedu na holé zemi se zkříženýma nohama ovšem král už zase nebyl k udržení. Povykoval, poskakoval a znovu ho museli odnést.
Další den ráno si vládce hověl v křesle, jako by se v noci nic nedělo. Když se v aréně konečně objevil býk Chawala, museli královští synové otce držet, aby se nerozběhl ve snaze zardousit zvíře holýma rukama.
Pak z každého regimentu vylosovali jednoho zástupce, který si na těle nechal jenom bederní roušku. Poctění muži zaujali vyčkávací polohu vedle trůnu.
Býk se přiřítil v plném trysku, rohy držel vysoko, prach mu stříkal od kopyt, oči podlité krví zlověstně plály. Černý jako uhel, hrb za krkem mu poskakoval.
Velice pečlivě ho vybrali z královských stád, šlo o nejkrásnějšího plemenného samce z celého Matabelelandu. Neuvěřitelně arogantně se nesl, když obíhal palisádu arény. Synové měli co dělat, aby vladaře udrželi. Mával královským oštěpem, divoce se třásl a vřeštěl.
„Bulala inkunzi! Zabte býka!"
Vyčkávající bojovníci panovníkovi zasalutovali, načež okamžitě vyběhli a zaujali půlkruhovou formaci. Zvíře se k nim prudce otočilo čelem, pohupovalo hlavou. Vybíralo si oběť.
Nakonec se zaměřilo na muže ve středu postupující linie. Vyrazilo do útoku.
Statečný válečník ani nepohnul brvou, pouze rozpřáhl ruce ve vítajícím gestu. Naprosto zřetelně zaslechl Zouga zapraštění kostí, když býk narazil domorodci na hruď. V téže chvíli černoch zaklesl paže kolosu na krku.
Zvíře se ho snažilo setřást, pohazovalo hlavou, ale bojovník se držel jako klíště. Navíc mu tělem zakryl výhled, takže donutil býka, aby zůstal stát. Ve zlomku vteřiny se půlkruh válečníků kolem zvířete uzavřel. Hbitě mu podrazili nohy, takže s vyděšeným zabučením padl na zem.
Tucet mužů ho chytilo za rohy, využívalo je coby páku a snažilo se hlavu stočit. Býk zoufale kopal do vzduchu, bučení se měnilo v žalostný nářek.
Sám král na křesle radostně poskakoval, vřeštěl vzrušením společně s halasícím národem.
Centimetr po centimetru se rohatá hlava otáčela, až se ozvalo t prasknutí vazu. Nohy se býkovi svezly na zem, střeva povolením svalů vypustila nazelenalou povodeň.
Zpocení válečníci vyzdvihli zdechlinu na ramena, přenesli před trůn a složili panovníkovi k nohám.
Třetí a poslední den oslav se objevil stařeček uprostřed obrovské ohrady pro dobytek. Křehká a sehnutá figurka působila groteskně v tak rozlehlé prostoře. Polední slunce do něho bilo naplno, stín měl pod nohama. Ztichlý národ napjatě sledoval, čtyřicet tisíc párů očí ani nemrklo. Pozorovali vladaře, báli se pořádně nadechnout.
Mzilikazi uprostřed pozdvihl královský oštěp, ostří mířilo vzhůru. Všichni ztuhli. Panovník se pomalu otočil, zůstal stát tvá ří k jihu. Potom ruku s oštěpem zdvihl do výše ramene, napětí diváků kulminovalo.
Náhle král poskočil, pomalu se začal otáčet a národ vzdychl, aby se vzápětí ihned ztišil. Vládce se zarazil, ostří tentokrát mířilo k východu. Opět poskočil, napětí vzrostlo až k neúnosnosti stařec si totiž vybíral přesně načasovaný okamžik. Náhle mrštil kopím do vzduchu, zbraň opsala balistickou křivku a zabodla se do rozpálené země.
„Na sever!" zahřměl národ. „Bayete! Velký býk určil sever!"
„Vyrážíme severním směrem, nájezd povedeme na kmen Makololo," potvrdil Gandang. „Vybíhám se svými impi ještě před svítáním," informoval Zougu s úsměvem ve tváři. „Pak se zase uvidíme, Bakelo." „Pokud k tobě budou bohové laskaví," dodal major, zatímco mohutný Induna ho plácl po rameni.
Aniž se otočil zpět, zmizel Gandang v temnotě plné nadšeného zpěvu a dunění bubnů.
„Vaše pušky by patřily k nebezpečným zbraním, kdyby se znovu nemusely nabíjet," popichoval Mzilikazi se stařeckou hašteřivostí. „Ale takhle potřebuje bojovník rychlého koně, aby po výstřelu mohl zmizet do úkrytu a zbraň nabít."
Zouga seděl u královského trůnu už třicátý den. Panovník pro něho každé ráno poslal, on pak musel naslouchat

vladařově mudrování, přičemž pojídal obrovské množství napůl syrového hovězího masa, které neustále zapíjel pivem.
„Bez hbitého koně by střelce moji rychlonozí válečníci převálcovali během nabíjení. To se stalo v boji s kmenem Griqua, kdy jsme po jeho skončení nasbírali přes tři sta ukořistěných pušek.“
Major přikyvoval, v duchu se musel usmívat při pomyšlení, jak by slavní impi dopadli s touhle taktikou při útoku na sehranou jednotku britské pěchoty.
Mzilikazi dopil, zablýskání knoflíku na uniformě upoutalo jeho pozornost. Natáhl ruku, takže major jen rezignovaně vyňal nůž z kapsy a odřízl ho. Král se nadšeně zašklebil a v paprscích slunce si pohrával s kořistí.
Zbývá mi posledních pět, pomyslel si smutně Zouga. Připadal si jako oškubaná slepice, kterou zbavují peří kus po kuse. Veškeré medaile i důstojnická označení už dávno zmizely. Stejný osud potkal i přezku na opasku a přilbu.
„Povolení,“ začal major rafinovaně, zatímco vladař znechuceně zamával ručkama. Dosud se tím nechtel zaobírat.
Vždyť je na samé hranici senility, navíc propadl alkoholu, odhadoval Zouga. Denně vypil víc jak sedm galonů piva a přitom se mu stále dařilo udržovat hosta přes třicet dní v napětí. Přesně takhle si hrál s národem tři dny, než hodil kopí.
Teď se však vládce otočil, aby přenesl pozornost na klečící mladý pár před ním. Byli obviněni, dostavili se ke králi pro rozsudek.
Během každodenního rozhovoru s bělochem řešil panovník i státnické úkoly. Jednou přijal vyslance dvou podmaněných kmenů, jindy zase odměnil mladého pasáčka, který zachránil stádo před útočícím lvem. Dalšího odsoudil k smrti, protože ho přistihli, jak pije mléko rovnou z vemene krávy královského stáda. Kromě toho ještě stačil sledovat zprávy poslů o vyvíjejícím se konfliktu na severu. Teď se pro změnu zaměřil na mladou dvojici.
Dívka obdařená neobvyklou krásou v kulatém obličeji s plnými rty zářily bílé zoubky. Držela oči zavřené, protože nesměla na slavného vládce pohlédnout. Nekontrolovatelně se třásla. Vedle ní klečel svalnatý bojovník, příslušník regimentu svobodných mladíků, který ještě nezískal povolení spojit se s opačným pohlavím.
„Vztyč se, ženo, ať panovník může spatřit tvou hanbu,“ přikázal žalobce. Neochotně, pomalu, se zavřenýma očima dívka zdvihla čelo z prachu a přisedla na paty.
Nahé břicho připomínalo buben, zaoblené jako vyzrálý plod se tyčilo nad malou zástěrkou.
Král na trůnu mnoho minut uvažoval, pak položil válečníkovi otázku: „Hlásíš se k tomu?“
„Nepopírám svou vinu, Nkosi Nkulu.“
„Miluješ to děvče?“
„Jako sám sebe, můj králi.“ Hlas mladíka zněl chraplavě, ale pevně.
Vladař se opět zadumal.
Zouga už alespoň stokrát přihlížel podobným rozsudkům, občas připomínající moudrá rozhodnutí biblického krále Šalamouna, jindy však prokazovaly ve své podstatě přímo barbarskou divokost.
Panovník se náhle podíval na bojovníka, pohrával si s kopím, mračil se a vrtěl hlavou. Konečně nalezl řešení. Naklonil se a předal klečícímu viníkovi oštěp.
„Tímhle ostřím otevři břicho ženy, kterou miluješ, vytáhni z ní následek prohřešku proti kmenovým zákonům i zvykům a vlož mi ho do rukou.“
„Zůstaň v pokoji, Velký slone,“ rozloučil se Zouga a opustil královský dvůr. Lehce si vykračoval a v duchu jásal. V náprsní kapse má povolení k uskutečnění svých snů navíc získal pětadvacet kilogramů přírodního zlata, kamenného sokola z trosek Zimbabwe a tři mohutné kly z perfektní slonoviny. Brána k cestě na jih, k mysu Dobré naděje a do Anglie se před ním šťastně rozevřela.
Té noci Zouga nespal. Jednou dokonce odhodil pokrývku a přeběhl k blízké akácii, kde se snažil vyzvracet přestálou hrůzu, jejímž svědkem se stal.
Ráno stále ještě slyšel dívčino smrtelné chroptění, i když král vypadal šťastně a opět vesele popíjel. Zase mu vnucoval nakyslé čirokové pivo, zatímco majorův žaludek rebeloval. Navíc mu vladař poutavě, s jistou stařeckou nostalgií, líčil příběhy ze svého dětství v dalekém Zululandu.
Náhle, bez jakéhokoliv předchozího náznaku, nařídil Zougovi: „Mluv slova na tvém dokumentu!“
Tiše naslouchal, když major předčítal své požadavky. Na konci se nestačil podivovat.
„Lovit slony a kopat díry,“ mumlal. „Moc si toho nepřeješ. Připiš tyhle věci platí jen pro oblast mezi Zambezi na severu, Inyati na východě a Limpopo na jihu.“
Zouga sice nebyl v duchu plně přesvědčen, že tohle král myslí vážně, přesto okamžitě zapsal dodatek.
Potom uchopil starcovy chvějící se prsty a pomohl mu narýsovat křivoláky kříž. K němu připsal: Mzilikazi, vlastní rukou.
Nebetyčná panovníkova radost z vyrobení královské pečetě na tuto listinu neznala mezí. Po skončení pisatelského obřadu nechal dokument kolovat v radě starších.
„Konečnější dosáhl svého cíle, takže nás budeš chtít opustit,“ pohlédl na majora lítostivě. Zouga pocítil osten viny, hned však popravdě odpověděl.
„Během období dešťů lovit nemůžu, navíc mě čeká spousta práce v mé zemi daleko za mořem. Musím tedy jít, ale vrátím se, NkosiNkulu!“
„Otevřu ti cestu na jih, Bakelo! Běž v míru a vrať se mi brzo, protože tvá přítomnost mě plní potěšením a tvá slova jsou na tvůj věk velice moudrá.“
Vítr foukal od pevniny, ve zpětných nárazech přinášel poselství monzunových dešťů. Šedivá oblaka ležela nízko, kapky z nich padaly jako perlový závoj.
Poručík Ferris, věkem nejmladší důstojník na Black Joke, odtrhl zrak od zaměřovači tabulky, když se dělový člun přibližoval k pobřeží. Tiše hlásil hodnoty signálnímu poddůstojníkovi, který bleskurychle zaznamenával vzdálenost od pevniny a všechno zapisoval do navigačního záznamu. Kapitán si tak může ověřit své vlastní údaje.

Na přídi stál další námořník s olovnicí, aby hlásil naměřenou hloubku odečítanou z označené šňůry. Opakovaně vytahoval zátěž, aby ji zkušeně vrhal před špici Black Joke.
„Hloubka šest!“
Clinton Codrington vedl své plavidlo podle udávaných informací, velikost svírajícího úhlu s pevninou získával od Ferrise, postup odhadoval podle odstínů vody a námořnickým instinktem. Mapě zakreslené před třiceti lety bývalým kapitánem Owenem se prakticky nedalo vůbec důvěřovat.
„Stočit vpravo!“ šeptl kormidelníkovi, když ve vzduchu ucítil typický puch.
„Smrad otroků!“ sykl Denham. V té chvíli se ozvala i hlídka na stěžni.
„Kouř! Kouř na pravém břehu řeky.“
„Jak daleko proti proudu?“
„Dvě míle, možná i víc, pane!“
Poprvé, co opustili Zanzibar, Clinton zadoufal, že dorazí včas. Přece jenom se objevil v ústí Rio Savé v pravou chvíli, když zareagoval na srdcervoucí volání milované osoby, oddechl si.
„Příprava na akci, pane Denhame nevyjíždějte ale s děly,“ oficiálně hlásil, ovšem podporučík se nadšeně šklebil.
„Máme štěstí, pane,“ zubila se celá posádka, když stála v zástupu u zbrojnice při rozdělování pistolí a šavlí.
Black Joke prořízl přídí napěněnou bílou vodu, na okamžik se dotkl písečného dna a pak vplul do temných zelenavých vod zálivu. Clinton kývl na Denhama.
„Ted vyjeďte s děly.“
Vyčkával s tímhle povelem na poslední chvíli, aby pohybem těžkého břemene dělový člun v kritickém bodě při překonávání vstupního prahu u vjezdu do ústí řeky nevychýlil. Ozvalo se zlověstné zarachocení, Black Joke vycenil tesáky. Pod bojovými plachtami mu pomáhal bronzový lodní šroub, ozbrojená posádka dychtivě očekávala vytoužený okamžik. Vletěli do labyrintu říčních kanálů Rio Savé jako fretka do králičí nory.
Clinton propátral první zákrut, protáhl se mezi písečnými břehy. Byly dvě hodiny po nejnižší hladině odlivu a příliv jim pomáhal. Námořník s olovnicí odměřoval dobrou hloubku, a tak kapitán těžko skrýval netrpělivost v hlase, když se obracel na kormidel nika.
„Copak to tam plave!“ ukazoval podporučík na druhou stranu, kde se vznášel kmen ebenovníku. Teprve při zhoupnutí vlnou Clinton poznal, že jde o mrtvolu domorodce, značně nafouklou, jejíž končetiny se ohavně kroutily a skutečně připomínaly větve. Kapitán se raději věnoval postupu dělového člunu, do odhodlaného výrazu ve tváři se vloudilo znechucení.
Další ostrý zákrut je provedl hustým mangrovovým porostem a objevili se na otevřené hladině zátoky, kde na břehu stoupal kouř. Teleskopem zahlédl zbytky ohrad pro otroky s prohořelými doškovými střechami, propadlými dovnitř. Pravděpodobně stavby někdo zapálil.
V oblacích kouře poletovali rozličtí dravci, vysoko ve vzduchu kroužili supi a nechutné společenství mrchožroutů doplňovali žraví marabu. S výjimkou křiku zápasících ptáků na pobřeží vládl klid. Řeka zela prázdnotou.
Všichni na lodi zmlkli, strnule zírali na široké ústí Rio Savé obrostlé bahnomilnou vegetací. Nikdo nepromluvil ani slovo, když se Black Joke blížil k hrůznému místu. Přestože nevěřili vlastním očím při spatření hromad mrtvol, ve tvářích se jim nehnul ani sval při závanu dusícího puchu. Stěží skrývali zklamání, když v kotvišti Huron nenašli.
„Zastavte motor,“ přerušil ticho Clinton. „Spusťte kotvu na levoboku.“
Denham a Ferris pohlédli na kapitána s výrazem ohromení. Copak chce riskovat výsadek? dalo se zahlédnout zděšení v očích jinak stále bezvýrazných obličejů. Ten, kdo se vrátí, přece přinese epidemii s sebou a všechny čeká záhuba.
Kotva se ponořila do bahnitého dna, Black Joke se ostře natočil proti směru přílivu. Nyní už zase mířili ke spásně otevřenému moři. „Pomalu vpřed!“ zazněl další rozkaz. „Zdvihnout kotvu!“ Okamžitě zareagoval parní naviják, řinčení řetězu znělo posádce jako rajská hudba. Všichni si oddychli, Denham si dokonce dovolil úsměv. V duchu ocenil, jak vtipně kapitán využil setrvačnosti dopředného pohybu plavidla prokombinovaného s pevným bodem na dně pro bleskovou otočku v nebezpečné úžině.
Jakmile upevnili kotvu, Clinton vydal další rozkazy.
„Poloviční rychlostí vpřed!“ Šlo o nejsvižnější stupeň postupu, který si v těchhle vodách mohl dovolit.
„Zajistit děla!“
Nepřítele nenašli, takže těžké dvaatřicetiliberky opět zajely na svá stanoviště, aby Black Joke mohl snadněji manévrovat.
„Pane Ferrisi, vykuřte loď!“
Pro dým z hořící síry v nádobě jim zrudly oči na několik dní, pach zamořil i jídlo a vodu. Kapitánovy obavy z přenosu neštovic však převážily sebevětší nepohodu navíc změna může jenom vylepšit nudně stejnou pachuť zásob sušeného hovězího a tvrdého chleba.
Duše trpěla při pohledu na zbytky obrovských ohrad, vztek se měnil v břit ostřejší než čepel šavle na boku.
„Pane Denhame,“ pronesl tiše, .jakmile se dostaneme na otevřené moře, nasaďte kurz k mysu Dobré naděje!“
Přešel k zábradlí, částečně uvažoval o vyvedení Black Joke ze smrdutých nazelenalých říčních vod a současně se zabýval problémem jak proklatý klipr polapit.
Kdy odtud otrokářská loď vyplula? Robyn Ballantyneová svůj dopis datovala šestnáctého, dnes je sedmadvacátého. Plných jedenáct dní. To je dost velký časový rozdíl musí spoléhat na doktor činu chytrost, snad se jí přece jenom podařilo vykasání plachet zpozdit.
Pohlédl přes rameno na sloup kouře, který nechávali za sebou. Jak dlouho ty ohrady hoří? Jistě ne víc než tři či čtyři dny, odhadoval a jeho naděje opět ožila. Před očima v duchu viděl Huron s nadutými plachtami v příhodném větru ženoucí se jako vlaštovka. I s osmi sty otroky v podpalubí může s Black Joke klidně laškovat, pokud se dostaví vítr

silnější než lehká bríza. Dělovému člunu však hraje do ruky přímý postup, zatímco klipr bude muset využívat při křižování různých závětrných stran výběžků pevniny. Black Joke tedy naději má, ovšem na konci přece jenom souboj rozhodne vítr.
Teprve teď si kapitán uvědomil, že rukou sevřenou v pěst buší do zábradlí, zatímco jeden z námořníků na něho překvapeně zírá.
Probral se ze snění, ruce složil za záda, ale z očí mu stále šlehaly blesky. Čas se vlekl. Konečně se dočkal možnosti navést Black Joke na správný kurz. Sehnul se k hlásné trubici.
„Chci tu nejvyšší rychlost, kterou z dělového člunu dokážete vymáčknout," nahlásil do strojovny. „Máme před sebou kořist v hodnotě dvacet tisíc liber, bohužel prchá jako liška. A proto potřebuju každý obláček páry!"
Vzpřímil se, vítr mu pročísl nazlátlou kštici. Vzhlédl k obloze, kde spatřil postupující monzunové mraky.
Huron dostane plný nápor do plachet od levoboku, takže přímo poletí. Neexistuje sebemenší šance, že by ho na otevřeném moři dohnal. Navíc jsou tu miliony čtverečních mil oceánu, kde ho nenalezne ani válečná flotila.
Clinton znal poslední šanci k dostižení Humnu: musí klipr předehnat a zaujmout pozici v nejužším místě lodního provozu směřujícího do Kapského Města, na nejjižnějším cípu mysu Dobré naděje u Cape Point. Tam se mění Indický oceán v nekonečný Atlantik, ve kterém se každé plavidlo ztratí. Vztekle se kousal do rtů, když jen pomyslel na možnost, že by mu Američan zmizel. Pokud je klipr skutečně jedenáctý den na cestě, tak právě obeplouvá skalnaté útesy u Cape Point. Raději se snažil podobné myšlenky zatlačit do pozadí a koncentroval se na nabírání rychlosti dělového člunu. Leží před ním několik dlouhých dnů a nocí plavby.
Robyn marně hledala nějaký důvod ke zdržení, nemohla stále přijít na to, proč by Huron neměl z ústí řeky Rio Savé vyplout podle plánu. Na druhé straně ji zase trápilo pomyšlení, že při úspěšném pokusu ohrozí životy naloděných nešťastníků. Mezitím se Mungo St. John velice rychle zotavoval, zranění se hojilo a následky očkování pominuly. Navíc na základě doktorčina varování před dalšími epidemiemi zrychlil aktivitu, takže otroky nakládali i v noci. Temné prostory osvětlovaly dehtem napuštěné pochodně. I posádka se snažila co nejrychleji zmizet z téhle proklaté krajiny.
Čtvrtý den se mezipalubní podlaží zaplnila posledními domorodci, Huron měl veškerý náklad uložen. V tentýž večer při vrcholu přílivu využil kapitán zbytku denního světla a prvního náporu noční brízy směřující od pevniny, aby klipr překonal vstupní práh zálivu, vyhnul se mořským útesům a dostal se mimo zrádné příbřežní mělčiny.
Za svítání už ráhnoví pevně zachytilo pasát a Mungo zamířil jižněji, chtěl proniknout do volnější oblasti Indického oceánu, odkud pak snadno nabere kurz k obeplutí nejjižnějšího bodu afrického kontinentu, ke Střelkovému mysu. Jenom tak mu bude vítr foukat příhodně přímo do plachet.
Čerstvý vzduch na otevřeném moři provětral celý Huron, konečně se zbavili veškerých příměsí smradu z ohrad otroků. Kapitánova striktní hygienická pravidla doopravdy udržovala podpalubí čisté a překvapená Robyn musela neochotně přiznat účinnost Mungova opatření.
Pozměnil totiž rozchod jednotlivých podlaží, když obětoval jedno oddělení. Tím se obvyklá výška dvaceti coulů změnila na dvaatřicet, což nejen zvětšilo pohodlí otroků, ale mohli se mnohem lépe přesunovat. Při dobrém počasí skutečně dovolil domorodcům cvičit na palubě v padesátičlenných skupinách, které se pravidelně střídaly. Donutil je tančit v rytmu bubnu, který obsluhoval tetovaný černý expert. Produkci doprovázelo rachocení a cinkání řetězů, neuvěřitelně pochmurná hudební kulisa se slévala s melodickým zpěvem otroků.
„S tímhle tetováním nás nedoběhnou," zastavil se bocman u Robyn sledující kulturní program. „Označují takhle už děti v domnění, že nám, otrokářům, to bude vadit. Dokonce jim upilují nebo prostě vyrazí určité zuby, jako třeba tamhle tomu," ukázal na siláka tančícího uprostřed s vyceněnými tesáky zbroušenými do špičky. Připomínal žraloka. „Někdy dcerám strkají kosti do nosu, jindy jim zase vytahují kozy pardon, madam nebo omotávají krky měděným drátem, takže později vypadají jako žirafy. Počítají s tím, že takhle znetvořené je otrokáři nekoupí. Na druhou stranu svorně tvrdí, že jde o znaky krásy mezi pohany. V tom ale přece civilizovaný člověk nemůže vidět žádný půvab, co říkáte, madam?"
Doktorka tiše souhlasila veškerá kapitánova opatření skutečně pomohla. Pravidelná cvičení i hromadné koupání pod proudem vody z čerpadla se osvědčily. Nezabránilo se však obvyklému puchu otrokářských plavidel, který přece jen pomalu prostupoval dřevem klipru.
Každý otrok strávil obden dvě hodiny na palubě, kdy Robyn provedla zdravotní prohlídku a zároveň hledala jakékoliv známky zranění či nemoci. Před návratem zpět do podpalubí je donutili vypít melasový koncentrát a citrónový džus coby potravinové doplňky k jednotvárné stravě s pouhou vařenou kaší zapíjenou čistou vodou pravidelně přicházely kurděje.
Domorodci reagovali na zavedený systém až neuvěřitelně. Přibírali na váze, záhy se dostali na původní kila, o která přišli během horeček způsobených očkováním. Nálada černochů ale zůstávala na úrovni rezignace, i když existovaly izolované nechutné incidenty. Jednoho rána se ve skupině otroků na palubě uvolnila z řetězu docela pohledná domorodá dívka a okamžitě se přes zábradlí vrhla do krémově modrých vln oceánu.
I přes železná pouta na zápěstí se jí podařilo udržet nad hladinou několik děsivě dlouhých minut. Zoufale bojovala o život, i když ji zátěž pomalu stahovala do hlubin.
Robyn nerovný zápas sledovala ze zádě, očekávala kapitánův povel ke spuštění záchranného člunu. Mungo však tuhle příhodu lhostejně ignoroval, stál na velitelském můstku a rozhodně se dozadu nedíval. Huron svištěl dál, hlava černošky se ztratila v dálce.
Ačkoliv doktorka rozumem chápala, že je asi nemožné v takové rychlosti klipr zastavit, srdce vybudilo pohled plný záště, kterým probodávala proradného kapitána. Marně hledala výstižná slova, jimiž by vyjádřila bublající zběsilost. V noci neusnula, převalovala se na úzkém lůžku a spekulovala jak omezit pohyb klipru uhánějícího k mysu Dobré naděje.
Uvažovala, zda by mohla odcizit jeden ze záchranných člunů, v němž by za tmy zmizela. Tím by Munga donutila změnit

kurz při pátrání po ní. Ale potom si uvědomila, že ke spuštění veslice je zapotřebí tuctu silných námořníků ovládajících všelijaké vrátky a kladky. Navíc s ní zacloumala pochybnost, zda by nedopadla jako ta nešťastnice. Drsný kapitán by pravděpodobně plachty neskasal a ponechal ji osudu.
Další možnost se nabízela v založení požáru, který by loď vážněji poškodil, takže by musela zajet do nejbližšího přístavu k opravě. Před nimi ležely dva: Lourenco Marques a Port Natal. Tím by Black Joke přece jenom získal šanci je dostihnout. Na druhé straně si však představila osm set přikovaných uhořelých otroků, pokud by se oheň vymkl kontrole. Otřásla se a nápad zavrhla. Marně se pokoušela usnout.
Nakonec snad sama Prozřetelnost jí nabídla pomoc v osobě prvního důstojníka. Tippoo podléhal slabosti, zřejmě jediné, kterou u něho vypozorovala. Patřil totiž k velkým jedlíkům a podle jeho vlastních měřítek i gurmánům. Téměř polovinu špižírny vyplňovaly pochoutky, jež tam Tippoo nasyslil a o něž se s nikým nedělil. Při pouhém pomyšlení na sušená a uzená masa i párky začínal slintat, uleželé sýry mu až vháněly slzy do očí. Další prostor zabíraly velké hromady konzerv a lahví se zavařenými lahůdkami. Jako striktní muslim však nepil alkohol. Co mu tedy scházelo v číši, dohnal lžící!
Jeho neutuchající apetýt se stával terčem žertování námořníků, nejednou Robyn zaslechla kapitána, jak mu naoko vyčítá zabrané podpalubí. Kdyby prý toho s sebou tolik nevozil, mohli klidně vzít o stovku domorodců víc.
„Odhaduju, že váš břich mě přijde podstatně dráž než režie harému extravagantních žen," utahoval si z něho.
„Panebože, pane Tippoo, co to zase jíte? Vždyť tenhle tvor už měl mít za sebou dávno křesťanský pohřeb," žertoval jindy.
K jednomu z největších mlsů prvního důstojníka patřila zoufale páchnoucí rybí pomazánka, skrývající se ve čtvrtkilových plechovkách. Návod jasně hlásal, že náplň se má tence rozetřít na toastu či slané sušence. Tippoo samozřejmě obsah bagroval lžící a neskončil, dokud nenarazil na dno. Přitom mu z tváře vyzařoval cherubínský úsměv, oči napůl přivřené blahem.
Čtvrtý den po vyplutí z Rio Savé opět zahájil večeři bodnutím nože do své oblíbené plechovky. Ozvalo se ostré zasyčení, takže kapitán vzhlédl od hrachové polévky.
„Ta plechovka byla nafouklá, pane Tippoo. Na vašem místě bych to nejedl."
„Máte pravdu," souhlasil první důstojník. „Ale vy nejste já!"
Před půlnocí už volali doktorku. Tippoo se svíjel v křečích, břicho měl nafouklé a tvrdé. Dokonce zvracel krev.
„Ptomainová otrava," obrátila se na kapitána poprvé od doby jejich rozchodu. Chladný tón udržovala na profesionální úrovni. „Nemám žádné medikamenty k léčbě. Měl byste zastavit v nejbližším přístavu, kde ho z toho dostanou. Třeba v Port Natalu je vojenská nemocnice."
„Doktorko Ballantyneová," odpověděl stejně formálním tónem Mungo St. John a v očích mu zablesklo pohrdání, „pan Tippoo měl za matku pštrosici, která dokáže strávit kameny, hřebíky i kusy rozbitého skla. Vaše starost je sice dojemná, ale v téhle kauze zcela zbytečná. Už zítra bude schopný bojovat, bičovat či zhltnout k obědu vola na posezení."
„Varuju vás, bez pořádné lékařské péče do týdne zemře!"
Kapitánovy prognózy se druhého dne částečně potvrdily, i když první důstojník se otrávené pomazánky stále ještě zbavoval průjmem. Proto se Robyn musela odhodlat k rozhodnutí raději si k němu klekla.
„Odpusť mi, Pane, ale v podpalubí trpí osm set Tvých dětí přikovaných ve smrdutém vězení nechci jednoho z otrokářů zabít, což se mi může podařit jen s Tvou pomocí!"
Rychle vstala, bryskně se pustila do práce. Použila roztok máty peprné, jímž zakryla chuť patnácti kapek ipekakuanhové tinktury, používané coby prostředek pro odkašlávání. Odvážně ztrojnásobila dávku nejsilnějšího dávidla, které v té době lékařská věda znala.
„Spolkněte to najednou!" poručila prvnímu důstojníkovi. „Mělo by vám to uklidnit žaludek a zastavit průjem."
Později odpoledne zopakovala „léčebnou kúru", tentokrát už stevard pomáhal udržovat žabákovu hlavu v žádané poloze, aby přípravek prošel do krku. Viditelný symptom přece jenom doktorku vystrašil.
O hodinu později povolala kapitána. Posel se však vrátil s negativním sdělením, protože velitel je prý zaměstnán řízením lodi a kvůli bezpečné plavbě se nemůže vzdálit z velitelského můstku, což je mu hrozně líto.
Robyn tedy za ním zašla sama. Našla ho se sextantem v ruce, právě očekával záblesk slunce v mezeře mezi mraky.
„Tippoo umírá," lakonicky oznámila.
„A teď přijde první dnešní pohled na slunce," hlásil rozverně Mungo St. John, aniž odtrhl zrak od kukátka.
„Konečně si můžu ověřit, že jste bestiální zrůda bez lidských emocí!" zasyčela vztekle. V té chvíli se sluneční paprsek dotkl paluby.
„Stůjte u chronometru!" vykřikl kapitán na signálního poddůstojníka. „Záznam!" doplnil, jakmile zachytil na sextantu odraz.
„Excelentní," zamumlal spokojeně, když odložil sextant a odečetl výšku slunce. Potom údaje nahlásil poddůstojníkovi, který je zapsal do deníku. Teprve pak se obrátil k doktorce.
„Určitě jde o špatný odhad zdravotního stavu prvního důstojníka," prohodil.
„Můžete se přesvědčit sám!" vyzvala ho.
„Přesně to udělám, doktorko!"
Mungo vešel do kajuty, pohlédl na pacienta a odmlčel se. Výraz ve tváři se mu změnil, posměšný úsměv zmizel. Na první pohled pochopil vážnost choroby.
„Jak se cítíš, kamaráde?" tiše se otázal. Takhle přátelsky ho oslovil poprvé, uvědomila si Robyn. Dokonce mu položil ruku na potem zalité čelo.
Tippoo stočil hlavu ke kapitánovi, pokusil se o úsměv. Skutečně statečný čin, ohodnotila doktorka, i když v ní hlodal pocit viny. Vždyť tenhle stav způsobila ona, kromě toho je svědkem projevu podivného přátelství mezi oběma tvrdými

a nebezpečnými muži.
První důstojník se chtěl nadzdvihnout, ale podobná snaha v něm vybudila pouhé zachrčení. Zoufale se chytil rukama za břicho, v agónii přitáhl kolena. Křeč s ním opět zacloumala.
Mungo jednou rukou uchopil pacienta kolem ramen, nadzdvihl u lůžka stojící džber. Tippoo však vydal jenom krev. Potom nešťastník padl na záda, znovu se orosil potem a oči se mu protočily, takže svítilo pouhé bělmo.
Kapitán tu ještě plných pět minut postával, tiše rozvažoval, co dál. Na čele se mu objevily vrásky. Robyn okamžitě pochopila, že právě teď dospívá k důležitému rozhodnutí pravděpodobně porovnává hodnotu přátelského vztahu s případnou ztrátou klipru, možná zvažuje ohrožení vlastní svobody a riziko odhalení otroků v podpalubí, a tím zadržení klipru v přístavu patřícímu Britům.
Snad přece jenom ukáže jemnější stránku své osobnosti, doufala doktorka, a zavalila ji vlna emocí. Cítila se provinile, když donutila mořem zoceleného kapitána projevit náklonnost k mohutnému nažloutlému muslimovi, jehož neblahý stav úmyslně navodila.
Náhle Mungo vztekle zaklel, otočil se a zmizel z kajuty.
Slabá chvilka doutnajícího citu v nitru ženy se bleskově změnila ve znechucení a zklamání. Ani život starého loajálního přítele pro toho krutého, nemilosrdného tvora, jenž se stal jejím osudem, nic neznamená. Vždyť k němu zahořela neopětovanou láskou, nikoho jiného už takhle milovat v životě nebude! Navíc zcela zbytečně ohrozila život prvního důstojníka.
Unavená, plná hořkosti, se svezla na židli vedle pacienta, namočila hadr v mořské vodě a otírala žabákovu hlavu.
Tenkrát během dlouhé plavby Atlantikem se naučila poznávat změnu v plavbě klipru, snad dokázala i určit, odkud a proč se nese různorodé skřípění. Právě teď její podlaha pod nohama pohnula, nakloň zapříčinil splašený dupot bosých nohou na hlavní palubě. Navíc i hukot v plachtoví se změnil, klipr začal nabírat plný vítr.
„Změnil kurz na západ," špitla, když pozorně naslouchala. „Má snaha přinesla ovoce přece jenom zamířil k Port Natalu. Ach díky, Pane, za Tvou pomoc!"
Huron zakotvil co nejdál od pobřeží, takže nemohl využít závětří obrovského vybíhajícího mysu ve tvaru velrybího hřbetu. Ani silným teleskopem nebude nikdo schopný odhalit detaily nákladu klipru, natož další záměry plavidla. Na druhé straně však Huron platil za kotvení v dosahu otevřeného moře póry vy větru. Pohupoval se a trhavě poskakoval upoutaný kotevním řetězem.
Na vrcholu stěžně se třepetala domovská vlajka s hvězdami a pruhy, hned pod ní žlutý „Quebec" hlásal: Nepřibližujte se! Epidemie na palubě!
Mungo St. John postavil ozbrojené hlídky na příď, na záď i na boky. Robyn přes veškeré protesty zůstala uvězněná v kajutě, před níž hlídkoval další strážce.
„Velice dobře znáte důvody podobných opatření, doktorko Ballantyneová," chladně poznamenal kapitán. „Strašně nerad bych použil násilí při odhalení nežádoucího kontaktu mezi vámi a krajany na pevnině!"
Veslice naložila pacienta, námořníky pro tuto službu Mungo vybíral osobně. Zároveň přeříkával vševysvětlující verzi pro velitele přístavu. „Na lodi řádí neštovice, takže kapitán vyžaduje volné kotviště žádné plavidlo se nesmí k Humnu přiblížit!" vštěpoval jim do paměti.
„Můžu čekat jen tři dny," nahýbal se Mungo nad nosítka. „Víc riskovat nelze. Pokud se nezotavíš, budeš muset počkat na můj návrat. Nebude to trvat déle než pět měsíců." Pak mu zastrčil kožený váček s penězi pod deku. „Tímhle vyřešíš veškeré případné výdaje. Snaž se z toho vylízat co nejdřív, člověče, vždyť tě potřebuju."
Robyn však nemocnému před několika minutami naordinovala další lektvar, takže Tippoo mohl jenom zasípat: „Počkám na vás, kapitáne, ať to trvá jak chce dlouho!"
Mungo se napřímil a obrátil na nosiče. „Dávejte na něho cestou pozor, slyšíte mě?" zachraptěl.
Dva dny se doktorka potila v malé kabině, snažila se zabít čas sepisováním doplňků v deníku. Při sebemenším nezvyklém zvuku na palubě její srdce rozbušilo při pomyšlení na možné objevení dělového člunu. Třeba už výsadková jednotka dobývá Huron.
Třetího rána se Tippoo dostavil zpátky na loď, vyšplhal na palubu bez cizí pomoci. Bez dalšího přídělu omamného lektvaru jeho rekonvalescence v nemocnici probíhala zázračně rychle, armádní chirurgové nestačili zírat. Ovšem pohubl, kůže na něm visela v celých záhybech, takže připomínal buldoka. Dokonce mu i břicho zmizelo, kalhoty držely jenzásluhou provazu omotaného v pase.
I žluť pokožky pobledla, vypadal opravdu utrápeně. Slabost ho zmáhala při každém kroku, občas si musel odpočinout.
„Vítejte na palubě, pane Tippoo!" hlaholil kapitán z velitelského můstku. „A pokud jste ukončil dovolenou na pevnině, budu vám vděčný, když s lodí okamžitě vyplujete."
O dvanáct dní později, po bojích se závany proměnlivě vanoucích větrů mohl konečně Mungo St. John pozdvihnout číši při pohledu na plochu zátoky Falše Bay. Po pravici se tyčil typicky zakřivený černý vrchol Hangklipu, připomínající z téhle polohy žraloci ploutev. Přímo před sebou měl nejjižnější výběžek mysu Dobré naděje zvaný Cape Point. Tam nahoře, nad strmými útesy mokrými od dorážení vzteklých vln oceánu, zdravil všechny proplouvající lodě maják.
V Kapsku právě nastával nádherný letní den, lehká bríza pouze naznačovala dotyk na hladině pohupujícího se temně modrého oceánu saténově se blyštěl. Mořští ptáci nalétávali na kořist, připomínali sněhové vločky padající ve slunci. Mohutná hejna zastírala téměř celý horizont.
Huron se pohyboval velice pomalu ve slabém větru, občas se i zastavil. Půl dne mu trvalo obeplutí Cape Point, teprve potom mohl tak dlouho udržovaný západní kurz změnit na severozápadní, který ho dovede k rovníku, odkud pak konečně zamíří k domovskému přístavu.
Při nasazeném novém směru se mohl konečně Mungo St. John rozhlédnout kolem, aby ohodnotil plachty jiných plavidel. V okolí jich napočítal devět, ne deset. Ta poslední loď se teprve přibližovala, neviděl z ní zatím nic než

košovky. Na hladině se také pohybovaly rybářské čluny ze Stolové zátoky a Hout Bay, okolo nich se hemžili chamtiví rackové. Většinou měly plachty skasané, protože sítě byly ve vodě. Jen to plavidlo za čárou horizontu s plně vzdutou košovkou naznačovalo zkušenému kapitánovi přítomnost větší lodě.
„Tamhle se žene parádní kus!“ přerušil jeho přemítání Tippoo, když ukazoval k vjezdu do Stolové zátoky. Odtamtud vyplouval nádherný klipr východoindické společnosti, stejně majestátní jako Huron. Ladný tvar i bělostný nátěr svítící novotou nadchl Munga tak, až zamlaskal.
Lodě se k sobě přiblížily na vzdálenost dvou kabelů, oba kapitáni z profesionálního zájmu zkoumali jeden druhého teleskopem. Zároveň ocenili svou přítomnost složeným holdem, když se míjeli.
Robyn také stála na palubě u zábradlí, zahleděná na pevninu. Blízkost cizího plavidla ji nezajímala, snažila se do paměti vrýt horu s plochým vrcholem, která se objevila téměř nadosah. Vždyť pro ni znamenala jedinou záchranu tam žije britský guvernér a velitel Kapské eskadry. Kdyby jenom věděli, že se stala zajatcem otrokářské lodě.
Z úvah ji vytrhl pohyb, který postřehla koutkem oka. Skutečně zajímavé, jak Mungo St. John propátrává i sebemenší drobnost právě teď se otočil zády ke krásce plující do Indie a přešel na druhý bok, odkud intenzivně cosi sledoval teleskopem. Výraz ve tváři sice zůstával stejný, jen tělem signalizoval změnu nálady. Jako by ho ovládlo napětí.
Rychle pohlédla směrem, jenž kapitána tak zaujal. Až teď zaregistrovala bílý flíček na horizontu odlišující se od světlých hřbetů vln. Snad se přibližoval, ve zjitřené obrazotvornosti viděla i temný obrys plavidla.
„Pane Tippoo, říká vám něco tamhleta košovka?“ zaslechla dotaz vznesený starostlivým tónem. Mungo St. John zbystřil, ovšem jí srdce radostně poskočilo plné jásavé naděje, kalené však přece jenom jidášskými obavami.
Clinton Codrington těžce prožíval zoufalou honbu podél východního pobřeží jižní části Afriky. Zmáhaly ho dlouhé dny nečinnosti a hlavně noci beze spánku. Nadšené očekávání a temná beznaděj se pravidelně střídaly jako poryvy větru, které snad mohly Huron kdesi před ním zdržovat. Hlavně bezvětří ho posilovalo, při něm mu srdce oči vidně jásalo.
Poslední dny zase dolehla jiná starost: zásoby uhlí se ztenčily. Na palubu se dostavil šéf strojovny, zrzavý Skot, s vazelínou a uhelným prachem zažranými v kůži. Připomínal spíš tvora žijícího v podzemí.
„Lopaty topičů už narazily na dno zásobníku,“ chmurně pronesl. „Varoval jsem, pane, že při té rychlosti nezvládneme.“
„Spalte nábytek, pokud bude třeba,“ štěkl Clinton. „Můžete začít s mou kójí, lůžko nepotřebuju!“
Expert se nedal lehce odbýt, takže kapitán rozčileně dodal: „Nezajímá mě, jak situaci vyřešíte, pane MacDonalde potřebuju dostatek páry k dosažení Cape Point, pak už jenom zbytek pro vojenskou akci.“
Minuli maják na nejspodnějším cípu mysu Dobré naděje pár minut po půlnoci, takže Clinton konečně mohl do strojovny nahlásit změnu.
„Pane MacDonalde, přestaňte žhavit kotle naplno udržujte ale vodu horkou. Pokud budu potřebovat páru, chci ji tady mít okamžitě!“
„Určitě se zastavíme ve Stolové zátoce pro doplnění uhlí, že pane?“
„To vám včas nahlásím,“ přislíbil kapitán a uzavřel víčko hlásné trubice.
Kapská námořní základna se všemi zásobami ležela pouhých pár hodin před nimi. Za svítání by už mohl doplňovat dělový člun uhlím, vodou a čerstvou zeleninou.
Clinton však šestým smyslem vytušil, že po spuštění kotvy ve Stolové zátoce se okamžitě objeví sám kontradmirál Kemp nebo jeho zástupce, čímž nastane konec svobodného rozhodování kapitána Black Joke. Kromě toho bude dlouho trvat, než vysvětlí veškeré podivné akce a manévry.
Čím víc se blížil k dosahu Admirality, tím hlasitěji mu znělo v uších varování sira Johna Bannermana. Dokonce i s větším časovým odstupem hodnotil vlastní pozici střízlivěji. Vzrušení z pronásledování arabských dhau i obsazování ohrad s otroky už dávno vyprchalo ted s chladným rozumem dokázal odhadnout svůj pobyt ve Stolové zátoce na týdny, možná i měsíce. Zajisté neprospěje nynějším plánům, aby ho vůbec někdo z přístavu spatřil kdoví, jestli ho nečeká i soud!
Vcelku ho nezajímalo rozhodnutí Královského námořnictva, neděsil se Damoklova meče visícího nad jeho kariérou. Dokonce i tenhle vnitřní postoj ho překvapil. V mysli měl jen jedno jediné, co zastínilo všechno kolem. Musí dostat Huronl Nikdo a nic mu v tom nesmí zabránit, teprve potom se postaví žalobcům tváří v tvář. Huron a Robyn Ballantyneová jsou na prvním místě, ostatní záležitosti nejsou důležité.
„Pane Denhame,“ zavolal podporučíka. „Dělový člun provede noční hlídku deset mil od Cape Point. Okamžitě mě vzbudíte, jakmile spatříte jakákoliv lodní světla!“
Ve své kabině padl oblečený na lůžko, poprvé od vyplutí ze zanzibarského přístavu se mu rozhostil klid v duši. Udělal, co bylo v jeho silách, aby dosáhl Cape Point před Humnem, zbytek je v rukou Boha Jemu bezvýhradně důvěřoval! Tvrdě usnul. Stevard ho vzbudil hodinu před svítáním a nechal mu na stolku hrneček s kávou. Clinton se však o ni nezajímal, okamžitě vyběhl na palubu těsně před Denhamem.
„Během noci se neobjevila žádná plavidla, pane,“ hlásil poručík, který držel noční hlídku.
„Velice dobře, pane Ferrisi,“ přikývl spokojený kapitán. „Ted1 zaujmeme denní hlídkovací pozici.“
Při dostatku světla by pozorovatel z pevniny velice těžko odhalil dělový člun zdržující se za čárou horizontu. Jen ostré oko by dokázalo rozeznat občasné blýsknutí horních plachet, podle nichž se dal Black Joke identifikovat. Teprve potom by horlivec mohl Admiralitě nahlásit marnotratníkův návrat.
Ze strážního koše se Afrika jevila coby pouhá nepravidelná čára na obzoru, ovšem jakákoliv projíždějící lod jim musela být podstatně blíž. Navíc hlavní stěžeň Humnu dosahoval výšky padesáti metrů a bělost plachet zářila z velké zdálky. Pokud nezasáhne mlha, což v tomhle ročním období nebylo pravděpodobné, nemůže kolem nich nikdo nepozorovaně proplout.
Clintona při rázování po palubě znervózňovalo jedině pomyšlení, zda proradný klipr se tudy přece jenom nepřehnal dřív za podpory příznivého větru pak by dávno brázdil nedohledné plochy zelenavých vod Jižního Atlantiku. Hrozil se

možnosti, že tu bránu otevřené klece hlídá zbytečně. Mezitím už Black Joke prováděl běžný hlídkový manévr plutí po obvodu obdélníka.
Dlouho se netrápil, protože se ozvalo první ohlášení plachty. Kapitán napětím až poskočil, naděje opět vzplála.
„O co jde?“ volal hlásnou troubou vzhůru.
„Nějaký rybářský člun.“ Nadšení pohaslo. Takových lodic vypluje ze Stolové zátoky celý konvoj. Dřív, než zapadl do chmurných úvah, povzbudila ho další zpráva. Pokaždé se však nechal zbytečně naladit. Nervy měl napjaté, tělo ho bolelo vyčerpáním, když dával rozkaz k přesunu do blízkosti pevniny pro noční hlídku.
Usnul jako špalek, ale stejně si nemohl odpočinout, protože ho v noci třikrát budili. Pokaždé si na palubě mnul oči, snažil se správně posoudit světla blížícího se plavidla.
Třikrát naděje vzplála, třikrát marně.
Při svítání stál odhodlaně na svém místě, aby vedl dělový člun dál od pevniny k původnímu místu denního manévrování. Zase dostával hlášení o rybářských člunech, navíc ho opět otravoval zrzavý Skoťák.
„Pro tenhle den nám uhlí určitě nevystačí,“ sýčkoval šéf strojovny. „I když jen udržuju oheň, zůstal nám kopeček na pár lopata.“
„Pane MacDonalde,“ uťal Clinton stížnost, ačkoliv se snažil ovládat. „Tohle plavidlo zůstane na daném místě, aniž mě zajímá, co budete pálit. Požaduju však páru v tu chvíli, kdy ji budu potřebovat nebo se rozloučíte s největší kořistnou částkou, o j akej sté kdy snil!“
I přes nabubřelou hrozbu se kapitánova jistota měnila v nicotu. Nemohl uvěřit, že by svižný klipr pobil o víc než jeden den, navíc v něm každá další hodina probouzela pochyby. Kdoví, zda mu zpupný Američan už dávno nezmizel z dosahu i nadobro ze života s hrůzným nákladem i milovanou ženou zoufale očekávající jeho pomoc.
Chápal, že by si měl jít odpočinout, ale kabina v tomhle letním vedru se proměnila v rozpálenou pec. Proto raději zůstával na palubě zabýval se navigačními přístroji na velitelském můstku, občas přehlédl činnost posádky. Ta vycítila kapitánovu náladu a snažila se ze všech sil nezadat příčinu ke kritice.
„Pane Denhame,“ ozval se náhle výbuch znechucení, „stav paluby je horší než podlaha v prasečím chlívku. Které zvíře se opovážilo.,“ ukazoval Clinton na hnědou břečku tabákového plivance na doběla vydrbaných prknech.
Podporučík zbledl, bleskově rozjel nevídanou aktivitu. Po několika vychrlených rozkazech se objevil celý tucet námořníků: jedni likvidovali kartáči poskvrnu, další hbitě kmitali se džbery mořské vody od pumpy. V rušném kolotu téměř přeslechli volání hlídky.
„Čtyři stěžně, ráhnové plachty.“
Činnost prudce ustala. Všichni pohlédli daným směrem.
„Pluje po trase na Kapské Město, stáčí se na severozápad!“ První se pohnul kapitán. Vytrhl poručíkovi z ruky teleskop, strčil ho za opasek a mrštně šplhal po provazovém žebříku vzhůru. Ani jedinkrát v třicetimetrové výši nezakolísal, suverénně hupnul do strážního koše. V krku mu vyschlo, krev šuměla v uších. Naposledy se takhle vyřítil do plachtoví v učednických létech.
Námořník na hlídce se snažil co nejvíc zmenšit, protože ted plátěný koš zatěžovali dva. Horečně však ukazoval kapitánovi směr.
„Tamhle, pane.“
Blízko horizontu se kymácela pyramida bílých plachet, kterou se Clinton snažil zachytit do zorného pole teleskopu z pohybujícího se vrcholu vlastního stěžně. Tohle umění ještě naplno nezvládal, přesto na první pohled bez sebemenších pochyb určil totožnost pyšného plavidla: Huron Srdce se mu zběsile rozbušilo.
V hlasu zazněl triumfální tón, když ječel dolů na posádku: „Pane Denhame, natočte příd k východu! Strojovně vydejte příkaz k roztopení naplno.“
Nestačil se ani pořádně nadechnout, neboť překonával okraj strážního koše a sjížděl dolů rychleji, než bylo zdrávo. Ani nezaregistroval popálené dlaně.
Než se nohama dotkl paluby, dělový člun se stočil na nový kurz. Všichni vyčkávali další rozkaz.
„Příprava na akci, pane Denhame, s vaším dovolením,“ sykl Clinton. Tvář mu zbrunátněla a oči planuly dychtivostí po boji.
Důstojníci na Black Joke se vyzbrojili šavlemi. Kapitán se opřel o jilec své zbraně, aby povzbudil mužstvo vážným proslovem.
„Pánové, mám zdokumentovaný důkaz o nákladu lodě před námi veze osm set nešťastných otroků!“
Denham si nervózně odkašlal, ale než stačil cokoliv dodat, Clinton ho předběhl. „Také vím, že jde o americký klipr a za normálních okolností by se nám těžko podařilo mu zabránit v proplutí.“ Podporučík úlevou vydechl, kapitán však pokračoval. „Každopádně jsem obdržel volání o pomoc od jednoho ze státních příslušníků Jejího Veličenstva, od doktorky Robyn Ballantyneové, kterou velice dobře známe. Proti své vůli byla zatažena na tuto loď a nyní ji Huron unáší kamsi do dálav. S naprostou jistotou mohu oznámit, že za této situace je mou vlasteneckou povinností proniknout na palubu proradného klipru, a pokud bude posádka odporovat, mám v úmyslu se s nimi pustit do boje.“
Pak se odmlčel, pohlédl do napjatých tváří svého mužstva. „Ty z vás, kdo nesouhlasí s mým rozkazem, okamžitě zaznamenám do lodního deníku a vše vlastnoručně podepíšu!“
V jistých obličejích se zračila úleva i vděčnost. Málokterý jiný kapitán by ukázal takovou míru shovívavosti.
Skutečně dost námořníků přistoupilo, aby se nahlásili, Clinton je pečlivě registroval. Nakonec krasopisně vyvedl své jméno.
„Formality skončily, pánové, nyní se musíme připravit na akci,“ usmíval se od ucha k uchu, poprvé od opuštění Zanzibaru. Ted už sestavu bělostných plachet viděl na vlastní oči! Black Joke se chystal k útoku. Nad komínem se vznesl temný oblak, lodní telegraf zahrčel a ukázal na pozici „Strojovna připravena!“. Dělový člun byl pod parou.

Clinton Codrington uchopil rukojeť a přesunul na signál „Plnou parou vpřed!“. Paluba pod nohama se začala otřásat, hřídel lodního šroubu se roztočila a Black Joke se chtivě vrhl dopředu. Ostrá příď rozřízla vrcholek vlny v explozi bílé spršky.
„Panebože, skřípne nás k pevnině.,“ bručel Mungo, pořád se však usmíval. Tippoo sklonil teleskop, očistil čočky cípem košile. „Musíme klipr rozjet naplno, jinak se neprotáhnem. Pane Tippoo, zařiďte, aby se každý kus hadru připojil k plachtoví a dodal nám tu nejvyšší rychlost!“ Sledoval teleskopem blížící se Black Joke, zatímco první důstojník hlučně vydával rozkazy.
„Až podezřele moc štěstí pro jednoho člověka,“ mumlal kapitán. „Taková podivná náhoda: ten zábavný Anglán si klidně číhá na jednom místě v širém oceánu a zrovna já na něho musím narazit.“ Složil teleskop a zamyšleně přešel k zábradlí.
Robyn Ballantyneová stála na přídi, pohlížela na indigově modré vody. Kdesi v dálce se pohybovaly plachty, podél nich se táhl kouř. Dělový člun jim křížil trasu přesně v místě, kam směřovala špice Huronu.
Vycítila kapitánův pohled. Posunula šál, načež se jí vlasy rozevlály ve větru, zatímco suknice se tiskly k nohám. Musela se trochu nahnout, aby udržela rovnováhu.
Bojovně zvedla bradu a pohlédla Mungovi do tváře. Nasadila vzdorovitý výraz, zatímco on si obřadně zapaloval viržinko. Pak máchl rukou do dáli.
„Váš přítel, doktorko Ballantyneová?“ pronesl s úsměvem na rtech, oči však ledově bodaly.
„Usilovně jsem se každý večer modlila, aby se objevil. Myslím od té doby, co jsem mu poslala zoufalé volání o pomoc!“
„Vy nezapíráte zradu?“
„Jsem pyšná, že se mi podařilo splnit svou křesťanskou povinnost!“
„Kdo váš dopis doručil?“
„Nikdo z vaší posádky, nebojte se! Pomohl mi omanský Arab, kapitán té dhau, která stála vedle nás.“
„Aha,“ odfrkl, očima ji doslova propaloval. „A co choroba mého prvního důstojníka? Mohl by snad lékař porušit hippokratovskou přísahu a otrávit pacienta?“
Sklopila oči, tohle obvinění uznávala.
„Byla byste tak laskavá, doktorko Ballantyneová a vrátila se do své kajuty? Zůstanete uvnitř až do mého dalšího rozkazu! Ozbrojený strážce vás bude hlídat u dveří.“
„To je trest za mé jednání?“
„Nikdo by mě nemohl obvinit, kdybych vás v téhle chvíli přehodil přes palubu a nechal ve vodě pro vašeho krajana. Ovšem musím vás upozornit, že vnější prostory našeho klipru se velice brzo stanou silně nezdravé, takže vám nikdo z mé posádky nezajistí bezpečnost.“
Pustil ji ze zřetele, znalecky pohlížel na přibližující se Black Joke, odhadoval rychlost i úhly. Pak se usmál.
„Ještě než odejdete, chtěl bych vám dokázat, že veškeré vaše snažení vyšlo vniveč podívejte!“ Ukázal k hornatému pobřeží, kde před pevninou moře zčernalo a hlásalo svůj nepokoj bílým rozčeřením vrcholků vln.
„Tam na nás čeká pořádný vítr,“ uchechtl se Mungo. „O kus dál totiž přichází z hor. A my do těch míst vplujeme, zatímco vy budete spolehlivě pod zámkem. Tam se naše plachty napnou naplno a věřte, že neexistuje loď poháněná větrem či parou, která by se od té chvíle mohla s výkonem Humnu srovnávat!“
Mírnou úklonou ironicky parodoval jižanské manýry. „Než opustíte palubu, madam, ještě jednou se pořádně podívejte na tu ošklivou mrňavou plechovou krabici. Už nikdy v životě ji nespatříte. A teď budte tak laskavá a omluvte mě.“ Zamířil k zádi.
Slzy vzteku jí zalily oči, rukama sevřela zábradlí a zoufale hleděla na dýmající dělový člun. Utěšovala se jen, že Mungo St. John se drze chvástá vždyť Black Joke svižně udržuje rychlost a s opravdovým náskokem míří k nevyhnutelnému bodu střetu.
Pocítila jemný dotek na rameni, bocman stál vedle ní.
„Kapitánův rozkaz, madam. Jsem vám k službám, abych dohlédl na vaši bezpečnost v kajutě.“
Clinton se nahýbal kupředu, jako by svým postojem vyzýval loď k vyššímu výkonu. Už také zahlédl všeříkající vlnění na vzdáleném úseku hladiny hned postřehl výhodu čekající tam na klipr.
V téhle chvíli mu Huron připadal docela zranitelný, při porovnání kurzu s Black Joke se vítězství zdálo nad slunce jasnější. Pokud obě plavidla udrží stejnou rychlost i kurz, setkají se o jedenáct námořních mil dál. Clinton si na mapě pečlivě označil průsečík těsně pod výběžkem pevniny nazvaným Bakoven Point.
Klipr se držel svého směru, musel však dávat pozor na pravoboku, kde mu hrozily žulové útesy. Padl totiž do pasti a jedinou možností úniku pro něho byla rychlost, kterou by mohl zvýšit působením silnějšího větru, odhadoval. Jinak se velice brzy ocitne v dostřelu kanónů Black Joke.
Pod nohama se náhle ozvalo divoké bušení. Kapitán znechuceně pohlédl na Ferrise: „Běžte se podívat, co se děje!“
Opět zaměřil teleskop na ženoucí se klipr. Zbývaly jen tři krátké míle, když zaregistroval pokles nadutých mohutných ráhnových plachet. Zatřepetaly se, pak zplihly.
„Bože, prosím!“ šeptal Clinton. Rychlost Huronu podstatně poklesla, ráhnoví ztuhlo jako vyčerpané zvíře.
„Vjeli do díry ve větru,“ výskl nadšeně podporučík Denham. „Sakra, konečně je máme!“
„Byl bych vám vděčný, kdybyste se mi na palubě nerouhal, pane Denhame!“ ostře ho zarazil kapitán. Pokáraný okamžitě strnul.
„Prosím o prominutí, pane.“ Vtom se objevil Ferris, sotva popadal dech.
„Topiči, pane,“ zděšeně sípal. „Rozbíjejí nábytek v kajutách. A u vás, pane, už sebrali psací stůl a lůžko,“ koulel očima.
Clinton na něj ani nepohlédl, studoval situaci a propočítával nejvýhodnější úhel k zahájení akce.
Ano, rozhodl se konečně se ztrátou rychlosti nepřítele může nenadálého zisku využít.

„Stočit na pravobok!“ prohodil ke kormidelníkovi. Vzhlédl do vlastního plachtoví, aby zjistil vliv změny kurzu na dodateč nou pohonnou sílu pomáhající lodnímu šroubu. Black Joke se hnal naplno.
„Pane Ferrisi, srovnejte kosatku, s vaším dovolením.“ Poručík zařval, námořníci okamžitě splnili povel.
Na Huronu se plachty opět zatřepetaly, naplnily se a pod přídí klipru se objevila bílá pěna. Otrokář se neodvolatelně začal přibližovat k temné, horským větrem rozčeřené hladině.
Tohle určitě zavinilo podporučíkovo zbytečné sakrování, nakvašeně přemítal Clinton a ostře pohlédl na Denhama. Neochotně musel změnit rozkaz. „Pokračujte ve starém kurzu!“
Klipr opravdu nabíral dřívější rychlost, podle veškerých výpočtů směřoval k původně vypočítanému bodu. Pokud by Black Joke udržoval nový kurz, přetnul by dráhu otrokáře zřejmě těsně za jeho zádí.
Hlásná trubice zachrochtala.
„Strojovna, kapitáne,“ zrzek dole blekotal. „Uhlí už dávno došlo, pane. Tlak s bídou držíme na stovce, pane ručička pomalu klesá.“
„Spalte všechno, co hoří!“
„Oheň hltá dřevo jako papír, pane. Moc žáru nevydá saze nám navíc ucpávají odtah.“ MacDonald snad projevoval radost nad pochmurnou zvěstí, kapitánova podrážděnost se změnila ve vztek.
„Alespoň se snažte, člověče nikdo po vás přece nechce nic nemožného,“ odsekl a trubici zakryl víčkem.
Jestlipak je dostatečně blízko, aby mohl vystřelit ze stíhacího děla na přídi? přemítal. Dlouhá šestnáctiliberka měla téměř dvojnásobný dostřel oproti dvaatřicetiliberkám, jež převažovaly ve výzbroji dělového člunu. Šťastná trefa by mohla prchajícímu poškodit kormidlo, nebo dokonce narušit plachtoví či palubní nástavbu. V téhle chvíli náhle pocítil zmenšení vibrace pod nohama, Black Joke oznamoval pokles tlaku páry.
„Pane Ferrisi, rozviňte plamenec, s vaším dovolením.“
Podporučík vyhověl, na modrém nebi se zatřepetaly karmínové a bílé pruhy signálu vymáhajícího odpověď. Úplně nahoře pyšně vlál Union Jack. V téhle chvíli Clinton Codrington pocítil v hrudi takový nápor hrdosti, jakou snad ještě nikdy nezažil.
„Huron odpovídá,“ zamumlal Denham a kapitán přiložil k oku teleskop. Americká vlajka rozkvetla na vrcholu stěžně jako nádherná květina doplňující oslnivou bělobu plachet.
„Tohle si odskáčeš,“ zavrčel podporučík při zjištění, že se otrokář vysmívá jejich pronásledování.
„Pane Ferrisi, varujte je výstřelem,“ zamračeně skrz zuby procedil Clinton. „Hlavně ať jim koule hvízdne nad hlavou!“
Rána zaduněla, od ústí kanónu se vznesl oblak šedivého kouře. Napjatě sledovali uhánějící klipr.
„Huron kurz nemění,“ za všechny poznamenal Denham. „Ignoruje nás.“
„Taky dobře,“ odfrkl kapitán. „Pokuste se o rychlý zásah do plachtoví!“
Šestnáctiliberka si opět odplivla a tentokrát posádka unisono zaječela. V jedné z plachet se objevila trhlina, plátno sebou několikrát škublo a po chvilce cáry zmizely.
Všichni sledovali, jak palubu Huronu zachvátila rušná aktivita. Než stačili znovu nabít stíhací dělo, podařilo se posádce klipru nasadit nový kus plátna. Takováhle rychlost výměny ohromila i kapitána Královského námořnictva.
„Ten ďábel je ale dobrý námořník, to musím uznat.“ V půlce věty strnul, protože Huron se naklonil a zamířil špici na dělový člun, jako by ho chtěl rozdrtit. Clinton však hned pochopil, o co se otrokář pokouší. Předpokládal totiž póry v větru a stavěl se do nejvýhodnější pozice.
A skutečně horský vichr v ten okamžik zavyl hlasem štvoucí vlčí smečky, štíhlá loď se otřásla, připomněla plnokrevného hřebce při bodnutí ostruh. Opravdu neuvěřitelně poskočila vpřed.
Oceán se rozestoupil před přídí klipru, rozjásaný Huron přeměnil vodu kolem sebe v bílou pěnu.
„Sviští rychlostí nejmíň dvacet uzlů,“ zakvílel Denham, nevěřil vlastním očím. Black Joke se při porovnání s raketovým startem soupeře téměř zastavil. Americkou loď přebíral do své rozepjaté náruče Atlantský oceán.
V teleskopu Clinton ještě zahlédl námořníky, nadšeně se zubící a poskakující po palubě mávali čepicemi, dokonce naznačovali i nestoudné posuňky.
O kus dál, u velitelského můstku, zaregistroval osamělou postavu v modrém kabátci. Nerozeznal podrobnosti tváře, ale okamžitě identifikoval rozložitá ramena i arogantní držení hlavy, kterou naposled viděl přes mušku soubojové pistole. Kyselé žaludeční šťávy mu stouply až do krku, když nehybná postava v dálce lakonicky zasalutovala. Očividně se s ním loučila.
Clinton scvakl teleskop.
„Stíhání odzadu!“ zavelel. „Budeme sejí držet!“
Ani se neodvážil vzhlédnout k tvářím důstojníků, v nichž se samozřejmě zračil soucit.
Ležela na lůžku, ruce zatnuté v pěst. Naslouchala skřípotu lodě, podle něhož poznala změnu kurzu. Huron tedy zamířil jinam. K tomu se ještě přidal skřípot provazů procházejících pod její kajutou, které propojovaly kormidelní kolo s obrovským dřevěným kormidlem pod zádí klipru. Dlouho jí trvalo, než si zvykla na tenhle protivný zvuk vydávaný při každé změně směru.
O vteřinu později zaslechla rachot na horní palubě, kde cosi praskalo, trhalo se plátno a klipr se kymácel. Málem vypadla z lůžka.
Celý trup se po chvíli opět rozezněl jako tělo houslí, když Huron oživl, poskočil a nabral sílu k dalšímu letu.
Zdálky zaslechla jásot mužstva. Vyskočila, chytala se všude možně, aby neupadla při divokém pohybu lodě a zabušila na dveře.
„Nathanieli!“ volala.
„Kapitán mi zakázal s vámi mluvit,“ ozvalo se tlumeně.
„Takhle mě přece nesmíte trápit,“ vyjekla doktorka. „Co se děje?“

Po dlouhé pauze, kdy bocman zvažoval poměr své služební povinnosti s obdivem ke kurážné ženě, se odhodlal sdělit víc a zašeptal: „Dostali jsme se do větru, madam. Řítíme se vpřed naplno, nemáme konkurenci."
„A co britský dělový člun?"
„Nikdo už nás nedožene. Ten smrdutej Anglán nám ještě před večerem zmizí z dohledu. Zatím vypadá, jako by spustil kotvu."
Robyn se opřela čelem o dřevo, zavřela oči a snažila se potlačit vlny zoufalství útočící ze všech stran.
Dlouho tak stála, dokud se neozval znepokojený bocman. „Jste v pořádku, madam?"
„Ale ano, Nathanieli. Je mi dobře," vyrazila přes sevřené hrdlo, aniž otevřela oči. „Půjdu si schrupnout. Nenech nikoho, aby mě rušil."
„Stojím tu na stráži, madam. Nikdo se prese mě nedostane," ubezpečoval ji.
Konečně otevřela oči, přešla zpátky k lůžku, klekla si a modlila se nemohla se ale vůbec soustředit. Potrhané obrazy zážitků se jí míhaly před očima, i když zase víčka tiskla k sobě vší silou. Mezi tím vyvstávala pobledlá tvář Clintona Codringtona, krásný obličej nádherného muže. Stýskalo se jí po něm jako nikdy předtím stal se pro ni symbolem dobra, čistoty a spravedlnosti!
Myšlenky však zrádně poskočily, na místo milé tváře se pro cpal pohrdavý úsměšek Mungo St. Johna. Otřásla se ponížením. Právě tenhle člověk ji krutě znásilnil, donutil ke zradě a pohrával si s její nadějí. Vždyť mu opravdu chtěla dát děti, stát se věrnou manželkou. Smutná beznaděj se bleskově přetavila v nenávist, která ji ozbrojila.
„Odpusť mi, Pane budu pokračovat v modlitbě až později teď ale skutečně musím něco udělat!"
Vyskočila, začala přecházet po kajutě, připadala si jako divoké zvíře v kleci. Dusila se, zoufale bolestný tlak nemohla dál snést. Opět zabušila na dveře.
„Nathanieli, už to tady nevydržím ani minutu," zavyla. „Musíš mě pustit ven!"
S lítostí, ale pevně bocman prohlásil: „Nemůžu, madam. Tippoo by se mi podíval na obnažené kosti!"
Odstoupila ode dveří vzteklá, zmatená a rozrušená.
„Přece není možné, aby mě takhle odvlekl.," dál radši ani nedomýšlela. Přesto si bolestně živé představovala konec dlouhé plavby: Huron vplouvá do domovského přístavu a na nábřeží stojí nádherně štíhlá Francouzka s aristokratickým vzezřením, v krinolíně a sametovém živůtku. Na krku její blyští náhrdelník z perel, za ruku drží tři syny. Všichni mávají na arogantní postavu tyčící se na velitelském můstku klipru.
Snažila se vymazat podobné obrazy, přesto vnímala radostný pohyb plavidla ženoucího se volně vpřed. Vlny spokojeně bubnovaly do trupu, Huron se třásl blahem. Na palubě se znovu ozvalo dupání bosých nohou, za ní zapištěla lana od kormidla.
Tenhle zvuk ji zarazil, Robyn ztuhla. Vzpomněla si totiž, jak jí Clinton Codrington vyprávěl zážitky z dob, kdy sloužil ještě coby poručík. Byl vyslán s dalšími námořníky ke splnění bojové akce: v širokém ústí řeky zakotvilo velké množství menších otrokářských lodic i dhau.
Neměl jsem dostatek mužů, abych je mohl okamžitě zkonfiskovat, líčil. Přeskakovali jsme tedy z jednoho plavidla na druhé a prozatím přeřezávali lana ke kormidlům. Později jsme si neovladatelné bárky pohodlně vyzvedli, zakončil.
Robyn rychle přeběhla do kouta kajuty, odkud vytlačila cestovní truhlici. Potom padla na všechny čtyři.
V podlaze objevila dvířka průlezu, dokonce opatřená očkem, aby se mohla otevřít. Tenkrát, během dlouhé plavby Atlantikem, ji vyrušil omlouvající se lodní tesař. Se zájmem sledovala, když se tam spouštěl s maznicí v ruce.
Po delším cloumání poklop skutečně prudce povolil, až se svalila. Takovouhle ránu bocman určitě zaslechl, proto na chvíli znehybněla. Bohudíky nikdo nereagoval.
Pohlédla do otvoru, odkud se nesl lehký vánek. Ucítila vazelínu, po chvilce nasála i pach otroků žaludek se hned ozval. Oči se přizpůsobily šeru, konečně se mohla orientovat. Zahlédla úzký tunel, kudy procházelo vedení od kormidelního kola. Sisalová lana o síle lidské nohy vedla přes silně naolejované válce, pořád žlutě svítila novotou. Přesto při každém pohybu kormidla kvílela skutečné musela přenášet obrovský tah. Jejich tvrdost se ale snad rovnala železu.
Začala přemýšlet, čím je poškodit. Nůž, pravděpodobně ani skalpel v téhle situaci nepomůže. Zřejmě ani muž s dvousečnou sekerou by příliš nepořídil kvůli nedostatku místa k rozmáchnu ti. Ale i v případě úspěchu by ho šlahouny trhajících se lan přeměnily na krvavé cáry.
Zůstávala však tahle jediná možnost jak ochromit Huron, jak připravit klipr o schopnost ovládání. Ovšem pokud se Black Joke nepřižene dostatečně rychle se svými parními pumpami na vodu, dojde ke katastrofě. Už jednou si pohrávala s myšlenkou na oheň, teď jí asi nic jiného nezbude. Vždyť záchrana je nedaleko zádi pokud nepřestane otálet, veškerá naděje zmizí natrvalo. Musí to riziko podstoupit.
Stáhla z lůžka přikrývku, schumlala ji a sáhla po lampě. Odšroubovala víčko, látku nechala hezky nasáknout petrolejem. Mezitím přemýšlela, čím by ještě hoření podpořila. Má tu své deníky to rozhodně ne! Ale lékařskou knihu lze obětovat. Trhala stránku po stránce, papírem špikovala smotanou deku.
Potom nasáklý ranec vecpala co nejdál do úzkého tunelu. I matrace se hodí, pomyslela si. Je přece z vyschlého kokosového vlákna. Pracně ji napěchovala pod podlahu. Potom ještě následovala prkýnka z lůžka, přihodila i navigační příručky z úzké poličky nade dveřmi. Nic jiného z vybavení kajuty už hořet nebude.
Škrtla, první sirka padla do temného otvoru. Plamének několikrát zablikal a zmizel. Odtrhla tedy poslední prázdnou stránku v deníku, srolovala, zapálila a zase vhodila dovnitř. Plamen na chvíli ozářil vnitřek tunelu, načež úspěšně přeskočil na petrolejem nacucanou přikrývku. Potom se ozvalo blafnutí, odpařená hořlavina se rázem změnila v ohnivou kouli. Šlehnutí doletělo až k průlezu, ožehlo Robyn tváře. Živel zahučel, snad přehlušil i šumění moře.
Doktorka s vynaložením veškeré síly vrátila poklop na původní místo, hučení plamenů utichlo. Přisunula truhlici a usedla na pusté lůžko. Srdce jí bušilo naplno, krev v uších přímo zpívala. Náhle na ni dolehly obavy.
Co když Black Joke přerušil pronásledování při tak nerovné kvalitě plavidel, takže se neobjeví, aby zachránil osm set

zoufalých duší přikovaných v podpalubí klipru dřív, než tam oheň dorazí?
První divoký závan větru se přihnal od hor, naplnil plachty a opřel se o Huron.
Teď už nenarazíme na žádné bezvětrné kapsy při větru téhle rychlosti, pomyslel si Mungo spokojeně, pohlédl vzhůru na větrem potrhaná oblaka a otočil se, aby prozkoumal namodralý Atlantik zakrývající celou plochu obzoru. Prudkým větrem ztemnělý oceán se chlubil bílými koňskými hřívami na každé vlně.
Sladké nicnedělání ho dovedlo k zábradlí, o které se opřel. Pevnina zmizela, pouze plochý vrchol Stolové hory ještě vyčníval nad horizontem. Huron se tedy konečně odtrhl od neodbytného pronásledovatele, z něhož též viděl jenom horní plachty. Oblak kouře nad komínem Black Joke se vytratil.
Nepřítomnost černého dýmu Munga mátla mračil se, uvažoval, stále nemohl najít žádné logické vysvětlení. Pokrčil rameny a začal se procházet po palubě. Black Joke zmizí ještě před setměním, takže teď jenom promýšlel úhybné varianty, aby v temnotě zmátl další pronásledovatele. Teprve potom nasadí přesný kurz, aby co nejdřív překročil rovník.
Z úvah ho vyrušilo volání hlídky ve strážním koši. Zdvihl hlavu a podíval se do výše, kde se vrchol hlavního stěžně kolébal ze strany na stranu.
Tippoo silně zařval, chtěl slyšet podrobnosti. V hlase přicházejícím seshora však zachytil vyděšený podtón.
„Kouř!“
„Kde?“ zařičel nepříčetně první důstojník, zachvácený vztekem. Přece správné hlášení by mělo obsahovat směr i souřadnice vzhledem k postavení Humnu teď už pozorně naslouchal každý člen posádky.
„Záď!“
To bude ten dělový člun, pomyslel si kapitán. Rozhicovali kotel a skutečně se jim podařilo plechovou krabici rozparádit. Založil ruce za záda a vykročil. Vtom se ozval další hlas.
„Kouř přímo za zádí, jde od nás!“
Mungo se zarazil v půlce kroku. Po zádech mu přeběhl mráz.
„Hoří!“ za vřeštěl Tippoo.
Nejhorší výkřik, kterého se bál každý námořník na dřevěné lodi, kde každou spáru pečlivě zacelily asfalt a smůla, kde takeláž plane jako sláma. Kapitán se bleskově otočil, přeběhl k zábradlí na zádi. Naklonil se, pohlížel dolů. Skutečně odkudsi vycházel bledý oblak kouře, snášel se nad hladinu a mizel.
Suché dubové fošny hoří jasným plamenem bez dýmu, to Mungo věděl. Navíc je zapotřebí lačnému ohni přerušit dodávku vzduchu, takže Huron musí co nejdřív zastavit. Teprve potom můžou vyhledat ohnisko požáru a lodní pumpy.
To už se ale otáčel, naprosto automaticky chrlil rozkazy. Kormidelník s pomocníkem stáli těsně před ním, oba dva pečlivě svírali madla masivního mahagonového kormidelního kola. Při prudkých obratech bylo zapotřebí síly obou mužů, protože pootáčením kormidla ve vodě překonávali tlak celého plachetního systému.
Mezitím se plameny rozhořívaly profukujícím vánkem, který zasílaly plátěné lapače na přídi do podpalubí k otrokům, aby alespoň trochu osvěžily dusnou atmosféru. Ovšem průvan pronikal všude, našel si cestu i dlouhým úzkým spojovacím tunelem.
Potají, téměř bez kouře, oheň žhnul, zakusoval se do promaštěných vysušených lan, ujídal jejich tloušťku. První sisalové prameny s obrovským rachotem praskaly, pukaly v dalších záblescích explozí. Dlouhý tunel se proměnil v plápolající pec, lana konečně prohořela, s hadím syčením se kroutila. Jazyky plamenů načerpaly novou sílu, hnaly se šachtou přímo vzhůru.
Kormidelníci nestáli dál než tři metry od kapitána, připraveni zareagovat na jakýkoliv jeho povel. Náhle však odpor kormidelního kola zmizel. Než stačili zareagovat, vybuchlo jim pod nohama inferno. První námořník přeletěl až k zádi, skončil u zábradlí podobný rozdrcenému hmyzu. Druhému zůstala ruka zaklesnutá mezi madly, takže mu při ohnivém výbuchu paže praskla na několika místech.
Tím tlak v plachtách nenalezl protiváhu v kormidle pod zádí a obrovská síla vichru přeměnila Huron na větrnou korouhvičku. Klipr se téměř na místě otočil, prudce nahnul a s každým členem posádky mrštil o palubu.
Nástavba začala praskat, velitelský můstek se pohnul, plachtoví úpělo. Geometricky perfektní pyramida plachet se změnila v třesoucí se chaos zplihlých hadrů bušících o sebe i stěžně, neschopné udržet tlak z jiného směru, než dovolovala konstrukce. S obrovským rachotem jeden praskl, druhý se posunul a zůstal nakřivo.
Mungo St. John se chytil zábradlí, bolestný nářek kormidelníka mu zněl v uších. Nevěřil vlastním očím: nádherná loď se v mžiku přeměnila v hromadu trosek. Jako opilec se Huron otřásal, stočil se zádí dopředu, vlny se začaly přelévat přes palubu.
Na několik dlouhých vteřin kapitán oněměl. Takové poškození v životě neviděl, všude číhalo smrtelné nebezpečí. Nevěděl, kde začít nevěděl, jaký rozkaz by měl být první. Navíc se nad okrajem stočené přídě náhle objevilo výhružné znamení: Black Joke mu plul v patách! Mungo St. John se konečně probral.
„Pane Tippoo,“ zavolal. „Stáhněte zbylé plachty!“
Pak už automaticky nastoupila celá série rozkazů, plynoucí z logicky uvažující mysli. Hlas si zachoval chladný a jasný, ani v tónu neprozradil sebemenší paniku.
„Pane OBriene, běžte do podpalubí a přineste mi rychle zprávu o místě a příčině ohně!“
„Bocmane, rozhýbejte pumpy a napojte hadice, abychom dosáhli ohniska požáru!“
„Pane Tippoo, pošlete oddíl mužů k ucpání všech průduchů, abychom zamezili příchodu vzduchu!“
„Coxswaine, připravte veslici a spusťte ji na vodu!“ Pokusí se lanem zachytit těžký člun a využít ho jako plovoucí kotvu ke stabilizaci pozice. Netušil, jestli se podobné řešení osvědčí snad udrží klipr v chodu s velice delikátním využitím předních plachet, zatímco veslice by mohla coby kormidlo udržovat lod v daném směru. Nešlo sice o správný kurz, ale pokud se z těchto míst odplazí, bude mít možnost provést nejdůležitější opravy v klidu.

Nadechl se, pohlédl opět k obzoru. Black Joke se zarputile blížil, už rozeznával černý nátěr trupu. Dokonce se vyzývavě kroutil na vodě, připomínal rozparáděného kohouta upravujícího si peří.
Nemohl trpět v přítomnosti mladších důstojníků, nedokázal dál zakrývat zoufalství z nezdařené akce. Americký klipr beznadějně mizel v dáli. Clinton Codrington si vzal teleskop a přešel na příď.
Vodní tříšť ho máčela, chladná voda ho zavalovala, až mu zimou začaly cvakat zuby. Nehnutě však zíral kupředu, v očích ho pálila sůl i vítr, trpěl zahanbením a pocitem marnosti.
Ještě chvíli a pyramida bělostných plachet na Huronu zmizí za vodním horizontem po setmění už klipr neuvidí. Ani Robyn Ballantyneovou. Měl šanci, ale promarnil ji. Srdce mu téměř přestávalo bít.
A k tomu všemu ho ještě klamal zrak: silueta otrokářské lodi se celá pozměnila, dokonce ztratila svůj tvar. Teprve řev ze strážního koše ho probral.
„Mění kurz!“ Clinton nechápal proč, dokud se neozvala další informace: „Stáčí se!“ Tomu nevěřil nikdo.
Okamžitě přiložil teleskop k oku a usilovně rozvažoval, jestli mu slouží zrak. Stěžně na Huronu přece stály v řadě za sebou, teď je skutečně vidí jednotlivě. Dokonce i perfektní sestavení plachet se začalo měnit: zplihly, trhaly se na kusy jako papír. Navíc jeden stěžeň zmizel, nádherná takeláž připomínala trosky. Nechápal, co se děje.
„Otočila se zádí dopředu!“ zaslechl Denhamův vítězný pokřik. Pak se přidali další.
„Zřejmě neovládá kormidlo!“
„Bože, nakonec nám opravdu spadla do klína!“
Kapitánův pohled se opět zamžil, tentokrát nešlo jen o vodní tříšť.
„Vidím kouř!“ překvapeně se ozval podporučík. Clinton zaregistroval obláček, pak ho ale z přídě zahnala další zpěněná vlna.
Stačil vytáhnout hedvábný kapesník z kapsy, otřel si tvář i oči, hlučně se vysmrkal a rázně vykročil k velitelskému můstku.
„Pane Ferrisi,“ pronesl suše, „vyvěste signální a písmenové vlajky se zprávou: Posíláme výsadek! Při vašem odporu bude mé bojovat!“ Bleděmodré oči vyzařovaly jas náboženského horlivce.
Šlo o dlouhé sdělení, takže poručíkovi chvíli trvalo, než z truhly vyhrabal všechny odpovídající vlajky. Mezitím se Clinton obrátil na podporučíka. V hlase zaznělo vzrušení.
„Pane Denhame, připravte palubu pro vojenskou akci, prosím otevrte střílny!“
I přes hučení větru kapitán jasně zaslechl přesun děl, veškerou pozornost však věnoval poškozené otrokářské lodi. Už viděl a chápal Američanovy zoufalé pokusy stočit ji zpátky do větru, aby unikl. Tentokrát perfektní manévr nemohl ocenit, stravovala ho pouze chladná bojová zběsilost.
Na Huronu zůstala pouze bouřková kosatka.
St. John se očividně pokoušel vyrvat ze sevření vichru, snažil se stočit a dostat příd tam, kam patří. Ovšem štíhlý a vysoký klipr, dřív tak poslušný na sebemenší dotek, se mu vzpíral. Každou minutou dělový člun ukrajoval metry ze zbylé vzdálenosti, postupoval blíž a blíž.
„Mají vážné strukturální poškození,“ zapěl nadšeně Denham. „Odhadl bych celý problém na ztracené kormidlo.“
Clinton na poznámku nezareagoval, upjatě zíral vpřed. Zčásti jásal nad přibližujícím se úspěchem, zčásti se děsil Američanových schopností. Pokud by se Huron natočil špicí vpřed, klidně by se před jejich očima mohl odbelhat. Dělový člun by mu nestačil.
Náhle k tomu došlo. Klipr se zakomíhal, dokončil opileckou otočku a v naprostém bezvětří na chvíli strnul. Teprve pak se vítr opřel do zbylých plachet na předním stěžni, Huron se otřásl a vystrčil na ně záď. Opět se pohnul!
I v neuvěřitelně zoufalé situaci Clinton nemohl nic jiného než obdivovat úžasný manévr zkušeného kapitána. Ostatní vedle něho nedokázali zakrýt zklamání, když se jim kořist znovu vytrhávala z už tak jasného sevření.
Na klipru se objevilo víc plachet, vzdálenost mezi oběma plavidly se přestávala zmenšovat. Dokonce snad i narůstala pomalu, ale jistě se Huron vzdaloval. A noc přicházela.
„Něco vleče za sebou,“ postřehl Denham. ;.
„To je veslice,“ upřesnil Ferris. Skutečně je dělilo jen málo, takže už dokázali rozeznat i některé detaily, stejně jako pobíhající postavy na palubě.
„Tohle tedy bylo zatraceně chytré,“ konstatoval poručík s profesionálním zájmem. „Kdo by se k podobnému manévru vůbec odhodlal? Ten Yankee nás tedy doběhl!“
Clintonovy chmury se přeměnily v zlost.
„Pane Ferrisi, kdybyste si místo hloupých drbů raději přečetl pod naším jménem vyslaný vzkaz!“
Huron doopravdy zformuloval výzvu, ale vlajky se pozorovatelům z dělového člunu luštily špatně. Poručík se snažil chybu napravit, přispěchal se signální knihou. Rychle začal přepisovat znaky na písmena.
„Huron nám posílá jasnou zprávu: Nepřibližujte se, nebo začneme střílet!“
„Výborně!“ sykl kapitán Codrington. Popotáhl jilec šavle, aby přezkoušel snadný pohyb ocele v pochvě. „Teď všichni víme, kdo na čí straně stojí!“
Ovšem otrokářská loď, ačkoliv zmrzačená, řízená pouze předními plachtami, se přece jenom pomalu a nevyhnutelně vzdalovala. Bohužel se k ní nedostali ani na účinný dostřel.
„Oheň se rozhořel v tunelu ovládacích lan kormidla, těsně pod doktorčinou kajutou,“ hlásil třetí důstojník, který přispěchal se zprávou. „Vyvedl jsem ji ven,“ mávl rukou k Robyn. Ta se vybelhala na palubu s lékařským kufříkem a taškou, do níž v rychlosti nacpala své deníky i několik drahocenných maličkostí.
„Požár postoupil až ke špižírně, brzy zachvátí ubytovnu mužstva na zádi,“ pokračoval, ruce i obličej zčernalé sazemi se blýskaly potem.
„Zaveďte haďice do chodby,“ s přehledem přikazoval Mungo, „zaplavte záď!“

Po chvíli se ozvalo rachocení pump, tucet mužů se opíral ďo držadel. Plátěné hadice se naduly a vy štrikovaly mořskou vodu do oblasti palubní nástavby, kde se vzduch doslova tetelil žárem jako fáta morgána na poušti. Vzápětí se ozvalo syčení, pára z postižených míst stoupala vzhůru.
Kapitán koutkem oka překontroloval postavení dělového člunu, který se opět díky jejich postupu vzdaloval. Zrakem ještě prověřil upevnění lana plovoucí kotvy chápal, že důmyslné sestavení spuštěné veslice a napjatých plachet na předním stěžni balancuje na samé hranici daných možností. Nemůže riskovat přidání ani jednoho čtverečního coule plátna, aby postup neohrozil.
Zapálil si viržinko, v soustředění se zamračil nad řešením jednoduchého a docela známého úkolu. Pozdvihl oči, poprvé pohlédl na doktorku od doby, co vystoupila na palubu.
Na několik vteřin se jejich zraky setkaly, potom Robyn uhnula a přenesla svůj zájem na ošklivou siluetu dělového člunu, který za nimi silně pokulhával.
„Pořád dělám chyby, když vám důvěřuju," zamručel Mungo vedle ní.
„Já udělala chybu jenom jednou s vámi," odsekla.
Lehkým nakloněním hlavy akceptoval protiútok. „Jak jste se dostala k lanům od kormidla?" zjišťoval fakta. Náhle luskl prsty nad trapným přehlédnutím. „Samozřejmě, inspekční poklop! Ovšem ani vaše obrovská vynalézavost, doktorko, neuspěla. Váš přítel s námi neudrží krok a brzo padne soumrak. Potom ovládací lana opravíme."
Dlouho studoval tu zajímavou tvář. proto nezaznamenal náhlou změnu moře i větru. Vůbec si nevšiml nového poryvu vichru ženoucího se na Huron. Při úderu živlu neovladatelné kormidlo nemohlo zabránit prudkému náporu.
Náhle zaregistrovala v jeho očích záblesk, poprvé postřehla v kapitánově chování náznak strachu.
„Skasejte okamžitě plachty, pane Tippoo. Honem!" ječel, když se vichr opřel do klipru a narušil tak těžce získanou rovnováhu. Lano přidržující veslici se napjalo, voda z jednotlivých pramenů šíleným tlakem vystřikovala v malých fontánkách. Prázdná lodice poskočila, vyletěla do vzduchu a do další vlny se zabodla skluzem po boku. Pak zmizela pod hladinou.
Huron sebou zacloumal při náhlém zbrzdění neúměrně velkou zátěží plovoucí kotvy, pnutí v lanu dosáhlo vrcholu. Ve vteřině se potopená veslice jakoby výbuchem rozložila na prkna v bílé pěně vln. Klipr poskočil zbavený břemene, volné lano zasvištělo vzduchem podobné ocasu rozzuřené lvice. Pak se Huron natočil, jak poryv velel, tlak vzduchu v plachtách ho položil na bok, takže zbylé stěžně zaujaly téměř rovnoběžnou polohu s hladinou oceánu.
Zábradlí závětrné strany se dostalo pod vodu, která se hrnula na palubu silou záplavy z roztržené přehradní hráze. Živel vhodil Robyn kapitánovi do náruče, kde se zachytila jinak by si ji oceán vzal s sebou. S bídou se oba dva udrželi na prudce skloněné lodi! Teprve po chvíli se klipr opět narovnal. Voda ze všech otvorů proudila v kaskádách stříbrných pramenů.
Huron se bezmocně zakymácel, stal se hračkou moře a vichru. Prudké vychýlení však přineslo přece jenom obrovskou úlevu, protože veškerý oheň zalitý vodní clonou okamžitě uhasí.
Mungo St. John svíral Robyn za zápěstí, vlekl ji za sebou na po kolena zaplavené palubě, okolo nich plavaly nejrůznější uvolněné součástky.
Oba dva zmáčení na kůži lapali po dechu, museli si odpočinout. Přesto se kapitán stačil podívat zpět, aby ohodnotil pozici Black Joke.
Dělový člun se úporně blížil, už se dalo rozeznat zející ústí děl připravených k palbě. Vlajky v ráhnoví se nadšeně třepetaly, připomínaly vánoční barevnou dekoraci. Dorazí na dostřel v několika minutách, do té doby rozhodně klipr znovu do chodu neuvede, chmurně konstatoval nezvratný fakt Mungo St. John.
Jako zmáchaný kokršpaněl se prudkým zatřepáním hlavy zbavil vody z temných kudrn, pak se zhluboka nadechl.
„Pane OBriene, přiveďte pár otroků a připoutejte je k zábradlí," zaburácel. Doktorku síla jeho hlasu šokovala. Dosud nikdy totiž neslyšela kapitánův řev. Stála tu na kost promáčená a omámená, chvíli jí trvalo, než si uvědomila chlad kovu na zápěstí.
Mungo jí totiž zacvakl do pout levé zápěstí, dvakrát otočil řetěz kolem zábradlí Humnu a pak přišlo na řadu pravé.
„Nemám pochyby, jakou radost budou mít vaši přátelé, až vás uvidí před ústím děl," procedil sevřenými rty, stále posedlý vztekem. Chřípí mu zbělelo, připomínalo čínský porcelán. Otočil se, prohrábl si vlasy a odhodil je z čela.
„Pane OBriene, muškety a pistole do každé ruky. Připravte kanóny a nabijte koule. Až se nepřítel přiblíží, zaměníte je za kartáče." Třetí důstojník vykřikl rozkazy ještě v běhu, posádka se rozprchla po palubě v zoufalé snaze dostat klipr pod kontrolu.
„Pane Tippoo!" nesl se nastalým zmatkem jasný hlas.
„Ano, kapitáne!" ,
„Přiveďte na palubu osazenstvo z prvního podlaží!"
„Půjdou přes palubu?" chtěl vědět první důstojník. Sloužil pod mnoha otrokářskými veliteli, kteří v případě skutečně hrozícího nebezpečí zajetí oficiálním plavidlem vrhali nešťastníky do moře v řetězech, aby se zbavili usvědčujících důkazů.
„Připoutáme je k zábradlí, pane Tippoo jako tu ženskou," nepoužil schválně ani titulu, ani jména. „Ať si to ten připitomělej Anglán ještě jednou rozmyslí, než zahájí palbu." První důstojník se samým nadšením rozchechtal, na tlustých nohách houpavě zamířil do útrob lodě.
„Pane!" vyhrkl podporučík, v hlase mu zněl šok. „Pane!"
„Ano, pane Denhame," Clinton odpověděl tiše, „ aniž by odtrhl zrak od teleskopu. „Už jsem to viděl."
„Ale, pane, to je přece doktorka Ballantyneová." „A černí otroci," nedokázal udržet jazyk za zuby ani Ferris.
„Připoutávají je k zábradlí!"
„Co je to za zrůdu, ten Yankee?" zděšeně komentoval podporučík.

„Neuvěřitelný chytrák," opět tiše poznamenal kapitán. V zorném poli sledoval milovanou ženu, kterou se hnal zachránit. Stěží hledal známé rysy: oči se zdály obrovské v porovnání se smrtelně bledou tváří, promáchané a rozedrané oblečení na ní viselo. Z roztržené blůzky na rameni zářila perleťově bílá kůže.
„Pane Denhame, varujte posádku před nepřátelskou palbou! Dojde k ní do pěti minut, nebudeme však vážně schopni útok opětovat."
Napjatě sledoval skupiny nahých domorodců, stále vycházejících z nitra lodě. Měli tam plné ruce práce s řazením otroků ke všem možným výstupkům, k nimž je mohli řetězy připoutat.
„Máme štěstí, že nás vichr žene, takže budeme vystaveni palbě jen krátký Čas. Všichni ať včas zalehnou na palubě, krytí plným lodním roubením."
Dělový člun byl přece jenom zčásti oplechován, takže na větší vzdálenost kovové pláty nabízely poměrně dobrou ochranu. Pokud ale otrokář vypálí kartáčové střely, potom možná k průniku některých kusů dojde. Hlavně že budou ušetřeni nejhorší metly dřevěných lodí: létajících, smrtelně ostrých třísek.
„Chci se přiblížit k jejich zádi," upozorňoval důstojníky kapitán. „Ovšem klipr je vyšší než my. Proto požaduju ty nejlepší muže u hákovacích kotvic, pane Denhame." Huron měl hlavní palubu skutečně o dobré tři metry výš než dělový člun. Cekaje tedy pořádná dřina při přemostění mezery mezi plavidly i při šplhání na nepřátelskou záď.
„Sakra! Vytahují děla, chtějí nás vážně napadnout.," zarazil se poďporučík a hned dodal. „Promiňte, pane, opět jsem se přeřekl!"
Clinton stlačil teleskop. Přiblížili se k nepříteli natolik, že žádné další zvětšení nepotřeboval.
Huron disponoval šesti lehkými kanóny na každém boku hlavní paluby. Hlavně měly dvojnásobnou délku oproti dělům na Black Joke, i když vrtání bylo mnohem menšího průměru. Přesto Clinton s obavami sledoval temná ústí zaměřující se na jeho plavidlo.
I bez teleskopu rozeznal Američana, jenž osobně dohlížel na správnou přípravu k palbě. Celá scéna spíš připomínala divadelní představení, kde na konci hry jsou seřazeny sbory, aby přijaly potlesk obecenstva. Řady černých otroků stály bok po boku, ruce vztažené jako jeden připomínali secvičený chór. Mezi nimi pózovala představitelka hlavni role: štíhlá žena ztrácející se v okolní mase svalnatých těl. Právě k ní přitahoval zrak jediný zářivě barevný zdroj žlutá spodnička. Ovšem podobné odvedení pozornosti si Clinton nemohl dovolit.
Otrokář též zahlédl známou postavu mezi důstojníky Královského námořnictva. Snad i přes vzdálenost mezi plavidly se dala vycítit mesmerická síla zlatožlutých očí připomínajících pohled šelmy možná leoparda, trpělivě číhajícího u napajedla na případnou kořist.
Řada bílých obličejů kontrastovala na pozadí domorodé kulisy. Všichni pečlivě mířili na dělový člun, z hlavní kanónů už jasně viděli malé černé kroužky hrozících ústí.
Také v plachtoví číhala další skupina, ozbrojená dlouhými mušketami, jasně viditelná proti obloze. Tohle určitě byli vybraní ostrostřelci, rozvažoval Clinton. Ti nejlepší! A budou považovat za nejskvělejší cíl skupinku důstojníků na palubě dělového člunu. Mohl jen doufat, že občasné divoké trhnutí klipru jim pečlivý naměř zhatí.
„Pánové, radím vám, kryjte se, dokud nezahájíme závěrečný manévr," pronesl tiše ke kolegům.
Zalila ho vlna pýchy, jelikož se ani Denham, ani Ferris nepohnuli. Vskutku bravurně dodržovali tradici, kterou zahájil velký Drake či Nelson žádný z nich se neskrýval před nadcházející palbou. Kapitán Codrington sám zaujal postoj v pohovu, ruce měl za zády. Přikázal ještě malé vylepšení v kurzu kormidelníkovi, když se dělový člun dostával do konečné fáze přibližováni. Připomínal foxteriéra řítícího se na lišku zahnanou do kouta.
Viděl jasně Američanovy poslední úpravy náměru, kdy porovnával momentální situaci klipru vůči mořským vlnám. Za ním Ferris začal mumlat tradiční námořnickou parafrázi modlitby používané před bitvou.
„Děkujeme ti za vše, co obdržíme."
Jako by otrokář zaslechl tahle slova, vytasil šavli, blýskla se mu nad hlavou. Zcela instinktivně všichni tři důstojníci Královského námořnictva společně zadrželi dech. Huron se dostal na spodní úroveň vlny, děla mířila kamsi na čáru jejich ponoru. Pak se klipr začal zdvihat, ruka se šavlí máchla.
Všech šest kanónů jako jeden v naprosté tichosti vyplivlo obláčky dýmu, zvuk výstřelu k nim ještě nedolehl. Snad na zlomek vteřiny se zdálo, že nenabili ostré.
Tlaková vlna letících projektilů se o ně náhle opřela, bolestivě zatlačila do uší. Jedna z koulí jim prosvištěla nad hlavou, cosi nedaleko prasklo. Další zabušily do boku dělového člunu, který se rozezněl jako gigantický gong. Snad poslednímu projektilu se podařilo prorazit plné roubení, za nímž se skrýval jeden z námořníků.
Dostal plný zásah do hrudi, utržené končetiny se rozletěly po perfektně vyblýskané palubě. Koule letěla dál, kdekoliv se dotkla železné konstrukce, zasršela jiskrami. Dokonce se jí podařilo odtrhnout kus bílé třísky z vysokého stěžně vyrobeného z norské borovice. Nakonec ztratila sílu a kouřící se začala převalovat po palubě. Až teď k nim dorazil rachot výstřelů.
.„Ten Yankee není nejhorší," ozval se Ferris. Podporučík mezitím sledoval kapesní hodinky, odměřoval Jak dlouho bude Američanům trvat, než znovu nabijí.
„Pětačtyřicet vteřin," upozorňoval Denham. „A dosud žádné dělo nevystřelilo. Necvičena skupina tuláků by to zvládla lépe."
Clinton rozvažoval, jestli se mladší důstojníci jenom předvádějí, či je skutečně nezajímá smrtelné ohrožení jejich vlastních životů. Vždyť nedaleko se ještě hýbaly utržené ruce nešťastné oběti.
Kapitán se bál: Měl strach ze smrti, obával se nesplnění své povinnosti a navíc nechtel dál svůj neklid najevo před dvacetiletými důstojníky! Tihle mladíci možná neprojevovali strach z pouhého nedostatku obrazotvornosti.
„Pětapadesát vteřin!" pronesl podporučík. když se ozval další úder do boku Black Joke. Kdosi jako smyslů zbavený zavřeštěl, vytí přerušilo jakékoliv úvahy.

„Pošlete někoho, aby dotyčného utišil," zamumlal poručík k nejbližšímu členovi posádky. Ten zmizel, po chvíli nářek prudce ustal.
„Dobrá práce," pochválil Ferris navrátivšího se námořníka, který se už zase krčil za lodním roubením.
„Chudák umřel, pane."
Poručík přikývl, aniž pohnul brvou, a naklonil se blíž, chtěl dobře slyšet kapitánova slova.
„Pane Ferrisi, já povedu výsadek! Vy musíte být připraven chránit plavidlo, kdyby hrozilo nebezpečí." Nad nimi cosi zabzučelo, jako by přeletěl obrovský komár. Clinton znechuceně vzhlédl. Ostrostřelci na Huronu zahájili palbu. Bez pohnutí vydával další rozkazy, jen zesílil hlas, aby přehlušil hukot nepřátelské palby.
Poté co skončil, ozval se Denham. „Hrůza, když voják nemůže odpovědět na střelbu!" Zíral na klipr, kde se daly zahlédnout jen siluety pobíhající posádky v oblacích kouře. „Nečinnost při napadení je pro mužstvo špatná," doplnil poznámku.
Konečně si Clinton udělal jasno: podporučík má přece jenom strach. Ovšem ani tohle poznání mu nijak nepomohlo. Kdyby jen mohl celou situaci nějak ovlivnit vždyť tu stojí v nechráněném prostoru a konverzují jako na procházce. Mezitím měl Black Joke před sebou posledních pár set metrů rozčeřeného oceánu.
Rachot střílejících kanónů sílil. Až teď zaregistrovali, že stíhací dělo pod přímým dohledem amerického kapitána vypálilo už třikrát, zatímco ostatní jen dvakrát. Clinton počítal záblesky: tohle byla šestá koule, která vyletěla od švihnutí šavle.
Tentokrát na palubě Black Joke zarachotily kroupy kartáčové střely. Velice snadno prorazily oplechování, trhaly dřevo z hlavní paluby, nyní už pokreslené šarlatovými hádky krve. Kam se kapitán podíval, všude ležel někdo raněný. Dělový člun dostával nemilosrdné rány, možná větší, než si mohl dovolit. Ale blížili se, do kontaktu zbývaly jen vteřiny.
Ted už slyšeli jásot dělostřelců i zoufalé zděšené vytí otroků tisknoucích se k sobě, pokud jim to řetězy dovolily. Jasně rozlišili rachocení šestnáctiliberek i rozkazy velitelů jednotlivých děl.
Žena u zábradlí stála vzpřímená, s bledou tváří zírala přímo na něho. Ted ho konečně poznala. Chtěla mu zamávat, bohužel otrocké pouto ji zarazilo v půlce gesta. Clinton postoupil o krok vpřed, aby na ni lépe viděl, když mu něco zacloumalo rukávem kabátce. Vedle něho Ferris sykl.
Kapitán Codrington pohlédl na oděv a pochopil, že tím vykročením se těsně vyhnul kulce vystřelené z muškety odkudsi ze stěžňového můstku Huronu. Rychle se otočil na poručíka.
Chlapec si tiskl pomuchlaný kapesník na hruď, přesto stál v pozoru.
„Jste zraněný, pane Ferrisi," promluvil Clinton. „Stáhněte se do podpalubí."
„Díky, pane," zasípěl. „Nechci přijít o potěšení z našeho útoku!" V koutku úst se mu objevila kapka krve. S mrazením v zádech kapitán usoudil na možnost smrtelného zranění, protože krev na rtech značí téměř s jistotou zásah plic!
„Pokračujte tedy, pane Ferrisi," pronesl formálně a otočil se. Nesmí se nechat ovládnout pochybnostmi, nemůže zrovna teď probírat ze všech úhlů své rozhodnutí o výsadku na klipr. Ani nelze uvažovat o procentu viny ohledně umírajících na palubě Black Joke. Nesmí se nechat zviklat ani zraněným poručíkem, tvrdohlavě stále stojícím v pozoru!
Přivřenýma očima pohlížel na Huron, jehož siluetu zvýrazňovalo zapadající slunce. Cítil v srdci skutečnou nenávist.
Teprve teď si všiml, že stíhací dělo zmlklo, protože unikli z dostřelu blížili se k zádi klipru.
„Ještě dva dílky," zavelel a Black Joke se stočil, konečně se dostal těsně za Huron. I další děla umlkla. Ocitli se v naprostém tichu, v uších jim ale ještě hučelo po předchozí palbě.
Clinton potřásl hlavou, potřeboval se zbavit téměř snového dojmu a přešel na palubu.
„Vzhůru, chlapi!" zařval. Všichni zdraví svižně vyskočili, na útok jich zůstalo stále dost.
„Dosud jste projevili statečnost při vyčkávání teď zase Yankee uvidí, jak zvládáte boj!"
„Tygři kupředu!" zaječel kdosi a ostatní se nadšeně přidali, Clinton musel přiložit dlaně k ústům, aby mohl vydat další rozkaz.
„Kormidlo na za větrnou stranu všichni vpřed!" Black Joke se ostře stočil, bokem narazil na klipr. Ozvalo se zapraskání, kovové pláty přece jenom dobře posloužily.
Tucet námořníků z Black Joke se hnal po třech hákovacích kotvicích vzhůru s upevňovacími lany, aby dělový člun neměl možnost se náhle odtrhnout. V těsném závěsu za nimi dupali další, nadšeně halekali zdálky připomínali tlupu kočkodanů prchajících na stromy při objevení se leoparda.
„Převezměte velení, pane Denhame!" stačil křiknout kapitán Codrington a vrhl se vpřed.
„Ano, pane!" pohnul podporučík rty a zasalutoval. Clinton zastrčil šavli do pochvy, zamířil k další skupině mužstva.
Obě plavidla se o sebe odírala, materiál skřípal, dotykové plochy drnčely jako mlýnské kameny. Nahoře se námořníci Huronu snažili odsekávat záchytná lana, údery seker se mísily s výstřely pistolí.
Jeden z vojáků dělového člunu rychle šplhal vzhůru, vtom nad ním nepřítel uťal zakotvené lano. Angličan padal jako větrem sražený plod přímo do cvakajících čelistí mlýna. Nestačil ani vykřiknout ve vteřině se rozdrcené zbytky námořníkova těla ztratily v mořské pěně.
„Víc lan!" zařičel Clinton a další hákovací kotvice vyletěla vzhůru. Tady se zachytil, snažil se bleskově dostat nahoru. Viděl dobře, co se děje s méně šťastnými, jimž nepřítel odsekne lano.
Teprve když se dotkl jednou nohou paluby klipru, zachvátila ho bitevní horečka. Svět před ním změnil barvu. Okolí se zatáhlo rudě nenávistí a vztekem vůči otrokářům, záchvat bojového šílenství rozdmýchal i nechutný puch z podpalubí. Navíc ho rozzuřila zbytečná smrt vlastních mužů.
S tasenou šavlí vykročil hned se na něho hnal polonahý silák s chlupatým břichem, nad hlavou mával dvousečnou sekerou. Hbitě uskočil, odhadl správný okamžik a bodl útočníka přímo do krku. Sekera pokračovala ve směru rozmachu, obloukem přeletěla zábradlí a zmizela v hlubinách.

Clinton jednou nohou stoupl mrtvému na hruď, trhnutím šavli uvolnil. Mohutná fontána rudé krve vytryskla, potřísnila mu botu.
Půl tuctu příslušníků Královského námořnictva se dostalo nahoru už před ním a bez přímých rozkazů střežilo hákovací kotvice. Ted konečně drželi americké sekerníky z dosahu pal bou z pistolí. Za jejich zády se hrnulo větší a větší množství námořníků z Black Joke, nadšeně ječeli, vyřvávali triumfální chór.
„Na ně, tygři!“
„Všichni společně, chlapi!“ zavyl Clinton, až do morku kostí prostoupený zběsilostí. Už na něho nedoléhaly žádné pochybnosti, ani strach, dokonce ani svědomí se nebouřilo! Krvelačné běsnění bylo nakažlivé, jeho muži vyli z plna hrdla jako smečka krvežíznivých divokých psů.
Hnali se po palubě Huronu, až narazili na masu obránců, kde se propletli v jediný zápasící živel válečné vřavy. Jekot a klení se mísilo se zvířecím úpěním k smrti vyděšených otroků. Všechny pistole a muškety už své kulky vypálily, chvíle k dalšímu nabití neexistovala. Teď narážel kov na kov.
Posádku Black Joke tvořili vojáci zocelení bitvami, vybojovali společně padesát vítězství za uplynulý rok dokázali si skvěle poradit nejenom se střelbou, ale i se sečnými zbraněmi. Šlo o zkušené válečníky, pyšné na svou profesi.
Huron naopak bránili obyčejní námořníci většinou s praxí v obchodním loďstvu, někteří z nich drželi v ruce šavli či pistoli poprvé. Pro boj zblízka pouhé nadšení z předchozí úspěšné kanonády nestačilo, což se během pár minut potvrdilo!
Jen na chvíli se obě vlny bojovníků do sebe zapřely jako dva silné oceánské proudy potom osazenstvo dělového člunu začalo nepřítele zatlačovat.
„Kupředu, tygři!“ Okamžitě pocítili zvrat.
„Krmte je železem, kluci!“
Pouze u paty hlavního stěžně postup zadrhával dva stateční protivníci bok po boku odolávali každému náporu.
Tippoo se ani nepohnul, připomínal pevnou základnu nehnutě stojící na mohutných nohách. Jako Buddha vytesaný ze skály odrážel útok vojáků Královského námořnictva.
Jen v krátké sukénce, nahé břicho vyboulené, mával mohutnou dvousečnou sekerou, jako by v ruce držel dámský slunečník. Skutečně tvořil nepřekonatelnou překážku, s každým zasvištěním si vynucoval o něco větší prostor.
Asi kulka z pistole mu zanechala stopu na hladké lebce, krev stékala po čele a změnila obličej v zuřivou masku. Žabák se šklebil, občas vykřikoval sprosté výhrůžky na dobyvatele, kteří se rojili jako trpaslíci kolem lidožravé obludy.
Vedle něho bojoval Mungo St. John. Bez modrého kabátce, jen v bílé košili, mával šavlí. Hedvábný šátek měl ovázaný na čele, aby zabránil stékání potu do očí. Pravačkou bil v pravidelném rytmu, neumdléval. Zatím žádné zranění neutrpěl, drobné kapky krve na rukávu patřily někomu jinému.
„St. Johne!“ zvolal kapitán Codrington. Oba dva převyšovali ostatní, takže se jejich pohledy na chvíli střetly. Bledá modř fanatika narazila na Američanův zachmuřený výraz zdálo se, že ví, jak boj skončí! Přišel o loď, životy jeho námořníků visely na vlásku.
„Bojuj se mnou!“ vyzval ho Clinton, v hlase triumfální nádech.
„Už zase?“ znechuceným úsměškem obdařil Mungo protivníka, pak mu výhled na něho zakryli bojující námořníci.
Anglický kapitán se musel prodírat davem vlastních mužů. Naposledy mu St. John vnutil soubojovou pistoli tentokrát však svírá svou oblíbenou šavli, kterou používal už od čtrnácti let, kdy vstoupil do služby na lodi.
Konečně se dostal k vytouženému soupeři. Naznačil výpad spodem, aby ho zmrzačil úderem do boku. Ovšem Yankee útok neuvěřitelnou silou odrazil. Ještě dvakrát zazvonily čepele, což Clintonovi stačilo k rozpoznání protivníkovy slabosti zápěstí.
V něm ležel klíč k vítězství, protože Mungo St. John neměl tak trénovanou ruku jako důstojník Královského námořnictva, vycvičený armádním tréninkem a válečnou praxí. Okamžitě zaregistroval záblesk znepokojení v otrokářově pohledu. Prokoukl totiž zkoušku nastraženou profesionálem!
Bude muset Anglána vyřídit co nejdřív, než ho suverénní šermíř udolá, chladně rozvažoval Američan. Připravil se tedy k ostrému výpadu.
Zcela instinktivně Clinton rozluštil signál zlatožlutých očí, takže se na útok připravil. Rozmach nepřítele hladce zachytil na své zbrani, přesunul váhu a stočením ocelově pevného zápěstí zabránil Mungovi ve vyproštění. Obě ostří kvílela, oba muži se ze všech sil snažili přetlačit jeden druhého. Nakonec se anglickému kapitánovi podařilo klasické přetočení, z něhož se soupeř nemohl dostat, aniž by riskoval rychle vedený protiútok.
Během pár vteřin Clinton pocítil, že protivníkova ruka povolila. Zabral naplno a využil šavli jako páku k vyrvání jilce z Američanova sevření. Zbraň vyletěla, zazvonila při dopadu na palubu.
Mungo St. John rozhodil obě ruce, vtáhl břicho a okamžitě se přitiskl zády ke stěžni. Chtěl se co nejlépe vyhnout následujícímu bodnutí, které logicky očekával.
Posedlý zběsilou nenávistí kapitán Codrington rozhodně odmítal přenechat odzbrojenému otrokáři sebemenší výhodu, proto veškerou sílu soustředil do paže připravené ke smrtelnému úderu.
Plně se upnul na zlosyna, ovšem koutkem oka zahlédl na boku podezřelý pohyb. Tippoo totiž postřehl, že jeho milovaný velitel se ocitl v úzkých.
Právě dokončil úder sekerou, jeho rovnováha byla narušena. Další rozmach nestihne, uvědomil si žabák. Aby včas ochránil svého chlebodárce, pustil nástroj ze sevření mohutných tlap a hrábl po smrt nesoucím ostří šavle Královského námořnictva.
Zařízla se mu sice do dlaně, ale podařilo se mu trasu sečné zbraně mířící na hruď bezbranného velitele změnit. Déle se mu ocel zadržet nepodařilo, odříznuté prsty odpadly a špice poháněná vahou anglického kapitána mu zadrnčela na žebrech. Vzápětí pocítil podivné pnutí v prsou, rukojeť zastavená o místo vpichu při nárazu mlaskla. Jako když řeznický

sekáček bouchne o špalek. Šavle svou neblahou pouť dokončila!
Ovšem obří Tippoo se nezhroutil, i když o krok ustoupil. Jen přimhouřil oči, sehnul hlavu a pohlédl na podivnou věc vyčnívající mu z hrudi.
Teprve když Clinton tvrdě trhnul šavlí a odskočil, začal se první důstojník pomalu sesouvat na kolena a posléze padl na palubu.
Se zakrvácenou čepelí se kapitán Codrington mohl konečně věnovat nejdůležitějšímu cíli otrokáři, stále beznadějně opřenému o stěžeň.
Ruka mu však ztuhla v polovině výpadu, protože Američana zakryla tlačenice jásajících vojáků Královského námořnictva. Boj skončil. Posádka Huronu se vzdala, odhazovala zbraně.
Téměř ve stejném okamžiku už k němu zlosyna vlekli, kroutili mu ruce za zády. Nebyl ani zraněn. Clinton se musel přemáhat ze všech sil, aby mu do břicha nevbodl šavli, o kterou se právě opíral.
Mungo se dokonce vzpíral, chtěl se dostat k padlému muslimovi ležícímu opodál.
„Pusťte mě!“ ječel drze. „Musím vidět prvního důstojníka!“ Sevření nepovolilo, takže pohlédl na kapitána Codringtona.
„Ve jménu milosrdenství,“ žebronil. Podobný obrat Clinton vůbec nepředpokládal. Zhluboka se několikrát nadechl, bojové šílenství začalo opadávat.
„Dám vám své kapitánské slovo, pane,“ úpěl Američan, stravovaný zármutkem. Clinton Codrington zaváhal. „Jsem váš vězeň,“ ujišťoval St. John. „Ale tenhle chlap je můj přítel.“
Anglický kapitán si povzdychl, nakonec přikývl. Pohlédl na své muže: „Dal nám čestné slovo!“ Pak se otočil k otrokáři: „Máte pět minut!“
Mungo se svezl na kolena vedle nehybného obra. „Kamaráde,“ šeptal a stahoval šátek z čela. Zcela zbytečně tiskl látku na směšně malou štěrbinu mezi žebry. „Příteli!“
Důstojník Královského námořnictva se znechuceně otočil, zastrčil šavli do pochvy a rozběhl se k zábradlí.
Robyn Ballantyneová ho okamžitě zahlédla, pohnula se k němu, ale řetěz jí stále bráni v dokončení naznačeného objetí. Hrdina ji k sobě okamžitě přitiskl. Teprve teď se roztřásla přestálým napětím.
„Ach, děkuju Bohu.,“ vzlykala.
„Najděte konečně klíče!“ zařval Clinton.
Jeden z námořníků ihned přiběhl. Jakmile okovy uvolnili, přikázal kapitán: „Vyzkoušejte, jak padnou otrokáři!“
A tímhle gestem se poslední zbytky zběsilosti vypařily. i
„Promiňte, doktorko Ballantyneová. Popovídáme si později, ted musím bleskově zachránit loď.“ Mírně se uklonil a zmizel.
„Tesař okamžitě do podpalubí, pusťte se do opravy! Bocman odzbrojte posádku, zamkněte ji a ke dveřím postavte stráž! Kořistná skupino připravte klipr na plavbu do Stolové zátoky! Pánové, za naši zábavu vás tam očekává podíl z kořisti.“ Ze všech hrdel se ozývalo provolávání slávy, vzrušení a bojová nálada je stále ještě neopustila. Nadšeně plnili dané rozkazy.
Robyn si třela ztuhlá zápěstí, přešla zaneřáděnou palubu a náhle se ocitla tváří v tvář strnulé dvojici pod stěžněm. Tippoo ležel na zádech, mohutný břich mířil vzhůru připomínal ženu v porodních bolestech. Oči měl doširoka otevřené, jako by se díval k plachtám nahoře, dolní čelist poklesla.
Mungo St. John držel hlavu připomínající dělovou kouli na klíně. Seděl opřený zády o stěžeň, nohy natažené před sebou. Právě když doktorka přicházela, zavíral prvnímu důstojníkovi palcem víčka jedno po druhém. Hlavu měl skloněnou, vypadal jako matka se synem. Potom mu šátkem podvázal bradu.
Robyn poklekla, dotkla se Tippoovy hrudi, aby případně zachytila srdeční aktivitu. Americký kapitán vzhlédl a podíval sejí do očí.
„Nedotýkejte se ho,“ pronesl téměř něžně. „Jsem doktorka.“
„On už lékaře nepotřebuje,“ promluvil jasně, „obzvlášť ne takového, jako jste vy!“ „Promiňte.“
„Doktorko Ballantyneová,“ slabikoval, „vy a já už nemáme žádný důvod se omlouvat jeden druhému, ani spolu komunikovat!“
Pohlédla na něho. V obličeji se mu objevil nekompromisní výraz, zcela bez emocí. V téhle chvíli bylo jasné, že ho nenávratně ztratila, napořád! Tohle si koneckonců přála, i když ji okamžik pravdy ničil. Neměla sílu přerušit zrakový kontakt, nemohla najít správná slova. Propaloval ji pohledem tvrdě, neodpustitelně.
„Mungo,“ zašeptala. Konečně mohla vypustit slova ze staženého hrdla. S vynaložením veškeré síly sejí podařilo zformulovat obhajobu. „Nechtela jsem, aby se něco takového stalo sám Všemohoucí je mým svědkem. Tohle jsem skutečně nechtela!“
Drsné ruce s otrokářem trhly, hlava prvního důstojníka se zaduněním dopadla na prkna paluby.
„Podle kapitánových rozkazů si ted vychutnáš své vlastní okovy, frajere!“
Mungo St. John neodporoval, když stál a pouta se mu zacvakávala na zápěstí i kotnících. V tichosti tělem vyrovnával zoufalé záchvěvy Humnu. Rozhlížel se kolem, do paměti si ukládal obraz zpustošeného, kdysi tak nádherného klipru. Výraz nezměnil, z očí mu sálal jen nekonečný smutek.
„Je mi to líto,“ šeptla Robyn, stále klečící u mrtvoly prvního důstojníka. „Skutečně je mi to líto!“
Američan na ni seshora pohlédl, ruce v okovech mu už za zády držel řetěz.
„Ano,“ přikývl. „Mně taky!“
Námořník mu vrazil pěst do zad, aby ho nasměroval k palubní nástavbě. Na počátku vrávoravé chůze se otrocké řetězy pohřebně rozezněly.
Po několika krocích uvykl zátěži, dokonce se i trochu napřímil. Hlavou však nepohnul, nepohlédl na doktorku klečící na krví smáčené palubě.

Mungo St. John zamžoural v jasném slunečním svitu, když následoval rudé kabátce eskorty vedoucí ho do soudní síně v pevnosti Kapského Města.
Dlouhých pět dní neviděl světlo, v cele žádná venkovní okna nebyla. Dokonce i uprostřed léta v tlustých zdech setrvával chlad prošlé zimy a ve vzduchu se vznášel pach dalších vězňů z vedlejších kobek.
Američan si po dlouhé době konečně mohl naplnit plíce čerstvým vzduchem. Dokonce se i zarazil, aby vzhlédl na ochranný val. Britská vlajka se radostně třepetala nad baštou zvanou Catzenellenbogen, jednou z pěti stojících na každé špici pěticí pého půdorysu pevnosti. Za ní v jihovýchodním větru plachtili rackové. Stupeň pět, čerstvý vítr a nad vlnami vodní tříšť, automaticky zaznamenal Mungo. Perfektní situace pro vyplutí z přístavu!
„Tudy, prosím," upřesňoval směr mladý subalterní důstojník velící doprovodu. St. John na chvíli zaváhal, vnímal vzdálené hučení příboje na pláži za pevností. Z vrcholu opevnění by nádherně viděl přes Stolovou zátoku až k protějšímu Bloubergstrandu.
Huron je určitě zakotvený nedaleko pobřeží, stále pod dohledem kořistné skupiny. Jak rád by svou nádhernou loď alespoň na chvíli spatřil jestlipak je nástavba pořád očazená, zda OBrien získal povolení k opravě trupu i ovládání kormidla?
Kdyby jenom Tippoo přežil, uvažoval. Otřásl se, hned si podobné myšlenky zakázal! Vzpřímil se a přikývl.
„Prosím, ukažte mi cestu," souhlasil a okované podrážky eskorty zabušily na dlažbě, když přecházeli dvůr. Pak vešli ke kancelářím guvernérovy rezidence.
Tady si ho převzal poručík námořnictva v modrém kabátci se zlatými prýmky, dosti starý na svou hodnost.
„Děkuji vám, pane, vězně si přebírám," upozornil velitele eskorty. „Pane St. Johne, pojďte laskavě se mnou."
Prošel s ním obrovskými týkovými dveřmi, zdobenými reliéfy známého kapského sochaře Anreitha. Tudy se dostali do předpokoje guvernérovy kanceláře, vyzdobené poklady získanými v Orientu největším plenitelem, Holandskou východoindickou společností.
Poručík zabočil vpravo, vyhnul se hlavním mahagonovým dveřím soukromé kanceláře Mungo předpokládal, že ho vedou právě tam aby otevřel a vstoupil do malé místnosti.
Zde normálně zasedal pobočník, tentokrát tady čekali ještě další dva muži.
„Kontradmirála Kempa určitě znáte," pronesl chladně důstojník, který ani nevstal.
„Dobrý den, admirále!"
Dříč Kemp jen pohnul hlavou, nijak se však nesnažil dát najevo dřívější sympatie.
„A tohle je sir Alfred Murray, předseda nejvyššího soudu Kapské kolonie."
„Váš služebník, pane." Mungo se ani neuklonil, ani nezměnil strnulý výraz obličeje. Soudce se jen v křesle pohnul, obě ruce položené na zlatem vykládané rukojeti vycházkové hole. Zíral na Američana zpod bílého huňatého obočí.
Pobočník vzal do ruky oficiální dokument ležící před ním na desce stolu.
„Jste kapitán a majitel klipru HuronT
„Ano, jsem!"
„Vaše loďbyla konfiskována jako kořist Královského námořnictva podle odstavců Bruselské smlouvy a je zakotvena pod velením kořistné skupiny v britských teritoriálních vodách!"
K lomu nebylo zapotřebí komentáře, takže Mungo St. John stál přede všemi v naprosté tichosti. Jak si v duchu blahořečil, že uplatil žalářníka, aby mu donesl horkou vodu a břitvu. Kromě toho získal i kontakt na bývalou otrokyni, malajskou pradlenu, která se starala o prádlo důstojníků v pevnosti. Kalhoty měl tedy dnes čisté, boty vyblýskané a sněhobílou košili perfektně vyžehlenou.
„Váš případ prošel řízením u admiralitního soudu pod dohledem předsedy nejvyššího soudu. Po vyslechnutí důkazů přednesených velícím důstojníkem Kapské eskadry došel ctihodný soud k závěru, že Huron byl zadržen na otevřeném moři, a tím nespadá do jurisdikce Kapské kolonie. Proto předseda nejvyššího soudu doporučil samotnému guvernéru Kapské kolonie, aby s výjimkou „ důstojník se významně odmlčel, „s výjimkou nákladu zadrženého vládou Jejího Veličenstva, byl Huron předán právoplatnému majiteli s příkazem dostavit se k americkému soudu a tam se z podobných obvinění zodpovídat samotnému prezidentu Spojených států, budouli proti němu vznesena!"
Mungo pomalu vydechl, zalila ho obrovská úleva. Angláni tedy celý případ smetou ze stolu! Nechteli na sebe přivolat zlobu nově zvoleného amerického prezidenta. Přestože si vezmou otroky v hodnotě osm set tisíc dolarů, ponechají mu loď i svobodu. O takovém štěstí se mu ani nesnilo!
„Guvernér Kapské kolonie akceptoval doporučení soudu, takže byste měl loď co nejdříve převzít, dokončit opravy a co nejrychleji vyplout. Velící důstojník Kapské eskadry souhlasil s poskytnutím místních opravářských zdrojů zdejší námořní základny."
„Díky vám, admirále," reagoval St. John nadšeně, ačkoliv Dříč Kemp svraštil obočí. I jeho hlas zněl suše.
„Šestnáct mých mužů je mrtvých, mnoho dalších kvůli vašemu odporu zmrzačeno pane každý den proniká do mé kanceláře puch z vaší smrduté lodě." Kontradmirál Kemp náhle vstal a vztekle propaloval amerického kapitána pohledem. „Kéž shnijete vy i vaše poděkování, pane St. Johne! Kdybych nemusel dodržovat pravidla rezervovanosti a diplomatického protokolu vzhledem k panu Lincolnovi, dal bych vás pověsit na ráhnu britského válečného plavidla a nedopustil, abyste vyplul ze Stolové zátoky na svém páchnoucím otrokářském plavidlu."
Dříč Kemp se otočil k oknu, díval se do dvora, kde na něho čekal kočár.
Pobočník jako by tenhle výlev ani nezaznamenal, lehce pokračoval dál.
„Zástupce Královského námořnictva vás doprovodí na palubu klipru a zůstane tam až do chvíle, kdy Huron bude schopný odplout."
Důstojník se otočil, zvonkem přivolal poručíka. „Ještě poslední upozornění, pane St. Johne: Guvernér vás prohlásil za nežádoucího cizince, a proto budete neprodleně zatčen, odvážíteli se ještě někdy vkročit na půdu Kapské kolonie!"

Štíhlá postava se objevila na žluté štěrkové cestičce pod vysokými datlovníky. Aletta Cartwrightová radostně volala z růžové zahrady.
„Tady přichází tvůj krasavec, Robyn. Dnes nějak brzo, co říkáš?“
Doktorka se napřímila, v ruce držela košík plný růží, široký slaměný klobouk stínil tvář před ostrými paprsky kapského slunce. Sledovala Clintona s hřejivým pocitem v srdci. Vypadal tak nádherně, chlapecky a neodolatelně mnohem mladší, než když se řítil v čele útočících námořníků po palubě klipru.
Za posledních pár týdnů už si zvykla na jeho pravidelné návštěvy, kdy docházel ze svého bydliště na Waterkant Street sem, do rezidence Cartwrightových. Skutečně se na něho pokaždé těšila, přímo se vyžívala ve vážném konverzačním tónu na rozdíl od tlachání chichotavých hostitelových dcer. Jako opravdový ctitel a obdivovatel se jí víc a víc zadíral do srdce, jeho zájem ji uklidňoval i povzbuzoval. Tenhle fakt se nikdy nezmění, cítila v hloubi duše stal se pro ni pevným majákem ve zmatcích a nejistotách dosavadního života.
Pochopila hodnotu Clintonova smyslu pro pravdu i vynikající schopnost k posouzení situace. Dokonce mu dovolila pročíst rukopis, nad nímž trávila většinu času. Veškeré jeho komentáře i kritiky s radostí přijímala.
Náhle zjistila, že zaplnil část jejího života, která už dlouhou dobu zůstávala prázdná. Potřebovala někoho, kdo ji bude s láskou opatrovat, poctivě chránit a poskytovat útěchu i kdo ji bude potřebovat a prožívat s ní veškeré vzrušující objevy.
„Nevěřím, že bych bez vás přežil, má drahá doktorko Ballantyneová,“ přiznal nedávno. „Ani nevěřím, že bych překonal to strašné období mého života bez vaší pomoci,“ dodal.
Pravděpodobně mluvil vážně, nešlo o pouhou básnickou nadsázku. Navíc nebyla schopná odmítnout žádost kohokoliv trpícího bolestí.
Před mnoha týdny vplul dělový člun do Stolové zátoky s trupem posetým zásahy kanónů, plachtovím v ruinách a téměř v dezolátním stavu, aby pyšně zakotvil v Roggebaai.
Obyvatelé města se seběhli na nábřeží a nadšeně vítali vítěze. I ostatní plavidla v zálivu předvedla v pozoru své posádky při slavnostním pozdravu.
Tenkrát mu doktorka stála po boku, když se objevili dva důstojníci námořnictva z velitelství Kapské eskadry.
„Kapitáne Codringtone,“ salutoval první. „Mám příkaz převzít od vás velení téhle lodě, pane!“
Clinton novinku akceptoval bez mrknutí oka.
„Výborně, pánové, jen si sbalím osobní věci. Provedeme veškeré formality, pak vás představím ostatním důstojníkům.“
V době, kdy jeho těžká námořnická truhlice opouštěla lod a on se loučil s posádkou potřesením ruky, další veslice přivezla staršího kapitána.
Každý na palubě Black Joke věděl, co výměna velení znamená. I Denham se k bývalému veliteli přitočil a tiše poznamenal: „Hodně štěstí, pane! Hlavně si pamatujte, že až přijde čas, můžete se mnou počítat!“
Oba naprosto jasně chápali čas příštího setkání nadejde při vojenském soudu.
„Děkuju vám, pane Denhame,“ ocenil nabídku Clinton a zamířil k čekajícímu kolegovi.
„Kapitáne Codringtone, je mou povinností vás informovat o nutnosti odpovědět na některé otázky velícímu důstojníkovi Kapské eskadry. Souvisí s vaší činností na palubě dělového člunu, takže od téhle chvíle se považujte za zatčeného na svobodě a buďte připraven se zodpovídat, jakmile zasedne vojenský soud!“
„Rozumím, pane.“
Clinton zasalutoval, prošel kolem něho a po žebříku sestoupil do čekající veslice.
Vtom zvučný hlas na palubě zařičel: „Kupředu, tygři krmte je železem!“
Vtom se všichni nadšeně rozjásali, námořníci shromáždění u bočního zábradlí Black Joke řvali, až se jim hrdla trhala. Čepice vyhazovali do vzduchu.
Clinton Codrington stál na zádi, zíral na improvizovanou oslavu, výraz tváře však nezměnil. Světlé vlasy ve slunečních paprscích zářily jako signální oheň.
Všechno se udalo poměrně dávno. Přesto shromáždění dostatečného množství starších důstojníků v menší námořní základně tohoto typu vyžadovalo hodně úsilí. Čekání se mohlo protáhnout i na nekonečné měsíce.
Clinton trávil noci v laciném penzionu, docela ignorován ostatními důstojníky Královského námořnictva. Většinu dne pobýval na nábřeží a zpovzdálí sledoval probíhající opravy dělového člunu i dobytého klipru.
Na vlastní oči sledoval vyvádění otroků z podpalubí Humnu, kdy je okovů a řetězů zbavoval kovář z pevnosti. Pochopil, že vyděšení domorodci otiskem palce „podepisovali“ závazné smlouvy, aby si je mohli odvést holandští a hugenotští farmáři na své usedlosti. Tam se naučí novým povinnostem. V mysli neustále rozvažoval, zda tenhle osud je pro ně výhodnější, protože jim ho sám zajistil.
Odpoledne stoupal do kopce k rezidenci Cartwrightových, posazené v nádherně zelené zahradě, aby složil pravidelnou poklonu Robyn Ballantyneové.
Dnes se hnal mnohem dřív, teprve teď ohlásil poledne výstřel z děla na Signál Hill. Téměř se rozběhl, když zahlédl ženu svých snů mezi růžemi. Neudržel se na cestičce, zkrátil si vzdálenost přes sametově hladký trávník.
„Robyn! Doktorko Ballantyneová!“ Sotva popadal dech, koulel očima.
„Copak je?“ vyděsila se a podala košíček Alettě. Hned k němu zamířila.
„Co se stalo?“ starostlivě opakovala, když ji chytil oběma rukama.
„Otro otrokář!“ vyrazil ze sebe, téměř se zakoktal. „Ten Američan Huron!“
„Chápu! Co je s ním?“
„Vyplouvá nechali ji zmizet!“ zaúpěl ve stavu neskonalého zoufalství.
Robyn ztuhla, tvář jí zbledla. „Tomu nevěřím.“
„Pojďte!“ sykl Clinton. „Mám kočár u brány!“

Vozka popohnal koně, protože ho kapitán neustále vybízel k větší rychlosti ve snaze co nejdříve dorazit k vyhlídce na záliv.
Jakmile zastavili, Clinton vyskočil a pomohl doktorce. Odvedl ji mimo cestu, aby lépe viděla. Štíhlý americký klipr klouzal tiše a lehce po zelenavé hladině, ozdobené tančícími bílými hřebeny vln jihovýchodního větru.
Právě proplouval podél temné siluety Robben Island, pak změnil kurz a v plachtoví se objevilo více bělostných pláten.
V naprosté tichosti muž i žena sledovali překrásné plavidlo, ani jeden z nich nepromluvil, dokud ladný obrys nezmizel.
Mlčky se vrátili ke kočáru, nastoupili a dosud mezi nimi nepadlo ani jediné slovo. Ticho vládlo, dokud opět nepřijeli k bráně rezidence. Clinton pohlédl Robyn do tváře. Krve by se v ní nedořezal, rty její chvěly potlačovanou emocí.
„Vím, jak vám je. Po všech hrůzách, co jste prožila, jste se musela stát svědkem, jak to děsivé monstrum bez zaslouženého potrestání mizí. Plně s vámi soucítím," dodal tiše. Vehementně zavrtěla hlavou, přesto mlčela.
„Mám ještě další novinky," pokračoval po chvíli, kdy se trochu uklidnila a vrátila její barva do obličeje.
„Přímo z nebe nám spadl další kontradmirál Dříč Kemp ho vyčenichal na seznamu pasažérů lodě východoindické společnosti. Tím se potřebný počet členů vojenského soudu naplnil, takže zasedají už zítra!"
Okamžitě se k němu otočila, ve tváři starost i znepokojení.
„Ach, budu se neustále modlit," impulzivně vztáhla ruku, které se hned chopil a přitiskl šiji k srdci.
Jako by v ní dotek mladého muže cosi uvolnil prudce se vytrhla a oči jí zaplavily slzy.
„Má drahá doktorko Ballantyneová," šeptal Clinton, který zase nepochopil. „Prosím, netrapte se kvůli mému osudu!"
Ale i při rozmazané vizi Robyn stále před sebou viděla odraz štíhlého a nádherného klipru mizícího na blýskavé hladině oceánu. První vzlyk s ní zacloumal.
Podlaha rozměrného sálu admiralitní budovy připomínala šachovnici vytvořenou z černých a bílých mramorových dlaždic. Místo hracích figurek se tu však pohybovaly skutečné lidské bytosti. Robyn Ballantyneová v sukni a blůze ladící zeleně stála v čele coby osamělá královna, zatímco ostatní vyčkávali opodál. Dva důstojníci námořnictva hrající přidělené role prokurá tóra a obhájce se od všech izolovali, vždyť ani jeden z nich se neradoval z nepopulárního úkolu.
V rukách svírali balík dokumentů, na obviněného kapitána neměli čas ani pohlédnout. Slovutný vojenský soud za velkými dveřmi právě rozhodoval o dalším osudu obžalovaného.
Ze svědků tady stál Denham s lodním deníkem v podpaží, MacDonald ze strojovny skrýval za zády ruce zčernalé zažraným mourem. Honorami konzul ománského šejka pověřený aktivitami v Kapské kolonii se držel na okraji šachovnice.
Jedině kapitán Clinton Codrington neklidně přecházel, občas při otočce cvakl podpatky, bleděmodré oči bezvýrazně pohlížely vpřed.
Napětí zaplnilo rozměrný sál, zvyšovalo se každou minutou. Pouze dva mariňáci v červených kabátcích po obou stranách dveří do soudní síně stáli nehnutě, nijak neovlivněni.
Náhle se Clinton zastavil před doktorkou, vytáhl hodinky.
„Padesát minut," vyhrkl.
„Můžou to být i hodiny," souhlasila tiše.
„Nevím, jak vám poděkovat za tak úžasné svědectví."
„Říkala jsem jen pravdu!"
„Ano," polkl. „Ale bez toho." Otočil se a opět začal nervózně přecházet.
Žalobce se ho po dva minulé dny snažil dostat na šibenici, ted však občas pohlédl na souzeného kapitána, aby bleskově, téměř provinile, stočil zrak na dokumenty svírající v pravé ruce. Jedině Robyn na Clintona pohlížela klidně, oči ztemnělé obavami při kontaktu s ním ale nasadila statečný výraz, snažila se pochybnosti skrýt.
Čtyři starší důstojníci, před nimiž pronášela své svědectví, sice její výpověď pozorně sledovali, bohužel ale neprojevili ani veliký zájem ani soucit.
„Madam," zakončil kontradmirál Kemp její výslech, „je pravda, že jste získala svůj doktorský titul vydávajíc se za muže? Pokud vaše odpověď bude pozitivní, určitě pochopíte z naší strany spravedlivé zpochybnění vaší pravdomluvnosti!"
Robyn zcela jasně viděla kamenné tváře vystrojených oficiálů oči jen strnule zíraly, kdoví, o čem soudci vlastně uvažovali.
Sultánův poskok projevil mnohem víc nepřátelství, když ho prokurátor prováděl detailně dlouhým seznamem veškerých agresorských činů a válečných aktů proti suverénnímu území arabského vladaře a jeho poddaným.
Denham a MacDonald mohli jen popsat fakta o zapsaném nesouhlasu s rozkazy velitele v lodním deníku.
Robyn překvapovala pouze délka čekání kolik času dokázalo Královské námořnictvo tímhle jednostranným a nespravedlivým aktem promarnit. Náhle sebou trhla, když se ozvalo bouchnutí dveří. Oba dva mariňáci dupli, vzdávali hold.
Otevřenými dveřmi viděla na všechny příslušníky vojenského soudu, distinkce a epolety jim zářily zlatem. Na dálku však Robyn nemohla z nehybných tváří zhola nic vyčíst. I když postoupila o krok, nezahlédla na vyblýskané desce stolu polohu jediného mečíku. Ve výhledu jí překážela trojice mužů připravená vstoupit do soudní síně.
Kapitán Codrington stál uprostřed, se žalobcem i obhájcem po boku. Na tichý povel bryskně vypochodovali vpřed k soudnímu tribunálu, dveře se za nimi zavřely.
Clinton totiž doktorce vysvětlil důležitost směru položeného námořnického mečíku v případě rozsudku. Ostří v pouzdru a rukojeť otočená k obžalovanému znamená Nevinen! Vytažená čepel směřující špičkou k provinilci znamená odsouzení a může představovat trest bičování či dokonce šibenici.
Kapitán Codrington se zaměřil na bod nad hlavou kontradmirála Kempa, zatímco dveře za nimi se zabouchly. Společně s důstojníky po boku se postavi j do pozoru pět kroků před dlouhým blyštícím se stolem, kde naproti zasedali soudci.
Teprve potom si dovolil pohlédnout na položený mečík: ostří se blýskalo, špice mířila na žaludek.

Hrdlo se mu sevřelo, mráz přeběhl po zádech. Šok nespravedlivého verdiktu ho zasáhl naplno! Stále nevěřil, že celá jeho životní kariéra je zničená jediným úderem, zůstane mu jen hanba a zneuctění. Zalila ho vlna nezájmu, neviděl nic jiného než hrozící čepel. Přesto do jeho mysli pronikal ostrý hlas velitele Kapské eskadry.
„Vinen z flagrantního neuposlechnutí rozkazů svého nejvyššího nadřízeného!“
„Vinen z aktů pirátství na otevřeném moři!“
„Vinen ze zničení majetku příslušníka přátelské mocnosti!“
„Vinen z porušení smluv mezi vládou Jejího Veličenstva a sultánem ománských Arabů!“
Odsoudí mě k smrti, pomyslel si Clinton, při tak detailním popisu všech prohřešků, kde každý sám o sobě by stačil na šibenici.
Konečně se mu podařilo odtrhnout oči od sečné zbraně, přenesl pohled do okna za řadou nepřátelských soudců. Vysoký límeček uniformy se mu zařezával do krku jako katova smyčka, když se snažil polknout.
Nikdy jsem se smrti nebál, Pane, modlil se v duchu. Je mi líto jen jediného musím opustit ženu, kterou miluju.
Být zbaven cti i života snad bylo dostatečným trestem, ale přijít i o lásku značilo hrůznou nespravedlnost!
„Soud dospěl k dohodě o trestu,“ admirál pohlédl koutkem oka na opáleného návštěvníka z lodě východoindické společnosti, „díky vysvětlení našeho hosta. Kdntradmirál Reginald Curry nás přesvědčil výmluvnými argumenty!“
Opět se odmlčel a našpulil rty, aby jasně ukázal, že s tímhle odůvodněním od srdce nesouhlasí. Pak zase pokračoval.
„Rozsudek tohoto soudu je následovný: Odsouzený bude zbaven všech hodností, privilegií i plateb, veškeré příjmy z kořisti propadají vládě a navíc bude propuštěn pro ztrátu důvěry ze služeb Královského námořnictva!“
Clinton se nadechl, protože veškeré tyhle podmínky předcházejí hlavnímu rozsudku.
„Dále,“ Dříč Kemp si odkašlal, „dále se tento soud rozhodl, že odsouzený bude odtud odveden do pevnosti, kde.“
Pevnost je místem poprav, šibenici většinou staví na hlavním nádvoří, kde probíhají slavnostní přehlídky, proletělo nebožákovi hlavou.
„. kde bude uvězněn po dobu jednoho roku!“
Soudci začali vstávat, mířili k východu z místnosti. Pouze host, stříbrovlasý admirál, pohlédl na viníka malý náznak spikleneckého úsměvu mu přelétl po rtech. Teprve ted Clinton pochopil, že ho k smrti neodsoudili!
„Jen rok,“ mlaskl prokurátor, když se za soudci zavřely dveře, „ani bičování, ani šibenice skutečná velkorysost až štědrost, řekl bych!“
„Blahopřeju!“ Obhájce se zubil, stále nevěřil vlastním uším. „Měl v tom prsty Curry, samozřejmě vždyť sám osobně velel protiotrokářské eskadře na západním pobřeží Afriky. Takové štěstí, že se objevil v komisi!“
Bledý, neschopný promluvit, se Clinton lehce kymácel, nevidomě zíral do otevřeného okna.
„Tak jdeme, šťastlivce rok uteče jako voda,“ poplácal ho po rameni obhájce. „A potom už nebude každodenní sušené hovězí a tvrdý chleba dej se konečně do kupy!“
Dvacet mil denně se jim podařilo urazit po odchodu z misijní stanice děda Moffata v Kurumanu. Zouga své muly i nosiče tvrdě štval kupředu, takže v rekordním čase zdolali vrchol posledního průsmyku horského hřebene. Před zrakem se jim rozprostřelo panorama Kapské roviny.
Těsně pod nimi vyčníval podivně bledý kopec z hladké skály, Die Paarl, jak holandští osadníci pojmenovali svou „perlu“. Zářila až průhledně v ostrém slunečním svitu letního kapského slunce.
Za ním se táhly obilné lány i četné vinice, úrodnou nížinu na druhé straně ohraničovaly kopce Perdeberg a Tygerberg. V okolí Koňské hory kdysi žila divoká horská zebra, která Holanďanům připadala jako kůň. Tygra jim zase připomínal leopard, takže druhý kopec honosně nazvali Tygří hora, ačkoliv tahle šelma na africkém kontinentu nežije.
„Domov nadosah ruky, seržante,“ nadšeně ohlásil major.
„Vypadá to tak.,“ pokýval hlavou Jan Cheroot, když na jižním horizontu odhalil oparem zakrytou horu s plochým vrcholem.
„Zítra před setměním tam dorazíme!“
Hotentot nadšeně sešpulil rty a poslal správným směrem vzdušný polibek. „Otvírejte láhve Kapského kouře a ohlaste dámám v Kapském Městě, že mě matka jen tak pro nic za nic nepojmenovala podle velkého viržinka!“
I mula zareagovala na významné prohlášení a pohodila bokem. „Už i ona to cítí,“ uchechtl se Jan Cheroot. „Kupředu, kavalerie!“ švihl ji a zvíře se rozcupitalo po strmé kamenné cestě dolů do nížiny.
Zouga ještě počkal, aby dohlédl na dlouhou poutí otlučený dvojkolový vůz, na němž se pomalejším tempem převáželo to nejcennější, co mu z celé expedice zůstalo: slonovina i kamenný sokol přežily více jak tisíc mil pochodu bez úhony.
Celý měsíc trvalo, než Robyn obdržela povolení k návštěvě vězení v pevnosti. Strážný u vchodu bedlivě dokument prozkoumal, potom ji odvedl do malé vybílené místnosti bez jakéhokoliv nábytku s výjimkou třech dřevěných židlí.
Čekala deset minut, než se dveře naproti otevřely a Clinton vešel dovnitř. Zastavil se. Vyděsila se typicky bledou vězeňskou barvou ve tváři, nádherné opálení z plavby na moři se změnilo v jakýsi nezdravý odstín žluté. I vlasy zareagovaly: Slunce a sla ná voda už je nelouhovaly, takže začaly kupodivu tmavnout.
Vypadal mnohem starší, unavenější a sklíčenější.
„Alespoň vy jste mě neopustila v čase hanby,“ pronesl tiše.
Druhý strážný se usadil na třetí židli, snažil se vypadat, jako že neposlouchá probíhající konverzaci. Robyn a Clinton se rov něž usadili na nepohodlných židlích. Napřed zahájili zdvořilou sérií dotazů ohledně zdraví, počasí a podobných banalit.
„Obdržel j sté noviny?“ ověřovala si doktorka. ;
„Ano. Vězeňský dozorce se ke mně chová velice přívětivě.“
„Tak jste určitě četl, co přislíbil nový americký prezident při inauguraci!“
„Lincoln patřil vždy k tvrdým odpůrcům obchodu s otroky,“ přikývl Clinton.

„Konečně zaručil právo na prohledání podezřelých plavidel naším Královským námořnictvem!“
„Však taky šest jižanských států se už odštěpilo,“ pochmurně pokýval hlavou. „Dojde k válce, pokud se bude snažit tu novinku prosadit.“
„Taková nespravedlnost,“ zalkala Robyn. „Stačilo pár týdnů a mohl jste být oslavovaným hrdinou, místo.,“ polkla, ruku si přitiskla k ústům. „Promiňte, kapitáne Codringtone.“
„Žádný kapitán,“ poopravil ji suše.
„Mám pocit, že vina padá na mou hlavu kdybych neposlala ten inkriminovaný dopis.“
„Jste laskavá, tak hodná,“ prudce vyhrkl a pokračoval, „navíc i krásná, nemůžu unést pohled na vás!“
Začervenala se, bleskově pohlédla na strážného. Ten s vážným výrazem právě studoval zajímavou prasklinu omítky na stropě.
„Víte vůbec, co mi projelo hlavou, když jsem zahlédl ostrou čepel námořnického mečíku mířící na mě?“
Zavrtěla hlavou.
„Myslel jsem že jsem vás ztratil! Čekal jsem šibenici, mě však nejvíc děsilo, že vás už nikdy nespatřím!“ Hlas se mu chvěl tak obrovskou emocí, až přítomný strážce náhle vstal.
„Doktorko Ballantyneová, opustím návštěvní místnost na pět minut,“ pronesl náhle. „Mám vaše čestné slovo, že se nepokusíte předat zbraň či nějaký nástroj vězni během mé absence?“
Robyn jen trhavě přikývla, pak špitla: „Díky!“
Jakmile se dveře zavřely, Clinton se k ní vrhl, padl na kolena, objal ji kolem pasu a tvář položil na její ňadra.
„Ale teď už vám nemůžu nic nabídnout nemám vůbec nic, o co bych se s vámi podělil, s výjimkou vlastní hanby.“
Doktorka si najednou uvědomila, že ho konejšivě hladí po vlasech jako dítě.
„Brzy se vrátím do té nádherné krajiny ležící na jih od mohutné řeky Zambezi. Vím jistě, že právě na tom místě leží můj osud,“ v tichosti vysvětlovala. „Musím poskytovat duševní i tělesnou pomoc lidem, kteří tam žijí!“
Odmlčela se na chvíli, shovívavě a laskavě pohlížela na blondaté lokny milovaného muže. „Údajně nemáte nic k nabídnutí, ani ke sdílení já však můžu nabídnout i o něco se podělit!“
Zdvihl hlavu a s otazníkem v očích na ni pohlédl. Pomalu v jeho zraku začala vzkvétat naděje.
„Copak jste se sám nenabídl do služeb Bohu coby misionář? Brání vám snad něco, abyste se mnou vyrazil do divočiny, tam kde leží Zambezia?“
„Podělit se o život s vámi i s Bohem?“ zasípěl, hrdlo se mu stáhlo. „Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že bych byl hoden takové pocty!“
„Vždyť je to fanatickej cvok,“ tvrdě stál na svém Zouga. „A teď je z něho docela obyčejnej vězeň. Ani jeden z vás nebude mít možnost ukázat se někde ve společnosti.“
„Ale disponuje pravdivým a ušlechtilým duchem, dokonce v sobě objevil pravé povolání do služby Bohu,“ vztekle ho bránila Robyn. „Kromě toho ani jeden z nás nemá úmysl angažovat se ve společenských trivialitách, na to můžeš vzít jed!“
Bratr pokrčil rameny a usmál se. „Samozřejmě je to tvoje věc. Alespoň má v rukách dostatek financí z kořistných odměn, což mu nikdo nemůže sebrat.“
„Můžu tě ubezpečit, že peníze s mým rozhodnutím nemají vůbec nic společného!“
„Tomu bych klidně věřil,“ poznamenal s úsměškem. Opět zuřila, ale než mohla najít správnou odpověď, bratr se otočil a přešel na druhý konec dlouhé verandy. Odtud pohlížel přes zahrady Cartwrightovy rezidence na vzdálený záblesk modravé zátoky, skryté korunami dubů a palem.
Doktorčin vztek náhle ustoupil, zachvátila ji lítost. Proč oni dva, vlastní sourozenci, se musí pořád dohadovat kvůli zcela opačným názorům?
Při prvním setkání po dlouhé době ji opravdu zavalilo sesterské nadšení. Téměř ho ani nepoznala, když se objevil na vyzáblé mule. Teprve když seskočil a stáhl z hlavy špinavý klobouk, vyjekla radostí a hnala se k němu, aby ho objala. Tak hubený, do bronzova opálený a obestřený novou autoritou. Přímo zářil pýchou při vyprávění o neuvěřitelných zážitcích všichni posluchači mu doslova viseli na rtech.
„Připomíná mi řeckého boha,“ šeptla jí Aletta do ucha. Nešlo o nijak originální přirovnání, ale v tomhle případě Robyn musela souhlasit.
Napjatě naslouchala všem příhodám z Matabelelandu, o dlouhém putování na jih občas pokládala zvídavé otázky, na které Zouga ostře reagoval.
„Doufám, že mé informace nepoužiješ ve své vlastní knize, sestřičko?“
„Samozřejmě že ne,“ ujišťovala ho, i když se v bratrově hlase objevil první kyselý podtón. Od té chvíle už nezabíhal do detailů v líčení úžasných zážitků s výjimkou předaných pozdravů a novinek ohledně dědy Roberta Moffata v Kurumanu.
„Nevěřila bys, že v prosinci oslavil pětasedmdesátiny. Paměť mu slouží, je čilý a právě teď dokončil překlad Bible do jedné z domorodých řečí.
Navíc mi pomohl s organizováním naší expedice, sehnal muly i dvoukolák, což nám v poslední etapě vážně obrovsky pomohlo. Poraď se na tebe pamatuje: vidí tě jako malou tříletou holčičku. Obdržel i tvé ďopisy, taďy máš odpověď,“ předával jí tlustou obálku. „Dokonce mi prozradil i tvůj úmysl vést misijní expedici do Zambezie či Matabelelandu.“
„Přesně tak!“
„Sestřičko, nemyslím si, že samotná žena,“ začal, ale umlčela ho.
„Nebudu sama! Kapitán Clinton Codrington se rozhodl pro práci misionáře a já se stanu jeho manželkou!“
V téhle chvíli došlo mezi sourozenci k dalšímu výbuchu. Když vlna vzteku tenkrát opadla, rozhodla se Robyn vyhýbat dalším temperamentním střetnutím.

„Zougo," přešla k němu a vzala ho za ruku. „Byla bych opravdu ráda, kdybys mě mohl na svatbě oficiálně předat ženichovi."
Cítila, jak bratrova nasupenost pozvolna mizí, napnuté svaly na ruce povolily.
„Kdy k tomu dojde, sestřičko?"
„Až po sedmi měsících. Právě tolik Clintonovi ještě zbývá."
Zouga zavrtěl hlavou. „Nebudu tady, právě jsem si rezervoval místo na parníku mířícím domů začátkem příštího měsíce." Oba ztichli, potom bratr pokračoval. „Přesto ti přeju radost a štěstí omlouvám se za nevhodné poznámky vůči tvému budoucímu manželovi."
„Rozumím," sevřela mu paži. „Pochop, přece má úplně jinou náturu než ty!"
Téměř vykřikl: Bohudíky za to!, ale včas spolkl další nepatřičnou reakci.
Celou dobu přítomnosti v Kapském Městě ho však trápil jediný problém: Jak zjistit, co všechno sestra zanesla do svého rukopisu. Jestlipak by ji mohl ještě ovlivnit, aby poopravila části knihy negativně se dotýkající rodinné pověsti? Teď už ví, že se Robyn nehodlá do Anglie vrátit. Příhodná chvíle na dotaz se tedy nabídla sama.
„Sestřičko, pokud máš rukopis už připravený, klidně ho vezmu s sebou, abych ho bezpečně předal Oliveru Wicksovi," navrhoval vychytrale.
Délka plavby by mu umožnila do nejmenších podrobností prostudovat sestřinu práci, a pokud by zajistil menší zpoždění ve vydání, mohl by jeho záznam Africké expedice Ballantyneů spatřit světlo světa jako první. Tím by na sebe stáhl pozornost a slízl smetanu literárního úspěchu.
„Ach, copak to nevíš?" pozdvihla sestra bradu, úsměv okořenila špetkou škodolibosti. „Poslala jsem přece rukopis poštovním parníkem, asi měsíc před tvým příjezdem. Určitě už je v Londýně a pan Wicks by mě vůbec nepřekvapil, kdyby ho měl dokonce vytištěný. Doufám, že první recenze mi přijdou s další zásilkou pošty."
Zouga prudce vytrhl ruku ze sestřina sevření, přimhouřil oči a vztekle na ni pohlédl.
„Skutečně jsem tě měla informovat dřív," dodala sladce. Prudká reakce potvrdila její podezření ohledně bratrovy plánované korekce. Konečně pochopila, že coby sourozenci dospěli k bodu, kdy veškeré další šance na porozumění skončily.
Od téhle chvíle se stanou nepřáteli tušila, že středem vzájemného odporu navždy zůstane oblast a lidé v té vzdálené zemi rozprostírající se mezi toky Limpopo a Zambezi, kterou Zouga tak příhodně nazval Zambezii.
Na konci ulice Woodstock Road, vinoucí se podle řeky Liesbeeck, nedaleko kopule Královské astronomické observatoře, se nacházely skladové prostory pana Cartwrighta. Budovu postavenou z vypálených cihel kryla střecha z vlnitého plechu.
O zadní zeď skladiště se opíraly tři balíky označené jménem major Morris Zouga Ballantyne, ponechané v úschově k pozdějšímu vyzvednutí. V tomhle okamžiku se dotyčný právě nacházel na palubě S. S. Bombaj patřící společnosti Peninsular and Orient Steamship. Zaoceánský parník plul z Indie a mířil do Londýna, zatímco tři rozměrné předměty kompletně zastínily hromady žoků, beden a sudů dosahujících téměř až ke stropu.
Dva obří sloní kly prakticky zformovaly perfektní rámec pro třetí objekt, sochu kamenného sokola nehnutě zírajícího na sever.
Ochranná vrstva orobince propleteného řemeny z kůry se během dlouhé pouti a složitým posunováním na různých místech sedřela. Nijak jí nepřidalo ani odírání rameny nosičů a poskakování na nepérované dvoukolce.
Pyšně vztyčená hlava dravce s krutým zobákem vykukovala z obalu. Kamenné oči snad hleděly přes lesy, hory i poušť do vzdálenosti přes tisíc mil ke zdí obehnaným troskám města. Proroctví kněžky Umlimo se jakoby vznášelo ve vzduchu nad stylizovaným sokolem se složenými křídly dodávalo mu životní energii.
Bílý orel se snesl na kamenné sokoly a srazil je na zem. Nyní je orel znovu zdvihne vzhůru, aby mohli odletět do dáli. Nebude mír v království, kde vládne Mambo a Monomatapa, dokud se sokolové nevrátí. Bílý orel bude válčit s Černým býkem, dokud se kamenní sokolové nevrátí do svého hnízda. Generace bude bojovat s generací, orlí mládě zápasit s teletem bílý proti černému, černý proti černému, dokud se sokolové nevrátí. Dokud se sokolové nevrátí!

WILBUR SMTH
Říše kamenného sokola

Copyright by Wilbur Smith 1980
Translation Michal Švejda, 1999
Copyright ALPRESS, s. r. o.
Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citaci nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.
Z anglického originálu A FALCON FLIES přeložil Michal Švejda
Redakční úprava Ivana Váňová
Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček
Sazba Lumír Kaděra
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., v edici Klokan, FrýdekMístek, 1999
Vytiskla S Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín
Vydání první
ISBN 8072182072